УЧИТЕЛЬТЪ БЕИНСА ДУНО
САВААТЪ-АМОНЬ-РА

Учитељът

Саваатъ-Амонъ-Ра

Недѣлни Бѣседи

VIII - Серия

Том - 2

14 Мартъ 1926 год.
11 Юлий 1926 год.

Стара Загора
2009

Защото Духътъ Свети ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.

Ще взема само нѣколко думи отъ 12-ти стихъ, 12 глава отъ Евангелието на Лука: "Ще ви научи". Азъ взимамъ тия думи въ тѣхния безличенъ смисълъ, понеже туй което е безлично, е реално, неограничено. Личността, ограничава чавѣка, т. е. съзнанието на личността е по-висша проява.

"Ще ви научи". Азъ взимамъ думата наука, като проява на съзнателния животъ. Въ животнитѣ нѣма наука. Тамъ има опитности, има знание, но наука нѣма, т. е. въ животнитѣ нѣма това нѣщо по което хората се различаватъ. Идването на Христа на земята се отнася до съзнателнитѣ хора, а съзнанието сжществува извънъ врѣмето и пространството. Когато ученитѣ хора казватъ, че Христосъ е дошълъ на земята прѣди 2,000 години, въ това нѣма никаква философия, никакъвъ смисълъ. Тѣ казватъ, че Христосъ е дошълъ прѣди 2,000 години на земята, но не знаятъ, дали точно прѣди толкова врѣме. Това сж исторически данни. Има една разлика отъ около 100 години, но не знаятъ точно датата. И съврѣменнитѣ историци не знаятъ кога точно е дошълъ Христосъ на земята. Това не е наука. Да знаешъ нѣщата, значи да ги знаешъ точно математически. Окултната наука, обаче знае точно врѣмето, когато Христосъ е дошълъ на земята. Тамъ има регистри въ които е записано, кога Христосъ е тръгналъ за земята. Той се е подписалъ, дали сж Му паспортъ, задграниченъ билетъ, съ който да дойде на земята.

Сега разбира се, ние нѣма да се спираме върху въпроситѣ, какви сж схващанията на хората за Христа, защото съврѣменнятъ свѣтъ нѣма еднакви схващания по това. Евреитѣ схващатъ по единъ начинъ Христа, християнитѣ го схващатъ по другъ начинъ. Християнскитѣ схващания за Христа не сж искрени. Подъ думата "искрени", разбирамъ, че тѣ не сж будни, не сж се спрели да си дадатъ единъ сърдеченъ

Лука 12:12

отчетъ, какво нѣщо е Христосъ, какво означава дохождането на Христа на земята. Идването на Христа за тѣхъ е толкова отъ значение, колкото е отъ значение идването на Александра Велики, на Арестотеля, на Платона и др. Ние, обаче ще се спремъ върху извѣстни факти, върху извѣстни данни и нѣма да споримъ, кое е по-вѣрно. Мнозина често спорятъ, кой синь е по-уменъ, коя дъщеря е по-хубава. Но, хубостьта не разрѣшава въпроситѣ; хубостьта не е нѣщо сж-щественo. Сипаницата разрѣшава всичката хубость на една мома, тъй щото хубостьта е лустро отгорѣ на човѣка. Даже и човѣшката интелигентность е нѣщо външно. Азъ не говоря за разумностьта. Никой не може да отнеме разумностьта отъ разумния човѣкъ. Едно качество има въ разумния човѣкъ: той може да трансформира своето тѣло. Разумниятъ човѣкъ не можешъ да уловишъ, не можешъ да вържешъ, не можешъ да затворишъ; той днесъ е тамъ, утрѣ тукъ - никой не може да го улови. А интелигентниятъ човѣкъ, понеже е собственикъ, има своя кжща, има и документи за тази кжща, та не може да я остави. Ако рече нѣкой пжть да я остави, трѣбва да намѣри купувачи, кому да я продаде, не може безъ пари. При днешнитѣ условия не можешъ да отидешъ никждѣ безъ пари. Въ Америка не можешъ да отидешъ безъ пари; въ Германия не можешъ да отидешъ безъ пари; въ никое село даже не можешъ да отидешъ безъ пари. И безъ хлѣбъ никждѣ не можешъ да отидешъ.

Вие ще ми кажете, че това сж обикновени нѣща въ живота, но трѣбва да знаете, че обикновенитѣ нѣща въ живота именно не сж разрѣшени. Вие трѣбва да разрѣшите обикновенитѣ въпроси. Нѣкои хора казватъ: ние не трѣбва да бждемъ много учени. Не, обратното е вѣрно: много учени трѣбва да бждемъ. Не трѣбва само учени да бждемъ, но съвършени трѣбва да бждемъ въ ученията си. Не трѣбва да знаемъ всичко, азъ това не твърдя, но съвършени трѣбва да бждемъ въ ученията си, а то значи: онова, което знаемъ, трѣбва да го прилагаме. Онзи поетъ, който пише, не трѣбва само да поетизира, не трѣбва да разбира само външната страна, само

ритъма на поезията, какъ да съпоставя думитѣ въ стихове и куплети, но въ него трѣбва да има идея. Ако той напише: "Висини небесни, дълбини черни", т. е. висини небесни, въ които доброто расте, а дълбини черни, въ които мжки се берать, има ли тукъ нѣкаква поезия? Идея има, разбира се. Та казвамъ: важно е онова, което знаемъ. И ако знаемъ нѣщата ние, нѣма да се смущаваме.

Слѣдователно Христосъ казва: "ще ви научи". Кой? Нѣма да подигамъ този въпросъ. Всѣки отъ васъ знае, кой ще го научи. Значи, знанието започва съ единъ вжтрешенъ актъ. За да обясня мисъльта си, ще ви приведа една алегория, т. е. ще ви приведа единъ древенъ битъ. Когато Господь създалъ слънчевата система, когато създалъ разнитѣ свѣтове и планети, най-напрѣдъ направилъ Юпитеръ, послѣ Марсъ и дошло врѣме до Земята, а Венера и Меркури не сжществували още, за тѣхъ само се създавали условия. Както се създала земята, тя не била както сегашната, но много хубава, много красива, а сега е малко юмукъ, както казватъ туритѣ, кракътъ и е малко изкълченъ, остьта и е наведена малко, хромавъ е малко гръбнакътъ и. Едно врѣме тя била много стройна, млада и хубава. Тогава единъ отъ небеснитѣ богове се влюбилъ въ нея и рѣшилъ да слѣзе на земята и да я устрои. Азъ не смѣя сега да изнеса сжщинското му име, но го наричамъ подъ друго име - Саваатъ-Амонъ-Ра. Туй име се срѣща и въ египетската митология. Той като слѣзълъ на земята, направилъ си единъ отличенъ палатъ отъ мраморъ, бѣлъ като млѣко. Всички прозорци на този палатъ били отъ диаманти и отъ злато. Този палатъ билъ толкова красивъ, че славата му се разчула навсѣкждѣ и отишла чакъ до слънцето. Единъ день, когато се разговаряли въ небето за този палатъ, двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата чули този разговоръ, чули за Саваатъ-Амонъ-Ра, чеималъ толкова красивъ палатъ, подобенъ на който нѣмало въ цѣлата слънчева система. Двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата, рѣшили да слѣзатъ на земята и да видятъ този палатъ. Тѣ се облѣкли въ най-хубавитѣ си дрехи и тръгнали инкогнито за земята.

Като стигнали до земята, отишли на това мѣсто, дѣто билъ палата, и свѣтлината веднага влѣзла прѣзъ прозорцитѣ. Като дошла до северната страна на палата, която била направена отъ мраморъ, не могла да проникне прѣзъ нея, затова се спрѣла въ палата. Сестра и, водата, не могла да влѣзе въ палата и останала навънъ. Свѣтлината като се спрѣла въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра, извадила фенерчето и съ него освѣтила цѣлата му стая и започнала да я разглежда. Гледа навънъ, вижда тамъ сестра си. Водата като останала навънъ, станало и много мжчно и започнала да плаче. Като плакала, започнали да текатъ по прозорцитѣ на палата изобилно капки. Колкото повече плакала, толкова повече тѣ се измивали, а диамантътъ и златото почнали повече да светятъ, да блѣщатъ, но тя все пакъ не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра. Водата запитва своята сестра свѣтлината: сестро, какъ влѣзе въ палата? Тя и разправя, че влѣзла по този и този начинъ. Мжчи се водата да влѣзе, но не може. Питамъ ви защо водата не може да влѣзе тамъ дѣто свѣтлината влиза! - Понеже е по-плътна. Тогава водата разбрала, че между свѣтлината и нея има разлика въ състоянията и че тамъ, дѣто свѣтлината влиза, водата не може да влѣзе. Свѣтлината била много благодарна. Като излѣзла на двора, освѣтила всичко наоколо си. Така започнали да се събиратъ жители отъ околностьта на града, дѣто живѣлъ Саваатъ-Амонъ-Ра и видѣли, че по прозорцитѣ на палата тече изобилно вода, отъ която се образувалъ единъ хубавъ изворъ. Тѣ започнали да се питатъ, отдѣ иде тази вода и не могли да се научатъ, какъ се е събрала толкова много вода. Водата текла навсѣкждѣ. Хората взели да се радватъ на тази вода, взели да пиятъ отъ нея, но тя все плакала.

Защо? Защото не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра. Тогава царьтъ казалъ на водата: Съжалявамъ, че ви причинихъ такова страдание, но то е, защото не сте влѣзли прѣзъ правия пжть. Въ моя палатъ има мѣсто и за водата, и за свѣтлината, но понеже вие искахте да влѣзете инкогнито, прѣзъ прозорцитѣ, затова се случи съ васъ това

нещастие. Законитѣ на водата и свѣтлината въ невидимия свѣтъ, въ слънцето сѫ едни, а тукъ на земята сѫ други - различаватъ се. Тукъ се влиза прѣзъ вратата, а на слънцето може да се влиза и безъ врата.

Сега много философи искатъ да разрѣшатъ въпроситѣ прѣзъ прозорцитѣ и стоятъ вънъ да плачатъ. Голѣма часть отъ съврѣменния свѣтъ сѫ вънъ, поглеждатъ прѣзъ прозорцитѣ. И бащи, и майки, и дѣца и свещеници, и проповѣдници, всички сѫ отвънъ, всички плачатъ, проливатъ сълзи, защото не могатъ да влѣзатъ въ този красивъ палатъ на Саваатъ-Амонъ-Ра.

Този разказъ е окултенъ, той дава разрѣшение на съврѣменния животъ. Вие трѣбва да го прѣведете, да разберете символитѣ, които се крият въ него. Ние искаме нашия животъ да бѫде щастливъ, но искаме да придобиемъ това щастие по единъ произволенъ начинъ, а въ свѣта нѣма произволъ; въ свѣта има разумность. Нашето сегашно сѫществуване, нашата сегашна разумность се обуславя отъ една прѣдшествуваща разумность въ свѣта. Нашитѣ мисли, нашитѣ желания, нашитѣ дѣйствия се обуславятъ отъ мислитѣ, желанията и дѣйствията на редъ други сѫщества, които ни прѣдшествуватъ. Никой въ свѣта не може да дѣйствува самостоятелно. Който и да е отъ васъ, ако рече да извърши едно произволно дѣйствие въ свѣта, това дѣйствие се отразява върху съзнанието на всички разумни сѫщества. Затова, всѣки разуменъ човѣкъ, когато иска да възприеме нѣкоя мисъль, или когато иска да изрази нѣкое чувство, или когато иска да изпълни нѣкое дѣйствие, той трѣбва да се спре и да помисли, има ли нѣкаква връзка въ даденія моментъ между неговото съзнание и съзнанието на другитѣ разумни сѫщества. Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да има разпокѫсаность напримѣръ, разпокѫсано е съзнанието, когато казваме, че всички хора сѫ вълци. Това заключение не е вѣрно. Ако това заключение, че всички хора сѫ вълци, е вѣрно, тогава и ти, като човѣкъ си вълкъ. Питамъ: какво разрѣшаватъ хората съ този въпросъ? Ако това е така, защо Христосъ нарича хората мои-

тѣ овци?

За какви овци говори Христосъ? Не, не е така, всички хора не сж вълци. Има нѣкои хора, които сж облѣчени съ вълча кожа; има нѣкои хора, които сж облечени съ овча кожа. Какво значи това? - Това сж иносказателни думи и подразбиратъ, че нѣкои хора въ своитѣ помисли, въ своитѣ размишления, въ своитѣ дѣйствия иматъ нрава на вълка, т. е. нѣматъ човѣшко съзнание. Ние оставяме настрана този безсъзнателенъ живо-
тъ, нѣма какво да се занимаваме съ него.

Христосъ казва: "Ще ви научи". Кой? - Има Единъ, Който може да ни научи. Ние можемъ да го намѣримъ всѣкога. Въ Него има едно особено качество. Какво е това качество? - Този, Който може да ни научи, всѣкога носи радость за душата ни. Прѣдставете си че нѣкждѣ въ земята има заровено едно богатство, и този, който може да ви научи, ще дойде и ще ви каже, дѣ се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. Когато вашия животъ е завършенъ въ едно отношение и дойде нѣкой да ви избави отъ това положение, повдигне ви въ по-горно стжпало, по сжщия начинъ у васъ се заражда радость. Слѣдователно, онзи, който ще ви научи, онзи който ще внесе въ ума ви, и въ съзнанието ви една свѣтлина, всѣкога ще внесе въ душата ви една малка радость. Дойде ли въ васъ тази Божествена свѣтлина, вие ще почувствувате тази радость въ душата си. Не почувствувате ли тази радость въ душата си, значи не е този, когото очаквате. Това сж чисто психологически процеси, които всѣки отъ васъ може да провѣри. Ние нѣма какво да провѣряваме историята, какъ живѣлъ Александъръ Велики, какъ живѣлъ Плотонъ, какъ живѣлъ Кантъ и т. н. Има нѣкои свѣдения за тѣхъ, но ние не знаемъ тѣхния интименъ животъ. Ние знаемъ само "Критиката на чистия разумъ" отъ Канта, но какъ е дошълъ той до тази теория, нищо не знаемъ. Ние не знаемъ, че той е билъ подъ строга дисциплина; ние не знаемъ, че той е миналъ единъ редовенъ животъ, като часовникъ; ние не знаемъ, че той е мислилъ дълги години, докато напише своята критика върху чистия разумъ.

Та казамъ: всѣки отъ васъ има извѣстни задачи, които трѣбва да рѣши. Когато чета Канта, азъ го похвалявамъ и си казвамъ: много добрѣ е извършилъ той своята длъжность. Когато чета Исаия, казвамъ: много добрѣ е извършилъ своята длъжность. Когато чета Иеремия, Иезекиила, пророцитѣ, апостолитѣ, светиитѣ или когато чета книгата на кой и да е човѣкъ, това ме радва, виждамъ, че всѣки е изпълнилъ своята длъжность, всѣки е рѣшилъ задачата си по нѣкакъвъ начинъ. Азъ не критикувамъ, не се спирамъ върху дребнавоститѣ, не питамъ защо нѣкждѣ е турена запетая, когато мѣстото и не е тамъ, но гледамъ, каква е основната идея въ нѣщата и казвамъ: всѣки има своя задача и важното е, какъ ще я извърши. Ние трѣбва да изучаваме себе си, ние трѣбва да изучаваме условията на живота, но при сегашното врѣме. Насъ не ни трѣбватъ срѣднитѣ вѣкове, за тѣхъ имаме свѣдения. Ние не трѣбва да изучаваме врѣмето на Христа, врѣмето на апостолитѣ, или врѣмето на пророцитѣ. Ние трѣбва да изучаваме сегашната епоха, сегашнитѣ врѣмена, сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, съ тѣхъ трѣбва да бждемъ запознати много добрѣ. За насъ не е важно, какъ се е проявилъ нѣкога Богъ, какъ се е проявявало нѣкога битието; за насъ е важно, какъ се проявява Любовьта днесъ. Оставете тѣзи нѣща, които ви смущаватъ. Има смущения, които нѣматъ нищо общо съ вашия животъ. Имате въ крака си забитъ трънъ. Този трънъ нѣма нищо общо съ вашето съзнание. Казвате: боли ме. Това не е важно. Азъ ще туря на вашия трънъ малко кокаинъ, и болката ще прѣстане. Ако единъ трънъ може да прѣкъсне вашето съзнание, да измѣни вашия животъ, вие не сте човѣкътъ на съзнателния животъ. Ако 25-тѣ хиляди лева, които сте изгубили могатъ да измѣнятъ вашето съзнание, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Ако дори изгарянето на вашата кжща, или ако всички страдания, прѣзъ които минавате, могатъ да измѣнятъ вашия животъ, могатъ да скжсатъ онази връзка, която ви държи съ онова велико битие на живота, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Азъ наричамъ велико битие онова, което

прѣдставя извѣстна норма въ живота. Има едно сжщество въ свѣта, което е норма на живота. Има разумни сжщества въ битието, въ слънчевата система, които имать извѣстни форми. Тѣ сж завършили своето развитие. Ако вие влѣзете да живѣете между тѣхъ, те ще могатъ да ви дадатъ единъ разуменъ отговоръ на всички въпроси, които смущавать душата ви. Тѣ могътъ да ви научатъ, какъ можете да използувате вашия животъ най-добрѣ. Ако отидете при нѣкои отъ тия сжщества и ги запитате, дѣ е майка ви, тѣ веднага ще вематъ слушалката, ще кажатъ: алло! - и веднага майка ви ще се яви. Тѣ ще ви кажатъ: заповѣдайте! - ще ви дадатъ слушалката, и вие ще почнете да се разговаряте съ майка си. Слѣдъ като говорите съ майка си, вие ще се увѣрите въ това, въ което сега не вѣрвате. Едно врѣме и еврейскиятъ царь Саулъ не вѣрваше въ задгробния животъ, но когато се намѣри на тѣсно и нѣмаше дѣ да отиде, една вечерь отиде при една врачка, впрочемъ, тази жена не бѣше обикновена врачка, но единъ адептъ, който разбираше окултнитѣ закони. Тя бѣше запозната съ окултната наука. Саулъ бѣше издалъ една заповѣдь, споредъ която, дѣто се намѣри нѣкой врачъ или нѣкоя врачка изъ царството му, ще бждатъ избити. Врачкитѣ, това сж истинскитѣ хора, които имать общение съ небето. И въ България има такива врачки, които служатъ на хората безъ пари. Тѣзи врачки сж истинскитѣ хора, които могатъ да ви кажатъ нѣщо. На тѣхъ, ако искате, може да дадете нѣщо, а можете и да не имъ дадете нищо. Тѣ не работятъ за пари.

Да оставимъ сега българскитѣ врачки, но да се върнемъ къмъ Саула. Саулъ отиде при тази жена - адептътъ и и каза: Искамъ да повикашъ бившия еврейски пророкъ Самуилъ да се поразговоря съ него, да ми каже, какво да правя. Той мислѣше: Самуилъ ме тури на това мѣсто, той ще ми каже, какво трѣбва да правя. Тя не знаеше, че този, който седи прѣдъ нея е еврейскиятъ царь Саулъ, който издаде заповѣдьта да се убиватъ врачкитѣ въ неговото царство, и се зае да му услужи. Тя зняеше какъ се викатъ умрелитѣ. Казваше: алло!

- Самуилъ се яви. Тя извика Самуила, но като разбра, че еврейският царь Саулъ седи прѣдъ нея, каза му: "Ти защо не ми каза, че си еврейският царь, или искашъ да разберешъ, дали азъ не съмъ отъ ония адепти, та и мене да подложишъ на смъртно наказание"? - Не бой се, каза и Саулъ, животътъ ти ще бжде запазенъ. Той приказва съ Самуила, който му каза: "Съжалявамъ, че ти не изпълни Божиитѣ заповѣди, наруши ги, вслѣдствие на това утрѣ ще бждешъ заедно съ мене". И така, на другия день той отиде при Самуила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: това сж халюцинации. Азъ ви казвамъ: ами вие сега не сте ли подъ една халюцинация? Мислите ли, че азъ съмъ нѣщо реално? Най-послѣ и вие нѣщо реално ли сте? Ако разсжждавате така, и вие сте една халюцинация. Но между реалностьта и халюцинацията има една сжществена разлика. Ако туришъ единъ човѣкъ подъ нѣкаква халюцинация и започнашъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че той постепенно олеква, става все по-лекъ и по-лекъ. Но ако този човѣкъ е въ реалностьта и почнешъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че постепенно той става все по-тежъкъ. Туретe двама души, единиятъ отъ тѣхъ въ реалностьта, а другиятъ въ халюцинациитѣ, ще видите, че този отъ тѣхъ, който започва да олеква, да съхне, той е въ халюцинациитѣ, а този, който расте, зрѣе и плодъ дава, той е въ реалностьта на живота.

Има единъ законъ въ живота: никой човѣкъ не може да се съмнѣва въ себе си. Ако човѣкъ се усъмни въ себе си, той или ще полудѣе, или ще се самоубие. Защо нѣкои хора полудяватъ? Защото се усъмняватъ въ себе си, въ своето развитие - отказватъ се отъ себе си. Никой нѣма право да се усъмни въ себе си! Това е една свещена идея, която не трѣбва да се опорочи, защото дълбоко, вжтрѣ въ тази канара живѣе онова велико сжщество, което дава потикъ и на поети, и на музиканти, и на проповѣдници, и на народи, и на ангели, и на цѣлото небе. Всичко се движи подъ дѣйствието на тази вжтрешна сила. Това е великата наука въ свѣта!

Та казвамъ: "Той ще ви научи!" Какъ ще ви научи? Този

часъ, който прѣкарвате тукъ, вие може да се съмнѣвате, дали това, което ви говоря, е вѣрно или не. Азъ не искамъ да се съмнѣвате. Прѣстанете да се съмнѣвате! Съмнението, това е една врѣменна игра на безсъзнателния животъ. То е сѣнка, бълникане на морето. Това, че вие сжществувате, е една реалность. Че имате животъ, това е една реалность, Че имате умъ, това е една реалность. Че имате душа, това е една реалность. Че духътъ дѣйствува сега, и работи въ васъ, това е една реалность. Че още хиляди години ще живѣете, това е една реалность. Има още много реалности въ васъ, които вие не съзнавате. Тѣзи въпроси за сега може да се ос-тавятъ, но важна е сегашната реалность, туй тѣло, което сега имате. Този мозъкъ, който сега имате, трѣбва да го разработитѣ, трѣбва да се занимавате съ него.

Съврѣмената наука разполага съ редъ данни, съ редъ факти, които още не сж систематизирани въ една стройна наука, но магатъ да се използуватъ, да се правятъ съ тѣхъ редъ опити, за да се види тѣхната истинность. Нека майкитѣ направятъ редъ опити било съ своитѣ дѣца, или да слѣдятъ случаитѣ, които срѣщатъ въ живота на други нѣкои дѣца. Напримѣръ, слѣдете, какво става съ нѣкое дѣте, на което космите отъ едната вежда по една или друга причина сж оскубани, а на другата сж останали. Или пъкъ, обръснете съ бръсничъ косата на нѣкое момиченце, и наблюдавайте слѣдъ това, какво ще бжде неговото състояние. Или пъкъ, прослѣдете, какво е състоянието на нѣкой човѣкъ, у когото ноктитѣ сж изрезани дълбоко до основата. Азъ въ миналата си бесѣда ви говорихъ, че ако човѣкъ си потегли носа, има извѣстни резултати. Но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да знае, кога да. потегли носа си. Има моменти въ живота на човѣка, когато е опасно да потегли носа си. Ще кажете: това сж суевѣрия въ живота. Не, това сж данни, провѣрени и доказани. Има моменти, когато ако хванешъ окото си, ще те сполети най-голѣмата катастрофа, а има моменти, когато като хванешъ ухото си, ще ти дойде най-голѣмото благословение. Ще кажете: ама ние не вѣрваме въ това. Азъ не искамъ да вѣрвате.

Ама това сж съвпадения. Що е съвпадение? Ако днесъ мина покрай нѣкоя кжща и отъ нея падне една керемида и ме удари по рамото, ще кажа: това е едно съвпадение. Добрѣ, днесъ това нѣщо е съвпадение. Утрѣ мина покрай сжщата кжща и друга нѣкоя керемида падне върху мене и пакъ ме удари. Азъ ще кажа: и това е едно съвпадение. На третия день мина покрай сжщата кжща и сжщо така нѣкоя керемида падне и ме удари по рамото, пакъ ли ще кажа, че това е съвпадение? Не, задъ последователностьта на тѣзи факти има единъ великъ разуменъ законъ, който обуславя нѣщата. И ако въ твоя животъ идватъ нѣкои нещастия, това сж керемидитѣ, които падатъ върху тебе. Разумниятъ, невидимиятъ свѣтъ иска да те застави да мислишъ, да видишъ, че има едно сжче-тание на нѣщата. Ако те уволнятъ като чиновникъ това наказание ли е за тебе? - Не, това не е наказание. Понеже ти си дошълъ до едно висше положение, до едно по-високо съзна-ние, невидимиятъ свѣтъ казва: въ интереса на този човѣкъ е да се уволни отъ служба и да остане безъ служба на земята. Нека се качатъ други на неговото мѣсто. Ако ти съзнаваш, че великото има ржка въ тази работа, че това е неговъ актъ, ти ще намѣришъ една много по-голѣма служба отъ тази.

Другъ случай: искашъ да се женишъ, намѣришъ нѣкоя много видна богата мома, която ти обѣщава голѣма зестра. Тя казва: милички, любезни ми, азъ ти давамъ половинъ милионъ лева, жертвувамъ ги за тебе, ще те пратя въ странство, напримѣръ въ Германия, въ Франция или другаде да се специализираш. И гледашъ този момъкъ се прѣмѣнилъ съ пъстричка, много хубава вратовръзка, а не като моята бѣла, турилъ на главата си едно хубаво бомбе радостенъ, веселъ е. Замине за странство, но не минава много врѣме, тази мома си намѣри тукъ нѣкой момъкъ по-хубавъ отъ него, и току-видъ, дала пжтя на първия. И виждашъ, слѣдъ врѣме този момъкъ вече не е съ бомбе. Падналъ му кефа. Защо? - Случайностьта дойде, и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че съзнателнитѣ сжщества отъ невидимиятъ свѣтъ казватъ: тази мома не е за този момъкъ. Азъ съмъ провѣрявалъ този

фактъ много пѫти. Единъ англичанинъ отива при Иоанъ Веслей и му казва: "Азъ намѣрихъ една много добра мома, благочестива християнка, искамъ да се оженя за нея". Иоанъ Веслей му казва отъ своята опитность: "Тази мома може да е много благочестива, но тя може да живѣе само съ Христа не и съ тебе." Нима вие мислите, че тѣзи възвишени моми и момци сѫ за васъ? За кого ги е създалъ Господь? Нѣкой казватъ: че Господь е създалъ ябълкитѣ да се ядатъ отъ всички. Азъ разбирамъ, какво искатъ да кажатъ съ това. Тѣ искатъ да кажатъ, че момитѣ сѫ създадени за мѫжетѣ, и всѣки мѫжъ може да се отнася съ тѣхъ както намѣри за добрѣ. Не е така. Не се обвързвайте сами? Човѣкъ самъ може да се върже и самъ може да се развърже. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който върши всичко.

Сега ще се повърнемъ къмъ истинскитѣ данни, които потвърждаватъ този законъ. Нѣкой день ти искашъ да четешъ една книга, но този законъ ти казва: не чети днесъ тази книга! Ти казвашъ: не, азъ днесъ съмъ разположенъ да я чета. Другъ пѫть той ти казва: днесъ не започвай тази работа! Не ходи днесъ на работа! Или не минавай по тази улица. У всички хора има този вѫтрѣшенъ гласъ, но тѣ не смѣятъ да го признаятъ. Ти искашъ да се скарашъ съ нѣкой човѣкъ, но този гласъ ти казва: недей, постѫпи благородно! Бѫди търпеливъ! Ти казвашъ: не, азъ не обичамъ да търпя. Добрѣ, какво сме придобили отъ нашето търпение? Та казвамъ: отдѣ се зараждатъ нещастията въ живота? Всички ние сме като трудни, брѣменни жени. Всички ние, учени и неучени, които имаме съзнание, мязаме на брѣменни жени искаме да изнесемъ нѣщо велико и хубаво въ свѣта. Но казвамъ: има една опасность въ закона на раждането. Да допуснемъ, че нѣкоя майка е брѣменна, на три мѣсеца, и въ този моментъ мине покрай нѣкоя кръчма и като и замирише на винце казва: ехъ, да си пийна поне една чашка! Обаче, тя е въздържателка затова веднага се опомня и си казва: не, не искамъ да пия нищо! Но злото вече се е родило. Това мимолетно желание внася вече отрова въ организма на дѣтето и. Въ туй тримесечно

дѣте, когато стане на 30-годишна възраст, се заражда да пиянствува. Този човѣкъ започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трѣбва да взѣме този 30-годишенъ момъкъ и да му каже: слушай, приятелю, когато ти бѣше още въ утробата на майка си, едно три мѣсечно дѣте, майка ти мина прѣзъ кръчмата на дѣдо Цуко въ село Помарица и пожела да пийне малко винце. Отъ този моментъ се започва твоето нещастие. Като кажешъ Истината на този човѣкъ, той трѣбва да се върне къмъ това село, къмъ тази кръчма и по такъвъ начинъ, като се върне до положението, въ което се намира днесъ, ще се освободи отъ своето нещастие. И онѣзи хора, които проповѣдватъ въздържанието, трѣбва да разбиратъ този законъ, трѣбва да знаятъ, кога се е породило пиянството. Пиянството на този момъкъ се зародило още въ утробата на неговата майка. Всички прѣстжпления - убийства, пиянства и редъ други, ставатъ въ утробата на майката. Слѣдователно, когато се проповѣдва, че не трѣбва да се вършатъ прѣстжпления, трѣбва да се създаватъ онѣзи висши благоприянти условия за майката, при които тя трѣбва да зачене. Когато майката зачене, трѣбва да бжде като жрица. Не само майката, но и бащата трѣбва да бжде единъ жрецъ. Не само майката и бащата но и братята и сестритѣ трѣбва да бждатъ като жреци. И най-послѣ, не само тѣ, но и цѣлото общество трѣбва да бжде жреци на чистотата и на възвишения животъ. Всички трѣбва да работятъ за създаване на тѣзи велики условия, които да родятъ великитѣ идеи въ свѣта.

Та казвамъ: само по този начинъ можемъ да се избавимъ за въ бждаще отъ злото, което сжществува въ свѣта. Днесъ ние, като водата, искаме да влѣземъ въ палата на Саваатъ-Амонъ-Ра, искаме да влѣземъ въ чистия възвишения животъ. Но да влѣземъ въ този животъ, има редъ закони които трѣбва да знаемъ. Знаете ли, напримѣръ, колко трѣбва да бждатъ отворени вашитѣ очи? Наблюдавали ли сте това нѣщо физиогномически? Ако очитѣ на нѣкои хора сж турени наблизо, тѣ приематъ малко впечетления, но ги задържатъ

за дълго врѣме. Много впечетления, обаче, изпущатъ. Ако очитѣ на нѣкои хора сѫ далечъ едно отъ друго, тѣ приематъ много впечетления, но ги задържатъ за малко врѣме. Въ природата има единъ законъ: очитѣ на човѣка трѣбва да бѫдатъ поставени точно на меридиана на зрението. Когато очитѣ сѫ поставени точно на меридиана на зрѣнието, ние имаме единъ идеаленъ човѣкъ. Азъ изслѣдвамъ този законъ въ природата, но до сега не съмъ срещалъ нито единъ човѣкъ, на когото очитѣ да сѫ поставени точно на този меридианъ. Отъ 11 години насамъ правя своитѣ изслѣдвания и още не съмъ срещналъ такъвъ човѣкъ. Очитѣ на нѣкои хора сѫ близо до този меридианъ, но казвамъ: тѣ трѣбва да бѫдатъ поставени точно на този меридианъ. Когато очитѣ на нѣкой човѣкъ сѫ точно на този меридианъ, тогава ще имаме единъ човѣкъ съ широкъ кржгозоръ въ своитѣ схващания. Такъвъ човѣкъ ще може да разрѣшава лесно въпроситѣ на живота. Вземете напримѣръ проследете какъ се каратъ религиознитѣ хора въ свѣта. Когато свѣтскитѣ хора се каратъ, ние не имъ обръщаме внимание, не ги зачекваме, но когато се каратъ набожнитѣ, религиознитѣ хора въ свѣта, ние виждаме, че тѣ се каратъ по особенъ начинъ. Свѣтскиятъ човѣкъ е много по-деликатенъ, той пристжпва съ по-голѣма дипломация, а единъ религиозенъ човѣкъ пристжпва къмъ тебе грубо, нахално казва: азъ трѣбва да ти кажа Истината! - и ти забива ножа. Всички религиозни хора твърдятъ, че тѣ знаятъ Истината, че Господь имъ говори, че сѫ въ връзка съ небето. Като срещнешъ единъ православенъ, той казва: като нашата църква нѣма, и като мене човѣкъ нѣма. Като срещнешъ единъ евангелистъ, и той казва: като нашата църква нѣма и като мене човѣкъ нѣма. Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че единъ евангелистъ, единъ православенъ, това сѫ течения въ живота. Щомъ казвате че живѣете въ Бога, трѣбва да бѫдете ясновидци. Дойде при мене прѣди нѣколко дни единъ господинъ и ми каза: Извинете ме, Господине, азъ нѣма какво да ви се прѣпоржчвамъ, зная, че вие имате вжтрѣшно зрѣние, искамъ да се поразговоря съ васъ, а пъкъ вие ще сѫдите, какъвъ съмъ споредъ както ме

схващате. Той не спори за нищо но ме попита: какъ трѣбва да се схваща споредъ васъ Истината и Правдата въ живота? Той говори съ мене върху редъ философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Та казвамъ: тия религиозни хора, които мислятъ, че сж ясновидци въ това отношение постжпватъ много лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какво е състоянието на човѣка, съ когото говори. Споредъ мене, да знаешъ неджзитѣ на единъ човѣкъ, това не е никаква наука. Споредъ мене, великата наука седи въ това, да намѣришъ доброто въ всѣки човѣкъ и него да извикашъ. Да виждашъ лошото въ човѣка, това всѣки може. Това е наука достижима за всички хора, но да виждашъ доброто въ хората и него да извикашъ, това е велика Божествена наука на съзнанието. При сегашнитѣ условия на живота ние сме поставени на единъ много голѣмъ изпитъ. Казвате: нѣма честенъ човѣкъ въ свѣта. Не, не е вѣрно това. По отношение на несъзнателнитѣ хора, това е така но по отношение на съзнателнитѣ, не е така. Вълцитѣ не сж честни. Ти не можешъ да оставашъ овцитѣ си да ги пази единъ вълкъ. Ти не можешъ да оставишъ кокошкитѣ си да ги пази една лисица. На малкитѣ дѣца, у които съзнанието не е развито, ти не можешъ да оставишъ да разтършуватъ яйцата. Но казвамъ: на онѣзи хора, на които съзнанието е пробудено, които копнѣятъ за истинки животъ, Христосъ казва: "Тѣ ще се научатъ".

И тъй, сега дойдохме до истинскитѣ данни. Ако човѣкъ стѣсни своитѣ вѣжди, т. е. ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако направи вѣждитѣ си много дебели, тогава волята му става много силна, той става много наблюдателенъ, но грубъ. У наблюдателнитѣ хора нѣма голѣма разсждителность. Хора съ тънки вѣжди иматъ голѣма чувствителность, интуиция, но нѣматъ разумность. Слѣдователно, за всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, въ Божествената книга има точно опрѣдѣлено, колко голѣми, колко дебели трѣбва да бждатъ вѣждитѣ му и по колко косми трѣбва да има на тѣхъ. Всичко това не е слу-

чайно, то е точно математически опрѣдѣлено. Вие броили ли сте по колко косми трѣбва да имате на вѣждитѣ си? Единъ съвършено честенъ човѣкъ трѣбва да има точно опрѣдѣлено количество косми на вѣждитѣ си. И на онѣзи хора, които не живѣятъ такъвъ животъ, липсватъ извѣстно количество косми. Тъй щото, като прочетете количеството на космитѣ по вашитѣ вѣжди, вие ще знаете, до колко сте се отклонили отъ честността. Въ невидимия свѣтъ е точно опрѣдѣлено количеството на космитѣ на вѣждитѣ. Азъ нѣма да ви казвамъ, колко е това количество, но казвамъ, че по количеството на космитѣ, които липсватъ у васъ, дали една единица, двѣ единици, или повече, се познава отклонението, наклона на вашата ось. Не мислете, че вѣждитѣ обусловяватъ вашия животъ. Не, вашитѣ мисли, вашитѣ чувства всѣкога се изявяватъ въ единъ външенъ резултатъ. Нѣкои хора иматъ сини очи, други черни. Питамъ ви: защо е това? Това произволъ ли е? Сега синитѣ очи се замѣстватъ съ черни. Въ свѣта прѣобладаватъ повече черните очи. Хората на северъ имаха сини очи, но сега постепенно почнаха да изчезватъ, да се изгубватъ. Какво означава това? - Хората съ синитѣ очи сж повече идейни, а хората съ черните очи сж повече на чувствата, тѣ сж по-жежки хора. Ако хората вървятъ така, единъ день и черните очи ще се прѣвърнатъ въ други нѣкакви. Черните очи не опрѣдѣлятъ характера на човѣка, но черната се явява като изразъ на извѣстни промѣни, които ставатъ въ човѣшката душа. Тогава питамъ: какви трѣбва да бжда̀тъ идеалнитѣ очи? Споредъ мене, сутринь човѣкъ трѣбва да има сини очи, на обѣдъ - кестеняви, а вечерь - черни. Човѣкъ трѣбва да мѣни очитѣ си по три пжти на день. Това е характеръ! Да имашъ сутринъ сини очи, на обѣдъ кестеняви, а вечерь черни, ти си истински човѣкъ. Като станешъ сутринь и се огледашъ въ огледалото, ще кажешъ: сутриньта моитѣ очи трѣбва да бжда̀тъ сини. Тогава душата ти ще бжде свързана съ небето. На обѣдъ очитѣ ти трѣбва да бжда̀тъ кестеняви и да кажешъ: сега трѣбва да живѣя съ хората добрѣ и да бжда мекъ. Вечерь очитѣ ти трѣбва да бжда̀тъ

черни и да кажешъ: хората страдатъ толкова много, затова азъ трѣбва да имъ дамъ нѣщо отъ себе си. Питамъ: колко християни има, които могатъ да правятъ очитѣ си сутринь сини, на обѣдъ кестеняви и вечерь черни? Че това именно е наука! Това е християнството, това е изкуство! Да можешъ да промѣнишъ очитѣ си сутринь на сини, на обѣдъ на кестеняви и вечерь на черни, това е наука! Азъ си промѣнямъ очитѣ всѣка сутринь на сини, на обѣдъ кестеняви и вечерь на черни. Не е било врѣме, когато да не направя очитѣ си сутринь сини, на обѣдъ кестеняви и вечерь черни. Когато стана сутринь и не направя очитѣ си сини, въ мене настава тъга. Щомъ ги направя сини, въ менъ настава приятно, меко разположение. Това е една физиологическа наука, върху която човѣкъ трѣбва да работи дълго врѣме. Да не мислите, че това сж фокуси. Не, ние трѣбва да изучаваме физиологията, анатомията.

Азъ не искамъ да ме разбирате буквално и да мислете, че това е само говорене, но казвамъ ви: нѣма да се минатъ и 10 години, и хората ще заговорятъ върху тѣзи нѣща, понеже човѣшкото съзнание се е вече пробудило. Има хора, и въ Америка, и въ Англия, и въ Китай, и въ Япония, и въ Индия, които говорятъ, тъй както азъ говоря; мислятъ тъй, както и азъ мисля. Не мислете, че само азъ съмъ, който говори по тѣзи въпроси въ България, и да кажете: дошълъ тукъ единъ човѣкъ, говори по нѣкои особени въпроси. Ако е за авторитети, азъ мога да ви приведа много имена на видни индийски адепти, на видни йоги. Дошли сж много такива хора, които искатъ да помогнатъ на човѣчеството, да донесатъ великата наука. Съврѣменният общественъ строй трѣбва да се разруши по единъ много разуменъ начинъ. Сега хората не сж турени на своето мѣсто. Има много хора, които сж свещеници, но не сж родени за свещеници. Има много хора, които сж учители, но не сж родени за учители. Тѣзи, които сж родени за свещеници, нека излѣзатъ да заематъ своето мѣсто! За въ бждаще всѣки трѣбва да заеме своето мѣсто; всѣки да се опрѣдѣли за каквото е роденъ. Когато азъ говоря за това, разбирамъ, че въ съзнателния животъ всѣки трѣбва да заеме

това мѣсто, за което е роденъ. Всѣки да заеме своята длъжность, за която е прѣдназначенъ, защото само така ще може да допринесе много нѣщо. Като работишъ така, всички хора ще знаятъ за твоята работа. А сега ти работишъ и казвашъ: каква полза отъ моитѣ усилия? Азъ работя толкова много, никой не дава нито петь пари за моята работа. Не, братя, не се лжете! Когато ти си честенъ, има хиляди братя, които знаятъ за твоя честенъ животъ и казватъ: напрѣдъ върви, това е животътъ!

Та казвамъ за насъ трѣбва една нова наука. Напримѣръ, какъвъ трѣбва да бжде носа на единъ свещеникъ? Свещеникътъ трѣбва да има свещенически носъ. Какви вѣжди трѣбва да има единъ свещеникъ? Той трѣбва да има свещенически вѣжди. Подъ думата "свещеникъ" не разбирамъ служитель на църквата, но разбирамъ човѣкъ съ такова съзнание, съ което да служи безкористно, безукоризнено на своитѣ ближни. Какви трѣбва да бждатъ неговитѣ очи? Какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ носъ? Какъвъ трѣбва да бжде неговиятъ ръстъ? Какви трѣбва да бждатъ неговитѣ пръсти? Всичко това трѣбва да отговаря точно на нормата, та като видишъ пръститѣ на единъ свещеникъ, или на единъ учитель, да кажешъ: това сж пржсти на свещеникъ, това сж пръсти на учитель и т. н. Лицето на единъ учитель не може да бжде като лицето на единъ свещеникъ. Като срещнешъ единъ адвокатъ, или единъ воененъ, тѣ трѣбва да се различаватъ единъ отъ другъ. Всички хора, които заематъ служби на бащи, майки, сестри, братя, трѣбва да се различаватъ едни отъ други. Истинскиятъ братъ трѣбва да има лице на братъ; истинската сестра трѣбва да има лице на сестра; истинскиятъ приятель трѣбва да има лице на приятель. Въ природата това е строго опрѣдѣлено. Азъ не искамъ да изнасямъ тия данни, понеже ще ме разбератъ криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите въ вашитѣ близки само прѣстжпнически проявления. Ломброзо, като правилъ своитѣ опити, отишълъ при Толстоя и почналъ да го наблюдава, дали има прѣстжпнически прояви. Накждѣто мръднелъ Толстой, Ломбразо все

записвалъ, а това много стѣснѣвало Толстоя. Ломбразо описва паталогическитѣ болезненитѣ състояния на човѣка, но това не е наука. Наука е да изучаващъ здравословното състояние на човѣка, а не неговитѣ болезнени прояви. Болезнените прояви не ни интересуватъ. Всѣко отклонение прѣдставлява съвсѣмъ друго нѣщо. Въ свѣта има една норма. Коя е тази норма? - Когато стана сутринь и моитѣ очи сѫ сини, това е една норма. Когато на обѣдъ моитѣ очи сѫ кестеняви, това е една норма. И когато моитѣ очи вечерь сѫ черни, това е пакъ една норма. Цѣлиятъ свѣтъ да се опълчи противъ това, то е за мене една норма. Нѣмамъ ли сутринь сини очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли на обѣдъ кестеняви очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли вечерь черни очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Тогава какво ще се роди? - Една каша.

И сега ученитѣ хора вървятъ въ едно ново направление. Физиогномиститѣ, хиромантициитѣ, физиолозитѣ, ученитѣ хора изобщо, се стремятъ да изучаватъ човѣка, да изучаватъ цѣлото битие и съ това сѫ допринесли много нѣщо за науката. Ботаницитѣ, зоолозитѣ, изобщо ученитѣ отъ всички отрасли на науката сѫ допринесли много нѣща за общата наука. Тѣ сѫ допринесли много за упражнението на човѣшкия мозъкъ. Човѣшкиятъ мозъкъ трѣбва да има работа и то разнообразна. Ако вие се занимавате съ еднообразна работа, ще се развие само една малка часть отъ вашия мозъкъ, а другата часть ще остане атрофирана отъ бездѣлие. Въ човѣшкия животъ сега ставатъ много пертурбации вслѣдствие на което днесъ ни занимаватъ хиляди и хиляди мисли. Нѣкой човѣкъ казва: много мисли ме занимаватъ днесъ. Радвай се, че много мисли те занимаватъ днесъ. Това сѫ Божествени мисли които искатъ да събудятъ ума, сърдцето и волята ти, за да разберешъ, че въ свѣта има единъ великъ законъ, който направлява твоя животъ.

Христосъ казва: “Той ще ви научи”. Кой? Ние имаме едно изречение, което и на васъ сега казвамъ: Само свѣтлиятъ пѫть на Мѫдростьта води къмъ Истината”. Този е

пѫтьтъ, който може да научи съврѣменнитѣ хора. И сега у всинца ни трѣбва да се роди едно желание: да учимъ! Това желание сѫществува въ насъ, но трѣбва да му дадемъ възможность да се прояви. Всички ние трѣбва да станемъ млади! У млади, и у стари трѣбва да се зароди силно желание за онази истинска наука съ която можемъ да прѣобразимъ живота си. И най-мощното нѣщо, което е потребно за хората, е онази наука, която е вложена въ тѣхъ самитѣ. Не говоря за знание, което не имъ е потребно! Знание което нѣма приложение е единъ товаръ за човѣка. Христосъ казва: "Духъ свети ще ви научи". "Подъ думата Духъ свети" разбирамъ изявения Божественъ Духъ. Като се прибилжаваме къмъ този Духъ, Той ще ни научи на великитѣ закони, какъ можемъ да си поправимъ живота. За сега, за 120 години вие имате два елемента, чрѣзъ които сме осигурени: съ въздухъ сме осигурени съ вода сме осигурени, само съ хлѣбъ не сме осигурени. Всѣки отъ васъ трѣбва да работи за хлѣба. И благодарете на Бога, че работите за хлѣбъ. Единъ день и хлѣбътъ ви ще се дава тъй, както въздухътъ и водата. Мисля, че това врѣме нѣма да бѫде далечъ. Като казвамъ, че нѣма да бѫде далечъ то е защото ние мѣримъ съ мѣрката на синитѣ очи, съ мѣрката на кестенявитѣ очи и съ мѣрката на чернитѣ очи. Въ шестата раса хората ще иматъ изобилно хлѣбъ. Когато дойде шестата раса на земята, хората, както и всѣки човѣкъ отдѣлно ще си иматъ кѫщица отъ етажъ и половина, съ четири стаи и една кухня. Прѣдъ кѫщата си ще има градинка, насадена само съ плодове. Въ шестата раса хората ще иматъ общи съобщения, и то отъ най-хубавитѣ; сѫщо така ще иматъ и общо освѣтление. Дѣто и да минешъ тогава, прѣзъ градове или села, всички ще се надпреварватъ да имъ отидешъ на гости. Като си отивашъ, ще си кажатъ: дано не ни забрави да дойде и втори пѫть. Библиотекитѣ, училищата ще бѫдатъ навсѣкѫдѣ отворени. И тогава отношенията между ученици и учители нѣма да бѫдатъ такива, каквито сѫ днесъ. Между служителитѣ на църквата и свещеницитѣ нѣма да има такива отношения, каквито днесъ. Когато дойде шестата раса, тя иде вече, Царството Божие

ще се всели въ миниатюръ на земята. Тогава всѣки отъ васъ ще живѣе 120 години, за да се насити отъ живота и ще каже: слава Богу, прѣдоволенъ съмъ, сега вече мога свободно да си замина отъ земята! Пъкъ ако искате да живѣете още 120 години, могатъ да ви се дадатъ. Ако искате и още 120 години, пакъ могатъ да ви се дадатъ. Тъй щото, можете да живѣете 999 години. Пъкъ ако не сте се наситили на живота, могатъ да ви оставятъ да живѣете и 9,999 години. Ако и тогава не сте доволни, могатъ да ви дадатъ и 99,999 години, но азъ мисля, че като дойдете до милионъ, ще кажете достатъчно е вече! Защото, дотегва на човѣка да живѣе на земята даже и 120 години. Има и други земи, дѣто човѣкъ може да живѣе. Има нѣща по-красиви отъ тия на земята. Въпросътъ е, обаче, че ние сме въ това училище още, не сме влѣзли въ шестата раса.

Та казвамъ: ние трѣбва да придобиемъ качествата на свѣтлината - безкористие и качествата на водата, която плакала отвънъ прозорцитѣ - мекота. Туй, което е направила водата отвънъ, че измила този палатъ, и вие го направете. Туй, което направила свѣтлината, че освѣтила цѣлия палатъ, и вие направете! Послѣ направете съ вашитѣ очи това, което ви казахъ по-горѣ. Азъ наричамъ щедрия човѣкъ вода, а човѣкътъ, който дава знания на хората, наричамъ свѣтлина.

Азъ бихъ желалъ вие да бѫдете щедри и да давате знания на хората, и тъй да се образуватъ тѣзи прѣкрасни, хубави връзки, които ще ви направятъ за въ бѫдаще братя на земята и братя на небето.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 14 мартъ 1926 г. въ гр. София.

Законъ на съпоставяне.

"Бѣгай въ Египетъ!"

"Иди въ земята Израилева!"

Законътъ на съпоставянето, това е зазораването на съзнателния, на разумния животъ. Това е проявление на великото съзнание не на самия животъ, но на онѣзи граници, отдѣто започва проявата на разумния животъ. По нѣмане още на онѣзи точни думи, които да изразяватъ този вжтрѣшенъ потикъ на живота, той не може да се сложи на книга. Изразитѣ, думитѣ това сж форми, въ които всѣка мисъль трѣбва да се излѣе, да се оформи, да се изяви. Значи, законътъ на съпоставянето, това е зазоряването на живота. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какъ да съпоставя своя животъ. Напримѣръ, бѣгането, това сж скърбитѣ на живота.

"Стани, вземи дѣтето!" Страхътъ кара човѣка да бѣга. Сърдцето ти трепери отъ страхъ, дали ще се спасишъ, или не.

"Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ израилевата земя"! Това е връщане въ отечеството ти, дѣто ще се видишъ съ свои приятели, съ свои близки. Това вече е веселие, радость. Онѣзи, които не сж запознати съ закона на съпоставянето, казватъ: не може ли да не бжде така? Когато разглеждаме проявитѣ на самата природа, по нѣкой пжть ние критикуваме нейнитѣ постжпки и казваме: не може ли това нѣщо да стане по другъ начинъ? Ако може по другъ начинъ, направи ти своя животъ по другъ по-уменъ начинъ. Бжди ти по-уменъ отъ самата природа! Вие казвате: животътъ не може ли безъ скърби? - Може. Но кога? - Когато ти си разуменъ, когато не правишъ погрѣшки въ живота си, когато спазвашъ всички закони. Тогава нѣма да имашъ никакви скърби и радости; природата ще върви винаги по твоитѣ стжпки, тя ще те признава. Но щомъ правишъ много погрѣшки, скърбьта ще върви по твоитѣ стжпки. Казватъ за нѣкого: той е праведенъ човѣкъ. Да, той е праведенъ човѣкъ, но баща му не бѣше пра-

---

Матея 2:13

Матея 2:20

веденъ човѣкъ. Ама и баща му бѣше праведенъ човѣкъ. Да, тогава дѣдо му не бѣше праведенъ човѣкъ. Има си крушка опашка. Не е въпросътъ само краятъ на вѫжето да бѫде здраво, но цѣлото вѫже трѣбва да бѫде здраво. Ама половината вѫже е здраво. Не трѣбва само половината вѫже да е здраво, цѣлото вѫже трѣбва да бѫде здраво. То трѣбва да бѫде здраво и въ началото, и въ срѣдата, и въ края. Между частицитѣ на вѫжето трѣбва да има силно сцепление, за да бѫде пригодно за работа. Отъ това вие изваждайте своитѣ изводи, защото духовнитѣ работи могатъ да се обяснятъ само чрѣзъ закона на съпоставянето. Вие не трѣбва да разглеждате живота отъ ваше гледище, защото тъй, както живѣете сега, вие живѣете съ стари прѣдразсѫдаци на вашитѣ дѣди и прадѣди. Въ васъ още нѣма единъ широкъ жестъ, да се откажете отъ себе си. Вие още треперите. Като ви хване нѣкоя треска, цѣлъ се разтреперите, казвате: опасно ли е положението ми? Казвамъ: не, не е опасно, имате малко бацили въ носа. Вие сте уплашенъ, казвате: треска имамъ, пулсътъ ми се увеличи съ 5 - 6 биения, температурата ми се увеличава, става 38, 39 градуса дори и 40 градуса. Положението ми се влошава. Скоро викайте лѣкарь! Болниятъ трепери, треперятъ и майката и бащата. Казватъ: температурата му се е увеличила. Какво отъ това? Колко градуса температура има? - 39 - 40 градуса. Че какво опасно има въ повишението на температурата до 39 - 40 градуса? Този страхъ се дължи на неразбиране онзи великъ законъ на съпоставяне. Щомъ температурата ти се увеличи на 39 градуса, ако разбирашъ закона на числото 39 , ще съберешъ числата 3 и 9 и ще получишъ 12. Послѣ, ще съберешъ 1 и 2 и ще получишъ 3. Числото 3 изразява закона на равновѣсието.

Сега азъ правя едно съпоставяне. Когато човѣкъ има температура 39 градуса, разбирам, че този човѣкъ, както и неговитѣ баща и дѣди цѣлъ животъ сѫ яли кокошки и агнета, пили и гуляли и сега въ организма му, поради натрупването на излишни утайки, става едно горене, при което всичко това трѣбва да се прѣчисти. Въ този организъмъ настава единъ

химически процесъ и затова казвамъ на този боленъ: ти ще пазишъ строга диета, 1-2-3-4-5-7 дни нѣма да ядешъ нищо; послѣ, прозорцитѣ на стаята ти ще бждатъ отворени, за да влѣзе повече свѣтлина; нѣма да спишъ много, умътъ ти ще бжде всѣкога буденъ, ще се молишъ, ще поправишъ, всичкитѣ си погрѣшки и ще видишъ, какъ температурата ти ще спадне. И всичко това е много естествено. Казвате: ама днешната наука не е доказала още това нѣщо. Това, което хората на земята наричатъ наука, не е наука и на небето. Това сж играчки, забавления за малкитѣ дѣца. Азъ не ви говоря за нѣкаква наука на хората, които живѣятъ по софийскитѣ улици. Не, азъ ви говоря за такива учени, отъ които едва ли ще намѣрите поне единъ или двама. Такива учени хора едва ли ги има въ Парижъ, въ Лондонъ, а тукъ въ България има само единъ такъвъ ученъ, азъ го зная. Учена глава е той! Като посѣтихъ единъ день този ученъ, той ми каза: на този народъ главата му е много дебела, но всѣ ще поумнѣе нѣкога. Като казва той, че главата му е дебела, не говори на присмѣхъ, но фактът е това. Че този народъ още не разбира закона на съпоставянето. Този народъ има избликъ на енергия, той иска да живѣе, но не може да разбере, какъ да съпоставя страданията, т. е. не може да намѣри начинъ, какъ да канализира своята енергия. Но ще се научи той. Често съврѣменнитѣ хора правятъ силни бетонни крѣпости, като при Вердюнъ и казватъ: е, крѣпость е това, но българинътъ е много дълбокъ въ своитѣ тълкувания. Когато германцитѣ обсадиха Вердюнъ, единъ български пророкъ, фелдшеръ е той, казва: Той казва: твоето пророчество и моето пророчество трѣбва да се подчинятъ на факти.

Противорѣчията въ живота ни най-малко не трѣбва да ни изненадватъ, защато противорѣчия сжществуватъ само за неразумнитѣ хора, а за разумнитѣ хора, всичко, което става въ свѣта е една симфония. Противоречия въ свѣта нѣма. Туй, което за едного е противоречие, за разумния човѣкъ е едно благоприятно условие за работа. То за него е едно удоволствие. Ако вие турите единъ килограмъ тяжесть

надъ една мравя, тя ще се спи подъ нея, но ако турите тази тяжесть на гърба на единъ юнакъ, той нѣма да усѣти нищо. Мравята казва: ужасно нѣщо! Знаете ли каква тяжесть нося на гърба си? Каква тяжесть? - Единъ килограмъ. Гърбътъ на една мравя отъ единъ килограмъ тяжесть става на пихтия, а единъ юнакъ съ единъ килограмъ тяжесть на гърба си, герой става. Защо? Защото мравята не е разумна. Мравята обича да бута тамъ дѣто не и е мѣстото затова е мравя. Туй значи мравя. И пчелата по нѣкой пѫть обича да събира медъ отъ тамъ, отъ дѣто не трѣбва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но по нѣкой пѫть събира медъ отъ тамъ, отдѣто не трѣбва. Казватъ: пчелитѣ сѫ трудолюбиви, чисти. Да, трудолюбиви сѫ, чистички сѫ, но по нѣкой пѫть тѣ влизатъ тамъ, дѣто не трѣбва, и се опиватъ. Когато пчелитѣ влѣзоха въ нашия свѣтъ, тѣ почнаха, като хората, да пиятъ, станаха пияни. Казвамъ: пчелата е влѣзла въ нѣкой човѣшки университетъ да се учи. Да, влѣзла е при нѣкой винарь който прави вино, да пие. Влѣзла е въ неговитѣ джобури.

Та по нѣкой пѫть и ние слизаме въ джобуритѣ на дявола да събираме медъ и послѣ ставаме вѣртоглави, започваме да философствуваме. Докато въ твоето сърдце не дойде миръ, не настане тишина, не изчезнатъ противорѣчията и докато мислишъ, че свѣтътъ е лошъ, че животътъ не е добрѣ организиранъ, а само ти си уменъ и добъръ, ти не си на права посока. Азъ казвамъ: всички онѣзи философи, писатели, които иматъ противорѣчиви възгледи за живота, или за природата, тѣ сѫ подъ единъ знаменатель. Това сѫ хора отъ школата на мравитѣ, отъ школата на пчѣлитѣ. А всички онѣзи философи, които казватъ, че ние започваме отъ сега нататъкъ науката: това сѫ хората на истинската наука, това сѫ хората на бѫдащето, хората на съзнателния животъ.

"Стани вземи жената и дѣтето", казва ангелътъ на Йосифа, "и бѣгай въ Египетъ"! Ангелътъ се яви на Йосифа въ сънно състояние а не на яве, защото Йосифъ не бѣше готовъ да издържи присѫтствието на единъ ангелъ. Само на

Авраама се явиха въ будно състояние ангели, и той приказваше съ тѣхъ, угощаваше ги. А на Йосифа, въ врѣме на сънъ се яви единъ ангелъ и му каза: "Стани, вземи жената и дѣтето и бѣгай въ Египетъ"! Защо? - Това дѣте трѣбва да отиде въ Египетъ, тамъ да научи египетската мждрость. Че излиза отъ едно мѣсто и отива на друго, това не е нещастие. Египетъ прѣдставлява земниятъ животъ. Всѣки отъ васъ е единъ изгнаникъ. Ангелътъ е казалъ на майкитѣ и на бащитѣ на всѣки едного отъ васъ: "Вземи това дѣте и бѣгай въ Египетъ"? Законътъ е такъвъ. Ако искашъ да се избавишъ, отъ по-голѣма напасть, тъй трѣбва да постжпишъ. Ти трѣбва да бѣгашъ въ най-голѣмата тжга, за да се избавишъ. Че и най-голѣмитѣ разбойници и апаши не бѣгатъ ли? И тѣ бѣгатъ.

Но да се повърна сега къмъ закона на съпоставянето. Ангелътъ се яви втори пжть на Йосифа и му каза: "Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ израилевата земя"! Какво сж мисли баща ви и майка ви, какво е мислилъ дѣдо ви, какви сж вашитѣ възгледи, това оставете за себе си. Какво мислите вие въ този моментъ, и това задръжте за себе си, но какво подразбира закона за съпоставянето на нѣщата, него, учете сега. Дойдете ли до този великъ законъ въ живота, намѣрите ли въ себе си закона за съпоставяне на нѣщата, първото нѣщо, което ще почувствувате въ себе си, то е, че ще придобиете единъ вжтрѣшенъ миръ, едно вжтрѣшно просвѣтление на вашето съзнание, една вжтрѣшна дѣятелность на вашия умъ и ще забѣлѣжите, че това, което до сега ви е тревожило - бѣднотия, болести, лошитѣ думи на хората - всичко това ни най-малко вече нѣма да ви смущава, ни най-малко нѣма да ви засѣга. Прѣди това състояние, обаче всѣка лоша дума казана за васъ, ще ви размжти ще създаде една вжтрѣшна енергия у васъ, ще почувствувате едно вжтрѣшно прѣливане на тази енергия. Защо е така? - Понеже въ разумния животъ, колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличаватъ и положителнитѣ, низходящитѣ енергии къмъ центъра на земята. И въ центъра на земята има разумность. Така говори окултната наука. Тя казва, че центърътъ на нашата

земя е едно разумно мѣсто, и този центъръ привлича всичко. Това разумно начало сцѣплява хората.

Законътъ на сцѣплението не е физически но духовенъ законъ. Кой е вързалъ онзи волъ, нѣкждѣ въ обора съ вжже? - Нѣкое разумно сжщество го е вързало. Капанътъ въ който е уловена една мишка, пакъ е поставенъ отъ нѣкое разумно сжщество. Слѣдователно, всички ограничения въ свѣта, въ единъ или въ другъ смисълъ, се дължатъ на разни видове енергии и то разумни енергии. Значи, тия енергии, които ограничаватъ, азъ наричамъ "положителни енергии въ низходяща степень". Има обаче, и "положителни енергии въ възходяща степень", които отиватъ къмъ слънцето. Въ тѣзи два вида енергии, именно, законитѣ сж обратно пропорционални. Тогава, ако искате да знаете дѣ е вашиятъ центъръ, трѣбва да знаете, че вашиятъ центъръ на земята, това е вашиятъ стомахъ. Помнете, че азъ съпоставямъ нѣщата. Центърътъ на земята съответствува на вашия стомахъ. Тамъ се намира нашата симпатична нервна система, нашия стомашенъ мозъкъ. И докато всичката ваша енергия е съсрѣдоточена къмъ вашия стомахъ, вие имате положителна енергия въ низходяща степень, и слѣдователно вие ще се ограничавате. Щомъ всичко е съсрѣдоточено къмъ вашия стомахъ, вие нѣма да имате никаква наука. Слѣдователно и рибитѣ, и месоядниттѣ, и трѣвопаснитѣ животни и птицитѣ, както и всички хора - майки и бащи, и свещеници, дори и всички хора съ най-възвишени пориви, ще иматъ единъ и сжщъ общъ центъръ. Не е лошо, че този центъръ сжществува, обаче споредъ закона на съпоставянето трѣбва да има извѣстна хармония. Колкото енергии слизатъ къмъ стомаха, толкова енергии трѣбва да възлизатъ и къмъ мозъка. Казвамъ: вземете за примѣръ туй малко дѣте, което майка му взе и избѣга съ него въ Египетъ. Казвамъ: слѣдъ като си боледувалъ дълго врѣме ще пиешъ всѣка сутринь по половинъ кило прѣсно млѣко отъ нѣкоя здрава крава, или нѣкоя здрава биволица, или нѣкоя коза. Добрѣ ще гледашъ твоето малко дѣтенце. Защо? Защото твоятъ стомахъ е твоето малко дѣтенце, и ти ще го храниш, съ

хубаво, прѣсно млѣко. Млѣкото може да е отъ каквото и да е животно, но трѣбва да е здраво.

Сега всички ония отъ васъ, които сж вегетарианци, нека ме разбератъ добрѣ, да не ставатъ фанатици. Майката какъ отхранва своето малко дѣте? - Съ млѣко. Птичкитѣ какъ отхранватъ своитѣ малки? - Съ мушички. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че и млѣко не трѣбва да ядемъ. Не, можемъ да ядемъ и млѣко. Казвате: храната ни трѣбва да бжде чиста. Да, вѣрно е, че ние трѣбва да намѣримъ онази съотвѣтна за нашия организъмъ храна. Ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, коя храна се нарича вегетарианска. Подъ "вегетарианска храна", азъ не разбирамъ непременно чисто растителна или строго плодоядна храна, но подъ "вегетарианска храна" бихъ нарекълъ храната на съпоставянето, храната на разумния животъ. Вегетарианска храна наричамъ онази, чиито трептения напълно съотвѣтствуватъ съ трептенията на нашитѣ мускули, т. е. на органическата материя. Значи, между клѣткитѣ на храната и клѣткитѣ на нашия организъмъ трѣбва да има пълно съответствие, или пълно изтичане на енергиитѣ къмъ слънцето. Тази храна именно е вегитариан-ска. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората свети. Има такива храни обаче на които трептенията на клеткитѣ отиватъ къмъ центъра на земята. Такива храни носятъ отрова въ себе си. Такива храни могатъ да бждатъ и растителни и вегетариански. Най-голѣмата отрова, която съдържа месото, и за която ученитѣ хора даже и не подозиратъ, седи въ това, че се посѣга върху живота на онѣзи млѣкопитающи, каквито сж напримѣръ овцитѣ, козитѣ и други, у които има силно желание за животъ. Съзнанието въ тия животни е будно, тѣ искатъ да живѣятъ, вслѣдствие на което всичката имъ енергия е съсрѣдоточена къмъ центъра на земята. Тѣ мислятъ само за животъ, т. е. само върху това: какъ да се размножаватъ повече и да се нахранятъ, а не мислятъ нищо за рая, нито за спасението на душитѣ си. Всичкиятъ имъ животъ е съсрѣдоточенъ само върху мисъльта за хранене, и като си доставятъ храната, заспиватъ. За тѣхъ

може да се приложи поговорката: "И цѣлиятъ свѣтъ да изгори това не е важно стига чергата имъ да е здрава". Забѣлѣжете тѣзи животни щомъ се нахранятъ, закриватъ главата си и заспиватъ, като казватъ: по нататъкъ каквото Господь даде. Та казвамъ: понеже въ тѣзи сжщества се заражда ужасенъ страхъ, ужасна умраза и отвръщение къмъ всички, които искатъ да имъ отнематъ живота, всичко това се възприема като отрова отъ тия, които ядатъ месото имъ. Тази отрова разклаща нервитѣ имъ. Това нѣщо ученитѣ хора трѣбва да го знаятъ! Онѣзи учени хора, въ Америка, Англия и Парижъ, за които ви казвамъ, че сжществуватъ, знаятъ това нѣщо. И онзи ученъ въ България, който има събрана цѣла библиотека отъ данни по този въпросъ сжщо знае това. Този ученъ е най-благороднятъ човѣкъ. Той прѣдставлява типъ, какви трѣбва да бждатъ българитѣ. И азъ бихъ желалъ българитѣ да бждатъ като него.

Та казвамъ: вие трѣбва да знаете какъ да постъпвате съ всѣка ваша мисъль, съ всѣко ваше желание. Вие трѣбва да знаете, какъ да съпоставяте вашитѣ желания, какъ да съпоставяте вашитѣ мисли. Между вашитѣ мисли и желания, непременно трѣбва да има едно съпоставяне; между мозъка и стомаха ви трѣбва да има едно пълно опрѣдѣление, едно пълно съответствие. Мозъкътъ и стомаха сж двата полюса на живота. Ако ви боли главата, трѣбва да знаете, че и стомахътъ ви е въ безпорядъкъ. Ако ви боли стомахътъ, трѣбва да знаете че и главата ви не е въ порядъкъ. За да бжде човѣкъ здравъ, въ пълния смисълъ на думата, той не трѣбва да има нито главоболие, нито коремоболие, нито стомахъ да го боли. Боли ли го нѣщо, той не е напълно здравъ. Ако имате главоболие, има начинъ за лѣкуването му. Ако имате разстроенъ стомахъ, пакъ има начинъ за лѣкуването му. Методитѣ за лѣкуване сж най-прости, че всѣки отъ васъ може да ги приложи. Имайте прѣдъ видъ, че слѣдъ като сте живѣли 20 години безпорядъченъ органически животъ, не ще можете въ една седмица или въ единъ мѣсецъ да се изправите, да подобрите вашия организъмъ. Поне въ това не вѣрвамъ. За да изправишъ

живота си, трѣбватъ ти поне 20 години още, да започнешъ отъ тамъ, отдѣто си направилъ погрѣшката. Ти ще се намирашъ подъ дѣйствието на единъ кржгообразенъ законъ на движение. Ще станешъ, ще подемешъ отново и като се върнешъ на сжщото мѣсто, ще започнешъ съ голѣма бжрзина. Ще ти трѣбватъ 20 години, за да се върнешъ назадъ, а за да изправишъ погрѣшката си, не трѣбва много врѣме. Ще можешъ и въ единъ день да я изправишъ, стига да си разуменъ. И тогава, стига да има съзнание въ тебе, ще се върнешъ на сжщото мѣсто.

Сега у всинца ви има съзнанието, че познавате Истината. Велико нѣщо е да познаващъ Истината! Азъ бихъ желалъ да познавате Истината. Да познава човѣкъ Истината, значи да бжде свободенъ. Познанието подрабира свобода. Онзи, който е свободенъ, той е и разуменъ човѣкъ. Свобода, свѣтлина и разуменъ животъ, това сж възходящи сили, които отиватъ къмъ центъра на слънцето, отиватъ къмъ другъ единъ центъръ на вселенната, която ние наричаме Божественото.

Най-първо ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ минали прѣдубѣждения. Всѣки земледѣлецъ знае, че ако тури силенъ торъ на нѣкое крѣхко растение, то ще изгори, т. е. това цвѣтенце нѣма да изгори но ще се отрови. И за това всички земледѣлци казватъ, че за растенията трѣбва такъвъ торъ, който е стоялъ на слънцето извѣстно врѣме и се е прѣобразилъ подъ дѣйствието на неговитѣ лжчи. Отъ този торъ, прѣзъ който сж проникнали слънчевитѣ лжчи, става нѣщо, а този прѣзъ който слънчевитѣ лжчи не проникватъ, никакъвъ торъ не става. Та казвамъ: ти трѣбва да се печешъ на тия Божествени лжчи не само единъ день, но много години наредъ. Чудни сж хората! Нѣкой човѣкъ се развесели единъ день и казва: е, намѣрихъ най-послѣ живота. Казвамъ: не, приятелю, прозорцитѣ на твоя животъ трѣбва да бждатъ постоянно отворени, и между Бога и тебе трѣбва да сжществува едно постоянно прѣливане на сили. Нѣкои хора казватъ: щомъ мислимъ за Бога, нашиятъ животъ се свършва. Не, щомъ

намѣришъ Бога, или както азъ Го наричамъ щомъ намѣришъ "закона на съпоставянето", или "закона на Любовьта", въ тебе ще се вложи тази Божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиватъ правилно. Тогава каквото и да пипнешъ, всико ще ти се отдава. Защото никой въ свѣта не работи самъ. Ако всѣки работи самъ, нищо нѣма да излѣзе. За тебе работятъ и майка ти, и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко самъ, ние ще го туримъ въ единъ островъ и ще видимъ, какво може да направи самъ. Ще видите, че нищо нѣма да излѣзе. Но туре́те при него една отъ тѣзи сестри, които го съблазняватъ въ свѣта, нека работятъ заедно, ще видите, какъ ще прѣвърнатъ това мѣсто въ рай. Значи, сѫщото това мѣсто нѣкой пѫть може да се прѣвърне и на островъ на страданието. И наистина, хората нѣкой пѫть го прѣвръщатъ въ мѣсто на страданията. Законътъ на съпоставянето гласи слѣдното: не изисквай въ дадения случай това, което е невъзможно! Има нѣща въ свѣта, които сѫ невъзможни. Ще кажете: кои сѫ тѣ? Ще ви кажа една невъзможна работа. Комарътъ не може да изпие целъ океанъ. Може ли единъ комаръ да изпие цѣлъ океанъ? - не е възможно. Колкото и да ме убѣждавате, ще ви кажа: това е невъзможно! Има нѣща невъзможни. Нѣкой ще ми доказватъ сега, че у Бога всичко е възможно. Не пе́тнете Името Божие! Когато Богъ създаде комара, Той написа за него така: "Комарътъ не може да изпие океана". Това чета на комара. И понеже въ Божиитѣ думи нѣма обратни рѣшения, то нѣма сила въ свѣта, която може да накара комара да изпие водата на океана. Когато Господь създаде вола написа на рогата му слѣдното: "Волътъ никога не може да бѫде въ положението на човѣка." И ако ти искашъ да ни докажешъ, че този волъ съ своитѣ рога може да стане членъ на обществото и да влѣзе въ софийския университетъ като професоръ по естествените науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо да е невъзможно? Понеже тъй е писалъ Господь на рогата на вола. Това сѫ двѣ отъ невъзможнитѣ работи. Кои сѫ възможнитѣ работи? Върху лицата на хората пъкъ е пи-

сано, какво е възможно днесъ да стане съ тѣхъ. Има много хора, които сж далечъ отъ разумния животъ. Кривата линия на лицето показва, че много хора едва сж излѣзли отъ животинското състояние. Азъ нѣма да се спирамъ да обяснявамъ този въпросъ, но казвамъ, че тази крива линия на лицето показва, кой отъ кога е почналъ своето движение къмъ разумния животъ. Този ученъ българинъ има много научни данни върху кривата линия на лицето. Тъй щото, по тази крива линия ние опрѣдѣляме точно, кой отъ кога е почналъ да се движи къмъ разумния животъ и съ каква бързина се движи къмъ него. Нѣкой отъ васъ сж едва до границата на разумния животъ. Нѣкой отъ васъ сж на 100 километра растояние, нѣкой на 200 клм., а нѣкой на повече отъ 200 клм., но единъ день ще дойде и въ самия разуменъ животъ, обаче всички нѣма да се движатъ сж еднаква бързина.

Нѣкой казватъ: отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Какво се подразбира подъ тия думи? Азъ подразбирамъ слѣдното: ако се държите за това, което сега имате, отъ васъ нищо нѣма да стане. Тогава какво трѣбва да направимъ? - Ще измѣните своето състояние, ще изявитѣ своитѣ разбирания. Ти седишъ при баща си, който всѣки день те праща да пасешъ овце, говеда, свине и казвашъ: отъ мене нищо нѣма да стане. Духътъ ти казва: "Ти ще напуснешъ овцетѣ, говедата, свинетѣ на баща си и ще отидешъ въ града при единъ благороденъ човѣкъ, ще му слугуващъ 2-3 години, докато намѣришъ Учителя си". Ти ще кажешъ: ама съ това ще огорча баща си. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасешъ свинетѣ му!

Ще ви приведа единъ примѣръ за онзи блуденъ синъ, когото бащата изпратилъ да пасе свинетѣ му. Доколкото си спомнямъ тази история, която ми разправяше единъ българинъ, казваше ми, че отъ очитѣ на бащата капнали нѣколко сълзи, когато изпращалъ сина си. И като дошълъ при него младия му синъ, той въздъхналъ и си казалъ: дано поне се върне разуменъ! Ако ви се паднатъ само нѣколко рошкова, вие не обвинявайте невидимия свѣтъ, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си. Причината за вашето

нещастие сте вие. Турете тази мисъль въ ума си! Всѣки който иска да се спаси, никога не трѣбва да счита като причина на своето падение, на своето нещастие други хора. Има причини и отвънка, но има причини и отвжтрѣ, въ самия тебе. Главната причина си ти. И щомъ ти си главната причина, щомъ ти можешъ да се обуздаешъ, всѣкога можешъ да измѣнишъ своето лошо положение. И тогава, всички сили, които дѣйствуватъ отвънъ, могатъ да се прѣмахнатъ. За да се роди едно съгласие, една хармония въ самия ви животъ, азъ ви проповѣдвамъ закона на щастието. Азъ искамъ да бждете щастливи! За страданията азъ съмъ ви говорилъ много пжти. Какъ трѣбва да ги понасяте, сжщо съмъ ви говорилъ, но трѣбва да знаете, че законътъ на щастието започва съ закона за съпоставянето на нѣщата.

"Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ"! То значи: иди при лошитѣ хора, не ги осжждай, но изучавай живота имъ и ще видишъ, че въ всички тия хора има едно въздишане. Вечерно врѣме като се върнатъ, тѣ си казватъ: не вършимъ ние добро, не живѣемъ както трѣбва, но такива сж условията на живота! Има едно малко разкаяние въ тѣхъ, а въ религиознитѣ хора има едно по-голѣмо разкаяние. Обаче не е само въ разкаянието, но трѣбва искрено да пожелаемъ да подобримъ живота си. Туй разкаяние не е само въ раздаване на имота си. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по-рано отколкото е готовъ за това, той ще се спъне самъ. Ако онова пиленце вжтрѣ въ яйцето е толкова щедро, че който дойде при него то каже, че всѣки може да вземе яйцето му, питамъ: какво ще излѣзе отъ това пиленце? - Нищо нѣма да излѣзе. Отъ него нѣма да се излупи пиле. Неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчупишъ яйцето самъ, ще се излупишъ и каквото остане, него дай. Слѣдователно, богатството, което ви е дадено въ свѣта, е дадено за нашето развитие. Сегашнитѣ богати хора не използуватъ своето богатство разумно. Колко врѣме трѣбва да седи яйцето здраво, докато се излупи? Кокошката слѣдъ като снесе яйцето си, трѣбва да го мжти 21 деня и слѣдъ

това се излупва. Ако го оставите да седи под нея повече от 21 деня, то ще стане запъртък. Значи, природата не търпи никакво богатство в банката си, повече време, отколкото трябва, запъртък ще стане. Ти трябва да туриш своето богатство в живота си! Може ли богатството ти да влезе в твоята мисъл, в твоето чувство, в твоята воля ти си богат човек. Има само едно истинско богатство в света - то сж тия учени хора, за които ви говоря. Това богатство сжществува в света. Тази енергия, от която житното зърно черпи, тия сладки сокове, от които ябълките, крушите и другите плодове черпят, сжществуват в света.

И ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете като отивате на Витоша, например, да не носите никаква храна със себе си. Необходимата за вас храна сама ще си дойде. Как? - Като разгърнете кърпата си, тази храна ще падне отгоре върху кърпата ви, като манна, и вие ще имате един прекрасен обед. И към която чешма да се отправите, вие ще отворите сжщите си, ще концентрирате мисълта си към Бога, и веднага сжщите ви ще се напълнят със вода - от тази чешма ще потече бистра, чиста вода. Ще пиете и ще благодарите на Бога. Някой казва: как ще преживеем в този свят? А, приятели, аз съм преживял в този свят по този начин както ви казвам. Отличен свят е той, прекрасен, разумен свят е той! Казвате: е, дъ да имаме и ние този живот! Вие го искате, но без да бягате в Египет, без да се върнете в израилевата земя. Не, ще бягате - ти, детето и майка му! В Египет ще отидете. След това ще се яви ангелът втори пжть и ще каже на Йосифа: "Ще бягате - ти, детето и майка му - ще се върнете сега в израилевата земя, понеже лошите условия на живота се измениха вече". Бягането в Египет е излизането от бащиния дом, отиването в странство да се учим, а връщането в израилевата земя е връщането към Бога, връщането в бащиния дом. Господь иска да учим, затова е създал света.

Казвамъ: ако вие имате онова дълбоко разбиране за великато Битие, за великата интелигентность въ свѣта. За онази велика душа, подразбирамъ Бога, която трепти съ такава нѣжность, съ такава любовь за всички. И въ която душа се заражда дълбокото желание да се притече на помощь на всѣка форма, колкото малка и да е, за да дойде единъ день и тя въ съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия законъ на съпоставянето.

Казва Христосъ: "Ако Господь се грижи така за малкитѣ трѣвици, за малкитѣ мушици, колко повече заради васъ!" Питамъ ви: когато казвате, дали Господь мисли за менъ, или не, дали се занимава съ мене, това не е ли едно ограничение, това не е ли едно прѣстжпление? Никога не се съмнѣвайте въ Бога! Всички нещастия въ свѣта започватъ съ съмнѣние въ Бога. Не ме разбирайте криво! Азъ не говоря за официалния Богъ, отъ Когото излиза съзнателния животъ. Азъ говоря за този Богъ, Който влиза въ сърдцето ти, отваря го и тогава ти си готовъ да се жертвуваш за всички хора и да направишъ всичко за тѣхъ. Защото законътъ на жертвата е атрибутъ само на Бога. И всѣки човѣкъ, който иска да се пожертвува за Бога, мяза на Него, въ него работи Божественото. И всѣки човѣкъ, който иска да стане ученъ, непрѣменно трѣбва да има ума на Бога.

Отдѣ идватъ кривите схващания въ свѣта? Азъ още не съмъ се изказалъ. Още много има да ви говоря. Сега ще ви приведа 1-2 примѣра за обяснение на кривитѣ съпоставяния въ живота. Графъ Аменъ, това е псевдонимътъ му, се влюбва въ една млада мома, но отъ много бѣдно произхождение и билъ готовъ да се пожертвува, да даде всичко за нея, само и само да я издигне. Графъ Аменъималъ сестра, която заминала въ странство нѣколко години прѣди той да се влюби въ бѣдната мома. Тя рѣшила да навѣсти брата си инкогнито, безъ да му се обажда. И пристига единъ день, но тъй прѣоблечена и измѣнена, че той не могълъ да я познае. Тя дохожда при него, и той веднага бърза да и прѣдстави своята годеница и казва: "Тази е моята годеница, моята бждаща другарка въ

живота". Сестра му отговорила: "Много добрѣ. Тази мома е отлична, добра мома си избралъ". Обаче неговата годеница, като вижда тази приятелка - аристократка, запитва го: "Коя е тази госпожица"? - Тя е една моя приятелка. "А, ти имашъ нѣщо съ нея! Не знамъ, не ми се харесва тази мома, тя има нѣщо отвратително въ себе си". Ето какъ дѣйствува закона на съпоставянето. Сестрата прѣпоржчва годеницата, а годеницата казва: "Не искамъ да дружишъ съ тази мома, има нѣщо отвратително въ нея". Това сме ние хората. Тѣзи, които искатъ нашето щастие, ние имъ казваме: далечъ да сте отъ насъ! Тъй е, духовнитѣ хора прѣдъ външнитѣ минаватъ за извѣяни хора. Не приятели, има ли духовность въ вълцитѣ, въ псетата? Духовното, възвишеното въ васъ Богъ го е създалъ. Възвишеното въ насъ е създало нашата глава. То я издигнало. Божественото въ насъ е причината за нашето развитие. Божественото въ насъ създаде ржката; Божественото въ насъ създаде краката. Ние сме двоенъ човѣкъ: отъ пжпа надолу сме животни, а отъ пжпа нагорѣ - човѣци. Вие ще кажете: какъ, азъ да съмъ животно! Да, има животинско въ тебе. Свързани сме ние. Азъ не взимамъ това нѣщо въ лошъ смисълъ но казвамъ, че животинското, човѣшкото и Божественото въ насъ сж прѣплетени въ едно и всичко това работи въ човѣка.

Ще ви приведа другъ примѣръ за закона на съпоставянето. Взимамъ го отъ една евангелска църква. Връща се единъ благочестивъ евангелистъ отъ църква и казва на жена си: "Много ми е мжчно днесъ, не можахъ да се помоля, както трѣбваше". Жена му го пита: "Защо не можа да се помолишъ"? - Не зная да ти кажа, или не, но видѣхъ едно нѣщо, че има много хора, които могатъ да се молятъ по-хубаво отъ мене. Като гледахъ какъ се молиха днесъ прѣдъ мене двама млади, отиде ми сърцето! "Кажи да видимъ"! - Двама млади, мома и момъкъ, около 21-годишни, стояха прѣдъ мене и се молиха. Той и казваше: "Миличка, ти си мое то божество, азъ безъ тебе не мога да живѣя". И тя слуша. Слушамъ ги и азъ и си казвамъ: ето на, този момъкъ познава божеството

си, казва, че не може безъ него да живѣе, а азъ никога не съмъ се молилъ така на Бога, никога не съмъ признаълъ въ себе си, че безъ Него не мога. Азъ не познавамъ Бога така, както този момъкъ познава своето божество, което седи до него. Казвамъ: законътъ на съпоставяне е това.

Втори примѣръ. Връща се единъ старъ евангелистъ отъ духовно събрание и казва на жена си: "Знаешъ ли, азъ сега съмъ много доволенъ. Никога въ живота си не съмъ се молилъ на Бога тъй, както днесъ. Благодаря на Бога, че ми даде възможность днесъ да го позная, да излѣя душата се къмъ Него"! "Какво има"? - запитва жена му. И той попадналъ при тия двама млади и разправя на жена си: "Научиха ме тия млади, какъ да се моля на Бога". "Какъ"? - Младиятъ момъкъ разправя на своята възлюбена: "Ние тъй ще живѣемъ, иначе ще живѣемъ, ще се разбираме добрѣ, ще се обичаме и т. н". Азъ като го слушахъ, обърнахъ очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и казахъ: "Господи, благослови тия двамата! И азъ се присъединявамъ къмъ тѣхната радость". Каква е разликата между двамата евангелисти? Първиятъ се върналъ дома си обезсърченъ , че не може да се моли като тия млади. Той се казвалъ: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нѣщо. А вториятъ разбралъ смисъла на молитвата. Тѣхната радость и тѣхното веселие било и негова радость и негово веселие. Той се казалъ: Господи, и азъ прибавямъ своя животъ къмъ тѣхния. Благослови ги! Значи, тукъ се вижда закона на съпоставянето. Питамъ: какъвъ е смисъла на живота при разбирания като тия на първия евангелистъ? - На този човѣкъ липсва нѣщо. Значи, ти не можешъ да се радвашъ на радоститѣ на другитѣ хора, не можешъ и да изнесешъ страданията и скърбитѣ на другитѣ хора. Когато хората плачатъ, плачете и вие съ тѣхъ! Какво значи да плачешъ съ хората? - То значи да можешъ да имъ помагашъ. Какъвъ смисълъ има, ако азъ постоянно роня сълзи върху ржцѣтѣ на нѣкой човѣкъ? Обаче, ако пророня само двѣ сълзи и взема слѣдъ това два или повече хлѣба и отида заедно съ този човѣкъ въ дома му да го утѣша, това плачене има смисълъ.

Ангелътъ казва на Йосифа: "Вземи дѣтето и майка му и се върни въ израилевата земя"! И въ живота на всинца ни сжщо така има единъ вжтрѣшенъ, разуменъ законъ, единъ потикъ къмъ добро, затова Богъ иска всинца ни да направи щастливи и да Го познаваме. Щомъ го познаемъ, ще видимъ, че въ Бога нѣма никакви тжги, никакви скърби, никакво лицемерие. Въ Нѣго има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щастливи. Той е вложилъ всичкото си богатство въ насъ, и всѣки день всички по-напрѣднали отъ насъ братя идватъ да ни донесатъ това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видите, че тѣ всѣки день ви говорятъ тия нѣща. За разумния човѣкъ всичко говори. Разправяше ми единъ българинъ отъ варненско слѣдния случай: връща се той единъ день отъ работа и рекълъ да си полегне малко слѣдъ обѣдъ на кревата. Лѣга си, но по едно врѣме чува като да му говори нѣщо: "Стани отъ леглото си и бѣгай навънъ"! И не се минаватъ 15 минути, цѣлиятъ таванъ се събаря върху леглото му. Така се спасилъ той. Говори ли ти този гласъ, не питай защо трѣбва да излѣзешъ навънъ. Излѣзъ вънъ и не питай! Ако ние слушаме този вжтрѣшенъ законъ, много нещастия щѣха да се избѣгнатъ. Търговецъ си, искашъ да вършишъ нѣкакво прѣдприятие съ нѣкой човѣкъ, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: "Не прѣдприемай нищо"! Ами защо? - Не върши никаква работа съ този човѣкъ, нищо нѣма да излѣзе отъ това! Искашъ да отидешъ въ Америка, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: Не бързай, не е врѣме сега! Неразумнитѣ хора всѣкога бързатъ. Тѣ сж като нѣкоя муха. Тази муха слѣдъ като кацне на 20 мѣста, какво остава? Какво е направила? Тя слѣдъ като кацне на нѣколко мѣста, все ще остави по нѣщичко. Женитѣ знаятъ, какво оставятъ мухитѣ. Често трѣбва да ператъ своитѣ перденца. По сжщия начинъ дойде нѣкой нерелигиозенъ човѣкъ при тебе и ти казва: нищо нѣма въ религията! И току-видишъ, оставилъ нѣщо на перденцето ти. Ще дойде нѣкой, ще каже: този братъ не върви както трѣбва. И той оставя нѣщо по перденцето. Ще дойде нѣкой свещеникъ, нѣкой проповѣдникъ, ще каже: каква

е тази нова философия, която се явила? И той оставя нѣщо на перденцето. Ами твоята философия каква е? Мислите ли, че онзи ножъ, който рѣже книгитѣ, и онзи ножъ, който рѣже главитѣ на овцетѣ и на говедата вършатъ нѣкаква работа? - Нищо не вършатъ. Тѣ само се изтриватъ. Какво върши точилото? - Изстрива се само. Такова нѣщо прѣдставляватъ страданията, които произлизатъ отъ неразбиране на закона за съпоставяне на нѣщата. Най-послѣ, ти искашъ да бѫдешъ щастливъ. Въ какво седи закона на щастието? - Ще обикнешъ единъ човѣкъ, не той да те обича, но ти да го обичашъ, и тъй да вложишъ енергията си въ него, че никаква сила въ свѣта да не е въ състояние да те разедини. Да обичашъ, както Богъ обича. Послѣ тия двама да намѣрятъ други двама, които се обичатъ. Тия четирима сега да намѣрятъ други четирима, които се обичатъ и т. н. Богъ е поставилъ своята енергия въ насъ, и щомъ обичаме Него, ще обичаме и другитѣ хора. Щомъ срещнете двама, които се обичатъ, ще имъ кажете: братко, елате сега при насъ!

И тъй, законътъ за съпоставянето е единъ прѣходенъ етапъ въ развитието на човѣка. Щомъ се разбере и научи този законъ, тогава знанието и мѫдростьта въ свѣта ще се увѣличатъ. Въ какво седи музиката, напримѣръ? За кого свирятъ хората? Всички онѣзи велики композитори, всички велики писатели, всички велики поети, всички велики майки и бащи въ свѣта, които сѫ създали нѣщо велико, създали сѫго за нѣкого, когото обичатъ. Азъ не съмъ срѣщалъ нийде въ аналитѣ на цѣлия човѣшки родъ, или въ науката да е станало нѣкое добро или благородно дѣло, безъ да е имало нѣкакво разумно сѫщество задъ него, за което да е извършенъ този актъ. Безъ любовь не може да стане никакъвъ разуменъ актъ. Безъ любовь никой не може да се повдигне. Все трѣбва да има нѣкой въ свѣта, когото да обичате. Герои трѣбватъ сега, а не страхливци! Много страхливци има въ свѣта. Животътъ не се състои отъ страхливци. Казвамъ: ние познаваме Бога. Хубаво щомъ познавате Бога, азъ ще дойда утрѣ при васъ, да видя, колко Го познавате. Ще провѣря това нѣщо на

опитъ, а не само на думи. Когато запаля нѣкоя свѣщъ и тя дими, азъ познавамъ, колко е голѣма моята любовь и моята сила. Ако моята свѣщь свѣти, безъ да дими, пакъ познавамъ своята любовь и сила. Свѣщь, която дими, познавамъ, колко струва: свѣщь, която не дими, и нея познавамъ. Храна, която като приемешъ, въ устата ти е сладка, а въ стомаха ти се вкиселява, азъ я познавамъ. И храна, която като приемешъ дава смисъль на живота ти, дава ти възможность да мислишъ и да чувствуващъ правилно, и нея познавамъ.

Слѣдователно, по този законъ на съпоставянето ще спимъ сладко, ще ядемъ сладко, ще мислимъ сладко, ще чувствуваме сладко, ще пѣемъ сладко. И когато свѣтътъ навсѣкѫдѣ се изпѫлни само съ сладчина, ще дойде и красотата въ живота. Да бѫдешъ красивъ човѣкъ, това е истинскиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, у когото чувствата, мислитѣ и дѣлата му сѫ тъй хармонично съпоставени, че като видишъ този човѣкъ, неговиятъ образъ прѣдставлява Божественъ образъ. Като видишъ такъвъ човѣкъ, казвашъ си: колко красивъ е този човѣкъ! Ако единъ обикновенъ човѣкъ види нѣкоя напудрена жена, веднага въ него се събуждатъ всички низши страсти, но ако този възвишенъ човѣкъ види една такава жена, макаръ и да е най-паднала, вижда въ нея душа, отъ която животъ блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така е и съ всѣка жена, или съ всѣки мѫжъ, или съ всѣка сестра или съ всѣки братъ; така ще бѫде, когато дойдемъ до положението да разбираме онзи законъ на съпоставянето, въ който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемемъ да изучаваме всички науки, тѣ ще придобиятъ за насъ другъ смисъль. Когато единъ зоологъ изучава животнитѣ, той трѣбва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията въ живота. Онзи българинъ на когото не смѣя да кажа името, друго яче разглежда животнитѣ. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате - вълци, мечки, лисици и други да знаете защо ги изучавате? Вие изучавате ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, но знаете ли защо ги изучавате? Тѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ

насъ. Вълцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Овцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Изворитѣ и разнитѣ планински върхове сжщо иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Мусалла има извѣстно влияние върху насъ. Витоша оказва друго влияние върху насъ. Разнитѣ рѣки упражняватъ различни влияния върху насъ, при това тия отъ тѣхъ, които текатъ къмъ изтокъ, иматъ едно влияние. Тия пъкъ, които текатъ на западъ, или къмъ северъ, или къмъ югъ, иматъ съвсемъ друго влияние върху насъ. Всички тия нѣща трѣбва да се съпоставятъ. И като погледнете на брѣговетѣ на тия рѣки ще знаете, какви сж и хората. Ако погледнете на брѣговетѣ и видите, че тѣ сж ронливи и отвѣстни, това не прѣпоржчва много хората покрай тия рѣки.

Тия изводи сж мои, но азъ ви питамъ: какъ можете да обясните научно, защо брѣговетѣ на едни рѣки сж единъ видъ, а на други другъ видъ? Вземете Дунава, напримѣръ, той е текалъ едно врѣме задъ Букурешъ и цѣлата тази равнина е все негова. Кои сж причинитѣ, че той е измѣнилъ своето движение и постоянно подронва брѣговетѣ? Всички рѣки въ България сж съ ронливи брѣгове. Защо е това? Това не казвамъ азъ, Дунавъ го казва. Дунавъ пита: какво може да ми даде за въ бждаще България? Въ България е силно развито качеството да руши. Той трѣбва да прѣвърне тази разрушителна сила въ творческа. Той трѣбва да смекчи тази разрушителна сила и да я превърне въ творческа, въ съграждаща. И ако българинътъ успѣе да я смекчи, отъ него великъ човѣкъ ще стане. Защото киселинитѣ, които има българинътъ, могатъ да се използуватъ само при благоприятни условия. Казвамъ това обаче е едната страна само. Българинътъ е поставенъ при извѣстни условия, и той трѣбва да ги разбира, трѣбва да разбира тия динамически сили, които минаватъ прѣзъ него. Той трѣбва да разбира всички течения, които минаватъ прѣзъ България. Българитѣ още не знаятъ, че и подъ тѣхъ живѣятъ множество сжщества.

Но да оставимъ тия въпроси. Нека разгледаме нѣкои отъ отличителнитѣ черти между българина и англичанина.

Като се срещнатъ двама англичани, които сж огорчени единъ отъ другъ, ще ги видишъ, единиятъ удря съ юмрукъ въ лицето на другия, и той му отвръща съ сжщото. Въ нѣколко минути "тряка-трука, тряка-трука", видишъ че се задоволили. Като се удрятъ въ носа, съ това искатъ да си кажатъ единъ другъ: ти ще мислишъ добре, разбирашъ ли! - И работата се свършва. Българитѣ пъкъ като се огорчатъ единъ другъ, другояче се разправятъ: единиятъ ще вземе единъ коль, и другиятъ ще вземе единъ коль и се набиватъ хубаво, кой дѣ завърне. Българинътъ казва: ако не ме разбирашъ, ще видишъ колътъ. Питамъ: какво искате отъ единъ човѣкъ, който се бие съ колове, съ цѣпеници? Англичанинътъ като те срещне, казва: ти трѣбва да мислишъ добрѣ! Той удря на меко. Българитѣ се разправятъ съ сопи, като у Радославово врѣме. Туй е характерната имъ черта. Това не го иска българинътъ, но трѣбва да знае, какъ да разполага съ силитѣ си. Когато азъ искамъ по нѣкой пжть да обясня правилно тия нѣща, да имъ дамъ научно обяснение, започватъ да пишатъ за менъ въ вѣстницитѣ туй-онуй. Тѣ мислятъ, че азъ съмъ нѣкой попарко, не, не съмъ попарко, но трѣбва да знаете, че това, което ви давамъ е за самитѣ васъ, азъ нѣмамъ никакъвъ интересъ отъ това. То е за доброто на българския народъ. Вие сте българи, вие искате да повдигнете вашия народъ, вашите жени, братя и сестри. Ето, азъ ви казвамъ: желая вашето щастие и ще ви дамъ единъ методъ, приложете го сами! Опитайте, дали е вѣренъ и тогава говорете. Защо ще говорите прѣдварително туй или онуй за мене? Казвамъ ви: ако искате да пишете нещо лошо за мене, азъ самъ ще ви кажа, какъ да пишете, защото и за това се изисква наука.

Азъ бихъ желалъ да имамъ единъ неприятелъ, но поне да е разуменъ! Казва писанието: "Единъ разуменъ неприятелъ струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а пъкъ 100 глупави неприятели не струватъ и колкото единъ глупавъ приятель". Слѣдователно, най-глупавиятъ приятель струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Та казвамъ: изисква се разумно прилагане на закона за

съпоставянето. Изобщо, разумность се изисква! И тогава, отъ всинца ни се изисква да бѫдемъ благородни за това, което сега се крие въ насъ. Въ даденния случай у насъ има скрито, складирано толкова богатство, че дори е грѣшно и прѣстѫпно да се спираме върху малките, нѣща. Ако ти търсишъ любовь, азъ ще ти кажа, какъ да я намѣришъ. Ако търсишъ нѣкого, азъ ще ти кажа, какъ да го намѣришъ. Ако нѣкоя майка иска да роди нѣкое дѣте, азъ ще и кажа, какъ трѣбва да го роди. Ако искашъ да градишъ една кѫща, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да градишъ една църква, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да учишъ, не бързай, азъ ще ти кажа, какъ да учишъ. Азъ ще ти дамъ методи, какъ да учишъ, че самъ да бѫдешъ доволенъ.

Ние можемъ да създадемъ живота си по най-разуменъ начинъ, за което има редъ правила. Не мислете, че азъ искамъ да ви залъгвамъ, но ако у васъ има желание да прилагате закона на жертвата, трѣбва да бѫдете герои, а не да мислите, че днесъ ви говоря едно, а утрѣ ще ви говоря друго. Така правятъ само глупавитѣ хора. Отъ единия край на живота си до другия азъ съзнавамъ, че въ живота има разумность. Не съмъ само азъ, който работя въ свѣта. Има безброй, разумни сѫщества, цѣла градация сѫщества, по лицата на които се чете благородство и велика красота. На всѣкѫдѣ между тѣхъ има надпрѣварване въ вършене добро. И ти като се намѣришъ между тѣхъ ще се въодушевишъ. Богати сѫ тѣ, но всѣки отъ тѣхъ жертвува своето богатство разумно. Ти си отчаянъ, обезсърченъ, искашъ да се самоубиешъ, но ако срещнешъ една красива, възвишена жена, въ пълния смисъль на думата, и тя дойде да те целуне, а ти слѣдъ това станешъ разуменъ човѣкъ, какво ти дала тази цѣлувка? - Тази цѣлувка е постигнала цѣльта си. Азъ считамъ тази цѣлувка за чиста и свята. Вие казвате: този човѣкъ говори за цѣлувки. Да за такива цѣлувки говоря - за цѣлувки на щастието, които могатъ да повдигатъ, да възкресятъ човѣка. Азъ говоря за цѣлувки, които събуждатъ разумния животъ въ човѣка, които събуждатъ разумното сърдце. Това е истинска цѣлувка. Азъ наричамъ

правилно ржкуване, да се ржкуващъ съ единъ човѣка така, че да прѣлѣешъ всичката си енергия въ него, и той да запомни за винаги това ржкуване и да каже: ржкувахъ се съ единъ човѣкъ, но никога нѣма да забравя този моментъ. Това е истинска цѣлувка, това е истинско ржкуване. И отъ тамъ насетнѣ, каквото вършишъ, всичко да бжде велико благословение за тебе. Този е великиятъ законъ на съпоставянето.

И ангелътъ казва сега на нѣкой отъ васъ, които не сте ходили въ Египетъ. "Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ"! Азъ ви казвамъ сега въ будно състояние: "Ти, дѣтето и майката идете въ Египетъ"! А на тия, които сж ходили вече тамъ, казвамъ: "Ти, дѣтето и майка му върнете се вече въ израилевата земя, тамъ вашитѣ братя ще ви посрещнатъ". Отъ тамъ, дѣто се кръстосватъ енергиитѣ въ човѣка, започва този кръстопжть. Това е законътъ на великото съпоставяне на нѣщата. Не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Днешният день е най-хубавиятъ день. Той е една нова епоха въ живота ви. Туй, което е скрито въ насъ е нѣщо велико. За него не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Утрешния день ще се погрижи за себе си. Днешният день е день на щастие. Той е день на слънцето. Утрѣшният день е день на мѣсечината. Той е деньтъ на постоянитѣ промѣни - днесъ си богатъ, утрѣ си сиромахъ. Днешният день е день на богатството. Тогава, кажете ми кои бѣха причинитѣ, че господинъ Нептунъ се отдѣли отъ Слънцето? Слѣдъ като се отдѣлиха Уранъ, Сатурнъ, послѣ и нашата майка Земя, както я наричате. Защо се отдѣлиха всички отъ Слънцето? Слѣдъ тѣхъ се отдѣлиха Венера и Меркури. Питамъ: защо се отдѣлиха всички тия планети отъ своята майка и баща? Защо ги напуснаха и излѣзоха отъ този домъ? Не можеха ли да живѣятъ на едно мѣсто? - Можеха. Но тѣ излѣзоха и послѣ пакъ ще се върнатъ. И ако вие ме попитате, слѣдъ колко милиони години ще се върнатъ, ще ви кажа, че тѣ ще се върнатъ слѣдъ толкова милиони години, колкото употрѣбиха, за да излѣзатъ. Единъ день, когато се върнатъ, ще живѣятъ всички заедно.

Сега, трѣбва да научите закона на съпоставянето и

да живѣете съобразно него. Щомъ разбирате нѣщата чисто материално, вие казвате: ние си съградихме кжща. Защо я съградихте? Да я давате подъ наемъ ли? Най-първо ти съгради кжщата за себе си, и ако тя е благоприятна за тебе, слѣдъ като ти живѣешъ първо въ нея, тогава я давай подъ наемъ на другитѣ! Вие сега минавате за благородни хора, казвате: азъ направихъ кжща, за да се ползуватъ отъ нея другитѣ хора. Не, най-първо ще градишъ кжща за себе си. Туй е законътъ на съпоставянето на нѣщата. Най-първо човѣкъ трѣбва да съгради най-благородното, най-възвишеното въ себе си, да съгради най-възвишени мисли и чувства въ себе си, да стжпи на краката си, да стане моралень човѣка. Само тогава всички хора, които живѣятъ въ закона на съпоставянето, ще могатъ да се хванатъ ржка за ржка и да си помагатъ. Само така ще можете да развивате всичко онова възвишено и благородно, което се крие въ всѣки едного отъ васъ. И тогава нѣма да постжпвате като онзи евангелистъ, който като чулъ ония млади въ църквата, върналъ се дома си обезсърдченъ, отчаянъ, че изгубилъ всичко. Не, ще отворишъ и душата и сърдцето, и ума си за тѣхъ и ще се молишъ Богъ да ги благослови.

Павелъ казва: "Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога". Ако и вие рзсжждавате така, тогава питамъ ви: какъ изпжкна злото въ свѣта? Знаете, че въ Абсолютния, въ Божественя Свѣтъ зло не сжществува. Въ свѣта злото е само 1/10, а доброто е 9/10. Слѣдователно, когато ние кажемъ, че свѣтътъ лежи въ лукаваго, ние разбираме единъ много малъкъ свѣтъ. Злото е отрицателната страна на живота, а доброто е положителната страна на живота. Въ всѣки отъ васъ има добро, има нѣщо Божествено. Тъй че вие сега не си създавайте илюзии, знайте, че сте въ едно прѣходно състояние още, не сте напълно самостоятелни. Онази малка черупка - лодка и онзи великъ гигантъ-параходъ, които минаватъ океана, не сж въ едно и сжщо състояние. Гигантътъ ще мине свободно, а ти съ черупката ще се люшкашъ, затова ще се качишъ на гиганта и така ще минешъ прѣзъ океана. Писание-

то казва: “Вие силнитѣ помагайте на вашитѣ по-слаби братя”! Слабитѣ казватъ: ние можемъ и безъ силнитѣ. Не, това сѫ горделивцитѣ. Ще се смиришъ, защото само разумния човѣкъ може да бѫде смиренъ. Нѣкой мислятъ, че смиреният човѣкъ е слабъ. Не, смиреният човѣкъ е много силенъ. Всички хора на добродѣтелитѣ сѫ смирени хора, а тѣ сѫ най-великитѣ, най-силнитѣ. Чудни сте вие! Човѣкъ съ добродѣтели е най-силният човѣкъ. Тъй разбирамъ азъ. Онѣзи хора пъкъ, които минаватъ въ свѣта за най-велики гиганти, стига да иматъ единъ малъкъ порокъ, тѣ сѫ най-слабитѣ хора. Тѣхъ червеятъ яде. И ние знаемъ, че рано или късно, тѣ ще отидатъ тамъ дѣто трѣбва. Ние разбираме закона.

Казва ангелътъ на Йосифа: “Вземи майката и дѣтето, иди съ тѣхъ заедно при великитѣ условия на живота”. И сега азъ бихъ желалъ всички вие да сте такива българи, че да направите брѣговетѣ на Дунава неронливи. Кога ще стане това? Азъ ви казвамъ: когато българскиятъ народъ, когато всички учени хора въ България измѣнятъ своя животъ, и брѣговетѣ на Дунава ще измѣнятъ.

И тъй, започвамъ съ този великъ законъ на съпоставянето на нѣщата. Съпоставяйте нѣщата на мѣстото! Вѣрвайте на своя вѫтрѣшенъ гласъ, който ви говори! Вѣрвайте на Божественото въ себе си! Вѣрвайте на това което, не се колебае въ васъ, което никога не ви излъгва! Колко пѫти сте си казвали: ако бѣхъ послушалъ този вѫтрѣшенъ гласъ, който ми говореше, нѣмаше да сгреша. Бѫдете вѣрни на Божественото въ себе си! Вземете дѣтето и мислете върху него! За въ бѫдаще азъ пакъ ще се спра да говоря върху тази бесѣда, върху закона на щастието, какъ да се съгради този великъ животъ, за да бѫдете всички богати, щастливи и здрави, всички да имате сестри и братя и нито единъ отъ васъ да не бѫде боленъ или нещастенъ, та да мисли, кому да остави завѣщанието си. Азъ искамъ, онѣзи отъ васъ, които още пасатъ говедата на баща си да хвърлятъ тоягата си, да вематъ торбата си и хайде при Баща си! Нищо повече.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 21 мартъ, 1926 г. въ гр. София.

Петьтѣ разумни.

"А отъ тѣхъ петь бѣха разумни и петь безумни".

Изобщо обикновенитѣ хора иматъ смѫтни понятия или разбирания за нарѣдбитѣ на живата природа. Законитѣ, които господствуватъ въ природата или методитѣ, съ които тя си служи се различаватъ отъ методитѣ, съ които обикновенитѣ хора или даже съврѣменнитѣ учени хора си служатъ. Често съврѣменнитѣ учени хора се сплитатъ. Често съврѣменнитѣ учени хора казватъ за нѣкого: той е въ забавачница. Но както виждамъ азъ, природата има само една забавачница, не виждамъ никакви университети въ нея. Въ забавачницата на природата и най-високо ученитѣ хора, и най-най-малкитѣ, най-дребнитѣ сѫщества сѫ заедно. Често и най-ученитѣ хора се качватъ и слизатъ тъй, както и най-малкитѣ сѫщества. Че ученията човѣкъ прѣдставлява една отъ най-малкитѣ буболечици по отношение на великата природа, макаръ да казва за него, че като човѣкъ има два крака и двѣ ржцѣ. Ние мислимъ, че имаме най-красивата форма, че имаме образъ и подобие Божие, но човѣкътъ на земята днесъ нѣма този образъ и подобие Божие какъвто трѣбва да има. Единъ човѣкъ, който може да те обере, който може да те украде, който може да те изнасили, какъвъ човѣкъ е той? Единъ човѣкъ, който отначало ти е билъ добъръ приятель, а послѣ може да злослови противъ тебе, какъвъ приятель ти е той, какъвъ човѣкъ може да бѫде? Никакъвъ човѣкъ не е той, никакъвъ приятель не ти е. Давашъ ли му хлѣбъ, доволенъ е; не му ли давашъ хлѣбъ, не е доволенъ. И слѣдъ всичко това казватъ, че това сѫ хора, но тѣ сѫ най-злопамѣтни, както и животнитѣ. Удари нѣкое куче съ единъ камъкъ то ще те помни съ години. Значи и кучето иска да се отнесешъ човѣшки съ него. Азъ не казвамъ, че хората не трѣбва да бѫдатъ злопаметни, нѣка бѫдатъ, но да сѫ справедливи. Ако злословишъ единъ човѣкъ, злослови го, но както

Матей 25:2

трѣбва, споредъ законитѣ на справѣдливостьта. Трѣбва да има Правда въ свѣта. Човѣкъ не трѣбва да бжде мекъ, но трѣбва да бжде справедливъ. Отъ меката каша нищо не става. Разумниятъ животъ е животъ на щастието. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде щастливъ трѣбва да бжде разуменъ. Азъ искамъ да ви обясня, какво разбирамъ подъ думата "Разуменъ". Разумниятъ човѣкъ разбира своето минало въ всички дитайлности тъй, както математикътъ разбира всички правила, по които се работи въ математиката. Ако не разбира всички правила, то когато почне да работи, той ще се натъкне на извѣстни проблѣми, които не ще може да рѣши.

Сега религиознитѣ хора искатъ да влѣзатъ лесно въ Царството Божие, но въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ геометрия; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ математика; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ музика; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ пѣние, ако не си честенъ човѣкъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си справедливъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си истинолюбивъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не любишъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си разуменъ - нищо повече! Тамъ глупави хора не приематъ. Сега нѣкой казватъ: ние сме умни хора. Да, умни трѣбва да бждете, но не при единъ случай, а при всички случаи. Не е достатъчно да бждешъ добъръ само при единъ случай, защото при единъ случай всички хора сж добри, но при всички случаи трѣбва да бждешъ абсолютно добъръ. Често хората поставятъ тезата, че само Господь е добъръ, а ние можемъ и да грѣшимъ. Азъ не зная отъ кой кодексъ тѣ извадиха това заключение, този законъ, че хората могатъ да грѣшатъ. Значи, ученицитѣ, които учатъ музика, запримѣръ, могатъ да свирятъ криво, могатъ неправилно да взиматъ тоноветѣ. Ученицитѣ, които смѣтатъ, могатъ криво да смѣтатъ. Не, не е така. Ученикътъ трѣбва да бжде като учителя си! Си-

нѣтъ трѣбва да бѫде като баща си! Дъщерята трѣбва да бѫде като майка си - нищо повече.

Та казвамъ: тази забавачница е най-добрата. Широка е тази забавачница! И учението въ свѣта е забавление, едно развлѣчение, и да не мислимъ, че като се учимъ, ще научимъ нѣщо ново. Питамъ ви: когато слушате единъ концертъ, какво придобивате? Ставате ли музиканти? Не, ще придобиете само едно хубаво, приятно настроение на духа. Слѣдъ като сме смѣтали редъ години, станали ли сте най-добрия математикъ? Какво сте придобили? - Придобили сте навика да рѣшавате мѫчнитѣ задачи и за това, като се изпрѣчатъ извѣстни мѫчнотии въ живота ви, ще можете да си послужите съ математика, или съ геометрия.

Въ съврѣмения животъ има двѣ крайности. Набожнитѣ хора казватъ: Господь всичко ще направи. Туй е вѣрно, но питамъ ви: Господь до сега нищо ли не е направилъ? Други пъкъ казватъ: ние всичко сами трѣбва да направимъ. И туй е вѣрно. И тия хора сѫ прави. Питамъ послѣднитѣ, които казватъ, че ние ще направимъ всичко: свѣтоветѣ ние ли направихме? Тия слънца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най-послѣ азъ запитвамъ и тия, които не знаятъ, и тия, които знаятъ: отдѣ и какъ дойдохте вие на земята? По нѣкой пѫть вие се спирате върху това, какво е казалъ Моисей. Трѣбва да знаете, обаче, че всичко това е една голѣма алегория. Азъ ви питамъ, на кое пристанище се спрѣ земята, та вие дойдохте тукъ? Вие знаете, какъ параходитѣ нѣкога спиратъ на нѣкои пристанища и послѣ пакъ продължаватъ пѫтя си. Въ това отношение и земята е единъ голѣмъ параходъ, който пѫтува непрѣкѫснато. Отъ кое пристанище дойде човѣкътъ? Вие ще кажете: тия въпроси сѫ лесни. Човѣкъ е излѣзълъ отъ Божията уста. Питамъ тогава: Господь има ли уста като хората? Какво трѣбва да се подразбира подъ думата уста? Казва се въ Писанието: “Очитѣ Господни сѫ върху правѣднитѣ”. Питамъ ви още: Господь има ли очи като хората? Азъ ще оставя тия въпроси вие да ги разрѣшите. Въ старо врѣме пророкътъ е казалъ: “Онзи,

който направи очитѣ, не вижда ли”? - Вижда, но Господь вижда безъ да има очи, и говори безъ да има уста. Защо? Ще кажете: ами нашитѣ уста се развалятъ. Слѣдъ като умрѣте, дѣ отиватъ вашитѣ уста, я ми кажете? Слѣдъ като умрете, дѣ отиватъ вашитѣ очи? По нѣкой пѫть ние сме смѣшни въ своитѣ заключения. Нѣкога отправяме трѫби къмъ звѣздитѣ и наблюдаваме, но питамъ: безъ трѫба не можешъ ли да виждашъ? Ще кажете, че безъ трѫба не може да се вижда. Да, не могатъ да се виждатъ звѣзди отъ величина 10-15 степень, но могатъ да се виждатъ звѣздитѣ отъ величина 7-8 степень. Добрѣ, но ако прѣдъ тази трѫба поставитѣ единъ слѣпъ човѣкъ, той ще може ли да вижда? - Не може. Значи, човѣкъ безъ трѫба и съ очи не може да вижда, но и слѣпиятъ прѣдъ трѫбата не може да вижда. Какъ ще разрѣшите тогава въпроса? Сега ние казваме, че безъ трѫба звѣздитѣ не могатъ да се виждатъ, обаче ние говоримъ, че и електричеството безъ жица не може да се прѣдава.

Въ сѫщность ние виждаме, че електричеството се прѣдава и безъ жици въ пространството. Самитѣ вълни служатъ като жици. Съврѣменнитѣ учени астрономи правятъ изчисления, че за въ бѫдаще, за да се види най-близката вселенна, трѣбва да се направи единъ телескопъ дълъгъ 25 клм. можете ли да си прѣдставите, какъвъ трѣбва да бѫде този обектъ, за да се види прѣзъ този телескопъ? Това сѫ човѣшки чисто материалистически заключения. Човѣкъ може да вижда и безъ телескопъ. Той може да си направи единъ телескопъ отъ 1 см. дължина и 1 мм. широчина и съ този телескопъ да вижда не една вселенна, но и 10 вселенни. Какво ще кажете на това отгорѣ?

Христосъ казва: “Петьтѣ дѣвици били разумни, а петьтѣ били глупави”. Глупави хора сѫ ония, които сѫ така свързани съ материалния животъ, че мислятъ какво всичкиятъ животъ е само тукъ на земята. Тѣ мислятъ, че всичкото щастие е само тукъ на земята. Вѣрно е. Тѣ казватъ: безъ кѫщи не може. Безъ хлѣбъ не може. Вѣрно е, че безъ хлѣбъ не може. Безъ вода не може. Вѣрно е, че безъ вода не може. Безъ

обуща не може. Вѣрно е, че безъ обуща не може. Азъ приемамъ всичко това, но казвамъ: при всички тия вѣрни нѣща, онѣзи, които имать кжщи, не умиратъ ли? - Умиратъ. Онѣзи, които ядатъ, не умиратъ ли? - Умиратъ. Онѣзи, които имать парички, не умиратъ ли? - Умиратъ. Онѣзи, които имать шапки, не умиратъ ли? - Всички умиратъ. Но и онѣзи, които нѣматъ кжщи, и тѣ умиратъ. Онѣзи, които ходятъ боси, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи буболечки, барбазунци и мушички сжщо умиратъ. Тѣхнитѣ облѣкла сж по-сжвършени отъ нашитѣ. Единъ бърбазунякъ като си тури веднъжъ една дреха, съ нея умира, тя никога не овехтява. А човѣкъ всѣка година трѣбва да си прави по единъ костюмъ. Тогава каква е разликата? Всички сжщества, малки и голѣми, умиратъ. Хората казватъ: ние поне като ядемъ и пиемъ, това ще ни остане. Какъ ще ви остане?

Ще ви приведа единъ разказъ отъ източнитѣ народи, на единъ отъ източнитѣ езици. Въ този разказъ се говори за турския султанъ Махмудъ, който билъ единъ отъ умнитѣ царе въ турската държава. По нѣкога той обичалъ да се разхожда инкогнито изъ града да обикаля навсѣкждѣ, да се вслушва въ страданията и нуждитѣ на хората, за да подобри положението имъ. Единъ день, както се разхождалъ изъ града, спира се прѣдъ дюкяна на единъ търговецъ, който продавалъ вехтории на дребно. Той седѣлъ прѣдъ мангала си, грѣялъ се и си казвалъ: “Запушено и запушено, не върви!” Почудилъ се Махмудъ, какво говори този човѣкъ, кое е запушено. Запитва го: “Какво има”? Търговецътъ му отговорилъ: “Слушай, виждамъ те, че си ученъ и благороденъ човѣкъ, моля ти се изслушай ме, дано ми дадешъ нѣкои наставления, какъ да поправя живота си”. Започва за разказва: “Прѣди двѣ вечери сънувахъ, че отивамъ на небето. Като влѣзохъ тамъ, видѣхъ всичката слава и величие на рая. По едно врѣме виждамъ една чешма, направена отъ мраморъ, съ километри дълга и съ хиляди курни. Наблюдавамъ курнитѣ, виждамъ отъ нѣкои тече изобилно вода, отъ нѣкои едва капе, а нѣкои курни съвършено прѣсъхнали, никаква вода не се излива”. Запитва го Махмудъ: “Какво

означавать тия курни”? - Пророкът, който ме развеждаше, ми каза че това е животът на земята. Всѣка от тия курни съответствува на живота на всѣки човѣкъ. И според това, колкото единъ човѣкъ е по-уменъ, толкова повече вода тече отъ неговата курна, а колкото е по-глупавъ, толкова по-малко вода тече отъ курната му. Тия курни, които съвсемъ не текатъ, тѣ сж на тия хора съвършено неразумни. Тогава искамъ да видя, каква е моята курна! Пророкът ме заведе. Поглеждамъ, моята курна едва цицерика. Искамъ да я отпуща. Взимамъ една пръчка, пъхамъ я въ гърлото на курната и бъркамъ въ нея. Обаче, както бъркахъ, пръчицата се счупи и остана въ чучура, вслѣдствие на което водата съвсѣмъ прѣстана да тече. Идва слѣдъ това пророкът и ми казва: “Който е недоволенъ отъ малкото, остава и безъ него” - и изчезва. Събуждамъ се сутриньта, отивамъ на работа. Какво забѣлязвамъ? До този день все идваха хора въ дюкяна ми, но отъ тамъ насетне никой вече не влиза въ дюкяна ми, съвсѣмъ се запуши. “Кажи ми, какъ да си помогна, че дѣцата ми ще умратъ отъ гладъ”!

Намислилъ Махмудъ да му помогне по нѣкакъвъ начинъ. Праща му съ единъ отъ слугитѣ си една печена гжска, която отвжтрѣ напълнилъ съ жълтици, та като я изядатъ, да намѣрятъ жълтицитѣ. Като я получилъ, търговецът си рекълъ: “Тази гжска не мяза на нашето положение, ами я да я продамъ, та да взема поне малко парици отъ нея”. Продалъ я. Слѣдъ извѣстно врѣме Махмудъ минава покрай дюкяна и го вижда пакъ бѣденъ, пакъ запушенъ. Казва си: изпратихъ му гжската, но го намиръмъ на сжщото положение. Нищо пакъ не му помогна. Праща му въ единъ пликъ банкноти. Той ги туря въ старото си палто и тамъ ги забравя. По едно врѣме жена му взима старото палто и го продава на една циганка за едно сито. Минава втори пжть Махмудъ покрай него и го вижда пакъ въ сжщото положение. Той му казва: “Слушай, азъ те виждамъ, че ти обичашъ да лъжешъ! Два пжти ти се притекохъ на помощ, а ти си все въ сжщото положение”. Търговецът тогава му разправилъ цѣлата исто-

рия: какъ първиятъ пѫть продалъ гѫската, какъ вториятъ пѫть жена му по незнание продала старото му палто, въ което били паритѣ. Махмудъ пожелалъ и трети пѫть да му помогне. Той му дава своята тояга и му казва: "Ще захвърлишъ тоягата така, че всичко, което закачи е твое. Това мѣсто, до дѣто стигне тоягата, всичкитѣ дюкяни сѫ твои". Той взелъ тоягата и така се засилилъ, че да обхване повече дюкяни. Но тоягата се отплеснала отъ ржката му и се закачила на едно дърво. Тогава Махмудъ казалъ: "Когато Господь не помага, тогава и царьтъ не може да помогне". Колкото и да помагашъ на единъ неразуменъ човѣкъ, все не можешъ да внесешъ Истината въ неговия умъ. Най-първо ние съзнаваме, че нашиятъ животъ е запушенъ, че не ни върви. Но защо не ни върви, не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни отъ малкото.

Та всичко въ свѣта започва все отъ тѣзи малки величини. Всички търсятъ великитѣ величини; всички искатъ да бѫдатъ велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснатъ въ свѣта. Питамъ: колко царе могатъ да царуватъ при днешнитѣ условия на земята? Казвамъ: днесъ на земята има мѣсто най-много за 10 - 15 - 20 царе. За колко първи писатели има мѣсто? За колко първи хора има мѣсто? Значи, голѣмото болшенство отъ хората сѫ онѣзи, които трѣбва да прѣминаватъ прѣзъ обикновения животъ. Всички не могатъ да бѫдатъ царе. Защо? Защото царете, това сѫ най-умнитѣ хора на земята. Подъ думата царь азъ разбирамъ най-ученията човѣкъ, който никога не грѣши, който трѣбва да знае своето минало, своето настояще и своето бѫдаще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тъй се е разбрало още отъ най-старо врѣме думата "Царь", тъй трѣбва да се разбира днесъ, тъй трѣбва да се разбира и за въ бѫдаще. Царьтъ трѣбва да бѫде колективенъ човѣкъ, който да живѣе за благото на своитѣ ближни. Той трѣбва да бѫде като машинистъ, който да дава директива, направление въ живота на всички хора. Животътъ на всички пѫтници е въ дръжката която той държи. Ако този машинистъ е пияница човѣкъ,

който всѣки моментъ може да се напие, не зная колко пѫтници могатъ да достигнатъ до своето мѣстоназначение, или по-право, до своето прѣдназначение.

Та казвамъ: сега ние се намираме въ тази велика забавачница на живота и всѣкиму е дадено по нѣщо. Всѣки трѣбва да е благодаренъ отъ своитѣ малки дарби, които Богъ му е далъ, за да ги разработи. Всѣки день си има своя опрѣдѣлена програма, която човѣкъ трѣбва да изпълни. А ние искаме да бѫдемъ щастливи. Ние не сме дошли на земята да служимъ на себе си и да се удоволствуваме. Нѣма да се мине дълго врѣме, и всички вие ще бѫдете викани. Не само вие, но и всички млѣкопитающи, всички мушици, па дори и до най-малкитѣ сѫщества, всички ще се викатъ по сѫщия законъ, да дадатъ отчетъ за дѣлата си. Сега нѣкои, които не разбиратъ Божия законъ казватъ: човѣкъ може да върши, каквото си иска. Не, прѣстѫпленията, и на единъ паякъ се записватъ; прѣстъпленията, кражбитѣ на една мравя, или на една пчела сѫщо се записватъ. Прѣстѫпленията на птицитѣ, на всички сѫщества въ свѣта се записватъ. Нѣма прѣстъпление въ свѣта, послѣдствията на което могатъ да се избегнатъ. Даже прѣстъпленията и на растенията, на ония паразити, които се качватъ по другитѣ растения, за да изсмукватъ соковетѣ имъ, се записватъ. Такъвъ е великиятъ Божи законъ. Вие ще кажете: възможно ли е този законъ да е толкова строгъ? Питамъ: прокопсали ли сѫ всички ония сѫщества, които сѫ злоупотрѣбили съ Божия законъ? Нѣкои отъ тѣхъ сѫ се така изродили, че сѫ станали бълхи, въшки или други паразити. Че дѣйствително е така, виждаме отъ това, дѣто всѣко сѫщество, което не върви по Божиитѣ закони, или по законитѣ на природата, постепенно се изражда, изменя своята форма. Въ свѣта, надъ паразититѣ живѣятъ други паразити.

Онѣзи, които изучаватъ законитѣ на природата, виждатъ, че има паразити, които живѣятъ на гърба на други сѫщества; надъ тѣхъ пакъ живѣятъ други паразити и т. н. Питамъ: ние, които сме дошли сега на земята, къмъ кои попадаме? Ако човѣкъ не живѣе единъ възвишенъ Божествен

животъ, той е паразитъ на кожата на земята. Единъ день земята ще се отвори, ще привлѣче този човѣкъ и ще му каже: "Слушай, понеже твоятъ господарь не е доволенъ отъ тебе, ела при менъ, азъ ще ти дамъ първия урокъ, да знаешъ, че не трѣбва да бждешъ паразитъ". Защото, казано е въ Писанието, че всички грѣшни ще изчезнатъ отъ лицето на земята. Туй трѣбва да знаете! Всѣка форма, която живѣе на гърба на другитѣ, нѣма да остане. И всѣка душа, която не се развива правилно ще спъне своята еволюция. Всѣки умъ, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция. Всѣко сърдце, което не се развива правилно, ще спъне своята еволюция.

Сега, като ви говоря така нѣкой отъ васъ ще се оплашатъ и ще кажатъ: бре, страшна работа било това! Не е въпросътъ да се страхуваме. Страхътъ не разрѣшава въпроситѣ. Всичко седи въ изпълнението волята Божия. Младоженикътъ ще дойде. Подъ думата "младоженикъ", ние разбираме новия животъ. При всѣка свадба, която хората правятъ, винаги се отпразнува начеване на новъ животъ, въ фигуративна смисъль казано. Значи, животътъ започва съ онова вжтрѣшно подмладяване, а не съ онѣзи стари възгледи за нѣщата. Питамъ ви: ако въ душата ви се зароди умраза, тя нѣщо ново ли е? Не, умразата е единъ остарѣлъ животъ. Безвѣрието е единъ остарѣлъ животъ. Неправдата е единъ остарѣлъ животъ. Лъжата е единъ остарѣлъ животъ. Всички прѣстжпления, съ които съврѣменното общество се кичи, това сж останки отъ единъ старъ животъ, въ който даже и една лукова глава не може да се отгледа. Онѣзи хора които крѣпятъ съврѣменното общество, които крѣпятъ държавата, това сж честнитѣ, справедливитѣ и благороднитѣ хора, които жертвуватъ своя животъ за благото на другитѣ. Това произлиза отъ изблика на онзи вжтрѣшенъ Божественъ животъ, който се таи въ дълбочината на тѣхнитѣ души.

Миналата седмица ви говорихъ за щастието. Само разумниятъ човѣкъ познава щастието. За да бждешъ щастливъ, трѣбва да бждешъ въ хармония съ Бога, трѣбва да го познаващъ. Ако затворишъ очитѣ си и изложишъ гърба си на

слънцето, какъ ще го познаешъ? По неговата топлина. Значи, дали виждашъ слънцето, или не, ти веднага ще възприемешъ извѣстна вжтрѣшна сила отъ него, която ще измѣни твоето настроение. Ако си отворишъ очитѣ, ти ще възприемешъ най-прѣкраснитѣ изгледи и твоето настроение ще се измѣни. Вънъ отъ това, ти възприемашъ други лжчи, други сили, които внасятъ въ тебъ новъ животъ. Ако твоитѣ крака сж били схванати отъ редъ години и започнешъ да се печешъ на слънце нѣколко дни наредъ, веднага ще вземешъ да ставашъ по-бодъръ, а разположението ти ще стане по-жизнерадостно. Такова е състоянието на всѣки човѣкъ, когато се обърне къмъ Бога. Вие които казвате, че познавате Бога, какъ ще ми отговорите на слѣдния фактъ: възможно ли е да размжтишъ бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъни? - Не е възможно. Ако тази вода се размжти, какво означава това? Туй не е вода, която може да кара 20 камъни, а една малка вадичка, прѣзъ която само мухитѣ могатъ да прѣминаватъ. Така хората си въобразяватъ, че сж много нѣщо. Дайте си отчетъ на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота, колко души сте възкресили. Нѣкой казва за нѣкого: ама азъ го научихъ. На какво сте го научили? Азъ бихъ желалъ съврѣменното общество да ми покаже своитѣ резултати, но не привиднитѣ, а истинскитѣ резултати.

Ще ви разправя сега единъ митически разказъ, отъ врѣмето на Бен-Адета, за когото съмъ ви разправялъ и другъ пжть. Въ негово врѣме за пръвъ пжть се явило злото въ свѣта. Този разуменъ царь, който сжщеврѣменно билъ и адептъ, приложилъ въ своето царство Божественитѣ закони, споредъ които, кой каквото прѣстжпление направи прѣстжплението му ще се изяви навънъ. Запримѣръ, ако единъ човѣкъ мине прѣзъ нѣкоя градина и безъ позволение прѣскочи оградата да краде ябълки, тази ябълка ще израстне въ устата му. Кой какъвто плодъ открадне сжщиятъ плодъ да израсне въ устата му. И започнали въ устата на хората да растатъ ябълки, круши, сливи, лози, смукини. И видѣлъ той

всички хора въ своето царство съ отворени уста, а въ устата имъ израстнали разни плодни дървета. Питамъ: ако този законъ днесъ се приложеше навсѣкждѣ въ свѣта, колко българи щѣше да има, на които устата да сж свободни отъ нѣкое дърво. Това е нещастието на сегашния свѣтъ, че ние сме хора, които никога не благодаримъ, не сме доволни отъ това, което имаме. Азъ не зная, може да има хора които да сж доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодаримъ, а това произлиза отъ прѣкжсване на съзнанието въ човѣка. Съзнанието на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде много будно. Онзи, който иска да стане добъръ писателъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ музикантъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ баща, или добра майка, трѣбва да има будно съзнание. На всинца ви съзнанието трѣбва да бжде будно!

Казвамъ: има сега редъ ясновидци, които знаятъ напримѣръ, кога нѣкой човѣкъ ще умре, но това само знаятъ. Има други ясновидци които знаятъ, кога ще се роди нѣкой. Трети пъкъ знаятъ, кога ще се разболѣе нѣкой, а не знаятъ, кога ще оздравѣе. Други пъкъ знаятъ кога ще се излѣкуващъ и какъ ще се излѣкуващъ. Нѣкой знаятъ, кога човѣкъ ще изгуби ума си, кога ще полудѣе, а други знаятъ, кога умътъ му ще се върне на мѣстото си. Питамъ: кое изкуство е по-хубаво: да знаешъ кога ще се разболѣешъ и ще умрешъ, кога ще изгубишъ ума си, или, какъ ще се излѣкуващъ, кога умътъ ти ще се възстанови и т. н.? - Разбира се, че второто изкуство е по-хубаво. Сега всички хора сж все гадатели отъ първата категория, тѣ казватъ: сега съмъ религиозенъ, но слѣдъ врѣме нѣма да бжда такъвъ. И дѣйствително, така става. Виждамъ нѣкой човѣкъ, който се молилъ на Бога цѣли 10 години и послѣ туря точка на всичко, казва: не струва да се моля повече всичко е празна работа съжалявамъ, дѣто изгубихъ тия 10 години. Азъ слушахъ изповѣдьта на единъ свещеникъ, който служилъ цѣли 50 години въ една църква и най-послѣ казваше: съжалявамъ че иждивихъ цѣли 50 години за това служене въ църквата: само повторения и прѣповторения на едни и сжщи

нѣща, все кадене съ кандилницата и нищо ново не научихъ. Втори пѫть като ме прати Господь на земята попъ не ставамъ. Ами какъвъ искашъ да станешъ? - Искамъ да стана учитель, да помагамъ на хората и да ги просвѣщавамъ, пъкъ и азъ самъ да се просвѣтя. Сега всички хора казватъ: не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради. На това нѣщо всички сме майстори. Въ това, да проповѣдвашъ да не се краде, да не се лъже, нѣма никаква философия. Да не крадешъ, това е старият животъ. Да не лъжешъ, това е старият животъ. Да не мразишъ, това е старият животъ. Съ това всички започваме.

Христосъ казва: "Петьтѣ дѣвици били разумни". Разумният човѣкъ не дава маслото си на заемъ. И азъ се чудя на добродѣтелитѣ на съврѣменнитѣ хора, които казватъ: ние помагаме на бѣднитѣ. Не, това е лъжа. Ще дамъ азъ съдранитѣ си дрехи нѣкому и ще мисля, че съмъ направилъ добро за Господа. Ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разказваше единъ старъ българинъ православенъ. Той не вѣрваше въ това, въ което азъ вѣрвамъ, но ето какво ми разправяше: отидохъ въ единъ български манастиръ, дѣто прѣкарахъ извѣстно врѣме. Прѣзъ врѣмето което прѣстояхъ тамъ, цървулитѣ ми се скѫсаха, и игуменътъ на манастира ми подари едни нови дрехи и нови цървули. Азъ като се видѣхъ съ нови цървули, подарихъ старитѣ си цървули на единъ бѣденъ човѣкъ. Слѣдъ една недѣля сънувамъ слѣдния сънъ: отивамъ на небето и виждамъ тамъ сложена една голѣма, богата трапеза за ядене и на нея прѣдъ всѣки едного седи хубава, нова чиния. Сѣдамъ и азъ на трапезата, и веднага прѣдъ менъ се слага вмѣсто чиния старитѣ мои цървули които подарихъ на бѣдния човѣкъ. На всички насипаха въ чиниитѣ ядене, но при мене никой не се доближава. Запитвамъ едного отъ тия, които сипватъ ядене: защо не даде и на мене чиния? И азъ съмъ гладенъ, нищо не съмъ ялъ. Той ми отговори: тукъ на небето не даваме чинии. Каквото си пратилъ отъ земята, въ това сипваме. Ще кажете, че този разказъ не е вѣренъ. Колкото се отнася за примѣра до Бенъ-Адема, азъ отгова-

рямъ. Колкото се отнася и до примѣра за царь Махмуда, сжщо отговарямъ, но що се отнася до този послѣденъ разказъ, той е цѣла истина, фактъ е това. Казвамъ обаче: ако българитѣ отидатъ на онзи свѣтъ, не знамъ въ какво ще ядатъ. И тогава срѣщамъ хора, които казватъ: да бждемъ морални! Азъ съмъ срѣщалъ православни, които се отказватъ отъ православието; срѣщалъ съмъ теософи, които се отказватъ отъ теософията; срѣщалъ съмъ евангелисти, които се отказватъ отъ евангелизма; срѣщалъ съмъ окултисти, които се отказватъ отъ окултизма, но въпросътъ не седи въ това. Питамъ: ти можешъ ли да се откажешъ отъ Любовьта? Ние не проповѣдваме едно учение на имане, ние проповѣдваме едно учение на Божията Любовь; ние проповѣдваме едно учение на Божията Мждрость; ние проповѣдваме едно учение на Божията Истина. И като говоримъ за Божията Истина, не говоримъ напразно, фактъ е че съ насъ е Богъ - нищо повече! Ние ще посѣемъ сѣмето, а Господь ще се заеме за това сѣме. Той ще опрѣдѣли, какво ще стане съ него. Ще стане туй, което Той е опрѣдѣлилъ. И тъй става! Всички народи сж като тѣсто въ ржката на това разумно сжщество. Господь може да направи отъ всѣки народъ, каквото гърне иска. Българитѣ мислятъ, че всички народи иматъ велики стремежи и могатъ да направятъ, каквото искатъ. Извадете тази идея отъ главата си и знайте, че всѣки човѣкъ на земята, колкото и да е краснорѣчивъ, какъвто философъ и да е, самъ не може да направи нищо. Въ свѣта само Богъ е всесиленъ да направи онова, което ние искаме. И ако ние правимъ изборъ, кой човѣкъ говори Истината, и кой не говори Истината, ще бждемъ на кривъ пжть. Въ разрѣшението на този въпросъ нѣма противорѣчие. Всѣки човѣкъ на когото умътъ е запалена свѣщъ, нѣма какво да се съмнѣваме, той говори истината. Азъ съмъ готовъ да отстжпя своята катедра на когото и да е, стига той да говори Истината. Азъ не държа за тази катедра, всѣки може да се качи на нея и да говори. Всѣки може да отвори гостилница, но да не готви съ кокосово масло отъ прѣди 4 - 5 години, или пъкъ съ слънчогледово масло, из-

стискано прѣди нѣколко мѣсеца, отъ което като ядете, да повръщате. Не, всѣки трѣбва да готви съ чисто, прѣсно масло. Съмето на слънчогледа трѣбва да се мѣли най-много единъ мѣсецъ прѣди употрѣбление, да не се образуватъ въ него утайки, които биха разстроили стомаха. Всички хора днесъ говорятъ все за моралния животъ.

Казано е въ Писанието: "Идете да си купите"! Отъ кого? Значи, това се отнася до петьтѣ неразумни дѣвици, които сж изостанали въ своя животъ. Отъ какво сж изостанали? - Отъ новия животъ. Първитѣ петь дѣвици сж влѣзли вече, а послѣднитѣ петь сж изостанали, но и тѣ могатъ да поумнеятъ. Който е въ положението на тия глупави дѣвици, трѣбва да се опретне да работи, за да поумнѣе. И въ този човѣкъ има вложени способности, само че трѣбва да работи за тѣхното развитие. Не трѣбва да се проповѣдва ученето, че всички сме добри. Не е така, всички не сме добри, но всички можемъ да бждемъ добри, отъ нашата воля зависи да бждемъ добри. Нѣкои казватъ: не всички сме умни. Но, всички можемъ да бждемъ умни. Ти си уменъ, но само при дадени условия, а трѣбва да бждешъ уменъ при всички условия. Всички сме музиканти. Не, всички не сме музиканти, но можемъ да бждемъ музиканти. Азъ мога да проявя за себе си хубавото въ музиката, стига да имамъ любовь къмъ нея. Питамъ: днесъ не се ли продава изкуството? Онова, което стимулира музикантитѣ, не сж ли паритѣ? Дойде нѣкой знаменитъ музикантъ да даде концертъ съ благотворителна цѣль, но му плащатъ скжпо и прѣскжпо. Казватъ: този музикантъ направи нѣщо за бѣднитѣ. Похвално е това, но този човѣкъ азъ не наричамъ още музикантъ. Краснорѣчивиятъ проповѣдникъ въ Америка, или въ Англия, азъ не наричамъ още истински проповѣдникъ, защото и на него прѣбогато заплащатъ. Питамъ: онѣзи хора, които продаватъ Божественото Слово съ пари, могатъ ли да служатъ на Бога, както трѣбва? Такъвъ човѣкъ не се ли ограничава? Отива той да проповѣдва въ нѣкоя църква, и тамъ му казватъ: ние ти плащаме, затова ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на църквата. Прави

сѫ тия хора. Никой, обаче, не му казва: ти ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на Бога!

Христосъ казва: "Синъ Человѣчески ще дойде на земята". Когато дойде Синъ Человѣчески, Той ще бѫде справедливъ. Неговото идване нѣма да бѫде физическо, но ще бѫде каквото е идването на свѣтлината, която прониква отвѫтрѣ. То ще бѫде идване каквото е това на топлината, чиято магнетична сила прониква отвѫтрѣ. Азъ съмъ ви казалъ, че единъ отъ признацитѣ, по който ще се познае, че тази вълна приидва, е увеличението на страданията. По това именно ще се познае, че новиятъ животъ иде. Това, което наричате днесъ животъ още не е животъ. Когато азъ ви говоря да имате търпение, да чакате, подразбирамъ да чакате този живиятъ Христосъ, който иде да ви освободи. Всички връзки, които държатъ днесъ вързани вашитѣ сърдца и умове, ще изгорятъ, ще се развържатъ, и вие ще се освободите. Какъ ще ми обяснитѣ слѣдния фактъ, който съврѣменнитѣ учени хора не могатъ да разрѣшатъ: въ Америка нѣкой си младъ, богатъ американецъ се оженва и тръгва съ своята възлюблена да прѣкара за единъ мѣсецъ своето свадбено пѫтешествие. Обаче съ трена, съ който тѣ пѫтуватъ, става едно сблъскване, и младоженикътъ полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, дѣто прѣкарва като лудъ цѣли 16 години, а неговата възлюблена се връща сама у дома си. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Слугитѣ отъ лудницата тичатъ слѣдъ него да го гонятъ, но той пристига на гарата и тамъ успѣва да се качи на единъ тренъ, готовъ за тръгване. Този тренъ, обаче, изъ пѫтя сѫщо се сблъсква съ другъ, и отъ това сблъскване умътъ на този човѣкъ се намѣства. Значи една и сѫща причина произвежда два различни резултата. Едното сблъскване измѣсти ума отъ главата му, а другото сблъскване го намѣства. Мога да ви приведа редъ такива факти, но казвамъ изобщо: ако ти не можешъ да употрѣбишъ на врѣме добродѣтѣлитѣ, които Богъ ти дава, непрѣменно ще полудѣешъ.

Въ София имаше единъ евангелистъ, който полудѣ. За-

що? - Самитѣ евангелисти го подлудиха. Какъ? - Този човѣкъ се занимаваше съ спиритизъмъ и докато вѣрваше въ него, той бѣше веселъ радостенъ. Единъ день нѣкой отъ евенгелиститѣ се заема да го разубѣждава въ неговото вѣрую и успѣва да стори това. Но отъ момента, когато той се разочарова въ своето вѣрую, той изгуби ума си и полудѣ. Питамъ: този евангелистъ намѣсти ли ума на човѣка? - Не, размѣсти го. Ние благодаримъ за такова размѣстване. Такива случаи има навсѣкждѣ въ живота. Ще вземешъ да разубѣждавашъ единъ теософъ въ неговитѣ разбирания. Не го разубѣждавай, но приложи нѣщо ново къмъ неговитѣ разбирания! Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ православенъ, но приложи нѣщо ново къмъ неговитѣ разбирания. Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ евангелистъ, но приложи нѣщо ново къмъ неговия евангелизъмъ. Не се старай сжщо да разубѣждавашъ онѣзи хора, които вѣрватъ въ обществения животъ, но съгради нѣщо ново въ тѣхния животъ. Цѣлиятъ съврѣменен животъ, тъй както е създаденъ, не е лошъ, но трѣбва да се съгради нѣщо ново върху него. Смисълътъ не е въ това да съсипвашъ, да събаряшъ, и отпослѣ да градишъ. Природата не върши такова нѣщо. Тя не съсипва, не разрушава изведнъжъ, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тъй петьтѣ разумни дѣвици, които очакваха новия животъ, младоженика, влѣзоха съ него. Питамъ сега: какъвъ е новия животъ? - Въ новия животъ съмнѣнието изчезва. До тогава докато човѣкъ се съмнѣва, докато се оплаква отъ другитѣ хора, той е въ стария животъ. Не си правете илюзии. Вие имате нѣща размѣсени и трѣбва да очистите живота си. Само тогава ще дойде щастието. Какъ започватъ живота си двама млади? Вземете за примѣръ, младиятъ човѣкъ на своята възлюбена прѣди да се оженятъ, какво казва. - Не мога безъ тебе, умирамъ! И започватъ тѣ живота си: първиятъ день започватъ добрѣ, вториятъ день сжщо, но единъ день тя поглежда другиго, веднага идва съмнѣнието и щастието изчезва. Питамъ: уменъ ли е този нейнъ другарь? - Не е уменъ. Сжщиятъ законъ можемъ да прѣкараме и за

други случай: ако ти се съмнѣвашъ въ своя приятель, щастието изчезва; ако ученикътъ се съмнѣва въ своя учитель, и ако учителътъ се усъмни въ своя ученикъ, щастието сжщо така изчезва. Ако майката се усъмни въ своя синъ, щастието изчезва; ако свещеникътъ се усъмни въ своето паство на какво ще мяза този народъ? На какво ще мяза това общество? Най-послѣ ние се усъмняваме и въ Бога и тогава идватъ всички нещастия, всички полудѣвания въ живота ни. Азъ мога да ви кажа само едно: обърнете живота си къмъ Любовьта! Живѣйте само единъ день въ Любовьта! Ако не можете единъ день, живѣейте само единъ часъ; ако не можете единъ часъ, поживѣейте поне една минута съ Бога, поживѣйте само една минута въ Любовьта, отворете сърдцата си, поживѣйте съ всички разумни сжщества въ свѣта, за да видитѣ, какво нѣщо е Божествената свѣтлина, да видите, какво нѣщо е Божествената Любовь. Това е само единъ моментъ и всѣки може да го направи, но за това се изисква доблесть. Ако речемъ да направимъ този опитъ, ще дойдатъ разни хора, па и редъ окултисти и ще започнатъ да ни казватъ: този опитъ не може да се направи безъ учитель, ще полудѣете. Казвамъ: ти сега именно си лудъ, сега си въ лудницата, и ако не излѣзешъ отъ тази лудница и не се качишъ на трена да избѣгашъ, ти никога нѣма да се поправишъ. Сега е врѣмето. Излѣзъ отъ лудницата и се качи на този тренъ! Онѣзи отъ васъ, които иматъ нужното просвѣтление, приложете това, ви казвамъ. Не мислете, че азъ искамъ да руша вашитѣ възгледи! Божественитѣ възгледи дръжте и направете първия опитъ! Нима България не се нуждае отъ членове, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае отъ добри патриоти? Азъ наричамъ патриоти тия хора, които служатъ на народа си безъ пари. Тия, които служатъ съ пари, това не сж патриоти. Турчинътъ казва: съ пари и въ джиндема влизамъ. Това е безморалие. И казвамъ: ако днесъ дойде Христосъ, колко души ще влѣзатъ заедно съ Него въ Царството Божие? Половината отъ десетьтѣ ще влѣзатъ, а именно петьтѣ разумни дѣвици, но петьтѣ неразумни нѣма да влѣзатъ. Питамъ:

колко отъ обикновенитѣ граждани ще влѣдатъ въ Царството Божие? На колко хора въ България душитѣ сж дѣвствени? Дѣвственъ човѣкъ азъ наричамъ този, за душата на когото нѣма никаква съблазънь. Като минешъ прѣзъ отворенитѣ каси, нищо да те не привлича. Като минаващъ прѣзъ женитѣ - твоитѣ сестри, нищо да не те привлича. Това е въпросъ на врѣмето. Дойде при мене една сестра, българка, оженила се за единъ човѣкъ благороденъ, ученъ, интелигентенъ, красивъ по външность и човѣкъ съ богато по чувства сърдце, отъ което блика животъ и енергия, но породило се нѣщо въ неговата душа, което тя не харесва, та иска съвѣтъ. Отъ извѣстно врѣме той много се заглѣждалъ въ женитѣ. Като чувалъ да приказва нѣкоя жена на пжтя, той веднага отивалъ къмъ прозореца. И така направила живота си нещастенъ. Питамъ тази сестра: ти можешъ ли да избавишъ мжжа си отъ тия жени: Половината свѣтъ е само жени. И ако единъ мжжъ иска да избави жена си отъ съблазънь, ще може ли? Половината свѣтъ е пъленъ съ мжже. Казвамъ и: ето какъвъ съветъ ще ти дамъ. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а мисли, че когато той гледа нѣкоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живѣешъ за Господа? Ами отъ това, което вършишъ, какво ще излѣзе? Ще направишъ живота си още по-нещастенъ. Ти ще припишешъ по адреса на мжжа си редъ грѣхове, които, може да сж вѣрни, а може и да не сж вѣрни. Тя ме запита: да го напусна ли? Какво ще спечелишъ, ако го напуснешъ? Ти ще почнешъ да го слѣдишъ като нѣкой дедективъ. И какво ще спечелишъ отъ това слѣдене?

Та ние социално сме поставени на извѣстни голѣми изпити въ живота. Всѣки домъ се нуждае отъ миръ. Азъ не зная, колко домове има въ България, или само въ София, които да живѣятъ въ миръ. Нѣкой пжть, като отправя вниманието си къмъ хората, навсѣкждѣ чувствувамъ само страдания и страдания - общи страдания и си мисля, какъ да помогна на тия хора. Ще ви приведа единъ примѣръ. Минава единъ господинъ по улицата и вижда едно малко момиченце сираче трепери отъ студъ, изпждено, нийде никого нѣма. Той го взима

въ кжщата си като храненичe. Но слѣдъ една година това дѣте започва да бие неговото. Питамъ: защо това дѣте не е благодарно? Защо иска да бие другото? Нали този господинъ го взе отъ улицата? Този законъ азъ виждамъ навсѣкждѣ въ свѣта. Всички хора си отмъщаватъ, но казвамъ: отъ тия лоши мисли, желания и чувства ще израснатъ отъ устата ви дървета. Най-послѣ, мозъкътъ, сърдцето, стомахътъ, бѣлитѣ дробове, нервитѣ ви, всичко това ще се атрофира и ще придобиете артерио-склероза. Това е все резултатъ на нечисти мисли. Човѣкъ, който иска да живѣе чисть животъ, трѣбва да изхвърли отъ ума си всѣка скверна мисъль, отъ сърдцето си всѣко скверно чувство и да тури като основа на живота си Любовьта. При единъ богатъ изворъ всѣки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва цицерика, или ако ти си единъ чучуръ, който не пуща никаква вода, кой ще дойде при тебе?

Сега, онѣзи отъ васъ които искатъ да продължатъ живота си, трѣбва да живѣятъ въ закона на Любовьта, а нѣкои казватъ: ние да умремъ, та да се освободимъ отъ тежкитѣ условия на живота. Нѣма отърване. Ако влѣзете въ земята, тамъ е още по-опасно. На онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, казвамъ: не се лъжете да желаете смъртьта, нѣма по-лошо отъ нея. Вие умирали ли сте да знаете, какво нѣщо е смъртьта? Знаешъ ли какво нѣщо е да влѣзешъ въ земята, съзнанието ти да е свързано съ тѣлото и тамъ да прѣсѣдишъ най-малко 4-5 години, да присжствуващъ на цѣлия процесъ на разлагане, докато най-послѣ се отвори този затворъ и душата ти излѣзе свободна да продължава живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прѣкара въ този гробъ! Теософитѣ казватъ, че като умре човѣкъ, съ смъртьта се скжсвала нишката на живота. Не се скжсва нишката на живота. За праведнитѣ се скжсва, но за грѣшнитѣ не се скжсва. Запишете си това, та като влѣзете единъ день при тия условия на живота, ще си припомните моитѣ думи. Ако сте добри, ще дойдатъ посланици, ангели да ви вематъ! Ако не, ще останете вжтрѣ въ затвора. Вие не можете да разберете

основния законъ, че ако човѣкъ има нечисти мисли и желания, тѣ ще го задържатъ на земята. И за сега, всѣко морално учение, всѣка религия има за цѣль да освободи човѣчеството отъ настоящето и отъ бѫдещето робство. А ние чакаме слѣдъ като умремъ да бѫдемъ свободни. Не трѣбва да бѫдете мъртви за доброто, а мъртви за грѣха.

Та казвамъ: тия дѣвици се приготвиха да посрещнатъ младоженика. И сега Христосъ чака тия дѣвици. Слѣдъ като умрете, и вие ще бѫдете една отъ тия дѣвици и тогава, или ще влѣзете съ младоженика, или ще останете на вънъ. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: "Не ви позволявамъ". Какво ще бѫде положението ви тогава? И всѣки човѣкъ, който отива на другия свѣтъ, или бива приетъ, или бива отхвърленъ. Нѣма по-страшно нѣщо отъ това, да бѫде човѣкъ изоставенъ отъ Бога. Ще кажете: това не е ли жестоко? Ами че ако ние се съмнѣваме въ Божественото, тогава дѣ е животътъ? Ние, добритѣ хора, трѣбва да работимъ, да дадемъ примѣръ на цѣлия свѣтъ. Добриятъ човѣкъ не трѣбва да бѫде мързеливъ. Въ всички области на живота той трѣбва да бѫде образецъ: и въ дома си, и въ училището, и въ обществото; неговото съзнание всѣкога трѣбва да бѫде будно. Той трѣбва да служи на великата Любовь; той трѣбва да служи на своята възлюблена и на своя възлюбленъ. Азъ не считамъ, че тия възлюблени сѫ на земята, тѣ сѫ вѫтрѣ въ всѣки единого. Нѣкой пѫть виждате, че въ нѣкой човѣкъ се проявява Божественото, а на другия день го нѣма. Значи, този възлюбленъ идва и си отива. Благородното, възвишеното въ човѣка се проявява, но въ единъ съзнателенъ човѣкъ то трѣбва всѣкога да присѫствува, да не го напуща. Гледате днесъ единъ вашъ приятель се отнася съ васъ благородно, внимателно, но на другия день ви обръща гръбъ. Значи, възлюбленията не живѣе на физическото поле. Той никога нѣма да си оцапа краката на земята, да дойде да живѣе тукъ. Той не се подкупва съ малко. Често вашитѣ възлюблени се съблазняватъ отъ паритѣ, другъ пѫть отъ лицата на хората, тѣхъ всичко може да ги съблазни, но истинскиятъ вашъ възлюбленъ само едно

може да го съблазни: вашето сърдце, вашия умъ, вашата душа и вашия духъ.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 28 мартъ, 1926 г. въ гр. София.

Дава плодъ.

"Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то не дава плодъ."

Ще говоря върху стиха: "Ако житното зърно не падне", или казано на съвременен езикъ "ако житното зърно не се посѣе". Условията на живота сж великъ потикъ за реализиране на разумния животъ. Защото майката, която ражда, има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателятъ, който пише, има идея. Държавникътъ, който управлява, има идея. Войнътъ, който воюва, има идея. Каквато постжпка и въ каквото направление да се извърши, задъ нея всѣкога седи единъ малъкъ потикъ. Значи, човѣкъ трѣбва да има потикъ. Не само потикъ трѣбва да има, но трѣбва и да разбира основнитѣ закони, върху които се гради разумния животъ. Човѣкъ не трѣбва да има само едно повърхностно разбиране на нѣщата. Въ това отношение, ако вземемъ индуситѣ, споредъ както изучаватъ човѣшкото естество, тѣ иматъ по-правилна философия отъ европейцитѣ. Наистина, тѣ не сж изучили толкова физическото тѣло на човѣка, но сж изучили духовнитѣ му тѣла, т. е. неговитѣ по-тънки тѣла. Тѣхъ тѣ сж изучили добрѣ и за тѣхъ иматъ една вжтрѣшна физиология и съобразно тази физиология могатъ да извършатъ нѣща, които европейцитѣ не могатъ. Тѣ се занимаватъ отъ хиляди години съ тия въпроси, когато въ нашата съврѣмена наука едва сега започватъ да изучаватъ строежа на човѣшкото тѣло по-подробно, отколкото досега.

Христосъ прави едно сравнение, казва: "Ако житното зърно не падне на земята не може да се размножава". Размножението е законъ за разумния животъ. "Плодете се и се множете", казва Писанието. Сега разумниятъ човѣкъ може да се размножава, а неразумниятъ човѣкъ само се дроби. Да дробишъ попара, това не е разуменъ животъ; да чупишъ камъни, това не е разуменъ животъ. Да градишъ, това е друго нѣщо.

"Ако житното зърно не падне". На какво? - На добра

Иоана 12:24

почва подразбира Христосъ, то само остава и не дава плодъ. Слѣдователно, всѣки животъ има свои специални условия за развитие. Забѣлѣжете всѣки индусъ може да ви разправя за седемьтѣ тѣла, които човѣкъ има, но при това всѣки индусъ очаква нѣкой великъ Учитель да дойде да имъ говори. Значи, това знание нищо не ги ползува. Човѣшкитѣ тѣла прогресиратъ епохално, въ тѣхъ има извѣстни творчески вълни, които ги подтикватъ, тъй както силитѣ въ природата подтикватъ пролѣтьта да се прояви. Има вълни на физическото тѣло; има вълни на астралното тѣло; има вълни на умственото тѣло; има вълни и на причинното тѣло. Значи, човѣкъ може да знае строежа на своето тѣло, но това тѣло има нужда отъ хранене. Ако не го храниш, това знание е на половина знание. Сжщото нѣщо се отнася и за умственото тѣло, както и за другитѣ тѣла. Човѣкъ не може всѣкога да се развива умствено. Този законъ е вѣренъ и по отношение на индивидитѣ, и по отношение на народитѣ, и по отношение на цѣлото човѣчество. Слѣдователно, когато говоримъ за цѣлата епоха, разбираме, че въ свѣта иде нѣщо велико, което не е било досега. Ето защо човѣкъ трѣбва да се стреми да схване Божественото, а не трѣбва да се спира върху формитѣ. Мнозина се спиратъ върху това, прѣзъ коя чешма минала водата. Не е въпросътъ и въ това, чрѣзъ коя църква, чрѣзъ кой народъ ще дойде спасението на свѣта. Всѣки народъ, който мисли, че е изпратенъ съ мисия да спаси свѣта, въ дадения случай той е една чешма. Обаче туй, което спасява свѣта, не сж народитѣ. Спасението иде отъ Божественото начало. Богъ спасява хората. Божественият Духъ спасява хората. Любовьта ги повдига. Мждростьта ги съгражда, а Истината ги освобождава. Тъй разглеждамъ азъ въпроса.

Всички съврѣменни хора сега се биятъ само за свобода. Цѣлото общество днесъ иска свобода. Нали всички сте българи? Едно врѣме българитѣ се оплакваха отъ турцитѣ, които ги управляваха, че ги направили роби. Добрѣ, българитѣ сега сами се управляватъ и сж нѣколко сантиметра по-горѣ, но все още не сж доволни. Ако отидете въ Англия, ще видите,

че англичанитѣ не сж доволни отъ английското управление. Ако отидете въ Америка, ще видите, че и американцитѣ не сж доволни отъ американското управление. Може да кажете, че англичанитѣ сж виновни. Не, донѣкждѣ само сж виновни, защото и тѣ не разбиратъ напълно Божественитѣ закони, по които трѣбва да се управлява единъ народъ. Когато нѣкой народъ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато нѣкой човѣкъ иска знания, знае ли защо ги иска? Когато нѣкоя мома иска красота, знае ли защо я иска? За едно разумно общество красотата е благословение, но за едно неразумно общество, красотата е опасно нѣщо. Красотата на единъ момъкъ е опасно нѣщо за харемлика, чрѣзъ нея той може да подмами женитѣ въ харема. Та казвамъ: ние, разумнитѣ хора, трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота правилно. Всѣки за себе си трѣбва да разрѣши правилно този важенъ въпросъ, защото освѣнъ него ние имаме материални въпроси, които засѣгатъ личността. Ние имаме още и обществени отношения, които засѣгатъ нашитѣ чувства. Ние имаме общочовѣшки отношения, които засягатъ нашия умъ и най-после имаме отношения, къмъ единъ възвишенъ свѣтъ, т. е. отношения, които се отнасятъ до Бога. Това сж редъ степени, редъ иерархии нагорѣ въ нашия животъ. Въ този смисълъ, никой въ свѣта не може да бжде абсолютно свободенъ, да прави каквото иска. Ти, който въ този моментъ можешъ да подвижишъ ржката си нагорѣ, знаешъ ли прѣзъ колко процеси е минало това разрѣшение, докато най-послѣ реализирашъ това движение въ физическия свѣтъ? Най-първо заповѣдьта за движението на твоята ржка трѣбва да е излѣзла отъ слънцето. Нѣкой ще каже: смѣшно е да се говори, че за движението на ржката трѣбва да вземе участие и самото слънце! Да трѣбва да знаете, че за движението на ржката се дава заповѣдь отгорѣ, отъ главната квартира - отъ слънцето. Когато азъ искамъ да дигна ржката си, трѣбва да запитамъ слънцето: мога ли да дигна ржката си? И когато ми отговорятъ, че мога, азъ я дигамъ. Искамъ да излѣза отъ кжщи, питамъ: мога ли да излѣза? И веднага ми отговорятъ: можешъ да из-

лѣзешъ. Получа ли отговоръ, само тогава взимамъ шапката, бастуна си и излизамъ. Ако нѣмамъ разрѣшение отъ главната квартира, отъ слънцето, не излизамъ. Ще кажатъ, че нѣкоя жена не може да излиза изъ града, понеже мѫжътъ и не разрѣшава. Не, слънцето не и разрѣшава.

Та казвамъ: можемъ ли да изразимъ разумно всичко онова, което става съ насъ? Защото домътъ и животътъ трѣбва да бѫдатъ съградени на разумни начала. Ако искамъ да живѣя като човѣкъ, трѣбва да зная, за какво и защо живѣя. Ако живѣя въ едно общество, трѣбва да зная защо живѣя, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ него. И ако вѣрвамъ въ Бога, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ Него. Нѣкои хора иматъ правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква въ основата на живота, и ние нѣкой пѫть я наричаме човѣшки духъ, или човѣшка душа, или човѣшки умъ, или човѣшко сърдце, или човѣшка воля; нѣкой пѫть я кръщавътъ съ името общественъ моралъ, или държава. Хиляди имена и се даватъ, съ хиляди имена я кръщаватъ, но тя е една и сѫща сила, която дѣйствува въ свѣта. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човѣкътъ. А ние споредъ нашитѣ схващания, мислимъ, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата, е сѫщата и когато създава едно малко бръмбарче, и когато създава единъ човѣкъ, само че бръмбарчето е прѣдговоръ къмъ създаването на човѣка. Нѣкои питатъ: защо бръмбарътъ бръмчи? Той като хвърчи покрай ухото ти, бръмчи и казва: "Слушай за да живѣешъ единъ щастливъ животъ, трѣбва да мислишъ, а пъкъ моятъ животъ се убославя само въ моето бръмчене. Азъ съмъ създаденъ да бръмча".

Христосъ казва: "Ако житното зрънце не падне". Да, туй житно зърно трѣбва да се посѣе. Нѣкой пѫть Любовьта може да бѫде като почва. Вие изучавали ли сте, какво нѣщо е почвата на Любовьта, отъ какви елементи е съставена тя? Нѣкои градинари изучаватъ, напримѣръ, каква трѣбва да бѫде почвата, въ която ще вирѣятъ извѣстни растения.

Например, те изучават на каква почва вирѣятъ лозитѣ, на каква ябълкитѣ, крушитѣ, лимонитѣ, портокалитѣ, бананитѣ и редъ други плодни дървета или растения. Тѣ проучават почвата, както и климатическитѣ условия, при които вирѣятъ разнитѣ растения. Казвамъ: прѣдъ насъ седи една широка область за проучаване. Ние трѣбва да изучаваме условията които сѫществуватъ въ двата полюса на земята, а именно: екваториални условия, както и условията при студенитѣ, сѣвѣрнитѣ мѣста. Между тѣхъ ще изучаваме и условията при умѣренитѣ пояси. Такива три вида условия има и въ обикновения животъ.

Мнозина подържатъ, че ние трѣбва да вѣрваме въ Бога и да Му се молимъ. Добрѣ да допуснемъ, че всички ние се молимъ на Бога, а не работимъ, какво щеше да бѫде положението на земята? Ако разберемъ въ буквалeнъ смисълъ, че трѣбва постоянно да сме въ молитва и речемъ всички, мѫже и жени, дѣто и да сме, било по улицитѣ, или по домовете си, да отправимъ погледа си нагорѣ къмъ Бога и съзерцаваме, какъвъ смисълъ щеше да има нашия животъ? Да допуснемъ и другото положение, че по цѣли 12 часа на день не се спираме, а само се движимъ отъ едно мѣсто на друго, знаете ли, какъвъ хаосъ, каква бъркотия щеше да има въ свѣта? Нѣкой казва: съ молитва само не става. Казвамъ: но и съ движение само не става. Философията седи въ това, да разбирате, какво значи движение, и какво значи молитва. Когато разумниятъ човѣкъ разбере великия законъ на молитвата, той ще стане истински човѣкъ, той ще стане единъ отъ вѣликитѣ адепти. И когато човѣкъ разбере, какво нѣщо е разумното движение, той пакъ ще стане единъ великъ адептъ. Да се мѣсти човѣкъ отъ едно мѣсто на друго, това не е движение. Молитвата пъкъ не подразбира, че ти трѣбва да се спрешъ на едно мѣсто и по цѣли часове да се молишъ. Ти можешъ да се движишъ и пакъ да се молишъ, както можешъ да работишъ, а едноврѣменно и да се молишъ. Работата не изключава молитвата. Ти можешъ да копаешъ и едноврѣменно да се молишъ. Нѣкой казва: азъ трѣбва да отида на църква. По-добра църква отъ

отвореното небе нѣма. Най-хубавото кандило въ свѣта, това е слънцето. Има ли по-хубаво нѣщо отъ това да излѣзешъ вечерно врѣме и погледнешъ на всички запалени Божии кандила? Ти се молишъ и чувствувашъ навсѣкждѣ Божието присътствие. И какъвъ по-добъръ свещеникъ отъ Божия Духъ, Който започва да ти говори, да събужда въ тебе онова Божествено, свещено чувство къмъ Бога? И какво по-хубаво нѣщо отъ това, да виждашъ Бога горѣ на планината, както Моисей Го е видѣлъ? Нѣкой казва: Бога никой никога не е видѣлъ. Казвамъ: слѣпитѣ никога не сж видѣли Бога, но които имать очи, тѣ сж го видѣли. Казвате: Писанието казва, че Бога никой никога не е видѣлъ. Да, вѣрно казва писанието, че слѣпитѣ хора не сж видѣли Бога, но всички онѣзи хора, на които духовнитѣ очи сж отворени, сж видѣли Бога. И затова Христосъ е казалъ: "Чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога". Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трѣбва да изучаваме Бога въ Неговото проявление: да се съгласяваме съ Неговата Воля, съ Неговото Съзнание и съ Неговата Мждрость. Ние трѣбва да изучаваме Бога чрѣзъ единъ святъ животъ, чрѣзъ едно царство, чрѣзъ единъ народъ. Но освѣнъ едно обикновено общество, или единъ обикновенъ народъ, или едно обикновено царство има едно Божествено общество, единъ Божественъ народъ, въ който се събиратъ всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросътъ. Слѣдователно, за да може дадено царство на земята да благоденствува, трѣбва да има законитѣ на Божественото Царство въ себе си. Сжщото нѣщо се отнася за всѣки народъ както и за всѣка религия. И въ Божествения свѣтъ има религия, и тамъ се служи на Бога. Азъ питамъ всички ония правовѣрни, които казватъ, че знаятъ, какъ да вѣрватъ: знаятъ ли тѣ какъ трѣбва да се молятъ? Виждали ли сте нѣкой ангелъ какъ се моли? Азъ съмъ виждалъ картинитѣ на нѣкои художници, които прѣдставятъ, какъ се моли нѣкой ангелъ. Тѣ го прѣдставляватъ падналъ на колѣнѣ, тъй както едно врѣме учителитѣ сж туряли своитѣ ученици на колѣнѣ, когато не си знаяли урока. Това,

обаче, не е истинско художество, това не е молитва. Всѣки който рисува, не е истински художникъ. Подъ "молитва" въ духония свѣтъ ние разбираме изучаване на Божественния езикъ. Молитвата е първиятъ методъ, чрѣзъ който ние започваме да изучаваме Божественния езикъ. Щомъ започнешъ да се молишъ, ти вече изучавашъ буквитѣ, а после и първитѣ слогове на Божественния езикъ. Ако не се молишъ, никога нѣма да изучишъ този езикъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да се молишъ? Защото само чрѣзъ молитвата ще научишъ Божественния езикъ. Ако учительтъ ти те постави въ положение да изучавашъ този езикъ, какво лошо има въ това? Нѣкой казва: ние знаемъ да се молимъ. Добре, кажете тогава, какъвъ е първия слогъ на думата Любовь? - Не зная. Значи още не си започналъ да учишъ. Нѣкой те бие и ти казвашъ: братко, моля ти се не ме бий! Той не обръща внимание, продължава да те бие. Туришъ му въ ржката 4 - 5,000 лева, и той прѣстава да те бие. Като туришъ злато въ ржцѣтѣ на хората, вече не те биятъ. Питамъ: мжжътъ бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае хубаво да готви, добрѣ да нарежда и чисти кжщата, да услужва на мжжа си по най-модеренъ начинъ? Кога мжжътъ бие жена си? - Когато по цѣли дни ходи по махалата, не готви, не се прибира въ кжщи. Затова, като се върне дома си, той я кръщава. Това е особенъ начинъ за кръщене, който не е много приятенъ. Съ добрата домакиня не се постжпва така. Кой е добриятъ домакинъ? - Който може да направи хубава кжща на жена си и като влѣзе въ кжщи, събува обущата си още отвънъ, или ги изчиства, за да не внася калъ, прахъ въ стаитѣ. Този домакинъ зачита труда на жена си. Той сваля още отвънъ прашното си палто и влиза вжтрѣ чистъ. Въ ржцѣтѣ си носи зюмбюлъ пъленъ съ провизии и около него се събиратъ всичкитѣ му дѣца радостни и весели. Не е добъръ онзи домакинъ, който се връща дома си съ празенъ зюмбюлъ и още отъ вратата започва да дига шумъ, вика, кара се, защо нѣма нищо наготвено.

Та казвамъ: ако общественията строй днесъ е такъвъ това не е никакво разбиране на живота. Въ Божественния

свѣтъ не може да се живѣе така, но въ човѣшкия - може. Въ човѣшкия животъ може да се биемъ, да се охулваме, да се одумваме, както виждаме това да става отъ хиляди години насамъ - какви ли не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но съ това свѣтътъ оправи ли се? Колко бой сж изяли до сега женитѣ въ свѣта, но съ това внесе ли се подобрение? Пъкъ и мжжетѣ колко бой сж яли на бойнитѣ полета, но поправиха ли се съ това? Мжжътъ е билъ, но и той е битъ. Жената е дъщеря на Бога и онзи мжжъ, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господь му отнима краката, ржцѣтѣ и т. н. Господь не позволява да биятъ дъщеритѣ му. Сега азъ подържамъ женитѣ, наричамъ ги дъщери на Бога, и затова тѣ ще си кажатъ: това е така! Да, но има и Синове Божии. Ето защо онѣзи дъщери, които си позволяватъ да биятъ Синоветѣ Божии, да му мислятъ! Ще видятъ тѣ, какъ се биятъ Синоветѣ Божии! Еднакво трѣбва да почитате и дъщерята Божия, и синътъ Божий. Ще почиташъ тѣзи два принципа, ще ги считашъ като свой идеалъ, тѣ сж свещени. Значи, ако житното зърно не падне на земята, т. е. въ Любовьта, и не разбере тѣзи два велики принципа, че въ свѣта идватъ двѣ вълни, то ще остане само. Когато Христосъ дойде, Той носеше една вълна, и онѣзи народи, които приеха тази вълна, се повдигнаха и благословиха. Всички онѣзи народи, които не приеха тази вълна, сега бѣдсвуватъ. Тази вълна е на края си вече. Приемете тази вълна, и тя ще ви приеме. Въ свѣта нѣма повторение на нѣщата. Всѣки моментъ, всѣка минута носи нѣщо ново. Въ Божественото именно се крие вѣчната красота, вѣчното разнообразие, а въ човѣшкото е вечното еднообразие, вѣчниятъ недоимъкъ и гладъ. Въ Божественото има изобилие, въ Него нѣма гладни хора. Божественото подразбира редъ и порядъкъ въ нѣщата.

И сега Христосъ се обръща къмъ окржжаващитѣ го къмъ своитѣ ученици, които го разбератъ и казва: "Ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плодъ". "Ако падне, ще даде плодъ" - това подразбира: когато азъ се кача горѣ при Отца, ще привлека всички хора къмъ се-

бе си. Когато ние имаме въ себе си принципа на Любовьта, ще привлѣчемъ всички хора къмъ насъ. Този принципъ е единъ и сжщъ навсѣкждѣ. Той дѣйствува еднакво и въ ангелитѣ, и въ човѣка. Не смѣсвайте Любовьта съ това, което хората наричатъ страсти. Нѣкой казва: гори ми сърдцето! Че сърдцето ти гори, това не е любовь. Нѣкой казва: отъ много любовь главата ми се замая, шашардисахъ се. Че главата ти се замаяла, това не е любовь. Нѣкой момъкъ видѣлъ на улица-та една мома и той се шашардисаль, и тя се шашардисала. Новия човѣкъ, когато Любовьта влѣзе въ сърдцето ти, тя ще те научи да говоришъ много хубаво: умътъ ти ще се отвори, и ти нѣма да се шашардисвашъ. Когато искашъ да поздравишъ онзи когото обичашъ, нѣма да си наведешъ главата до земята, но ще му отправишъ единъ нѣженъ погледъ, да познае, че ти носишъ за него най-хубавитѣ мисли, най-хубавитѣ чувства и пожелания.

Сега бихъ ви запиталъ: какъ сж у васъ синоветѣ Божии и дъщеритѣ Божии? Писанието казва: “Не огорчавайте въ себе си Духътъ Божий, съ който сте запечатани!” Какво трѣбва да подразбирате отъ този стихъ? - Щомъ влѣзе човѣшкото въ насъ, ние веднага огорчаваме Божественото. Уменъ човѣкъ ли е този, който заради човѣшкото жертвува Божественото? - Не е уменъ. Любовьта на Бога и човѣшката любовь се различаватъ по слѣдното: Божията Любовь включва въ себе си всичко. За да бжде Любовьта ти съвършена, трѣбва едноврѣменно да обичашъ всички. Ти трѣбва да обичашъ не само своитѣ ближни, не само себе си, но всички сжщества по цѣлия свѣтъ, за което съзнанието ти всѣки моментъ трѣбва да бжде будно. Само тогава ти ще чувствуваишъ една вжтрѣшна радость. Съзнанието на всички сжщества ще образува едно цѣло, и ти ще се разговаряшъ съ това общо съзнание. Чрѣзъ това съзнание именно Богъ ще ти проговори.

И тъй, щомъ се слѣемъ въ едно общо съзнание, Богъ ще проговори на всички. Богъ ще говори само въ една частица, а всички ще приемемъ говора Му. Това нѣщо Богъ може да

направи, а човѣкътъ не може. Това значи съзнание. Ако любовьта ти е човѣшка, ти ще се влюбишъ въ една жена и ще я обичашъ день до пладнѣ. Слѣдъ това твоята любовь ще се измѣни. Защо? Ти ще я любишъ докато е млада и красива, но щомъ изгуби младостьта и красотата си, нѣма да я любишъ повече. Нѣкой казва: азъ ще те любя до гроба. Питамъ: дайте ми една статистика, да видя, колко отъ тия обѣщания сж запазени! Какъ ще ги опазишъ? Азъ уподобявамъ човѣшката любовь на една малка вадичка, която и отъ най-слабото слънце изчезва. Нѣкой казва: моята вадичка ще остане и при най-горещото слънце. Да, но като изгрѣе и припече силното слънце, казвамъ: вижъ, отъ твоята вадичка вече и поменъ нѣма. Божията Любовь е велика рѣка, която тече навсѣкждѣ, пои всички хора и всички живи сжщества. Тя е еднакво изобилна и при най-горѣщото слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Та казвамъ: ние сега ще изучаваме човѣка. Ще кажете: ама азъ имамъ особени разбирания за свѣта. Радвамъ се на вашитѣ особени разбирания, но казвамъ: азъ пъкъ имамъ Божествени разбирания за свѣта. Азъ искамъ да разбера, какви сж моитѣ отношения въ даденъ случай не само къмъ Бога, но и къмъ всички сжщества. Онзи човѣкъ, който живѣе Божественъ животъ, като мине прѣзъ нѣкоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полѣе най-малко 40-50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извори. На нѣкои рѣки пъкъ ще направи бродове. Това е разуменъ човѣкъ. Знаете ли какво нѣщо прѣдставляватъ тия извори? - Това сж изворитѣ на всѣки човѣкъ въ свѣта. Ако ти изчистишъ единъ запушенъ, прашасалъ изворъ, отдѣ знаешъ, може би този изворъ съответствува на живота на нѣкой държавникъ въ обществото. Този човѣкъ като не знае начинъ да си помогне, чувствува живота си запушенъ, затрудненъ. Ако ти изчистишъ извора на този човѣкъ, ще помогнешъ да се просвѣти ума му. Нѣму не дохожда на умъ да отиде горѣ на планината да изчисти своя изворъ. Дѣ е този изворъ? - Може да е на Витоша, може да е на Мусалла нѣкждѣ, а може и да е на друга нѣкоя планина. Азъ бихъ желалъ

българитѣ да чистятъ тия извори. Ако всѣка година българитѣ биха ходили да очистватъ горното езеро на Мусалла, знаете ли какво щеше да стане съ тѣхъ? Нѣма да кажа, какво биха придибили тѣ. Вие ще кажете: малко ли работи има да чистимъ, че ще трѣбва да се занимаваме и съ тия нѣща? Азъ доколкото виждамъ, работитѣ на българитѣ се оправятъ само на половина. До колкото е изчистено онова езеро на Мусалла, дотолкова сж очистени и тѣхнитѣ работи. Това може да е нѣкакво съвпадение, но доколкото съмъ наблюдавалъ, така седи работата. Колкото ледоветѣ се стопяватъ на това езеро, толкова ще се оправятъ и работитѣ на българския народъ. Казвамъ: обръщайте внимание на малкитѣ работи въ живота!

Друго нѣщо, което забѣлѣзвамъ между духовнитѣ, между религиознитѣ хора е това, че тѣ се скоро, обиждатъ поради това, че ставатъ много чувствителни. Но духовниятъ човѣкъ трѣбва да седи на своята висота и да знае, че думитѣ умраза, обида въ небето не сжществуватъ. Думата куче въ ангелския свѣтъ не сжществува. Азъ правя прѣводъ на тази дума. Думата куче въ ангелския свѣтъ означава приятель. Когато нѣкой ти каже, че си куче, въ ангелскиятъ свѣтъ значи: ти си ми приятель. Думитѣ куче и приятель сж синоними. Ти можешъ да биешъ кучето и 20 пжти на день, но то има една слабость, лесно прощава; ти го биешъ, то се прислони при тебе и казва: "При тебе ще дойда пакъ, нѣма дѣ другаде да отида". Кучето не носи никаква умраза, никаква обида къмъ домашнитѣ си, къмъ приятелитѣ си, а това е една отлична черта у тѣхъ. За тази любовь къмъ господаритѣ си, по нѣкога то се хвърля на външнитѣ хора. Питамъ ви сега: какъ ще прѣведете думата "куче" въ Божествения свѣтъ? Азъ нѣма да ви я привѣждамъ. Казватъ за нѣкого: той е цѣло куче. Казвамъ: не той е синъ добъръ приятель. Ако разбираме живота така, ние ще можемъ да приложимъ въ него своето индивидуално разбиране. Всѣки трѣбва да възприеме тази вълна, която иде сега въ свѣта. Нѣкой иска да бжде писатель и взима перото, пише ли пише, но този день не му върви нѣщо,

никакви рими не идватъ на ума му. Погльдне написаното, самъ не е доволенъ, нищо не излиза. Нѣкой цигуларь вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвамъ: вдъхновение нѣма този цигуларь. Нѣкой пжть жената шие, но нищо не излиза отъ това. Другъ пжть готви въ кжщи, но и отъ това нищо не излиза. Нѣкой пжть и работитѣ на учителя не вървятъ. Соломонъ е казалъ: "За всѣко нѣщо въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме". То значи: за всѣки човѣкъ има една Божествена вълна, която го поема. Затова ти трѣбва да чакашъ тази Божествена вълна, да те подеме и ти тогава ще свършишъ работата си. Станешъ ли сутринь, не бързай да отидешъ веднага на нивата си. Спри се да видишъ дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и даде потикъ за нивата. Нѣкои казватъ: какъ е възможно да чакамъ да дойде нѣкаквава си вълна, когато толкова много работа ме чака! Казвамъ: прѣдставете си, че сте въ нѣкоя мѣстность въ Америка, която обикновено бива суха, но по нѣкога когато дойдатъ приливи и отливи на водитѣ, случава се че тази мѣстность се залива съ вода, която достига на височина около 20-30 м. Какъ ще пжтувате прѣзъ тази область? Нали ще трѣбва да чакате прилива на водата и да настане отлива? Може ли да вървите презъ врѣмето, когато има голѣмъ приливъ? Ако има приливъ, нѣма да минавашъ съ своята кола, ще чакашъ отлива. Тогава ще впрегнешъ колата си и ще минешъ на другата страна. Такива приливи и отливи ставатъ и въ човѣшката душа, въ човѣшкия животъ. Ако ти си човѣкъ, ще чакашъ да настжпи отлива и тогава ще пжтувашъ. Ако си птица, има ли нужда да чакашъ отлива? - Не, ще прѣхвръкнешъ и ще отидешъ на другата страна. Значи, човѣкътъ, който е ограниченъ на земята и се занимава само съ материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия брѣгъ; а човѣкътъ, който живѣе въ Божествения свѣтъ, мяза на птица която може да мине на другия брѣгъ и при най-неблагоприятнитѣ условия на живота.

Другата страна на житното зърно е тази, че то трѣбва да излѣзе отъ хамбара и да напусне своето спокой-

ствие, да мине прѣзъ процеса на разрушението, прѣзъ процеса на страданията и слѣдъ това вече да влѣзе въ новия животъ. Днесъ хората не разбиратъ страданията. Страданията сѫ прѣдисловие на единъ вѣченъ хармоиченъ животъ. Ако ти разбирашъ, че въ страданията се крие едно Божествено благо и че Божия Духъ ти говори чрѣзъ тѣхъ, нѣма да мине много врѣме и за тебе ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. Въ тебе ще се развие една дарба, единъ талантъ. Ти може да си билъ и най-простиятъ човѣкъ, нѣкакъвъ орачъ или говедарь, но посѣти ли те Божественият Духъ, отъ тебе все ще стане нѣщо. Това срѣщаме и въ Писанието, дѣто се казва за Давида, който като го посѣтилъ Духа отъ обикновенъ говѣдарь станалъ пророкъ. Той самъ казва: "Простъ говѣдарь ме взе Господь и пророкъ ме направи". Какво се подразбира въ дадения случай подъ думата "говѣдарь"? Говѣдарь е най-простиятъ човѣкъ, който се занимава съ неразумни нѣща въ свѣта. Питамъ ви сега: кое е по-хубаво въ свѣта, да съграждашъ кѫщи на хората, да възпитаващъ дѣцата имъ или да покажешъ правия пѫть на хората? Азъ зная единъ прѣдприемачъ съ София който поелъ направата почти на половината кѫщи въ града. Но какво отъ това? Отъ коя работа, обаче трѣбва да започнемъ? Ние трѣбва да започнемъ въ живота си отъ закона на Любовьта, отъ него да изхождаме въ всѣка своя работа. Подъ думата "Богъ" азъ не разбирамъ, че трѣбва да вѣрвашъ въ нѣщо. Да вѣрвашъ въ нѣщо, това е процесъ на мисъльта. Подъ думата "законъ на Любовьта" азъ разбирамъ срѣда, въ която да можешъ да растешъ и да се развиващъ. Любовьта е почва, въ която ти можешъ да живѣешъ и да използуващъ всички нейни сокове. Само така ще разберешъ първата степень на Любовьта, която се проявява въ физическия свѣтъ. Като дойде Мѫдростьта, ще се прояви Любовьта въ втората фраза, и ти ще почнешъ да изучаващъ външнитѣ отношения на свѣта. Питамъ: колцина отъ васъ знаятъ, дали има хора на Марсъ, дали изобщо има животъ тамъ, или не? Астрономитѣ сѫ изчислили, че осьта на нашата земя е наклонена на 23 градуса

къмъ слънцето, а оста на Марса е наклонена на 24 градуса и споредъ тоза законъ условията на Марса сѫ два пѫти полоши отъ тия на земята. Тамъ хората сѫ много войнствени. На земята всѣки мѫжъ бие жена си единъ пѫть прѣзъ годината, а на Марса всѣки мѫжъ бие жена си 10 пѫти прѣзъ годината. На Марса ставатъ много войни, най-малко хиляда войни прѣзъ годината. Азъ изваждамъ тия заключения възъ основа на наклона на оста на 24 градуса. Не ви говоря тия нѣща съ сигурность още не съмъ ходилъ на Марса, да видя, какъ живѣятъ хората тамъ, но прѣдполагамъ да е така. Може да има нѣщо вѣрно, а може да има и нѣкой прѣувеличени нѣща, това сѫ вероятности. И дѣйствително, тия нѣща не сѫ само прѣдположения, но и всички астролози доказватъ, че Марсъ указва едно ужасяюще влияние върху хората на земята. Туй влияние само по себе си е зло, но въ връзка съ другитѣ влияния въ свѣта, то е благо. Астрологията е сѫществувала като наука още отъ древностьта, отъ което врѣме е била добрѣ разработена и математически, и геометрически. Всѣки астрологъ може математически да изчислява, какъвъ ще бѫде животътъ на една мома или на единъ момъкъ, за кого ще се оженятъ, на каква служба ще бѫде мѫжътъ, напримѣръ, колко дѣца ще родятъ, щасливъ или нещастенъ животъ ще прѣкаратъ, какъвъ приходъ ще иматъ прѣзъ годинана, колко пѫти прѣзъ годината ще болѣдуватъ, кой лѣкарь ще ги лѣкува, каква операция ще имъ прави, къмъ какво вѣрую ще принадлежатъ, по какви науки ще свършатъ и т. н. Всички тия подробности, и редъ други, единъ астрономъ може да ги изчисли по единъ математически начинъ. Питамъ: този астрономъ отдѣ знае всичкитѣ тия нѣща? - Той ги черпи отъ невидимия свѣтъ. Невидимия свѣтъ е затворенъ за нашия умъ, за нашитѣ схващания. Но за единъ умъ, който е организиранъ подобрѣ, който вижда малко по-далечъ, нищо не е скрито отъ неговия погледъ. На земята има сѫщества, тѣлата на които сѫ по-ефирни, по-светещи отъ другитѣ. Забѣлязвали ли сте, какъ нѣкой пѫть сте много по-леки отколкото въ обикновено врѣме, току се търколите на земята. Казва си изгубихъ

равновѣсие. Не, това е, защото нѣкое отъ тия по-ефирни сжщества е нахълтало въ тебе и ти създава това състояние. Нѣкога отиващъ на нѣкое планинско мѣсто, или на нѣкоя хубава поляна, но нѣкое сжщество отъ невидимия свѣтъ е седнало на сжщото това мѣсто и се занимава. Ти се разположишъ на това мѣсто, извадишъ своята торба съ хлѣбъ и лукъ и се готвишъ да ядешъ. Не се мине много врѣме, и те хваща главоболие или друго нѣщо: заболи те кръстъ, коремъ или друго нѣщо. Българитѣ казватъ: уроки го хванали. Не, ти трѣбва да разбирашъ законитѣ. Като седнешъ нѣкждѣ, най-първо ще запиташъ, позволено ли е да седнешъ на това мѣсто, или не? Нѣкой казва: азъ мога да седна дѣто искамъ. Не, ти може да седнешъ тамъ, дѣто има празно мѣсто. Чудни сте вие! Като отивате на театъра дѣ сѣдате? Сѣдате ли отгорѣ на нѣкой лордъ, или другъ нѣкой господинъ, който вече е заелъ своето мѣсто? Можешъ ли да седнешъ на мѣсто, което е заето отъ нѣкого? Не, квесторътъ на театъра веднага ще те изхвърли навънъ. Нѣкой пжть казвате: ние можемъ да вършимъ въ природата каквото искаме. Не, квесторъ има природата, и ако ти си позволишъ да правишъ, каквото искашъ, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урокъ, дѣ трѣбва да сѣдашъ. Като се върнешъ у дома си или кракътъ ще те заболи, или кръстътъ, или главата и т. н. Ти си сѣдналъ безъ позволение на едно свещено мѣсто и стжпилъ тамъ, дѣто не трѣбва. Нѣкой казватъ: това е заблуждение. Нека бжде така! Ами когато вие влизате въ нѣкоя кръчма или въ нѣкое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има въ това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа единъ примѣръ за една млада госпожица, Зандавеска, както азъ я наричамъ. Тя отива единъ день при чичо си, богатъ банкеръ, и още при влизането си вади кърпа и плаче, разказва му: Чичо, азъ и майка ми сега се намираме въ голѣма бѣднотия, моля ти се да ни помогнешъ съ колкото ти и възможно! Той изважда една сума отъ 10,000 лева и и ги дава. Тя взима паритѣ благодари му и си излиза. Слѣдъ това намира приятелитѣ си и отива съ тѣхъ заедно въ една слад-

карница. Тя вече е засмѣна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмѣна? Защото има богатъ чичо. Приятелитѣ и казватъ: ти забогатѣ вече. Да, забогатехъ. Всички се радватъ, но тя си казва: съ сълзи изкупихъ азъ това нѣщо. Питамъ: защо при чичо си плачеше, а тукъ се смѣе? - При чичо си плаче, за да произведе ефектъ на неговото сърдце, да го омилостиви, а тукъ трѣбва да се радва, защото е богата. Споредъ менъ, двѣ женски сълзи струватъ милионъ, а чичото се е отървалъ съ малко, той е платилъ само 10,000 лева. Често, дойде нѣкой при мене и заплаче. Казвамъ: чакай, недей плака, нѣмамъ толкова пари, ще ми направишъ нѣкоя беля. Азъ чета сълзитѣ: една, двѣ, три. . . Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! Ама да си поизплача малко! Не, опасно е да се изплачешъ въ моята кжща.

Сега, въ шестата раса ще трѣбва да се създаде единъ свещенъ храмъ на сълзитѣ. И когато нѣкой иска да си поплаче, нека отиде въ това свещено мѣсто и тамъ да си поплаче. А сега хората плачатъ тамъ, дѣто трѣбва и не трѣбва. Ние изтощихме земята съ това безразборно сѣене. Отъ невидимия свѣтъ е опрѣдѣлено, колко трѣбва да се сѣе, и колко не. Не може да се насади всичката земя едноврѣменно. Законътъ е слѣдниятъ: трѣбва да се насажда половината земя, а другата половина да бжде въ почивка. И американцитѣ които минаватъ за уменъ народъ, като не разбиратъ този законъ, изсѣкоха богати, хубави борови гори, за да засѣватъ тия мѣста, а съ това изтощиха земята. Питамъ: коя е причината днесъ за тази голѣма неврастения въ Америка? Нѣма друга страна въ свѣта, дѣто неврастенията да е толкова разпространена. Причината за това е именно туй изсичане на боровитѣ гори. Азъ казвамъ на американцитѣ: въ нѣкой отношения сте уменъ народъ, но въ нѣкои отношения не сте умни. Напримѣръ, що се отнася до чистотата и до други нѣща тѣ сж на първо мѣсто, но за други нѣща, тѣ не сж умни. Напримѣръ, единъ американецъ ще отиде въ нѣкое кафене, ще изпие едно горещо кафе и веднага слѣдъ него едно студено ледено. И какви сж резултатитѣ отъ тази имъ постжпка? - Зжбитѣ

имъ са изпопадали. Отъ тѣзи рѣзки промени зжбитѣ сж развалени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването на глечьта на зжбитѣ. Нѣма американецъ съ здрави зжби. Изобщо природата не обича рѣзкитѣ промѣни. И затова, сега всички учени американци сж започнали да слѣдятъ за тия работи и да опжтватъ хората въ правия пжть. Сега и въ България изсичатъ горитѣ безразборно. Това, което вършатъ не е добро. Тѣ искатъ да прѣвърнатъ всички мѣста въ ниви. Остават нѣкой полета за пасбища. Това е разумното въ свѣта. Лакомията е единъ неджгъ за обществения, за разумния животъ. Да ядемъ толкова, колкото трѣбва! Да градимъ толкова, колкото трѣбва! Ядемъ ли повече, отколкото трѣбва, градимъ ли повече, отколкото трѣбва, това е нещастие за съврѣменния свѣтъ.

Казва Христосъ: "Ако житното зърно не падне на почвата". Казвамъ: ако сме като това житно зърно, трѣбва да излѣземъ отъ обикновения животъ и да се посѣемъ въ условията на бждещата нива. Това е животътъ на шестата раса. И тъй, ние трѣбва да излѣземъ отъ обикновенитѣ условия на живота и да работимъ. Нѣкои чакатъ да умратъ и като дойдатъ отново, тогава да работятъ. Човѣкъ може да умре всѣки моментъ, когато пожелае. Тази промѣна може да стане съзнателно у него, и той да я почувствува. Значи, Христовитѣ думи иматъ смисъль само за онѣзи хора, които сж разумни. Колко работи има, които трѣбва да проучимъ! Напримѣръ ние трѣбва да проучимъ строежа на нашето тѣло, външно и вжтрѣшно, като едно общество! Да проучимъ отношенията на нашитѣ дробове къмъ другитѣ органи; да проучимъ разумнитѣ отношения на сърдцето, понеже и то има разумни отношения; да проучимъ разумнитѣ отношения на стомоха, защото и той има разумни отношения и т. н. Вие считате, че стомахътъ ви не е разуменъ. Не, лъжете се, слѣдъ като дадете сдъвкаката храна на стомаха, вижте какво отлично нѣщо приготовлява! Такова нѣщо и най-вѣщия химикъ не може да направи. Стомахътъ върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, дѣто се казва, че Богъ ще унищожи човѣшкия търбухъ. Подъ "търбухъ" се разбира онова неразумно желание, което живѣе въ човѣка и го кара само да яде и да пие, когато стомахътъ, разумното въ човѣка, казва: "Слушай, азъ работя за тебе, а ти ще работишъ за Бога". Стомохътъ е бръмбаръть, който бръмчи около тебе и ти казва: "Слушай, азъ свършихъ своята работа, а ти ще свършишъ разумната"! Слѣдователно, какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ядене? Какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко заспиване? Какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ставане? Слѣдъ всѣко отиване и връщане отъ университета? Не трѣбва ли да се замислимъ защо учимъ? Защо ходимъ на църква? - Да се молимъ на Бога. Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ, трѣбва да се молимъ на Бога, но кажете ми, каква е първата дума отъ ученето на Любовьта споредъ Божествения езикъ? Нали се молите на Бога. Кажете ми първата дума на Любовьта? Който патриархъ, или владика, или свещеникъ иска да каже първия слогъ на Любовьта, нека излѣзе да го каже, Богъ ще го послуша. Казва се въ Писанието: "Ако пжтищата на единъ човѣкъ сж Богугодни, Богъ ще го слуша." Азъ не говоря само за пжтя на владиката. Ако мислимъ така, ние сме въ друго заблуждение. Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде владика! Владика на какво? - Да влада себе си.

Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде свещеникъ; да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всѣки отъ насъ стане свещеникъ, въ пълния смисълъ на думата, тогава и свѣтътъ ще се оправи. И до тогава, докато ние имаме свещеници и проповедници и очакваме само на тѣхъ, свѣтътъ нѣма да се оправи. Докато вие чакате само азъ да ви проповѣдвамъ, а не работите, нищо нѣма да постигнете. Това сж само врѣменни отношения. Напримѣръ, единъ цигуларь, ще дойде да ви свири, но онѣзи, които разбиратъ неговата музика, и тѣ трѣбва да дадатъ нещо отъ себе си. Онзи поетъ който иска да пише трѣбва да има срѣда, въ която да се прояви. Сегашнитѣ лѣкари се занимаватъ само съ болнитѣ хора, но въ това

не е смисълът на лѣкуването. Майката се занимава съ дѣцата си, но само това не е прѣдназначението на майката. Тя има по-висша служба, тя трѣбва да се занимава и съ своята душа. Тази е нейната по-висока служба и прѣдназначение. Тя трѣбва да внесе въ душата си такива качества, че при всички изпитания на живота си да знае, какъ да се справя. Туй азъ наричамъ геройство. Като дойдатъ редъ изпитания върху тебе, да не се помръднешъ, не само привидно, външно, но и вжтрѣшно. Азъ мога да ви посоча редъ английски дипломати, които външно имать отлично самообладание, но вжтрѣшно нѣматъ. Онзи дипломатъ, който има вжтрѣшно самообладание, трѣбва да бжде окултистъ, но не само на име, а да разбира и прилага законитѣ на живата природа, да разбира причинитѣ и послѣдствията на нѣщата и да постжпва съобразно тѣхъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да бжде посѣтъ въ земята като житно зърно. Вие можете да бждете посѣти на пжтя, и тогава вашата участь е зла, птици ще ви изкалвать. Вие може да паднете между трънитѣ, но тѣ ще ви задушатъ. Вие може да паднете между камънитѣ, дѣто ще израснете, но коренитѣ ви ще изсъхнатъ, нѣма отдѣ да черпятъ сокове. Само оново житно зърно което падне при благоприятни условия, на добрата почва, може да даде плодъ 30, 60 и 100. Това сж тритѣ условия на живота. Като съберемъ числата 3, 6, и 1, получава се 10, единъ цикълъ въ живота. Слѣдователно, всѣки отъ васъ трѣбва да знае, на кое мѣсто да бжде посѣтъ. Всѣки, който не е посѣтъ върху почвата на Любовьта, ще бжде или на пжтя, или между трънитѣ; или на камънитѣ; а всѣки, който е посѣтъ на почвата на Любовьта, той ще даде или 30 и ще бжде великъ човѣкъ, или 60 и пакъ ще бжде великъ човѣкъ или 100 и ще бжде трети великъ човѣкъ. И тия хора ще имать правилни разбирания за живота. Ако ние можемъ да се разберемъ и споразумеемъ така, по този начинъ само ще може да се образува бждащето общество. Нови училища трѣбва да се създадатъ, и на сцената трѣбва да излѣзатъ само най-разумнитѣ хора. Нека излѣзе единъ

астрологъ да изчисли, прѣзъ какви перипетии ще мине България. Туй което България до сега е минала, не е нищо още прѣдъ това, което има да минава. Този астрологъ може да опрѣдѣли, какво ще бжде тогавашното влияние върху земята на Марса, на Слънцето, на Венера, на Юпитера и да другитѣ по-отдалечени планети. Нѣкой ще кажатъ тогава: всичко това е играчка. Да, всичко което ние не разбираме, все е играчка. Въ миналото хората си играяха съ пѣсъка, отъ който днесъ правятъ стъклото, но дойдоха разумнитѣ хора и го използуваха за добро, направиха отъ него стъклото. Хората отъ миналото си играяха съ златния пѣсъкъ, но дойдоха разумнитѣ хора извлѣкоха отъ него златото и направиха паритѣ които днесъ се търкалятъ изъ цѣлия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ цѣната на паритѣ, туриха ги въ каситѣ си; други пъкъ разбиваха каситѣ, но тия които разбраха цѣната на паритѣ, отвориха каситѣ и туриха паритѣ въ дѣйствие. Онѣзи, които не разбиратъ, какво може да донесе знанието, напечатиха книги, туриха ги въ библиотекитѣ; а онѣзи, които разбиратъ цѣната на знанието, извадиха тия книги отъ библиотекитѣ и съ тѣхъ учатъ хората. Туй знание трѣбва да се напише въ нашитѣ умове, въ нашитѣ сърдца, въ нашитѣ души и по този начинъ да се приложатъ Божиитѣ закони.

Та казвамъ: човѣшки, приятелски отношения трѣбватъ сега на земята, но не само къмъ себе си да бждемъ внимателни, но и къмъ всички останали. Приятелски, братски трѣбва да се отнасяме споредъ онзи великъ Божественъ животъ. Това искалъ да каже и Христосъ съ думитѣ. "Ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, обаче то се размножава и дава блага на свѣта". Казва се още: "Когато грѣшницитѣ въ свѣта се увеличаватъ свѣтътъ страда, но когато праведницитѣ се увеличаватъ, свѣтътъ благува". Ние искаме, щото житното зърно въ свѣта да се увеличи а щомъ житното зърно се увеличи това сж праведнитѣ хора. Ние искаме, като дойде тази вълна въ свѣта всѣки отъ васъ да вземе толкова, колкото му трѣбва. Да не мислите, че и втори пжть ще дойде тази вълна. Не, тя нѣма да

дойде втори пжть. Тази вълна ще повдигне не само васъ на една по-висока степень, но и всички животни, всички растения и минерали, а ония, които не подеме, ще останатъ за въ бждаще. Помнете втора вълна нѣма да дойде, защото въ природата нѣма повторение на нѣщата. Ако останете за бждещето, тогава условията ще бждатъ по-тежки.

И тъй, азъ ви желая да бждете посадени въ почвата на Любовьта като житното зърно и едни отъ васъ да принесатъ плодъ 30, други 60, а трети 100.

Бѣседа, държана отъ Учительтъ
на 4 априлъ, 1926 г. въ гр. София.

И земята ще се изпълни със знание.

Ще прочета 6 глава, Първо послание къ Тимотея.

Това Послание е писано при изключителни врѣмена, при изключителни условия на римската империя.

Ако бихъ говорилъ върху нѣкое положение отъ съврѣменния животъ, бихъ го озаглавилъ "пробуждане на човѣшкото съзнание". Сжщата тази идея е прокарана и въ Стария Завѣтъ. Пророкътъ казва: "И земятя ще бжде изпълнена съ знание за Господа". Въ Евангелието на Иоана, Христосъ казва: "Азъ дойдохъ да дамъ животъ и да го имать прѣизобилно".

Съзнателниятъ животъ започва съ съзнанието на човѣка. Да живѣе човѣкъ, това е изкуство, това е малка наука. И цѣлото творение, отъ единия край до другия, отъ началото и до края, това сж все методи, чрѣз които се прѣподава тази велика наука, какъ да се живѣе. Богъ учи хората, какъ да живѣятъ. Всички науки прѣподаватъ и на най-малкитѣ животни, какъ трѣбва да живѣятъ. Азъ започвамъ отъ най-малкитѣ бубулечици, пъкъ и прѣди тия бубулечици, до човѣка и до ангелитѣ, въ всѣка наука Богъ учи хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Подъ думата "ангели" не разбирамъ "служители" въ обикновенъ смисълъ на думата, но разбирамъ сжщества, у които съзнанието се е тъй разширило, че тѣ свѣтятъ като слънце. Тѣхното разбиране за живота е особено. Тѣхният общественъ строй е особенъ. Ако бихте посѣтили едно ангелско общество, ще намѣритѣ въ тѣхъ другъ редъ и порядъкъ отъ този, който сжществува на земята. Съврѣменнитѣ хора или съврѣмената култура има за ангелитѣ такова понятие, каквото мравитѣ имать заради насъ. Както и да си прѣдставляваме ангелитѣ, ние си ги прѣдставляваме подобни на насъ, съ тази разлика само, че имать нѣкакви си крилца. Крилцата, обече не сж нищо особено, тѣ сж човѣшко изобретение. Ние си прѣдставяме ангелитѣ като хора, но сме имъ

махнали мустацитѣ, брадата, турили сме имъ хубави лица, пълнички, добрѣ охранени, нѣжнички, като царски дъщери, на които служатъ по 10 слугини, а тѣ нищо не пипатъ съ ржцѣтѣ си. Ржцѣтѣ имъ сж бѣли, чистички, като да не ги е видѣло това наше слънце, което хапе и гори. Това паляще слънце хапе, то одира кожата на лицето, на ржцѣтѣ ни, то мяза на насъ. Като се излагашъ отъ 2 до 10 дни направо на слънцето, почерняваш. То дава нѣщо, но и взима нѣщо. Днесъ другояче се говори за слънцето. То може да има друго разположение къмъ насъ, да е приветливо въ всички случаи, но понеже ние не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаемъ, какъ да възприемаме слънчевитѣ лжчи, то ни хапе, гори. Причината за това е, че около нашата земя се образува единъ черенъ поясъ отъ изпаренията на нашитѣ мисли, на нашитѣ чувства, на нашитѣ желания, и вслѣдствие на това се образуватъ тия палящи лжчи на слънцето. Тъй че ние възприемаме слънчевитѣ лжчи чрѣзъ отражение.

Та казвамъ: човѣшкиятъ животъ започва съ пробуждането на съзнанието. Всички хора не мислятъ еднакво. Туй е вѣрно, както по отношение на индивидитѣ, тъй и по отношение на видоветѣ животни - всички не мислятъ еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на обществата. Всички общества не мислятъ еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на народитѣ. Всички народи не мислятъ еднакво. Туй е вѣрно и по отношение на всички сжщества изобщо. Всички сжщества не мислятъ еднакво. Вземете примѣръ съ най-простото наблюдение. Вие виждате единъ мжжъ или една жена, но какво може да кажете за тѣхъ? Ако единъ физиогномистъ погледне на нѣкой човѣкъ, той ще види въ него това, което вие не виждате. Той ще може да опише даже и миналото на този човѣкъ: ще види майка му, баща му, дѣда му или прадѣда му, и ще може да каже, какъ е живѣлъ този човѣкъ въ миналото си и т. н. А вие какво ще видите? - Ще видите единъ човѣкъ съ хубаво лице, съ сини очи, съ хубави устни, добрѣ огоенъ човѣкъ и т. н. Но това не е човѣкътъ. Физиогномистътъ като го види, ще може да опише, какви сж основнитѣ качества на този

човѣкъ, какво се крие въ него и т. н. Вземете послѣ единъ френологъ, той другояче ще опише човѣка. Ти можешъ да кажешъ за този човѣкъ, че има глава, валчеста или продълговата, но единъ френологъ ще види това, което ти не виждашъ. Като дойдемъ до ученитѣ хора, които гледатъ подъ микроскопъ, и вие, които сжщо можете да погледнете подъ микроскопа, каква ще бжде разликата между вашето виждане и това на учения? Вие ще кажете: тукъ виждамъ една малка животинка. Ученията човѣкъ като погледне подъ микроскопа, ще каже: много нѣщо има тукъ. Той ще види това, което ти не можешъ и да си помислишъ. Вземете онзи астрономъ, който гледа прѣзъ нѣкоя тржба. И ти можешъ да погледнешъ прѣзъ тази тржба, но ще видишъ обикновени нѣща, а този астрономъ като погледне прѣзъ тази тржба, ще види движението на дадена планета, ще направи своитѣ изчисления - изобщо той ще види това, което ти не виждашъ. И схващанията на живота имъ сжщо се различаватъ. Трѣбва да се пробуди съзнанието на човѣка, за да разбере, какво нѣщо е животътъ.

Вземете напримѣръ думата “Любовь”, за която ние говоримъ отъ толкова години. Макаръ че Любовьта се е явила най-рано, тя е една сила още непозната за човѣцитѣ. Туй, което сега хората наричатъ любовь, азъ наричамъ проявление на човѣшкитѣ чувства. Човѣшкитѣ чувства иматъ специфични качества. Онова, което майката чувствува къмъ дѣтето си, обикновения човѣкъ никога не може да чувствува. То е специфично чувство. Това, което приятельтъ чувствува къмъ приятеля си, обикновениятъ човѣкъ никога не може да почувствува. То е специфично чувство. Онова чувство, което слугата чувствува къмъ господаря си, обикновениятъ човѣкъ не може да почувствува. То е специфично чувство. Онова чувство, което ученикътъ изпитва къмъ учителя си, и онова чувство, което учительтъ изпитва къмъ ученика си, обикновениятъ човѣкъ не може да почувствува, то е специфично. Специфичность има въ чувствата. Има специфична проява на чувствата. И нис мислимъ, че е лесно нѣщо да се обичаме.

Не, това е една наука. Който знае тази наука, може да се постави въ съответствуващи условия. Ако вие искате да посадите какво и да е сѣме, ако вие искате да отгледате нѣкое благородно растение, трѣбва най-първо да проучите неговата почва, на каква почва то расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната свѣтлина, при която расте и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазвате съответнитѣ условия вие може да повредите цѣлия зародишъ. Чудни сме ние съврѣменнитѣ хора като говоримъ за любовьта и мислимъ, че тя може да влѣзе въ насъ тъй, както когато отваряме прозорцитѣ, за да влѣзе слънчевата топлина и свѣтлина. Да, дѣйствително любовьта влиза, но има свой особенъ начинъ, по който влиза. Тя има свой специфиченъ начинъ на влизане. Питамъ тогава: кои сж причинитѣ, по които изгубвате Любовьта? Защо Любовьта изчезва? Защо животътъ изчезва? Днесъ виждаме единъ човѣкъ който живѣе, но утре или слѣдъ нѣколко дни той изчезва. Дѣ е отишълъ? Ние казваме: той е отишълъ на другия свѣтъ, при други специфични условия. Това сж прѣдположения още, но казвамъ: ние тукъ засѣгаме нашия животъ. Онѣзи отъ васъ, които отъ толкова години вече се занимаватъ съ духовния животъ, съ онази велика наука за Бога, които сж достигнали до извѣстни познания за Бога, трѣбва ли да се спратъ до тамъ? Вие трѣбва да имате онзи вѣченъ импулсъ на малкитѣ дѣца. Трѣбва у васъ да дойде онова разширение, което ще внесе истинска свѣтлина. Това, което се казва въ стиха, че земята ще бжде пълна съ знание за Господа, тази земя сме ние. Подъ думата "земя" въ първоначалния езикъ се разбирало всѣки човѣкъ който е роденъ на земята, и на когото е дадена земя. Всѣки човѣкъ е родена, проявена земя и въ неговото съзнание трѣбва да се прояви знанието за Господа. Въ всички негови мисли, въ всички негови чувствувания, трѣбва да проникватъ Божиитѣ закони. Съврѣменитѣ хора говорятъ, че какъвто е малкиятъ свѣтъ такъвъ е и голѣмиятъ, какъвто е микрокозмосътъ, такъвъ е и макрокозмосътъ. Макрокозмосътъ е външниятъ свѣтъ, микрокозмо-

сътъ е вѫтрѣшниятъ свѣтъ. Малкиятъ свѣтъ не е отражение, но има нѣщо подобно на голѣмия свѣтъ. Отъ неразбиране на живота, отъ непробуденото съзнание на хората се раждатъ всички противорѣчия въ свѣта. И малкитѣ нѣща въ нашия животъ могатъ да станатъ причина за раждане на една вѫтрѣшна дисхармония. Сега, въ съврѣменното общество, въ всички учени хора, въ всички общественици, въ всички религиозни хора има желание да се подобри свѣта. Всички хора желятъ това, и отъ хиляди години тѣ правятъ опити, единъ, два, три и повече, и всички тия опити все сѫ допринесли нѣщо за културата. Приготовление с това! И прѣди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христосъ дойде, хората не бѣха готови да възприематъ този изобиленъ животъ. Когато Христосъ дойде, хората можаха да издържатъ едва 3 години такъвъ животъ и казаха: доста е вече! Питамъ: сега, слѣдъ толкова хилади години очакване на Христа, ако дойде Той колко врѣме ще го търпятъ хората? Казватъ: нека нѣкой математикъ направи едно изчисление, да види, колко врѣме хората биха могли да изтърпятъ Христа да живѣе между тѣхъ. Всѣки отъ васъ, който се занимава съ висша математика, може да направи едно изчисление споредъ закона на вероятноститѣ. Пъкъ и за себе си може да направите едно изчисление. Ако Христосъ дойде, ще можете ли изведнъжъ да Го познаете, или не. Трѣбва да знаете, че всѣко познание изисква наука. Вие можете да кажете: този прилича на Христа, и да започнете да доказвате това съ аргументи. Туй което се доказва чрѣзъ аргументи, то е по закона на вероятноститѣ. За да познаешъ Христа, трѣбва да Го познаешъ като Петра. Христосъ го запитва: "Ти какво мислишъ за мене"? "Ти си Синъ Божий" - отговори му Петъръ. Христосъ му казва: "Това плъть и кръвь не сѫ ти го открили". Значи това, не си открилъ по пѫтя на човѣшкото знание. И Христосъ му казва: "Ти сега ще мълчишъ, никому нѣма да казвашъ за това, докато азъ си замина. Слѣдъ като си замина, ти можешъ да говоришъ за твоята опитность". Знаете ли защо Петъръ трѣбвало да мълчи?

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за разяснение мисъльта си. Прѣдставете си, че вие сте синъ на много богатъ баща. По едно съчетание на обстоятелствата, баща ви е станалъ гарантъ на една фирма и така се оплелъ, че слѣдъ врѣме всичкото му имущество отишло подиръ тази фирма. И синътъ се оплелъ въ тази фирма, за да покрие всичкитѣ дългове, за които бащата станалъ гарантъ. Така е, щомъ познавать сина на този богатъ човѣкъ, и той ще се оплете. Затова се казва: мълчете, не казвайте че баща ви е богатъ. Когато ние изгубимъ това, което очакваме, всѣкога можемъ да се разочароваме въ своитѣ идеи. Разочарованието иде отъ чисто физическия свѣтъ. Казвамъ: въ това врѣме, даже и Христовитѣ ученици не можаха да се повдигнатъ, да разбератъ смисъла на Христовото учение. Тѣ Го разбраха слѣдъ смъртьта Му, слѣдъ страданията Христови. Тогава дойде пробуждане на съзнанието имъ. Слѣдъ Христа сж се изминали вече 2,000 години. Двѣ хиляди години, това сж два Божествени дни. Отъ гледището на хората, 2,000 години сж много, но отъ становището на Бога, това сж два Божествени дни. И на третия день Христосъ ще се върне. По какво ще се отличава сега идването на Христа въ свѣта, или казано на другъ езикъ: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога при сегашнитѣ условия? - Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бжде прославянето на Синоветѣ Божии на земята, или казано на съврѣменен езикъ, то ще бжде побратимяването на всички хора. Туй е едно отъ качествата. Всички хора искатъ едно побратимяване въ икономическо отношение, уравновесяване на всички условия. Всички хора искатъ да се задоволятъ, всички хора искатъ да имать своя кжща, да има дѣ да живѣятъ, а не както сега, да те хука този - онзи хазяинъ. Така е и съ птицитѣ. Чудни сме ние съврѣменнитѣ хора! Птицитѣ сж разрѣшили този въпросъ. Всѣка птица има свое гнездо. Тя прѣдварително ще го направи и тогава ще снесе въ него яйцата си; когато хората прѣдварително снасятъ яйцата си, безъ да имать кжща. И ако ние приложимъ въ живота си закона на

птицитѣ, ще кажемъ: първо си направи кжща, а послѣ се жени. Сега хората се женятъ, безъ да иматъ кжщи. Ти нѣмашъ никаква дупка и ще ходишъ отъ кжща въ кжща, та ще харосашъ. Не е въпросътъ да се плодятъ хората, но въпросътъ е да се раждатъ хора въ свѣта. Не е въпросътъ да раждаме синове и дъщери, които да дойдатъ да се удоволствуватъ въ свѣта, но да се раждатъ синове и дъщери, които да изпълняватъ волята Божия, да почитатъ баща си и майка си и да работятъ разумно.

Казва се въ Писанието, че земята ще бжде изпълнена съ знание за Господа. Значи, нашия съврѣменень животъ е засегнатъ отъ друга култура, по-висша отъ нашата, съ която ние сме дошли въ съприкосновение. И тази висша култура дѣйствува вече върху нашето съзнание. Първото нѣщо, което доказва, че ние сме подъ влиянието на тази висша култура е това, че има увеличения въ страданията. Въ извѣстна зона на бѣлата раса страданията сж увеличени 100%. Въ врѣмето на Христа страданията сж били 50%, а въ наше врѣме сж 100%. Тогава хората не сж били тъй чувствителни, а сега страдатъ повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда съ единъ свещенъ трепетъ, а не като страдашъ, да се ожесточаващъ. Ожесточението не носи животъ. Мжчението сжщо не носи животъ. То не е страдание, то е разрушение. И азъ изваждамъ слѣдното заключение: отъ 2,000 хиляди години насамъ животътъ се е увеличилъ съ 50% въ страданията. Страданията, това е повдигане валютата на живота. Когато страданията се увеличатъ 100%, ние ще дойдемъ въ онази область, която сега търсимъ - щастие и радости. И миръть Божий ще дойде на земята.

Христосъ казва: "Азъ дойдохъ, за да иматъ животъ". Това е обикновеното съзнание, което сега хората иматъ. "Да го иматъ - прѣизобилно". Това е събуждането на съзнанието. Защото, когато човѣкъ има прѣизобилно, започва да мисли, какво да прави. Всѣкога въ прѣизобилието се ражда мисъльта. И въ Любовьта сжщо се ражда мисъльта. Азъ не

говоря за обикновената любовь. Всички хора имать обикновена любовь, т. е. специфични чувствувания, но Любовьта се отличава съ едно специфично качество, а именно: когато Божествената Любовь засегне човѣка, когато Той я почувствува, въ него се заражда желание да се помири съ всички хора и казва: нѣма нужда да се мразимъ, да се сърдимъ. Но послѣ, като изчезне Любовьта, туй качество изчезва, и той казва: нѣма защо да се помирявамъ, нѣма защо да бжда тъй малодушенъ! Когато, обаче, се прояви у човѣка чувството на примирѣние, Любовьта е дошла въ него, и тогава той ще разбере, какво значи да се примиришъ съ всички хора. Не е лесно да се примиришъ съ всички хора. Примирението е цѣла наука. Не е достатъчно да кажешъ на нѣкого, когото си обидилъ: извинете азъ ви обидихъ. Допуснете, че при васъ дойде нѣкой бѣденъ, чувствителенъ човѣкъ, който дълго врѣме се е молилъ на Бога и най-послѣ се рѣшава да попроси нѣщо отъ нѣкждѣ и дойде при васъ, а вие веднага започвате да му четете моралъ и да му казвате: ти трѣбва да работишъ, да не си мързеливъ и т. н.! Този човѣкъ си излиза отъ васъ огорченъ, наскърбенъ и вие чувствувате скръбьта му, разбирате, че не сте постжпили добрѣ. Какво ще направите? Ще го настигнешъ и ще почнешъ да му се извинявашъ ли? - Не, това е по човѣшки. Ти ще постжпишъ по Божествено. Ще отидешъ при него, ще му занесешъ една кола дърва, единъ чувалъ съ брашно, малко масълце, това-онова. Туй е примирение. Това ще направишъ не само единъ пжть, но деветь пжти; при това не само единъ пжть прѣзъ годината, но деветь години наредъ ще трѣбва да направишъ това. И той ще каже: да имало душа у този човѣкъ. Той наистина ме нахука, но и въ него имало добра страна. Това се отнася до външния начинъ, но другояче седи въпроса въ съзнанието. Туй, което Христосъ ималъ прѣдъ видъ за нашето съзнание, Той изрекълъ съ изречението: "Това което не искате да правятъ вамъ, не правете и вие на другитѣ". "Или, туй, което искате да направятъ вамъ, правете го и вие"! Всѣки отива при Господа и се моли: "Господи, туй да ми дадешъ, онова да ми дадешъ, да ме благословишъ и

т. н." Първото нѣщо, хората започватъ съ материални работи. Всички молитви започватъ все съ материалното. Първоначално никой не отива да се моли за нѣщо духовно. Напримѣръ, ако душата ти е пълна съ любовь, и умътъ ти е пъленъ съ знание, и ако си богатъ, ти нѣма да се молишъ. Ще си кажешъ: за какво да се моля на Господа? Но щомъ осиромашеешъ, щомъ дѣцата ти се разболѣятъ, щомъ дойдатъ страданията, ти веднага ще отидешъ да се молишъ специално за дѣцата си, за парички, че да можешъ да дадешъ образование на дѣцата си; или пъкъ ще се молишъ да се подобри окржжаващата срѣда. Съ това започва човѣкъ. Това състояние, въ което сега човѣкъ се намира, азъ го наричамъ анормално състояние. Ние още не се намираме въ сжщинскитѣ условия на живота. Ние се намираме при условия, които споредъ източната философия се наричатъ законъ на кармата. Значи, отъ хиляди години, които човѣкъ е прѣкаралъ на земята, почвата земята, на която е живѣлъ, толкова се е поквърила, че ние сега трѣбва да употребимъ голѣми усилия, за да я подобримъ. Тази почва се е видоизмѣнила.

Какъ е започналъ човѣкъ живота си прѣди хиляди години? Най-първото той е живѣлъ въ една висока сфера въ етера, и тогава неговото тѣло е било друго; слѣдъ години той е живѣлъ въ въздуха; слѣдъ много години е живѣлъ въ водата, най-благоприятнитѣ условия, докато най-послѣ го срѣщаме въ твърдата почва. Въ разнитѣ срѣди човѣкъ придобива различни качества. Въ етера човѣкъ придобива едно качество. Въ въздуха - друго качество. Въ водата - трето качество и въ твърдата почва - четвърто качество. По този начинъ човѣкъ изминава единъ кржгъ. Слѣдъ това на ново той ще живѣе, въ водата. Дѣ ще бжде тази вода вече? - Тази вода нѣма да бжде тукъ, въ твърдата почва. Човѣкъ ще се прѣвърне на риба и ще живѣе въ астралния свѣтъ. Той ще живѣе тамъ хиляди години, докато астралният свѣтъ, тази вода, се оформи и прѣвърне въ твърда почва. Тогава човѣкъ отново ще започне да живѣе на твърдата почва, но вече въ астралния свѣтъ, а не на твърдата почва на земята. Подъ

думата "вода" разбирамъ добритѣ условия. Човѣкъ не е запознатъ съ тия по-добри условия, които се намиратъ въ водата. Питамъ: този, който твърди тия нѣща, какъ ще ги докаже на съврѣмеиннитѣ учени хора? Съврѣменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че човѣкъ нѣкога е живѣлъ въ водата, и нѣкои вѣрватъ въ това, нѣкои не вѣрватъ. Нѣкои казватъ: тъй както Богъ е направилъ човѣкътъ, той не може да живѣе въ водата. Човѣкъ живѣе въ Бога. Хубаво, ние приемаме това. Окултиститѣ, които слушатъ твърденията на съврѣменнитѣ хора, запитватъ: ако това, че човѣкъ живѣе въ Бога, е вѣрно, а Богъ е една съвършена срѣда, какъ е възможно тогава, този сжщиятъ човѣкъ да живѣе единъ такъвъ изопаченъ животъ? Значи, тѣхното твърдение не е вѣрно. И Павелъ казва: "Всички ние се движимъ и живѣемъ въ Бога". Кои ние? Когато апостолъ Павелъ е казалъ това нѣщо, подъ "ние", той е подразбиралъ, че всички онния хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога. Да, но и онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, и тѣ живѣятъ въ Бога. Ако ние кажемъ, че и животнитѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога, тъй както ние, тогава и резултатитѣ трѣбва да бждатъ еднакви.

Сега, тъй както започва живата природа, въ нея има другъ единъ законъ. Съ какво започва Божествения животъ? Азъ ще ви направя едно сравнение, една аналогия, като ще си послужа съ нѣкои примѣри отъ растителното царство. Ако вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата въ него се развиватъ съразмѣрно, и то споредъ тѣхната голѣмина. Ако вземете едно малко коренче, което израсло повече, какво ще видите? Ще забѣлѣжите, че между тѣхъ има една съразмѣрность. Изобщо има една математическа съразмѣрность въ растенето на коренчетата и клончетата на кое и да е растение. Едно малко клонче може да израстне до 5 -10 - 15 см., напримѣръ. Добрѣ, но ако туй малко клонче се намира на едно дърво, което е расло 10 - 15 - 20 години, колко голѣмо може да стане? При обикновения животъ това

малко клонче може да израсне много малко, но ако вие вземете това малко клонче и го присадите на нѣкое голѣмо дърво, то ще стане много голѣмо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно. Слѣдователно, ако вземемъ кого и да е и го присадимъ при Божествените условия, той ще може да се развива добрѣ. Значи, разширение става въ него. Тъй щото, сега въ живота става едно такова присаждане. Христосъ е казалъ, че който не напусне баща си и майка си и не тръгне подиръ Него, нѣма животъ въ себе си. Той е подразбиралъ именно закона на присаждането и за него е говорилъ. Онѣзи, които не разбиратъ присаждането, ще кажатъ: ние не разбираме тия нѣща. Когато дойде Онзи, Който присажда, ще те пита: ти искашъ ли да се откажешъ отъ майка си, отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си и да те присадя на тази дивачка? И ако кажешъ, че си готовъ, Той ще те клъцне, и ти ще изпиташъ една малка болка. Той ще те тури на тази присадка, и дълго врѣме ще боледуваш, но ще се свържешъ съ този животъ, който не се диференцира, но животъ, който дава условия. Азъ наричамъ "дивачкитѣ" непроявенъ Божественъ животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ насъ, и който има условия за проявяване. Ще те турятъ като присадка на тази дивачка.

Слѣдователно, въ това отношение, всѣки трѣбва да се присади. И тукъ дѣйствува сжщия биологически законъ, както и въ растенията. Ти ще седишъ на тази дивачка, докато се измѣни твоето естество. Павелъ казва на едно мѣсто, че ти си едно маслинено дърво. Ти трѣбва да седишъ на тази дивачка редъ поколѣния, та като минава Божественият животъ прѣзъ тебе, слѣдъ врѣме само ще станешъ подобенъ на Бога, ще замязашъ на Него. Единъ день ти ще дойдешъ при условия, при които плодоветѣ като падатъ, ще могатъ да израстватъ отново. Тогава и коренитѣ, и присадката нѣма да иматъ нужда отъ нова присаждане. Докато хората дойдатъ до тѣзи условия, дълго врѣме ще трѣбва да се присаждатъ. И тѣзи страдания сега въ свѣта произтичатъ отъ този законъ, че човѣшкото съзнание се присажда. И когато

усѣтишъ въ себе си едно голѣмо страдание, това показва, че нѣщо ново се внася въ твоята душа. Другояче страданието нѣма смисълъ. При всѣко страдание се внася, или по-право присажда едно ново качество. Това е философската страна на страданието. Щомъ дойде страданието, ти трѣбва да си радостенъ и да кажешъ: доволенъ съмъ отъ страданието, защото то внася нѣщо въ менъ. Ще бѫдешъ разуменъ, да не дигашъ много шумъ, иначе ще счупишъ присадката. Като почувствувашъ тази скръбъ, това страдание, ще зараснешъ отгорѣ на дивачката. Тогава ще дойдатъ дъждъ и бури - условия, при които съзнанието започва да расте.

Казвате: всички ние очакваме Христа. Да очакваме Христа, това е тъй естествено, както е естествено да очакваме слънцето всѣка сутринь. Слѣдъ като залѣзе слънцето, какво настава? Имате ли ясна прѣдстава за движението на слънцето? Какъ се движи слънцето? Всички вие, или повечето отъ васъ, сте учили астрономия. Какъ се движи слънцето? Струва ми се, че слънцето като че прави своитѣ обръщения отъ изтокъ къмъ западъ. Но ако вие сте горѣ въ пространството, надъ земята, ще видите, че слънцето обикаля отъ сѣверъ къмъ югъ, отъ северния полюсъ къмъ южния. Въ нашето полушарие всичкото движение става около половината земя и всички звѣзди и слънцето се завъртатъ все около една хоризонтална площь на движение. Отъ гледището на земята, намъ се вижда, като че слънцето се движи около нея. Ученитѣ хора казваъ, обаче, че земята се върти. На какво се дължи това въртене? Това нѣщо окултиститѣ обясняватъ като казватъ, че земята е жива и въ нея има едно живо съзнание, както и у хората, и тя обръща ту едната си страна, ту другата си страна къмъ слънцето. Тя не се движи механически, но съ едно вѫтрѣшно усилие. Значи, този процесъ на движение става съзнателно въ нея. И въ това движение, съ което тя се движи, ние нѣкой пѫть изгубваме този тактъ на движението на земята. И щомъ изгубимъ този тактъ, въ насъ се заражда една вѫтрѣшна дисхармония. Съврѣменнитѣ учени хора забѣлѣзватъ това нѣщо и по цѣлата

земна повърхность. Че става едно движение на твърдата почва на около 25-30 см. дълбочина, това и окултиститѣ знаятъ. Цѣлата почва се вдига и спада, става тъй наречено-то дишане на земната повърхность. Ето защо, въ духовния животъ, ние трѣбва да дойдемъ въ връзка съ туй специфично движение на земята, съ специфичното движение на слънцето, съ специфичното движение на слънчевитѣ лжчи, да вземемъ въ съображение, какво влияние упражняватъ човѣшкитѣ мисли изобщо. И онѣзи, които се упражняватъ въ окултната наука, които я прилагатъ, иматъ особенъ начинъ, по който могатъ да се обновяватъ. Тѣ сега развиватъ духовното си тѣло, вечерно врѣме оставятъ физическото си тѣло на земя-та, и съ духовното си тѣло излизатъ извънъ земната зона на планинска разходка. Тамъ тѣ се обновяватъ и послѣ се връщатъ отново въ тѣлото си. Това обновяване става и съ хора, които нѣматъ ясновидство, за тѣхъ този процесъ става несъзнателно. Такива хора стават сутринь доволни, и разположени духомъ и казватъ: много добрѣ спахъ тази ве-черь. Това показва, че този човѣкъ е направилъ тази разходка извънъ зоната. Нѣкой казва: снощи не спахъ добрѣ, цѣла нощь ме гониха. Значи, той е останалъ подъ тази зона. Въ това седи истинската хигиена. Казвамъ: като си лѣгашъ вечерно врѣме, ще се освободишъ отъ всички земни тревоги, които сиималъ прѣзъ деня, и тогава ще отидешъ на разходка. Тамъ ще подишашъ чистъ въздухъ, ще се обновишъ, и като се вър-нешъ въ тази рудница, ще бждешъ бодъръ и веселъ, готовъ да работишъ. Земята е тази рудница. Азъ наричамъ тази разходка излизане изъ тази рудница, отиване горѣ на повърх-ността и послѣ връщане отново. И тъй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. Въ този случай спането прѣд-ставлява единъ методъ за почивка. Туй е обикновенъ методъ.

Та когато казвамъ, че нашето съзнание трѣбва да бжде будно, да живѣемъ хармониченъ животъ, това ще ни помогне да отиваме за 10 - 15 минути на такава една разходка и да се обновимъ, за да продължимъ успешно дневната си ра-бота. Хората отиватъ на курортъ, на разходки, но ако биха

знаяли този начинъ на обновяване, тѣ биха го използували. Какъ именно? - Ще отидешъ подъ нѣкое дърво, ще се облегнешъ на него, ще излѣзеш извънъ тѣлото си и слѣдъ като направишъ разходката си, ще се върнешъ пакъ назадъ, но вече обновенъ, съ прѣсни сили и здраве. А сега хората какво правятъ? - Ще отидатъ на курортъ, ще ядатъ, ще пиятъ, ще се простудятъ и най-послѣ ще кажатъ: не можахме да използуваме курорта, както трѣбваше. Въ какво седи тѣхния курортъ? - Само въ ядене и въ пиене. Да, това е само едната страна на курорта. За всѣки човѣкъ, за всѣки индивидъ има специфична страна, опрѣдѣлена отъ самата природа, и ако ние пазимъ своето съзнание будно, и ако сме свързани съ това съзнание, за всѣки день ще ни се дава специфична храна, която азъ наричамъ царска, идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря, и ще видите, че законътъ е много вѣренъ. Вие ще имате тази специфична храна. Послѣ, направете опитъ, да видите, до какви размѣри сж достигнали вашитѣ мисли и чувства, изобщо вашето развитие. Може да направите слѣдния опитъ, да видите, до кждѣ е достигнала будностьта на вашето съзнание. Насадете напримѣръ нѣкое деликатно растение и вижте, какъ ще се развива подъ вашитѣ грижи и внимание. Какво става обикновено? Вие насаждате едно цвѣтенце въ вашата градина и не се минава много врѣме, то изсъхва. Защо? - Аурата ви е груба, то не може да издържи на тази срѣда. Има редъ такива факти. Нѣкои хора насаждатъ круши, ябълки, грозде, но всичко измира, не може да вирѣе въ тѣхния домъ. Защо се яви филоксерата въ Европа? - Още когато се роди въ човѣчеството идеята за война, която стана въ 45-та година, за пръвъ пжть се яви филоксерата по лозята и зарази всички лозя въ Европа. Оттогава лозата почна да чезне. Лозата е емблемъ на човѣшкия животъ. Филоксерата пъкъ показва, че ще дойде една такава филоксера и въ свѣта, между хората, и ще ги поразява. Това сж убийственитѣ мисли, които прѣсушаватъ хората. Сега у насъ присаждатъ лозитѣ на особени подложки.

Та важниятъ въпросъ сега е че ние изучаваме живата

природа, учимъ, какъ да присаждаме лозитѣ, какъ да обработваме крушитѣ и ябълкитѣ, какъ да оремъ нивитѣ си, а най-важното, какъ да оремъ и обработваме себе си, този въпросъ е изоставенъ. Като гледамъ съвръменнитѣ методи на възпитание, намирамъ ги много примитивни. Като наблюдавамъ, какъ се прилагатъ тия методи, чудя се, какъ тия дѣца сж останали живи, но казвамъ си: благодарение на природнитѣ методи, благодарение на методитѣ, които живота противопоставя срѣщу човѣшкитѣ, та има едно примирение въ резултатитѣ. И въ цѣлото човѣшко съзнание има такива пертурбации. Днесъ не можешъ да намѣришъ двама души, които да сж въ унисонъ. Тѣ само привидно сж въ хармония, но като се срещнатъ наблюдаватъ се единъ другъ, разглеждатъ се отъ главата до петитѣ, единиятъ взима обратна позиция срѣщу другия - има прѣливане помежду имъ. Какво особено има въ тази сериозна позиция? Не мязатъ ли на онѣзи неприятели, всѣки отъ които взима пушката и се изправя срещу неприятеля си? Ти виждашъ дулото на пушката и казвашъ: господине, ако не постжпишъ добрѣ, ще знаешъ, че и азъ съмъ въоръженъ. Питамъ: при такова въоръжение, какъвъ животъ ще имате? Че тогава и въ всѣки домъ има такова въоръжение. Вземете, запримѣръ, когато говоримъ Истината, или когато проповѣдваме нѣкждѣ въ обществото, ние нѣмаме желание да кажемъ самата Истина, а си служимъ съ нея дотолкова, доколкото нашия свещенъ егоизъмъ позволява. Сега, не си правете илюзии, знайте, че свещениятъ егоизъмъ още царува въ съврѣменното общество. Той е фаза, която хората трѣбва да прѣживѣятъ, докато дойдатъ до онова висше съзнание, да се пробуди онова чувство, което ние наричаме "алтруизъмъ, или пробуждане на свръхъ съзнанието, или проявление на Божественото съзнание". Човѣкъ, у когото е пробудено това съзнание, трѣбва да прѣобрази и своя ближенъ. Двама души могатъ да живѣятъ въ хармония само тогава, ако тѣхното съзнание е нагласено въ унисонъ. Туй разгласяване донѣкждѣ сжществува само между хората, между животнитѣ има по-пълна хармония. Дисхармонията между

животнитѣ се ражда по нѣкога само отъ нуждата имъ за храна. Когато вълкътъ търси своята прѣхрана, по нѣкой пѫть може да нападне нѣкоя овца.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Оплакала се овцата на кучето, казала му: Много съмъ ти благодарна, че ни пазишъ. Ние служимъ на хората даромъ. Даваме вълната си, млѣкото си, даромъ, но дѣцата ни, нашитѣ роднини, нашитѣ ближни всѣка година изчезватъ и не се връщатъ. Кучето и отговорило: "Какво да правя, азъ ви пазя, но по нѣкой пѫть господарьтъ повика нѣкой отъ васъ, праща ги въ странство да се учатъ". "Не зная до сега нито една отъ нашитѣ дъщери или синове не сѫ се върнали". "Както виждате, азъ ви пазя, но има нѣкакъвъ законъ". Кучето е законъ, то варди отъ вълцитѣ, но отъ господаря не може да варди.

Казва пророкътъ: "Земята ще бѫде пълна съ знание за Господа". Въ всинца ви има Божественото, но само дайте условия, за да се прояви то. Направете усилия да учите Божествената наука. Тя трѣбва да се тури като основа въ живота ви. Всѣки човѣкъ трѣбва да направи едно усилие. И кѫдѣ ще се яви Христосъ? - Христосъ ще се яви тамъ, дѣто условията съ най-добри. Трѣбва да знаете, че Той най-първо ще посѣти най-добритѣ хора въ свѣта. Нѣма изключение въ това. Най-послѣ ще посѣти и най-лошитѣ хора. Защото, слѣдъ смъртьта си Христосъ посѣти първо небето, добритѣ хора, а послѣ посѣти и ада. Адътъ, това е най-долното мѣсто на земята, то е непробуденото съзнание у хората. "Азъ дойдохъ", казва Христосъ, "за да имать животъ". Ние казваме: ами ако Христосъ дойде днесъ, какво ще донесе? Христосъ нѣма да дойде съ празни рѫцѣ. Той нѣма да дойде самъ. Едно врѣме, прѣди да дойде Христосъ на земята, дойдоха ангелитѣ, съобщиха, че Христосъ ще се роди и се върнаха назадъ въ небето. Тѣ казаха: "Ние сега не можемъ да дойдемъ". И сега, като дойде Христосъ, и ангелитѣ ще дойдатъ заедно съ Него и ще работятъ. Питамъ тогава: Христосъ ще дойде ли на земята? Ще бѫде ли разпнатъ втори пѫть? Азъ ви казвамъ: Христосъ нѣма да дойде на земята. Той ще дойде въ земя, въ която

съзнанието на хората е пробудено. Днесъ нѣкои казватъ, че Христосъ ще дойде, други казватъ, че Христосъ е дошълъ вече. Да за всички онѣзи, у които съзнанието е пробудено, Христосъ ще дойде, ще говори съ тѣхъ, и тѣ ще слушатъ бѣседитѣ и проповѣдитѣ Му. А за онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, Христосъ, може би, другъ пѫть ще дойде. Ония, които го чакаха 2,000 години, за тѣхъ дойде Христосъ, а онѣзи, които не Го очакваха тогава, Той ще дойде слѣдъ други 2,000 години. Тѣ сѫ пакъ сѫщитѣ ония прѣродени хора, които сѫ живѣли прѣди 2,000 години. Идването на Христа, тъй както Го очакватъ мнозина, подразбира физическата страна. Подъ "идването на Христа" ние подразбираме проявлението на Любовьта на Божествения принципъ, който ще стане условие за развиване на човѣчеството. Въ човѣка има набрани енергии отъ 2,000 години, които прѣдизвикватъ извѣстни подпушвания; и ако тѣзи енергии не се отправятъ, ако не имъ се даде изходъ, ако човѣкъ не заеме своето мѣсто, ако тази фаза не мине, то ще стане такъвъ разгромъ, какъвто хората се сѫ виждали до сега, но казва се, че въ Божия пѫть разгромъ не става. И казва апостолъ Павелъ: "Ще бъдатъ грабнати въ въздуха". Подъ грабнати въ въздуха, той подразбира процесъ на пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадатъ ржка и ще създадатъ условия за проявяване на Божествения принципъ. И когато Христосъ дойде, всички хора трѣбва да Го видятъ. Ако Го видятъ само нѣколко души, ще има сѫщия споръ, както и сега. Идването на Христа е вѫтрѣшно отношение, каквото е отношението на слънцето къмъ насъ. Това е сѫщия законъ. И тогава между Бога и насъ ще се образуватъ правилни отношения.

Та сега, великата наука, която трѣбва да изучавате седи въ това, какъ трѣбва да се пробуди съзнанието, или какъ трѣбва да се култивира това съзнание. Ето въпросътъ, който прѣдстои за разрѣшение отъ всички. И затова религиозницитѣ хора, като присѫтствуватъ на нѣкоя духовна проповѣдъ, като не разбиратъ, заспиватъ. Станатъ веднъжъ да се мо-

лятъ, станатъ втори пѫть, и най-послѣ, като не издържатъ, казватъ: не струва да се моли човѣкъ! Не вие трѣбва да разбирате, защо се молите. Ако човѣкъ чете писанието и го прѣповтаря по нѣколко пѫти, той трѣбва да намѣри въ него методи и начини, чрѣзъ които да работи. Мозъкътъ, това е почвата, чрѣзъ която той трѣбва да работи. Какво е развилъ всѣки отъ васъ? Любовьта развилъ ли е? Чувствата развилъ ли е? Своята интелигентность развилъ ли е? Музиката развилъ ли е? Изкуствата развилъ ли е? Има много работи които човѣкъ трѣбва да развие въ себе си.

Сега ние съврѣменнитѣ хора се плашимъ за здравето си и търсимъ лѣкари. Туй, което ние знаемъ е слѣдното: въ човѣшкото тѣло има специфични клѣтки, които изпълняватъ длъжностьта на лѣкари. Тѣ сѫ по-добри лѣкари и отъ най-отличнитѣ лѣкари на земята. Ако ние заболѣемъ и се оставимъ на тия клѣтки, тѣ могатъ отлично да ни излѣкуватъ. Тѣ си иматъ лаборатория, дѣто приготовляватъ своитѣ медикаменти, и съ тѣхъ отлично заздравяватъ всѣка рана. Това е законъ! Ако човѣкъ има една рана и я прѣдостави на тия клѣтки, тѣ ще се събератъ, ще направятъ своя прѣвръзка, и по този начинъ ще я излѣкуватъ. Послѣ, има специфични клѣтки и за музиката. Отъ двѣтѣ страни на черепа има два органа, въ които се криятъ тѣзи клѣтки. Тѣ съставляватъ тия органи. Нѣкой иска да стане музикантъ. Нека се остави на тия клѣтки. Послѣ, искашъ да помнишъ, да развиваш паметьта си. Остави се на клѣткитѣ на паметьта, тѣ ще свършатъ тази работа. Помоли имъ се и кажи: моля ви се, съберете всички данни, необходими за усилване на паметьта ми и създайте всички условия за работа. Почнешъ ли ти да се грижишъ, всичко ще стане на каша. Сѫщо така и за математиката има специфични клѣтки. За изкуствата има специфични клѣтки. За милосердието има специфични клѣтки. За зрението има специфични клѣтки. За говора има специфични клѣтки. Човѣкъ е господарь, заобиколенъ отъ такива разумни клѣтки, които седятъ около него и казватъ: господарю, ти само ни давай своитѣ мнѣния и разпорѣждания, каквото ис-

кашъ ние ще направимъ, но ако се бъркашъ въ нашитѣ работи, ще направишъ една каша, за която ще плащашъ. А сега, събиратъ се редица хора и казватъ нѣкому: ти ще помнишъ добрѣ ще развиващъ правилно мисъльта си. Не се помни така.

Ще се върнемъ къмъ Божественото. Богъ, който е създалъ човѣка, добрѣ го е създалъ. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме биологията, физиологията, анатомията, ще ги изучаваме по другъ начинъ. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроенъ нашиятъ мозъкъ и по начина, по който нашитѣ клѣтки схващатъ. Тогава казвате: Богъ ще ни научи. Какъ, сега ли ще ви научи? Отдавна Богъ е турилъ идеята да ни учи. Ние за сега сме дѣца и още хиляди години ще минатъ, докато ни научатъ. Тия малки клѣтки азъ наричамъ "ангелчета на смирението", които напущатъ своята благодатъ на небето и дохождатъ на земята, за да учатъ хората. Послѣ пакъ се връщатъ на небето и казватъ: ние живѣхме еди-кѫдѣ си, помагахме. Ако единъ романистъ се заеме да опише човѣка, той ще напише най-хубавия романъ за него. Нѣкой ще каже: това сѫ недоказани нѣща. Единственитѣ нѣща, които сѫ недоказани въ свѣта, това сѫ човѣшкитѣ прѣстѫпления. Навсѣкѫдѣ се доказватъ само човѣшкитѣ прѣстѫпления на разрушения. Никакви други доказателства нѣмаме. Нѣкой казва: докажи това! - Само прѣстѫпленията сѫ доказани до сега. Какъ ще докажете добродѣтелта? Паметникъ на добродѣтелта нѣма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания; и отъ минала култура, и отъ сегашната култура, навсѣкѫдѣ срещаме недоволство. Това не е модеренъ строй, това е едно прѣходно състояние, но Божественото работи въ цѣлата култура. Сега Божественото работи въ свѣта! Свѣтътъ нѣма да пропадне. Навсѣкѫдѣ въ свѣта има добри хора. Не гледайте само на лошата страна въ свѣта. По цѣлия свѣтъ, навсѣкѫдѣ по свѣта, има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и въ другия свѣтъ, съзнанието на хората се буди.

Пробужда се съзнанието на всички, и когато вие се обезсърдчите, нѣщо отвѫтрѣ ви казва: не бойте се, има добри хора на земята, има добри хора и на небето.

Та казвамъ: нѣкой отъ васъ сега седятъ на кръстопѫть и мислятъ, кое учение въ свѣта е право. Ученето, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя умъ и разширение на твоето сърдце, то е Божествено учение. Ученето, което внася всѣки день този Божественъ нектаръ на живота, ученето, което внася въ тебе този импулсъ да прѣодоляваш всички мѫчнотии и да растешъ, то е Божественото учение. Ученето, при което не остаряваш, не губишъ смисъла на живота, но всѣки день се подмладяваш, разбогатяваш и растешъ, това е Божественото учение. Нѣкой пѫть, когато нѣкои отъ васъ се безпокоятъ, дали ще видятъ своитѣ заминали, азъ казвамъ: тѣ живѣятъ, живи сѫ, но вие не ги познавате, не ги знаете, какви сѫ горѣ на небето. Ще дойдатъ врѣмена, когато хората ще живѣятъ най-малко 120 години. Въ писанието се казва, че хора, които се обичатъ, Господь ще ги тури да живѣятъ на земята най-малко около 120 години и когато се наситятъ на този животъ, цѣлокупно ще напуснатъ земята и ще се прѣселятъ горѣ на небето. Докато сѫ тукъ на земята, ще си направятъ една колиба и ще ходятъ, ще обикалятъ свѣта на кѫдѣто искатъ, докато се наситятъ. Това е животътъ. Смъртьта за насъ е само една възможность, да се освободимъ отъ своитѣ ограничаващи условия. По нѣкой пѫть човѣкъ трѣбва да умре, за да се освободи отъ лошитѣ условия въ които се намира, да се освободи отъ своето хилаво тѣло, отъ своя хилавъ умъ, за да може Божественото въ него да му създаде за въ бѫдаще единъ отличенъ организъмъ, съ който да служи на Бога. Казвамъ: сега е врѣмето да служимъ на Бога. Кога другъ пѫть можемъ да служимъ на Бога? Сега е най-благоприятното врѣме. Задавали ли сте си въпроса, кога можемъ да служимъ на Бога? Истинската философия седи въ това, когато станешъ сутринь, да отправишъ ума си къмъ Бога, къмъ този Великъ Принцъ и да си кажешъ: днесъ ще обичамъ всичко заради Бога!

Богъ ще бѫде за тебе единъ обектъ, и изобилието на живота ще се разлѣе наоколо ти. Направете този опитъ и ще видите, че ако Богъ живѣе въ васъ, въ вашия домъ, вие ще имате любовь. Нѣма ли Бога въ вашия домъ, любовь нѣма да имате. Ако Богъ живѣе въ единъ народъ, миръ ще има въ него; ако Богъ не живѣе въ този народъ, миръ нѣма да има. И ако сега въ България ставатъ размирици, какво показва това? - Че Богъ не живѣе въ този народъ. Българскиятъ народъ трѣбва да стане мекъ. Този народъ не може да се повдигне съ тази си грубость. Подъ думата "мекъ" не разбирамъ мекушавъ, но народъ съ едно благородно, отзивчиво сърдце. Ако Богъ поеме българския народъ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народъ ще стане, но ако Богъ не го присади, отъ него нищо нѣма да стане. А сега че трѣбвало да се разрѣшаватъ социални въпроси, че трѣбвало пари, това сѫ второстепенни въпроси. Вие можете да вземате пари отъ дѣто искате, но парата не повдига народа. Единъ народъ може да се размножава и намалява, но ако не дойде разширение въ съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура въ него, отъ този народъ нищо нѣма да стане. Ако, обаче, дойде това разширение въ съзнанието, тази висша култура, както въ единъ народъ, така и въ единъ индивидъ, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателенъ, на разуменъ животъ.

Питамъ сега: отъ дѣ ще дойде спасението на България? Всички казватъ ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добрѣ. Казвамъ: 50 години откакъ България се освободила, и прѣзъ тѣзи години сѫ се смѣнявали толкова правителства, обаче България спаси ли се до сега? Положението и отъ день на день се влошава. И въ Франция, и навсѣкѫдѣ ставатъ смѣни на управляващи. Смѣняването означава снимане прѣвръзката на единъ боленъ, но не означава още и онова лѣкуване, което иде отвѫтрѣ. Прѣвръзката е само едно условие. Новитѣ управляващи, които идватъ, трѣбва да иматъ пробудено съзнание и такава широта, че каквото прѣдприематъ за народа си да е продиктувано отъ слѣдния девизъ:

днесъ ще извършимъ тази работа за Бога! Ако всички служащи, ако всички управляващи биха казали, че всичко, което вършатъ днесъ ще бжде за Бога, знаете ли, какво щѣше да бжде положението на България? - То щѣше да бжде най-малко 99 пжти по-добрѣ, отколкото е сега. А сега какво се готви отъ българския народъ? Тѣ цѣлъ день мислятъ, срещу кого какъ да постжпятъ. Тѣзи-онѣзи секти да избиемъ, да ги изчистимъ, че да остане само православната църква. Та като изчезнатъ всички сектанти, България ще хароса ли? Когато изчезнатъ всички сектанти, и България ще изчезне. Това да знаятъ всички! Когато разгониха богомилитѣ изъ България, българскиятъ народъ падна подъ турско робство цѣли 500 години. Едно врѣме евреитѣ разпнаха Христа, но какво ги постигна слѣдъ това? - Двѣ хиляди години робуваха. И Христосъ, който иде днесъ казва на съврѣменния свѣтъ: "Вложете Любовьта въ свѣта, и секти нѣма да има". Щомъ вложите Любовьта въ свѣта, и сектанството ще изчезне. Вложете Любовьта, вложете свѣтлината! Дайте изобилие! Отдѣ се раждатъ кражбитѣ? Отъ дѣ се ражда развратa? Чудни сжъ съврѣменнитѣ хора! Ще избиятъ 50,000,000 хора и послѣ ще кажатъ, че имало развратъ. Какъ да нѣма развратъ! Толкова мжже се избиватъ, а оставатъ толкова хиляди жени, на които енергиитѣ остават неизползувани. Слѣдъ всичко това, разбира се, че ще има развратъ, и то половъ развратъ! Не само въ Америка, но въ всички страни е това зло. И послѣ социалиститѣ ще казватъ: сектантитѣ внесоха това зло въ свѣта. Не, приятели, така не се разсжждава. Вие искате да подобрите този народъ, нали? Трѣбва да знаете, какъ да турите ножа въ коренитѣ. Тамъ е злото. Ама сектантитѣ имали грѣхове. Може и тѣ да иматъ грѣхове, това не е чудно, но другадѣ лежи злото. Кое е хубавото сега въ свѣта? Единъ народъ, който има Любовь, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народъ, който нѣма Любовь, той ще се смалява. Такъвъ е законътъ. Дѣ е най-богатото растително царство? - Тамъ, дѣто има свѣтлина и топлина; дѣто има извори, тамъ има и дървета. Дѣто нѣма тѣзи ус-

ловия, тамъ нѣма и тази растителность. Коя е причината, че въ Сахара, дѣто има толкова топлина и свѣтлина, нѣма животъ? - Вода нѣма тамъ. Било е врѣме, когато въ Сахара е царувала култура. Единъ день, когато европейцитѣ почнатъ да разкопаватъ Сахара ще видятъ, че тамъ сж заровени цѣли градове. Култура е имало тамъ! Какъ е пропаднала тази култура? Нѣма да разглеждамъ сега тѣзи нѣща, но казвамъ въ миналото Египетъ извърши едно прѣстжпление, за което плати съ унищожението си. Онѣзи, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически, Божественият законъ работи; съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри. Ние знаемъ, че величието на който и да е народъ, величието на коя и да е култура може да се запази само тогава, когато този народъ, или тази култура се съобразява съ законитѣ на живата природа, когато вървятъ въ унисонъ съ Божиитѣ заповѣди и повеления. Само тогава религията ще бжде религия. Само тогава науката ще бжде наука. Само тогава ще има истински общественъ строй. Справедливость трѣбва да има навсѣкждѣ! Но ако единъ човѣкъ седи въ кжщи и се страхува, не зная, какъвъ общественъ строй е този. Внесете Любовьта навсѣкждѣ! Още сега, при сегашнитѣ условия трѣбва да се внесе Любовьта. Всѣки отъ васъ може да се свърже съ неведимия свѣтъ, да стане единъ факторъ, да внесе Любовьта въ свѣта, да внесе подобрение въ човѣчеството. Всѣки може да напави единъ опитъ и да види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповѣдвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучатъ методитѣ на прѣвъзпитание на всѣки човѣкъ поотдѣлно, и по този начинъ да се подобри положението и на народа. Азъ гледамъ, у мнозина има много дарби, но тѣ се ограничаватъ въ старото, и тъй ще си умратъ отъ скука, отъ недоволство. Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно условие на Божественото дърво, на което може да расте. Ти не можешъ да растешъ безъ да обичашъ човѣчеството. Божественото въ свѣта се крепи на човѣшкото, тъй както човѣшката глава е символъ на цѣлото тѣло и се крѣпи на него. Човѣшката глава, която

е символъ на Божественото, се крѣпи на човѣшкото. Азъ говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тѣло. Здравата глава се крѣпи на здраво тѣло.

Та казвамъ: Божественото се крѣпи на човѣшкото. И когато ние имаме една клѣтка, която може да извърши волята Божия имаме и всичкитѣ блага, на които се крѣпи цѣлото човѣчество. И тогава, всѣки боленъ който се разболѣе, но върши волята Божия, нѣма защо да търси лѣкари щомъ той е въ унисонъ съ Божественитѣ закони, ще отправи своята мисъль въ Америка или другадѣ. Ще се свърже съ всички добри хора по лицето на земята и горѣ на небето, и ще оздравѣе. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е въ лошо финансово положение. Тогава той ще отправи мисъльта си къмъ всички добри хора въ България, тѣ ще възприематъ мисъльта му и ще му се притекатъ на помощь. Тѣ ще кажатъ: да се отпуснатъ на еди-кой си господинъ тия пари. Пъкъ, ако вие сте чиновникъ безъ работа тия братя като разбератъ положението ви, ще кажатъ: назначете този братъ. Тия хора навсѣкждѣ дѣйствуватъ по свѣта. Това сж сили, които дѣйствуватъ. А сега нѣкой като види другъ, че страда казва: тъй трѣбва да бжде. Не, ще се подчините на тия сили, които дѣйствуватъ за добро. Нѣкой казва: нѣма какво ще се приспособимъ на условията на живота. Не смѣшно е това. Каквато и да е твоята длъжность, приспособи се къмъ условията на Любовьта. И тогава, на онѣзи хора, на които искашъ да слугуващъ, ще можешъ едноврѣменно съ твоята работа, да се отзовешъ и на тѣхъ. По този начинъ ще изпълнишъ Волята Божия и ще имашъ Божието Благословение. Сега има едно изопачаване на нѣщата, което седи въ неразбиране дълбокия смисълъ на живота.

Казва Христосъ: "Дойдохъ да имъ дамъ животъ прѣизобиленъ". То значи да ги научи, какъ да живѣятъ. И за бѣднитѣ, и за богатитѣ има условия. Благочестието е една придобивка. Онѣзи отъ васъ, които сте нещастни, които сте бѣдни, които иматъ малко знания, азъ се обръщамъ къмъ тѣхъ и споредъ това учение ви облажавамъ. И тия отъ васъ, които

въ друго направление. За въ бѫдеще ще има други начини за воюване. Хората отъ шестата раса, които ще дойдатъ слѣдъ васъ, знаете ли съ какви срѣдства ще си служатъ? - Тѣ ще прѣспиватъ хората. И цѣла армия да се яви прѣдъ тѣхъ, тѣ ще могатъ да я приспятъ. Тѣ ще могатъ да приспятъ и цѣлъ народъ. Какво могатъ да направятъ противъ тѣхъ? Не е ли по-добрѣ да дойдатъ тѣ при насъ, да работимъ заедно съ тѣхъ, прѣди да ни приспятъ? Ще бѫде смѣшно, когато не-приятелитѣ ни заобиколятъ и ни питатъ: ще се прѣдадете ли, или да ви заобиколимъ съ картеченъ огънъ? - Трѣбва да се прѣдадете, защото иначе цѣлиятъ градъ ще отиде. Приспиването означава процесъ на съзнанието.

Казвамъ: Христосъ, който иде сега въ свѣта, носи миръ, свѣтлина, свобода, разбирателство. Той иде да възкреси всички онѣзи, които отъ памти-вѣка сѫ паднали, и да даде нови условия на живота. Това е Божественото. Всички вие, които слушате, трѣбва да бѫдете готови за новото и да учитѣ другитѣ. Сега всѣки пита: въ какво вѣрвате. Тъй и всѣки ще пита и васъ: въ какво вѣрвате!

Азъ ще ви оставя съ този въпросъ, вие сами да го разрѣшите за себе си: въ какво вѣрвате, какво обичате, какво желаете, какво да учите, и каква свобода искате? Тѣзи въпроси всѣки отъ насъ трѣбва да ги разрѣши правилно. Разрѣши ли ги правилно, той ще има вѫтрѣшенъ миръ и ще добие Божественото. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да чувствува своето положение като човѣкъ, да чувствува своето достойнство като човѣкъ. Туй е състояние, което всѣки човѣкъ може да има. Първото, което ще разберете, то е че като човѣкъ той е едно мислящо сѫщество, че има правилни схващания за живота и изпълнява Волята Божия тъй, както е писано въ живата свещена книга.

Бесѣда, държана отъ Учителътъ
на 11 априлъ, 1926 г. въ гр.София.

Зазоряване.

Днесъ ще ви говоря на два езика: на единъ староврѣмененъ и на единъ съврѣменъ езикъ. Споредъ съврѣменния езикъ бихъ озаглавилъ днешната си бесѣда "зазоряване", а споредъ стария езикъ бихъ я озаглавилъ "да се любимъ, да се обичаме"!

Свѣтътъ това е единъ университетъ, universum, не зная какъ опрѣдѣлятъ съврѣмяннитѣ коментатори въ своитѣ диксионери думата "университетъ". "Uni" значи единъ; "versum" значи сжщински животъ. Тъй че думата "университетъ" означава проявление на сжщинския животъ.

Сега ние не говоримъ за нашата земя, ние не говоримъ за нашия малъкъ свѣтъ, който е толкова тѣсенъ, че хората въ него не могатъ да живѣятъ въ миръ, но ние говоримъ за широкия свѣтъ, за цѣлата вселенна. Щомъ хората не могатъ да живѣятъ въ миръ, това показва, че свѣтътъ е тѣсенъ. Тамъ, дѣто има много грѣхове, това показва, че хората сж се събрали на тѣсно. Въ единъ обширенъ свѣтъ не може да има разногласие между хората. Слѣдователно, Свѣтътъ, това е нашиятъ свѣтъ. Вселенната е Божественіятъ свѣтъ, великото, идеалното въ човѣчеството, къмъ което всѣка душа се стреми. Азъ не взимамъ думата "душа" въ такъвъ смисъль, какъвто я разбиратъ всички. Не, азъ говоря за онази душа, за която ученитѣ днесъ доказватъ и за която спорятъ, дали тя сжществува, или не, дали човѣкъ има душа, или не. Такава душа и животнитѣ иматъ. Думата "душа" произлиза отъ дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря азъ нито се мжчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е единъ вѣченъ изворъ. Тази душа е идейното, Божественото въ човѣка. Тази душа всѣки отъ насъ я усѣща. Всѣки отъ насъ чувствува нейното вжтрѣшно влияние. Нейното вжтрѣшно влияние, това сж онѣзи красиви моменти, при които чувствувате, че въ душата ви нѣщо блѣсва, и вие сте готови да се примирите съ цѣлъ свѣтъ. Но послѣ, като прѣ-

мине този момент, вие казвате: дали това е действителност, дали е реалност, дали не съмъ спалъ и само тъй почувствувахъ нѣщо? Споредъ васъ реаленъ животъ е този на страдания, на мжчения, на загуби, на скърби и на смърть. Това, обаче, реаленъ животъ ли е? - Това е животъ на промѣни, на измжчвания. Това е нѣкакъвъ далеченъ животъ. Слѣдователно, отъ това гледище, какъ трѣбва да обяснимъ сегашния животъ? Всички промѣни, които сега ставатъ въ свѣта, не сж нищо друго, освѣнъ фази на този вжтрѣшенъ животъ, който постоянно се мѣни, развива, като картинитѣ въ единъ кинематографъ.

Не зная колцина отъ васъ сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложите на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвамъ да я четете и като научна книга, понеже и въ това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. Въ нея често човѣкъ се уподобява на овца. Въ дѣйствителность овца ли е той? Тамъ често държавата се уподобява на звѣръ. Държавата звѣръ ли е? Често единъ народъ се уподобява на планина. Народътъ планина ли е? Често животътъ се уподобява на рѣка, или на море, или на изворъ. Е животътъ рѣка ли е, изворъ ли е и море ли е? И тъй, онѣзи, които не сж запознати съ този старъ езикъ, ни казватъ: да се любимъ! - И дѣйствително, ние се любимъ! Да се обичаме! - И дѣйствително ние се обичаме. Какъ? - Както разбираме - нищо повече.

Казвамъ сега: думата "зазоряване" въ живота означава внасяне на нѣщо ново въ човѣшкото съзнание. Спирали ли сте се вие нѣкой пжть да мислите, каква роль като човѣкъ, като елементъ въ живота може да изпълните? Съврѣменнитѣ учени хора казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ около 70 - 80 - 100 елемента. Всѣки отъ васъ може да отвори химията и тамъ, въ "периодичната система на елементите" отъ Менделѣева ще види, че има още празни мѣста, които отговарятъ на неоткрити за сега елементи. Може би за въ бждаще другъ Менделѣевъ ще открие нѣкои отъ тия елементи, но все пакъ може да останатъ и още празни мѣста. Защо-

то наистина въ вселенната има доста празни мѣста.

Какъвъ елементъ, обаче, сте самъ по себе си? Вие казвате, че имате душа. Ако нѣкой ви попита, какво нѣщо сте като душа, какво обяснение ще дадете? Какъ ще опрѣдѣлите понятието душа? Вие ще кажете: азъ съмъ човѣкъ, мисля. Не, опрѣдѣлете се добрѣ! Да мислишъ, това още не значи, че си човѣкъ. Като казваме "да любимъ", това още не значи, че ние се любимъ. "Да се обичаме", това още не значи, че ние се обичаме. Да си ученъ човѣкъ, това още не значи, че си ученъ. Ти може да си изучавалъ теорията, това сж хубави, красиви нѣща, но въ общия животъ има двѣ положения: човѣкъ може да бжде извънъ битието, а може да бжде и вжтрѣ въ битието; човѣкъ може да бжде извънъ живота, а може да бжде и вжтрѣ въ живота. Когато човѣкъ страда, той е извънъ живота. Когато човѣкъ се мжчи, той е извънъ живота. И когато човѣкъ се радва, той е пакъ извънъ живота. Значи, отъ една страна извънъ живота отъ лѣво, именно, има страдания, мжчения, адъ; отъ другата страна на живота, отъ дѣсно има радость, веселие, блаженство, рай. Питамъ тогава: какво е сжщинското положение на живота? Значи, онзи, който не знае, дѣ да се постави въ живота, ако се постави въ лѣво, ще опита живота по единъ начинъ. Ако пъкъ се постави въ дѣсно въ живота, ще го опита по другъ начинъ.

Сега вие искате да бждете щастливи. Освободете умоветѣ си отъ всички заблуждения и знайте, че всички вие сте щастливи. Вие можете да бждете щастливи. Какъ? - Вземете дѣсната страна на живота, и всѣки отъ васъ ще бжде щастливъ. Ако пъкъ нѣкой отъ васъ се е наситилъ на щастие и на блаженство и иска за малко да се освободи отъ него, казвамъ му: лѣвата страна на живота! И сега, азъ виждамъ, едни хора вървятъ въ лѣво, други вървятъ въ дѣсно; едни хора отиватъ въ ада, други - въ рая. Еднитѣ казватъ на другитѣ: какво ви трѣбва да проповѣдвате, елате тукъ, има ядене, пиене, блаженство. Значи тѣ сж на лѣвата страна, това е животътъ въ ада. Другитѣ имъ казватъ: що ви трѣбва ядене пиене, елате тукъ да проповѣдвате! Тѣ сж на дѣсно

въ живота: това е раятъ. Значи има два вида проповѣди. И еднитѣ, и другитѣ, обаче, иматъ кандилници и одежди. Едноитѣ, които проповѣдватъ за ада, иматъ кандилници и одежди; и другитѣ, които проповѣдватъ за рая, и тѣ сжщо иматъ кандилници и одежди. Гледамъ, нѣкой кади съ своята кандилница, питамъ го: колко ти плащатъ за това кадене? Все трѣбва да му плащатъ нѣщо! Ами онзи кръчмарь, който ти проповѣдва за своето винце, т. е. който кади съ своята кандилница, колко ще му плащатъ за това кадене? Колко ще му плащатъ за това винце? Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че все трѣбва да се плати нѣщо за проповѣдването. Кръчмарьтъ казва: азъ съмъ проповѣдникъ. Който иска да слуша моето учение, да дойде при менъ, а който не иска да го слуша, нека излѣзе вънъ отъ кръчмата. Защо? Че държавата е узаконила неговото право да продава, дала му е патентъ и седи човѣкътъ, продава на законно основание, съ патентъ. Нѣкой казватъ: това не е морално. Хубаво, ако не е морално, какъ тъй държавата му е дала патентъ? Значи, морално е. Държавата е узаконила неговитѣ права, тя го е признала за моралент проповѣдникъ, който кади въ кръчмата си и праща хората въ ада. Учение е това сега, нѣма какво да се прави. Нѣкой ще кажатъ: това е заблуждение. Какъ да е заблуждение? Патентъ има човѣкътъ! Има, обаче, нѣкои нѣща които не сж патентовани. И онѣзи, които вървятъ въ дѣсно, и тѣ иматъ църкви и тѣ сж патентовани. Тия църкви сж държавни сжщо. Такива църкви има навсѣкждѣ: и въ Англия, и въ Германия, и въ Русия, и въ Сърбия, въ България - навсѣкждѣ ги има - отлични проповѣди се държатъ тамъ.

И тъй, сега ще ви говоря на двата езика. Ние трѣбва да разберемъ живота! Питамъ: кога хората бѣха по-учени, въ началото или въ края на живота си? Ще ви задамъ другъ въпросъ: кога крушата дава по добри плодове, въ началото на своя животъ, или въ края? Когато казваме, че съврѣмената наука се развива, ние ще се намѣримъ въ една нова обстановка, не такава, каквато е била прѣди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава отъ прѣдишна-

та. Каква е сегашната обстановка на живота? Вие все говорите за българския народъ. Какво липсва на българския народъ? Щомъ страда, значи липсва му нѣщо. Какво му трѣбва? Запитватъ онзи орачъ, който отива на нивата и се връща, безъ да е работилъ нѣщо: защо не посѣ нивата? - Има много буци, не мога да я посѣя. Значи, той чака благоприятно врѣме, за да я посѣе. Какво липсва на нивата? - Дъждъ, влага. Той посѣва нивата, но гледа, зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? - Топлина, влага и свѣтлина. Азъ говоря принципално: всѣки народъ на земята, който и да е той, трѣбва да придобие нѣщо. Българскиятъ народъ, англійскиятъ народъ, американскиятъ народъ и всички останали народи по цѣлия свѣтъ, все трѣбва да придобиватъ нѣщо. Не само народитѣ, но и всѣки човѣкъ въ единъ народъ все трѣбва да придобие нѣщо. И наистина придобива нѣщо. Какво трѣбва да придобиете въ този животъ? Ще кажете: да придобиемъ Любовьта! Хубаво, знаете ли отдѣ да вземете и какъ да приложите законитѣ на Любовьта? Азъ зная, че топлината и свѣтлината трѣбва да придобиете отъ слънцето, но отдѣ ще вземете Любовьта? Все трѣбва да вземете Любовьта отнѣкждѣ. Вие намѣрили ли сте този методъ? Ученитѣ хора ходятъ, търсятъ начини, методи, какъ да намѣрятъ свѣтлината, за което можемъ да ги похвалимъ, но питамъ онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е вече пробудено: какъ и отдѣ сж намѣрили начини да внесатъ Любовьта въ живота?

Сега вие казвате: да се любимъ! Не можешъ да любишъ човѣкъ, на който душата не трепти като твоята. Или не можешъ да любишъ човѣкъ, умътъ на когото не е въ сжщия пжть като твоя, или който не мисли като тебе. Не казвамъ, че този човѣкъ трѣбва да мисли точно като тебе, но неговиятъ умъ, неговата мисъль трѣбва да бжде на сжщия теренъ, на сжщата площь като твоята, а въпреки това въ мислитѣ може да има голѣмо разнообразие. Има хиляди начини, по които човѣкъ може да се прояви. Слѣдователно, човѣкътъ, когото обичашъ, трѣбва да мисли тъй, както ти мислишъ; той трѣбва да чувствува тъй, както ти чувствувашъ и да дѣй-

ствува тъй, както ти действуваш. Това не значи, че той трябва да мисли, чувствува и действува точно като тебе, но трябва да има едно съгласие, една хармония между твоите и неговите мисли, чувства и действия. Ти ще можеш да обичаш само такъв човек. Казва се в Писанието, че можем да обичаме Бога. Кога? - Когато вършим Неговата Воля. А изявлението на Божията Любов ще бъде само тогава, когато ти вървиш в съгласие със Бога. Значи, ако ние сме съгласни с Неговия път, с Неговия живот, с Неговата Истина, Той всякога ни слуша. В света има много християни, много вярующи, които казват: има една велика сила, която е направила всичко, която е създала цялия свят. Това са само твърдения. В единъ смисъл това е вярно, в другъ смисъл не е вярно. Ако азъ посея едно житно зърно и кажа, че азъ направихъ това зърно, вярно ли е това? Не, това е погрешно схващане. Когато казвамъ, че азъ направихъ тази къща, то е все едно да мисля, че азъ направихъ това зърно. Да, но когато кажа, че азъ посадихъ това житно зърно, туй вече има смисъл. Слъдъ като го посея, азъ мога да го поливамъ, да го наглеждамъ. Когато кажа, че възпитавамъ и морализирамъ единъ човек, какво придобивамъ отъ това? Някой иска да му покажа начинъ какъ да вярва въ Бога. Не поставяйте човека въ заблуждение, да мисли, че Богъ е извънъ него. Не поставяйте Богъ вънъ отъ човека. Значи, ти поставяшъ Бога въ дясно или въ лъво. Щомъ Го поставяшъ въ дясно или въ лъво, ти имашъ вече криво схващане за Бога. Нима онези, които са въ ада нямать Бога? - Имать, какъ не! Онези, които са въ лъво имать Богъ същото тъй, както и онези, които са въ дясно. Когато искаме да възпитаваме хората, когато искаме дъ вдъхнемъ въ тъхъ онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога, за религията, подразбираме, че трябва да събудимъ въ тъхъ онова, което отъ памтивека живъе дълбоко скрито въ душитъ имъ. Богъ е вложилъ нъщо хубаво въ всяка душа. Въ всяка душа има сили които трябва да се развиятъ. Туй трябва да се вдъхне въ всъки обезсърченъ човекъ. Всъки боленъ, всъки отчаятъ човекъ е

спънатъ; слѣдователно, нѣма какво да го морализирашъ, но иди при него и махни прѣпятствието. Виждаме единъ ученъ човѣкъ, който изучава тиквитѣ запримѣръ, и намира единъ родъ тикви, които сж малко прѣтиснати прѣзъ срѣдата. Чуди се той, защо сж така прѣтиснати. Коя била причината за това? Единъ селянинъ, като садилъ тикви въ градината си, една отъ тиквитѣ израсла близо да единъ доста голѣмъ пръть, та като расла, този пръть останалъ прѣзъ срѣдата и по този начинъ тя се притиснала прѣзъ срѣдата, станало едно вдълбаване въ срѣдата на тиквата. Тъй че тиквата израсла отъ двѣтѣ страни на пръта. Слѣдъ този селянинъ редъ поколения садили все тикви и разказвали на дѣцата си, че се раждалъ особенъ родъ тикви прѣтиснати прѣзъ срѣдата.

Туй е единъ недостатъкъ, който се прѣдава по наслѣдство. Така се прѣдава и пиянството. Прадѣдото пилъ, дѣдото пилъ, бащата пилъ, всички пили по една, по двѣ и по нѣколко чашки, докато най-послѣ и въ синоветѣ се проявяватъ сжщитѣ недостатъци. И слѣдъ това хората казватъ: това нѣщо е наслѣдено отъ рода му. Отъ кога? - Още отъ врѣмето, когато дѣдото садилъ тикви, и единъ пръть влѣзълъ въ срѣдата на една тиква, та по този начинъ се създала тази черта, която ученитѣ хора наричатъ "наслѣдствена черта". Има редъ други черти, които се наслѣдяватъ, но послѣдното не е реалното; то може да се прояви и слѣдъ това да изчезне. Напримѣръ, нѣкой хора се раждатъ съ шесть пръста, други съ седемь, а нѣкои дори и съ осемь. И сега нѣкои философствуватъ, казватъ: човѣкъ е създаденъ съ петь пръста, съ двѣ ржцѣ, съ два крака и т. н. Питамъ ученитѣ хора: каква нужда имаше, щото природата да създаде човѣка съ два крака, млѣкопитающитѣ съ четири крака и стоногата съ сто крака? Сега да оставимъ настрана стоногата, защото ако се занимаваме съ нея, тя ще стане толкова голѣма, тъй много ще се проточи въ ума ви, че ще достигне размѣритѣ, каквито е била едно врѣме. И като се върнете дома си, нѣма да можете да спите, и въ резултатъ, нищо нѣма да придобиете. Тази стонога е дяволътъ. За да върви бързо, той има сто крака.

Всички го познавали по тия сто крака. Като влѣзълъ въ рая, за да не го познаятъ, скрилъ се въ змията, която била безъ крака, та по този начинъ искалъ да мине за светия и казалъ: ето, азъ нѣмамъ никакви крака. Нѣкой питатъ: защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия? - За да не го познаятъ, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисъль, която богословитѣ могатъ да вематъ въ своето богословие и да обяснятъ на хората, защо дяволътъ се прѣобразилъ на змия.

И тъй, днесъ ние имаме крака. Защо ни сж тѣ? Много естествено е да имаме крака. Азъ ще ви обясня, защо човѣкъ има крака. Той има два крака, за да бжде въ връзка съ земята, понеже земята е негова майка. Човѣкъ е свързанъ съ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на земята. Азъ взимамъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на земята въ низходяща и въ възходяща степень. Краката на човѣка прѣдставляватъ най-красивото нѣщо въ земния му животъ. По красиво нѣщо отъ краката на човѣка нѣма. Като се отрежатъ краката му, той прѣдставлява грозно нѣщо трупъ. Краката сж нѣщо цѣнно въ Божествения животъ. И за да се балансиратъ силитѣ въ човѣка, Богъ е създалъ ржцѣтѣ. Нѣкой казва: не зная дѣ е Господь. Казвамъ му: дигни дѣсната си ржка нагорѣ, и тя ще ти покаже накждѣ е Господь. Ако и тогава не знаешъ накждѣ е Господь, дигни и лѣвата си ржка нагорѣ, тя ще ти покаже. Пъкъ ако и тогава не знаешъ, дигни и двѣтѣ се ржцѣ нагорѣ, тѣ ще ти покажатъ накждѣ е Господь. Щомъ дигнешъ ржцѣтѣ си нагорѣ, ти вече си въ връзка съ слънцето, съ онзи великъ свѣтъ. Дали ти познавашъ Бога или не, дали Го съзнавашъ или не, то е другъ въпросъ, но Богъ отъ себе си не може да се отрече, Той всѣкога ще те поддържа. Богъ казва: "Дали това малко дѣте ме познава, или не, това нищо не значи". Той е много благъ, казва: "Поспи още малко"! Така постжпватъ и майкитѣ, които иматъ малки дѣца. Отиватъ при тѣхъ, погледнатъ ги, погалятъ ги, казватъ: поспете си още малко, мойтѣ дѣца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има прѣдъ васъ. Туй е красивото въ свѣта! Тъй трѣбва да разглеждаме реалниятъ животъ.

Нѣкой пѫть ние употрѣбяваме методи, чрѣзъ които сплашваме хората, казваме: ти ще отидешъ въ ада. Или когато искаме да окуражимъ нѣкого, ние казваме: ти ще отидешъ въ рая. Това е подкупъ. Ако раятъ може да ме подкупи съ своята външность, това не е рай. Турцитѣ си прѣдставляватъ рая като една голѣма планина отъ оризъ, варенъ съ захаръ и отгорѣ полѣнъ съ масълце. Седне турчинътъ прѣдъ тази планина, вземе златна лъжица въ ржка и тамъ съ години яде отъ този оризъ. Не само това, но около него ще бѫдатъ наредени и най-красивитѣ моми, нимфи, каквито свѣтътъ не може да си прѣдстави. Той ще яде и ще блаженствува, а тѣ ще играятъ и свирятъ наоколо му съ своитѣ зурли и тѫпани. Питамъ: това рай ли е? - Рай е, но турски рай. Всѣки си има по единъ такъвъ рай.

Да се повърнемъ сега къмъ мисъльта си. На всѣки народъ липсватъ извѣстни качества. И на всѣки човѣкъ въ свѣта липсва нѣщо т. е. не му липсва нѣщо, но има нѣщо недоразвито. Напримѣръ, нѣкога ви липсва справедливостьта. Нѣкой пѫть вие сте несправедливи къмъ себе си; нѣкой пѫть спрѣмо домашнитѣ си; нѣкой пѫть спрѣмо своитѣ приятели; нѣкой пѫть спрѣмо своитѣ слуги; нѣкой пѫть спрѣмо държавата; нѣкой пѫть спрѣмо своитѣ убѣждения - навсѣкѫдѣ може да се яви несправедливостьта. Несправедливъ е днесъ човѣкътъ, а той трѣбва да бѫде справедливъ! Вие искате всички хора да бѫдатъ къмъ васъ справедливи, да ви обичатъ. Отлично е това, идеално е да ви обичатъ, да ви любятъ. То е реалното въ живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъвъ изпитъ? Любовьта, това е положителната, дѣсната страна на живота; това е силата, която твори. Обичьта, пъкъ, това е лѣвата страна на живота. Любовь има и долу въ краката. Въ дѣсния кракъ има любовь. Ако вие говорите за сѣмейна любовь, за тия приятни прѣдставления, които ставатъ по нѣкой пѫть, то е другъ въпросъ. Нѣкой пѫть се водятъ приятни разговори между баща и синъ. Такива разговори се водятъ между дѣсния и лѣвия кракъ. Нѣкой пѫть бащата влѣзе въ кѫщи, мълчи, неразположенъ е духомъ. Вземе

столътъ, седне на една страна въ стаята, мисли. Майката седнала на другата страна въ стаята, и тя неразположена, мисли. Обърнала гръбъ къмъ мжжа си, недоволна е нѣщо. Синътъ е седналъ на друго мѣсто въ стаята, и той мисли. Дъщерята на трето мѣсто, и тя мисли - всички мислятъ, мълчатъ, иматъ едно квакерско събрание на мълчание. Не се минаватъ и 1 - 2 часа, току вижъ бащата се обажда: нѣма ли тукъ хора, какво сте замълчали всички? Обажда се отъ другия край неговата другарка: какво искашъ да кажешъ съ това? Подиръ нея се обажда дъщерята, послѣ синътъ, и виждашъ започналъ се единъ приятенъ разговоръ. Ние можемъ да се увлѣчемъ отъ това положение, а онзи който не е опиталъ тия нѣща, може да се смѣе, но това не е за смѣхъ работа, това е сериозно нѣщо. Вие трѣбва да знаете, че всѣки ще мине прѣзъ това гърне. Всѣки, който е дошълъ въ живота, трѣбва да знае, че ще мине прѣзъ всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставятъ и въ мълчание, ще те поставятъ и въ разговоръ.

Та казвамъ: какво ни липсва въ живота? - Положителна вѣра липсва на хората. Въ живота, на едни хора вѣрватъ повече, а на други по-малко. Защо? - Когото обичашъ, вѣрвашъ му повече, а когото не обичашъ, не му вѣрвашъ, или изобщо вѣрвашъ му по-малко. Въ даденъ случай, ако на нѣкого любовьта е на дѣсната му ржка, тогава ти можешъ да имашъ пълно упование въ думитѣ на този човѣкъ. И дѣйствително, този човѣкъ може да ти каже Истината. Но ако любовьта на този, който ти говори е въ дѣсния кракъ, той 50% нѣма да ти каже Истината. Значи, любовьта на земята не говори всѣкога Истината. Тамъ именно е заблуждението, че когато хората се обикнатъ, мислятъ, че всичко ще имъ върви идеално. Какво излиза, обаче? - Щомъ се обикнатъ, тѣ започватъ да се лъжатъ. Туй е и съ младитѣ. Това не показва, че любовьта сама по себе си е лъжа, но понеже онова, което ще придобиятъ отъ нея е много хубаво, то за да го запазятъ и за да задържатъ любовьта въ себе си, прибѣгватъ до лъжата. Хората прибягватъ до лъжата, защото иматъ извѣсни слабости

въ себе си.

Та по нѣкой пѫть и ние принасяме жертви на Бога, молимъ Му се, дано Го излъжемъ, но не се лъже Богъ. Ще ви дамъ сега единъ примѣръ, който и другъ пѫть съмъ ви привеждалъ. Оженватъ се двама млади. Мѫжътъ билъ съ черни очи, а жената - съ сини. Мѫжътъималъ едно изкуствено око, и жената имала едно изкуствено око, но и двамата старателно скривали недостатъка си единъ отъ другъ. Така прѣкарали заедно цѣли десеть години, безъ да откриятъ недостатъка си. Всѣки отъ тѣхъ мислилъ за другия, че и двѣтѣ му очи сѫ здрави. Обаче, една вечерь тѣ отиватъ на прѣдставление и оттамъ се отбиватъ при единъ свой приятель, дѣто си пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста кефлии. Вечерьта като си легнали, мѫжътъ си свалилъ изкуственото око и го оставилъ нѣкѫдѣ на масата. И жената направила сѫщото. Свалила си изкуственото око и сѫщо тъй го оставила нѣкѫдѣ на масата. Сутриньта става той бърза да си тури окото, но по погрѣшка взелъ синьото око на жена си, забравилъ, че не е турилъ своето око на това мѣсто. Сѫщата грѣшка направила и жена му. И тя забравила, дѣ оставила окото си. Поглежда мѫжа си и го запитва: защо едното ти око е синьо? Той запитва нея: ами защо твоето пъкъ е черно? Едва сега тѣ открили, че единиятъ, и другиятъ иматъ по едно изкуствено око. Та по този начинъ и ние, съврѣмennитѣ хора, се пазимъ. Има извѣстни дефекти въ насъ, които замѣстваме съ изкуствени очи. Нѣкой пѫть ние си прѣдставляваме, че сме любящи, че сме щедри, но животътъ, този великъ университетъ, самъ по себе си, ни заставя да изнесемъ великата Истина. И когато я изнесемъ, ние се разочароваме.

И тъй важното за васъ е да знаете, че всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ елементъ въ природата. Явяването на толкова милиарди хора въ свѣта, това не е случаенъ актъ. Всѣки човѣкъ е точно на мѣстото си. Той играе извѣстна роль въ природата. Безъ него вселената не може. Ти, като човѣкъ, като душа, безъ твоя умъ, безъ твоето сърдце, безъ твоята душа вселенната не може да се прояви въ своята

хармония. Азъ говоря за онѣзи първични типове въ формата на първия човѣкъ. Вие ще кажете: и да умра пакъ може безъ мене. Не, това не е философия. Ти, като единъ елементъ въ живота, никога не трѣбва да желаешъ да умрешъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя. Казвамъ: та ти още не си живѣлъ. Ти си се мжчилъ, скърбилъ си, отсега нататъкъ настава врѣме да живѣешъ да се радвашъ на живота. Чудни сж хората въ своето лековѣрие! Тѣ като се мжчатъ и скърбятъ тукъ, мислятъ, че като отидатъ на онзи свѣтъ ще блажуватъ. Тѣ цитиратъ извѣстни стихове отъ писанието и казватъ: Лазаръ се мжчи на земята затова на небето блажуваше. Не, вие не знаете Истината, Лазаръ никога не се е мжчилъ. Лазаръ бѣше единъ възвишенъ духъ. Той сѣдеше задъ вратата на богатия редъ години, за да види, дали той ще го познае, или не. Лазаръ бѣше едно прѣдметно обучение за богатия. Онзи, който се мжчи, той е недоволенъ, завижда на хората и казва: като отида на другия свѣтъ, нѣма да завиждамъ. Не, какъвто си тукъ на земята, такъвъ ще бждешъ и горѣ на небето. Ти можешъ да кажешъ, че ще бждешъ друго нѣщо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли нѣкакъвъ споръ между тѣхъ? Не, всички яйца сж морални, духовни, помежду тѣхъ има миръ и пълно съгласие. Оставете обаче, всички тия яйца да се излюпятъ, ще видите, какво ще стане съ този миръ и съ това съгласие. Оставете, напримѣръ, да се излюпятъ яйцата на змията, на всички птици, а именно, на орела, на сокола, на кукмявката и вижте слѣдъ това, какви отношения ще сжществуватъ между тѣхъ. Защо яйцата живѣятъ въ миръ и съгласие пожду си, а излупенитѣ не живѣятъ?

И сега, гледашъ, духовни хора събрани заедно, вмѣсто да живѣятъ въ миръ и съгласие, тѣ казватъ: чудно нѣщо, едно врѣме живѣхме въ миръ и съгласие, и добри хора бѣхме, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, слѣдъ като повѣрвахме въ Бога, не живѣемъ въ миръ и съгласие. Казвамъ: едно врѣме вие бѣхте яйца, сега се излюпихте и като познахте своето естество, не се разбирате. Казвамъ: сега именно,

слѣдъ като познахте вашето естество, вие трѣбва да работите върху себе си, да го измѣните. Защото, вълкътъ е едно отклонение отъ своя типъ. Вълкътъ и овцата, това сж два противоположни типа. Вълкътъ е гжсеницата, а овцата е пеперудата. Това сж двѣ фази на единъ и сжщъ животъ. Вълкътъ обича много овцата, но и той самъ може да се прѣвърне на овца. Кога? Може да се изчисли математически, слѣдъ изяждането на колко листа една гжсеница може да стане пеперуда. Слѣдователно докато вълкътъ живѣе при условия да се храни съ листа, ще ги яде, а когато се прѣвърне въ пеперуда, той ще измѣни и своя животъ. Значи, вълкътъ е едно отклонение на овцата, и дотогава, докато сжществува това отклонение, той ще бжде вълкъ, а послѣ, слѣдъ като се повърне отъ това отклонение, ще стане овца, т. е отъ гжсеница ще се прѣвърне въ пеперуда. Този биологически законъ сжществува и между хората. Ако ти имашъ въ себе си едно лошо желание, не трѣбва да го изкоренявашъ, но ще му противопоставишъ нѣкое добро желание. Нѣкой казва: да унищожимъ вълкътъ! Ако унищожишъ вълка, ще унищожишъ и овцата. Ако унищожишъ гжсеницитѣ, ще има ли пеперуди? - Нѣма да има пеперуди. Азъ взимамъ тѣзи нѣща като символи за разяснение на нѣщата. Това сж само научни данни, отъ които за въ бждеще съврѣменната наука ще се възползува, за да обусловi произхода на видоветѣ. Казватъ нѣкои: всичко е наредено така, защото Богъ е казалъ да бжде така. Всичко, което виждаме днесъ въ свѣта, това сж прѣходни състояния. Енергиитѣ на вълка сж енергии, които отиватъ къмъ центъра на земята. Той е въ дѣсния кржгъ. Вълкътъ е силенъ въ това направление. Енергиитѣ на овцата произтичатъ отъ лѣвия кржгъ, отъ лѣвата и страна. Слѣдователно, тѣ отиватъ нагорѣ. Значи, енергиитѣ на вълка отиватъ къмъ центъра на земята, а тия на овцата отиватъ нагорѣ. Трѣбва да се мине много врѣме, докато вълкътъ се прѣвърне на овца. Азъ взимамъ тия два типа, за да обясня вжтрѣшното състояние. Ако имате една мисъль, каква и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите отъ себе си по механически на-

чинъ, защото тя ще ви създаде нѣкаква пакость. Загнѣзди ли се въ вашия умъ нѣкоя мисъль, която ви безпокои, вие трѣбва да намѣрите точно противоположна на нея, която да я замѣсти. По този начинъ ще се излѣкувате. За да се излѣкувашъ, трѣбва да съединишъ центъра на земята съ центъра на слънцето.

Сега, за обяснение на мисъльта си, ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ младъ богатъ американецъ се оженва за млада, красива американка и тръгватъ заедно да направятъ своето свадбено пѫтешествие. Обаче, за нещастие, става сблъскване съ треноветѣ, и младиятъ американецъ отъ силна уплаха полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, и тамъ прѣкарва цѣли 16 години като лудъ. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Служащитѣ отъ лудницата тръгватъ подире му да го гонятъ. Отива той на гарата, намира единъ тренъ, готовъ за заминаване, бързо се качва въ него и заминава. Пѫтува той около 10 - 15 клм. съ този тренъ и става едно ново сблъскване на треноветѣ. При това сблъскване, обаче, той се излѣкува, умътъ му се намѣства. Питамъ сега: какъ е станало полудѣването му? Съврѣменнитѣ психолози обясняватъ това заболѣване по слѣдния начинъ: въ човѣка има друго едно тѣло, наречено двойникъ на човѣка, което служи като проводникъ между сѫщинския човѣкъ и физическия човѣкъ. Когато човѣкъ е въ щастливо, или въ едно радостно състояние, този двойникъ излиза извънъ човѣка, извънъ неговото тѣло и въ това състояние той не трѣбва да се стресва. Защо? - Двойникътъ на всѣки човѣкъ е свързанъ съ много нишки, та когато човѣкъ излиза и влиза въ тѣлото си, трѣбва да се внимава, да не стане нѣкакво силно сътресение, за да може двойникътъ да се намѣсти правилно. Ако стане нѣкакво стрескане слѣдъ като излѣзе двойникътъ, той не може бързо да влѣзе на мѣстото си, и затова става прѣплитане съ нишкитѣ отъ двойника на другъ нѣкой човѣкъ. Въ случая двойницитѣ на тѣзи млади хора били прѣплетени, затова, като станало сблъскването на треноветѣ, двойникътъ на момата, която била по-силна, веднага

влѣзълъ въ тѣлото си, но двойникътъ на младоженика се прѣплелъ съ този на момата. При второто сблъскване на тренов-ветѣ умътъ му се намѣстилъ, и той се върналъ въ дома си вече здравъ, подобренъ. Жена му казала: "Цѣли 16 години азъ усещахъ голѣма тяжесть на сърдцето си, но отъ този моментъ тяжестьта ми се отне". Значи, при новото сблъскване на треновѣтѣ, двойникътъ му влѣзълъ въ тѣлото си, затова и на жената олекнало. Такова обяснение дава и съврѣменната окултна наука, но ако това обяснение се даде на съврѣменнитѣ учени хора, тѣ ще кажатъ: докажи това! Доказателството може да се даде само чрѣзъ редъ примери, отъ които да се види, че дѣйствително става прѣплитане въ двойницитѣ на хората. Простиятъ народъ, който разбира този законъ, като събужда нѣкого отъ сънь, никога не обича да го стрѣска изведнъжъ, а го събужда постепенно. Ето защо, ние трѣбва да дѣйствуваме въ живота си всѣкога благо. Благостьта трѣбва да бѫде методъ за нашето възпитание. Въ чувствата си трѣбва да бѫдемъ благи! Когато отиваш при единъ човѣкъ съ цѣль да поправишъ погрѣшката му, трѣбва да бѫдешъ къмъ него внимателенъ, благъ, защото, ако го стреснешъ изведнъжъ, ще му причинишъ най-голѣмото зло. До този моментъ твоятъ приятель не е съзнавалъ грѣшката си, и ако ти изведнъжъ му я посочишъ, той може да се уплаши, да се обезсърдчи и отчае и да каже: азъ не знаяхъ до сега, че съмъ билъ такъвъ развален човѣкъ.

Та казвамъ: всички съврѣменни хора казватъ, че трѣбва да се проповѣдва на свѣта. Азъ бихъ желалъ всички съврѣменни религиозни хора, всички съврѣменни учени хора да проповѣдватъ, но да знаятъ, какъ се проповѣдва. Какъ трѣбва да се проповѣдва? - Истината трѣбва да се проповѣдва съ голѣма мекота и съ пълно съзнание. Когато азъ отивамъ при нѣкой човѣкъ да му проповѣдвамъ, най-първо трѣбва да го обичамъ, да имамъ всичкото съзнание въ себе си, че трѣбва да бѫда въ негова услуга и да го свържа съ живитѣ сили на природата, т. е. да го свържа съ живата природа. Само тогава азъ ще мога да му помогна. Не е нужно да се говори мно-

го на единъ човѣкъ. Кажи му само двѣ думи, но тъй му ги кажи, че каквото и да му говоришъ послѣ, да те повѣрва. Остане ли въ душата му едно малко противорѣчие, ти ще влѣзешъ въ противорѣчие и съ себе си, и съ хората. Но казвамъ: при туй състояние, въ което сега се намираме, има извѣстни идеи, за които още не сте готови. Напримѣръ, мнозина търсятъ Любовьта. Че нали я опитвате? Младитѣ опитватъ Любовьта, но не могатъ да я задържатъ. Старитѣ опитватъ Любовьта, сжщо не могатъ да я задържатъ. Не е въпросъ само да се опита Любовьта, но тя трѣбва да се задържи. Когато дойде Любовьта, човѣкъ се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте опитали Любовьта, но колко отъ васъ сте я задържали? Колко отъ тази Любовь сте задържали за себе си? Всички сте чувствували нѣщо хубаво, но това още не е любовь. Азъ наричамъ Любовь онази сила, която е непрѣривна въ всички свои дѣйствия, и каквато е била въ началото, такава си остава и до края. Тази сила никога не се намалява; тя е единствената мощна сила въ човѣка. Кога човѣкъ изгубва своята сила? - Когато нишкитѣ на Любовьта се огънатъ, соковетѣ и се прѣсичатъ и прѣставатъ да текатъ. Сжщото нѣщо е и въ растенията. Докато коренчетата на едно растение сж здрави, не сж огънати, то може да черпи соковетѣ, които отиватъ да хранятъ растението нагорѣ. Прѣстанатъ ли тия сокове, и растението умира. Ние учимъ, докато любимъ. Прѣстанемъ ли да любимъ, прѣставаме и да учимъ. Бащата, майката сж мощни, докато има за кого да работятъ. Учительтъ е мощенъ, докато има ученици. Адвокатътъ е мощенъ, докато има да защищава дѣла. Войникътъ е мощенъ докато се бие. Държавникътъ е мощенъ, докато има кого да управлява. Писателтъ е мощенъ, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникътъ, проповѣдникътъ е мощенъ, докато има на кого да проповядва. Всички хора си иматъ свое опрѣдѣлено поле на дѣйствие. И сега, при този животъ, въ който се намираме, всѣки трѣбва да знае, какво прѣдставлява той. Всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ важенъ елементъ въ живота, и въ това трѣбва да се

убѣди. Да вѣрваме въ Бога, това още не е задачата ни. Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва въ това, какво е неговото прѣдназначение като човѣкъ. Не е важно, какъвъ е той въ обществото, като държавникъ, или като адвокатъ, но важното е, каква е неговата работа като елемент въ вселенната. Съзнаешъ ли това, ти ще бѫдешъ въ хармония съ всичко, което те окрѫжава и ще бѫдешъ силенъ.

И тъй, казвамъ: зазоряване може да дойде само у тия отъ васъ, у които съзнанието се е пробудило и у които прониква идеята за тѣхното прѣдназначение и кажатъ: ето, отъ толкова години вече се молимъ, какво сме придобили? Отъ толкова години вече живѣемъ за народа си, какво сме придобили? Не, въ живота ви има една степенъ по-висока, а именно: вие трѣбва да живѣете за цѣлото човѣчество; вие трѣбва да живѣете за вселенната. Значи има по-високъ идеалъ въ живота ви отъ този съ който сега живѣете. Тъй, както сега живѣете, какво ще мислите слѣдъ като прѣкарате на земята 90 - 100 - 120 години? Какво ще ви занимава, когато зѫбитѣ ви окапятъ? Когато останете въ живота си самъ, като кукувица, и не го разбирате, както трѣбва, ще кажете: да умра по-скоро, че да отида въ другия свѣтъ. Не, само единъ реаленъ свѣтъ има за мене, нѣма два свѣта. Този малъкъ свѣтъ, въ който сега живѣете е единъ малъкъ островъ, една малка проекция отъ Великия Свѣтъ, но ние като сме го раздѣлили, казваме: има другъ свѣтъ, има задгробенъ животъ. Казвате: онзи свѣтъ, и този свѣтъ. Не, ние не разбираме свѣта така, не го дѣлимъ на онзи свѣтъ и този свѣтъ. Има само единъ Божественъ свѣтъ, съ лѣва и дѣсна страна. Като кажа "този свѣтъ", разбирамъ въ лѣво, а като кажа "онзи свѣтъ", разбирамъ въ дѣсно. Значи, като кажа онзи свѣтъ, задгробния, духовния, разбирамъ дѣсна посока - нищо повече - или на краката, или на ржцѣтѣ, въ лѣво или въ дѣсно. Ако вие изучавате четвъртото измѣрение, трѣбва да имате една основна идея, да знаете въ каква посока се движите. Съврѣменнитѣ учени хора изучаватъ, напримѣръ, въ каква посока се движи нашето слънце. Тѣ иматъ извѣстни теории, извѣстни правила; макаръ

че още не сж установили посоката на движението, но сж близо до Истината. Вѣрно е, че слънцето се движи на нѣкждѣ. И всѣки отъ васъ по сжщия начинъ се движи на нѣкждѣ. Накждѣ е вашата посока? Вие ще кажате: къмъ Бога. Да но това е много неопрѣдѣлено. Накждѣ е Богъ? Слънцето се движи къмъ извѣсна посока въ вселенната. И всѣки отъ васъ се движи въ извѣстна посока, която той трѣбва да знае. Всѣки трѣбва да излѣзе извънъ Земята. Нѣкой отъ васъ, като излѣзатъ отъ Земята, ще се спиратъ въ Венера, други - въ Юпитеръ, трети - въ Сатурнъ, четвърти - въ Меркури, пети - въ Уранъ и т. н. Нѣкой отъ васъ пъкъ ще отидатъ въ друга нѣкоя Слънчева система, и тамъ ще се установятъ. Питамъ ви сега: ако вие влѣзете въ нѣкоя слънчева система, за която не сте готови, ще се намѣрите въ още по-голѣми пертурбации отъ тия, които тукъ прѣживѣвате.

Та сега, този голѣмъ хаосъ, който чувствувате, е защото врѣменно се съединявате съ нѣкои други свѣтове, които ви въздѣйствуватъ. Нѣкои ще кажатъ: какъ е възможно да ни въздѣйствуватъ тия свѣтове? Ако мѣсечината може да повдигне водата въ моретата на височина около 20 метра, това не е ли въздѣйствие на луната? Такова въздѣйствие тя указва и върху нѣкои хора, наречени лунатици, и по този начинъ измѣня състоянието имъ. Не само мѣсечината, но и други небесни свѣтила и планети произвеждатъ извѣстно влияние върху нѣкои хора. За въ бждаще, онѣзи, които искатъ да възпитаватъ младото поколение, трѣбва да основатъ възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание нис ще имаме гениални дѣца, понеже ще бждатъ поставени върху най-добрата обстановка. За сега, човѣшкиятъ мозъкъ още не е готовъ да възприеме тия нови мисли. Въ нашия мозъкъ постоянно се произвеждатъ извѣстни сътресения, които ни изкарватъ отъ нормалното състояние. Вземете вестницитѣ, които всѣки день се четатъ. Въ тѣхъ нѣма да срещнете нищо друго, освѣнъ редъ сензации, които изкарватъ хората отъ релситѣ на тѣхния животъ. Тамъ ще срещнете само катастрофи: този се убилъ, онзи се убилъ, тамъ се сблъ-

скали два трена, много пжтници убити, ранени и т. н. Ти се върнешъ дома си и всички тия образи възкръсватъ въ ума ти. Какъ ще можешъ да бждешъ спокоенъ? И тогава казваме: да създадемъ едно поколение, което да люби народа си. Не може да се създаде така лесно общество, ако не познаваме законитѣ на Любовьта. Не, ние трѣбва да дойдемъ до положение, като простремъ лѣвата си ржка, напримѣръ да знаемъ, че чрѣзъ нея изразяваме законитѣ на Любовьта. Но ако днесъ ти прострешъ ржката си и нѣкой те види, ще каже: слушай тамъ, Михале, какво правишъ? Прострешъ крака си, пакъ те питатъ: какво правишъ тамъ, какво искашъ да кажешъ? Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да простре крака или ржката си. Въ земята има сили, които ще можешъ да отнемешъ съ простирането на крака си, и по този начинъ ще трансформирашъ състоянието си. Азъ ви давамъ закони, които можете да използувате. Ти си тжженъ, въ отчаяние си, но ако знаешъ, какъ да прострешъ лѣвата си ржка и лѣвия си кракъ, земята ще привлѣче всичката тяжесть отъ краката ти и ще почувствувашъ едно облекчение, една радость. Послѣ, ще прострешъ дѣсната си ржка или кракъ и пакъ ще почувствувашъ една радость. Нѣма да простирашъ изведнъжъ двѣтѣ си ржцѣ и двата си крака. Но това е въпросъ на вѣрване. Ти трѣбва да вѣрвашъ въ това. Ако не вѣрвашъ, нѣкой трѣбва да ти го доказва съ редъ доказателства, съ редъ аргументи. По този въпросъ има писани доста книги: на английски, на френски и по малко на други нѣкои езици. Слѣдователно, майката, която иска да възпита своето дѣте, приятельтъ, който иска да задържи своя приятель, господари и слуги, учители и ученици, свещеници, всички трѣбва да знаятъ, въ какво седи Божественото и да могатъ да го проявятъ.

Казва се въ прочетената глава: “Който люби брата си . .” Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва, че Богъ живѣе въ всѣки едного. Божественятъ животъ минава като велика струя прѣзъ всички. Та казвамъ: величието на нашия животъ, величието на нашето сърдце, величието на нашия умъ, величието на нашата воля зависи отъ нашитѣ бждещи вѣрвания

и убѣждения, да имаме една положителна наука. Азъ не искамъ да ме разбирате криво, да изнесете мисъльта, че сега нѣма наука. Не, съврѣменитѣ учени правятъ голѣми усилия, което е за похвала. Тѣ изучаватъ микробитѣ и редъ други научни въпроси, но казвамъ натрупването на микробитѣ въ извѣстенъ удъ отъ човѣшкото тѣло се дължи на редъ други причини. Когато човѣкъ употрѣбява една неестествена храна, въ него се събиратъ много утайки, които привличатъ тѣзи отрицателни бацили и отъ това се зараждатъ редъ болести: холера, чума, петнисъ тифъ и др. Обаче всички хора не умиратъ отъ холера, отъ чума, отъ петнистъ тифъ и други подобни. Защо? Защото кръвьта имъ е чиста. Чистиятъ човѣкъ нищо не го хваща. Човѣкъ, който е погълнатъ съ вѣра, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той не трѣбва само да проповѣдва това, но и да го опита. Той трѣбва да е направилъ опитъ, да е миналъ между хора, заразени отъ различни болести, и нищо да не го е хванало. Ако е влизалъ между десетина болни отъ различни болести, и нищо не го е хванало, само тогава той ще може да говори и на хората. Той трѣбва да е опиталъ това. Азъ съмъ срѣщалъ много чисти натури, но въ тѣхъ има знания. Нѣкой казва: защо съмъ дошълъ въ свѣта? - Ти си единъ елементъ въ свѣта и трѣбва да живѣешъ за славата Божия. Като елементъ, извършилъ ли си работата си? Сутринь като ставашъ, колко добри мисли минаватъ прѣзъ ума ти? Изпълнилъ ли си поне една отъ тия мисли? Прѣзъ деня ти се прѣдставиха хиляди случаи да направишъ добро. Поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говоришъ, но направи това, което казвашъ. Напримѣръ, нѣкой иска да се хареса нѣкому. Хубаво, това е отлична черта, но азъ мисля, че най-отличната чърта е да желаемъ да се харесаме на Бога. Всѣки трѣбва да има едно огледало, въ което да се оглежда и да знае, че ако Богъ го хареса, и хората ще го харесатъ. И като се оглеждамъ, моитѣ очи не трѣбва да бѫдатъ, нито като очитѣ на орела, нито като очитѣ на сокола, нито като очитѣ на кукумявката, нито като очитѣ на кокошката, нито като очитѣ на гѫлъба,

но трѣбва да бжда̀тъ като очитѣ на ангела и отъ погледа имъ да лъха любовь. Като срещнешъ такива очи, ти се съживѣвашъ, възкръсвашъ. Азъ казвамъ: има такива очи въ свѣта, отъ които се съживѣвашъ. И като срещнешъ такива очи, не трѣбва само да се съживишъ, но да станешъ радостенъ и да кажешъ: има защо да се живѣе! И този човѣкъ като те погледне, да бжде за тебе зазоряване и да ти каже: "Дерзай, братко, стани! Азъ съмъ първиятъ лжчъ". "Кой си ти"? - Азъ съмъ първиятъ лжчъ, който съмъ изпратенъ отъ Бога за тебе. И за тебе ще ходя навсѣкждѣ.

Станете сега, иде това слънце. Зазоряване е това! Не трѣбва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посѣто въ васъ, ще израсне. Вложете, обаче повече вѣра! За всѣки отъ насъ, когато дойде този пръвъ лжчъ, той трѣбва да стане и да благодари на Бога. Това е вѣчниятъ день, въ който човѣкъ става и благодари на Бога. Единъ младъ момъкъ писалъ нѣщо за вѣчния день. Всѣки отъ васъ трѣбва да бжде единъ лжчъ на този вѣченъ, на този Божественъ день. Тѣзи лжчи идватъ вече въ свѣта. Тѣ сж проникнали и въ нашитѣ души. Имайте вѣра въ Божественото, което е вложено въ васъ. Всички вие сте важни елементи, безъ които не може. За да образуващъ една мисъль, трѣбватъ нѣколко елемента. За да образуващъ една киселина, сжщо трѣбватъ нѣколко елемента. За да се образува една ябълка, или круша, или слива, сжщо тъй трѣбватъ нѣколко елемента. Тѣзи елементи носятъ сладкитѣ сокове. Слѣдователно, ние сме елементи, които носимъ хубавото, красивото за единъ по-идеаленъ свѣтъ. И тѣзи Божествени лжчи идватъ въ насъ, за да ни събудятъ. И нека сега вашиятъ хоризонтъ бжде широкъ! Вие искате да знаете, защо живѣете. Казвамъ: за Бога живѣете. Казвате: азъ не съмъ почувствувалъ Неговата Любовь. Казвамъ: излѣзъ да посрещнешъ първия лжчъ и ще почувствуващъ Божията любовь. Прочети първата дума на писмото, което Богъ ти е писалъ тази сутринь! Вие какъ пишете на майка си? Какъ пишете на баща си? - Любезна, мамо! Или: любезни татко, любезни татинко! И когато майка ви

пише, тя се обръща къмъ васъ съ слѣднитѣ думи: любезни, миличъкъ синко, или миличка, дъще! Такива сж и писмата ви, които идватъ отъ неведимия свѣтъ. Прочетете, да видите, каква е първата дума, която е написала майка ви отъ невидимия свѣтъ. Азъ погледнахъ на щемпела на писмата ви и видѣхъ, че всички имате писма отъ невидимия свѣтъ. Днесъ за пръвъ пжть въ България е дошла поща отъ невидимия свѣтъ. Прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, слѣдъ като се върнете отъ бесѣдата, прочетете я и вижте, какво ви пишатъ. Втори пжть пакъ ще ви питамъ, какво ви пише майка ви, баща ви. Ще ви питамъ само, каква е първата дума на писмото, повече не искамъ. Мене ме интересува само първата дума, а съдържанието е нѣщо свещено, то се отнася до васъ. Азъ искамъ да го прочетете. Като го прочетете, ще имате ангелски очи. И когото погледнете съ вашитѣ очи, той ще оживѣе и ще възкръсне. На старъ езикъ ви казвамъ, че той ще възкръсне, и на новъ езикъ ви казвамъ, че въ живота му ще има едно вѣчно зазоряване. Вие ще видите, че вашиятъ животъ започва отъ сега нататъкъ. Ученитѣ хора казватъ: сега започваме. По това именно се отличава Новата Култура, че сега започва новото въ нея. Новата фаза сега иде, и Новата Култура сега започва.

Желая всички да имате очитѣ на ангелитѣ. Желая всички да имате тази свѣтлина, тази вжтрѣшна интелигентность, съ която тѣ проявяватъ живота си и тази воля, съ която тѣ извършватъ своята служба.

Само така можемъ да носимъ името "Чада Божии", както е писано въ свещената книга. Вие казвате: ние сме Чада Божии. Казвамъ: не се е явилъ още Този, Който казва това, но като се яви, ще бждемъ подобни Нему.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 18 априлъ, 1926 г. въ гр. София.

Самъ изтѫпкахъ жлѣба.

"Азъ самъ изтѫпкахъ жлѣба".

Туй се отнася до онази първична сила, която дѣйствува разумно въ свѣта. Азъ наричамъ това "законъ за прѣвръщане енергиитѣ". Всѣка енергия въ свѣта, която не може да се прѣвърне, която не може да влѣзе въ полза на живота, дѣйствува врѣдно. Когато жлѣбътъ се стѫпче, какво излиза? - Излиза онзи слъдъкъ сокъ, който отпослѣ ферментира и се прѣвръща въ вино. Отъ този сладъкъ сокъ хората правятъ вино, понеже не знаятъ, какъ да го прѣвърнатъ въ нѣщо по-красиво, отколкото е билъ по-рано. Ферментирането на виното е символъ. Самата лоза символично прѣдставлява човѣчеството, и затова, каквото е състоянието на сегашното човѣчество, такова е състоянието и на лозата. Значи, гроздениятъ сокъ не може да остане за дълго врѣме сладъкъ. Въ него попадатъ едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които прѣвръщатъ гроздената и овощената захарь въ алкохолъ, а послѣ въ киселина. Тъй щото, туй, което е вѣрно за лозата, вѣрно е и за самото човѣчество. Първоначално хората като се раждатъ, бивatъ тъй сладки, както гроздето, но като ги турятъ въ жлѣба и ги стѫпчатъ, ставатъ кисели. Всички хора първоначално започватъ много добрѣ. Дѣцата въ първо врѣме сѫ сладки, но щомъ влѣзатъ въ живота, и тѣ се вкисватъ. Има извѣстни хора, които при всички условия на живота си оставатъ сладки, но то е при особенъ специалитетъ, при особени духовни усилия отъ тѣхна страна. И вие често се усѣщате тъй вкиснати, че не можете да се търпите.

Сега онѣзи които не разбиратъ закона за прѣвръщане на енергиитѣ, се смущаватъ отъ противорѣчията, които сѫществуватъ въ свѣта. За кого сѫществуватъ противорѣчията? Най-послѣ по какво ще се познае умния човѣкъ? Умният човѣкъ ще се познае по мѫчнитѣ задачи, които му прѣдстоятъ да рѣши въ живота си. Създаването на единъ пара-

---

Исаия 63:3

ходъ отъ нѣкой човѣкъ, показва, че той е уменъ. Написването на нѣкоя велика книга отъ нѣкого, показва, че този човѣкъ е уменъ. Направата на единъ аеропланъ отъ кого и да е, показва, че този човѣкъ е уменъ. Свиренето, отглеждането на разнитѣ растения отъ хората, показва, че тия хора сж умни. Тъй щото, като разглеждаме цѣлия органически свѣтъ, споредъ прѣодоляващитѣ мжчнотии, можемъ да сждимъ за интелигентността, която е вложена въ всѣка форма. Формитѣ опрѣдѣлятъ границитѣ на Божествената интелигентность. Слѣдователно, всички хора по сжщество произхождатъ отъ единъ и сжщъ принципъ, но по проява тѣ не си мязатъ, коренно се различаватъ.

Нѣкои отъ съврѣменнитѣ химици искатъ да докажатъ, че всички елементи сж произлезли отъ единъ и сжщъ елементъ. Какво ще докажатъ съ това? - Нищо нѣма да докажатъ. Какво отъ това, ако докажатъ, че всички елементи произлизатъ отъ единъ и сжщъ първиченъ елементъ? Та и религиознитѣ искатъ да докажатъ, че всички хора произлизатъ отъ Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизатъ отъ Бога. Ученитѣ пъкъ искатъ да докажатъ, че хората сж произлѣзли отъ нѣкакви бубулечици. Това нѣщо вѣрно ли е? Въ този случай и всички елементи не произтичатъ отъ единъ първиченъ елементъ, но се явяватъ като проява на единъ и сжщъ елементъ. Значи, Богъ е една сжщина на вечното разнообразие. Той е единство по своето проявление, но разнообразие по своята сжщина. И тамъ е красивото! Да бждешъ разнообразенъ по своята сжщина, това е великата добродѣтель въ свѣта. И когато хората искатъ да бждатъ добри, да създадатъ доброто въ себе си, вмѣсто това тѣ създаватъ злото. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бждатъ кротки. Кроткиятъ човѣкъ нищо не струва. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да укроти вълнитѣ на морето. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да изгаси пламъцитѣ на нѣкоя кжща. Не е достатъчно само да си мислишъ, че си кротъкъ човѣкъ, а нищо да не можешъ да направишъ. Не зная, каква кротость е тази. Нѣкой човѣкъ минава за много благороденъ,

казва: азъ съмъ отъ високо произхождение, майка ми бѣше благородна жена, баща ми сжщо бѣше благороденъ човѣкъ. Питамъ: за какво благородство говори този човѣкъ? Че той още не е започналъ съ кротостьта. Ако ти се намирашъ въ онова бурно, развълнувано море, то е защото си поставенъ отъ онази Първична Причина, да опиташъ своята кротость. Всички вълни въ това море говорятъ на единъ разуменъ езикъ, понеже сж съставени отъ разумни частици. Частицитѣ отъ които е съставена водата, сж интелигентни, но за да разберешъ тѣхния специаленъ езикъ, трѣбва да слѣзешъ на тѣхния уровенъ. Тѣхниятъ езикъ, отъ гледището на съврѣменнитѣ учени, прѣдставлява нѣщо глупаво, и затова тѣ се отнасятъ съ недовѣрие къмъ моитѣ думи и казватъ: възможно ли е елементитѣ да говорятъ? А да кажете, че човѣшката душа произлиза отъ човѣшкия мозъкъ, това било велика мждрость! Отворете тогава човѣшкия мозъкъ и вижте, дѣ се намира душата. Какъ е възможно отъ неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава азъ мога отъ всѣки камъкъ да изкарамъ по една душа. Защо едното твърдение да е вѣрно, а другото да не е вѣрно? Нито едното твърдение е вѣрно, нито другото е вѣрно. Когато казваме, че ние сме подобни на Бога, че сме направени по образъ и подобие Божие, какво трѣбва да подразбираме? Азъ нѣма да разрѣшавамъ тия задачи, но ги поставямъ прѣдъ васъ, като задачи въ живота ви, да мислите, какво нѣщо е Божиятъ образъ.

И тъй, законътъ за прѣвръщане на енергиитѣ е свързанъ съ формитѣ. Не можешъ да прѣвърнешъ една сила въ друга, безъ да знаешъ закона за прѣвръщането на въздухообразнитѣ тѣла въ течни, течнитѣ въ твърди и твърдитѣ най-послѣ въ какво могатъ да се прѣвърнатъ? - Тѣ могатъ да се прѣвърнатъ въ едно още по-твърдо състояние, при което частицитѣ се отдѣлятъ една отъ друга. Въ твърдитѣ тѣла най-първо има едно силно сцѣпление между всички частички, вслѣдствие на което тѣ прѣдставляватъ едно цѣло. Но послѣ, щомъ това състояние прѣмине, дохожда се до едни

толкова твърди частици, че сцѣплението вече не може да дѣйствува между тѣхъ, тѣ се раздиняватъ една отъ друга и не могатъ да влѣзатъ за полза на живота. Ето защо казватъ, че отъ студъ хората измиратъ. Защо измиратъ? Нѣма да ви отговоря на това, понеже ние имаме за смъртьта малко по особени схващания. При смъртьта става разглобяване на формитѣ. Подъ "умиране" ние разбираме, че човѣкъ, откакъ се роди, докато остарѣе, всѣки день умира. Всѣко страдание е умиране. Умирането подразбира осмърдяване, което произтича отъ това, че човѣкъ постоянно се разлага. Човѣкъ постоянно се смалява, докато най-послѣ се осмърди. Осмърдяването първоначално подразбирало прѣвръщане отъ едно състояние въ друго, но понеже този процѣсъ не става по нѣкои благовидни начини, затова Господь казва: "Този човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго, затова турете го въ една реторта, а вие стойте далечъ отъ него"! Защо? Защото осмърдяването всѣкога прѣдполага оставяне на единъ излишъкъ, който именно е причина за миризмата. Това е за обяснение. Трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ, който иска да стане добъръ или ученъ въ всѣко отношение, всѣкога въ него ще остане единъ малъкъ излишъкъ, съ който трѣбва да знае, какъ да се справи. И ако не може да се справи съ този излишъкъ въ себе си, той ще му създаде най-голѣмитѣ страдания. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който обича да яде много хубаво, има отличенъ апетитъ, но по невнимание и небрежность къмъ своя стомахъ, той е задръстилъ каналитѣ на червата си, направилъ ги много тѣсни. Какво ще бжде неговото състояние, ако не може да изкара този излишъкъ? Той ще изживѣе едно тежко състояние. Сжщото нѣщо е и съ чувствата на човѣка. Когато човѣкъ работи съ законитѣ на Любовьта, всѣкога въ него остава единъ малъкъ излишекъ, съ който той трѣбва да умѣе да се справи. Когато въ природата остава торъ, тя знае законитѣ, какъ да се справи съ него, какъ да го използува. И въ умствения свѣтъ оставатъ такива излишъци.

Съврѣменнитѣ възпитатели, съврѣменнитѣ моралис-

ти още не сж зачекнали този законъ за излишъцитѣ. Всички очакватъ отъ другитѣ, тъй, както онази млада мома, която се жени мечтае да се облѣче съ бѣла рокля, да излѣзе отъ дома на майка си и на баща си и да отиде при своя възлюбленъ, той да я посрещне съ вѣнци, съ гайди и свирни, като и обѣщае, че ще живѣе само съ пѣсни и свирни, безъ да работи. Такъвъ животъ, такъвъ моралъ прѣпоръчватъ и на насъ, но нѣма такъвъ животъ въ свѣта. Друго очаква насъ! Казватъ ни: ти ще вѣрвашъ въ Бога и когато трѣбва да заминешъ за онзи свѣтъ, ще дойдатъ ангели да те поематъ и тамъ на небето ще свиришъ на китара, пѣсни ще пѣешъ и само ще се веселишъ. Хубаво, азъ съмъ съгласенъ съ това, че на небето ще има свирене на китари, но питамъ: ако ти не знаешъ да свиришъ на земята какъ ще можешъ да свиришъ на небеснитѣ китари? Турцитѣ иматъ една поговорка за случая, казватъ: Ако всичко това е истина, тогава то е голѣма лъжа. Въ живота има една последователность за прѣвръщане на енергиитѣ. Туй, което не можешъ да направишъ на земята, и на небето не можешъ да направишъ; и туй което можешъ да направишъ на земята, и на небето ще можешъ да направишъ. Защото, ако не можешъ да направишъ нѣщо при най-хубавитѣ условия на живота, каквото е небето, дѣ ще можешъ да го направишъ? За насъ небето е нашата глава, и въ такъвъ случай казвамъ: ако ти не можешъ да мислишъ правилно съ твоята глава, то ако излѣзешъ отъ главата си навънъ, въ свѣта, какво ще можешъ да направишъ?

Слѣдователно, законътъ за прѣвръщането на енергиитѣ е законъ, който съврѣменнитѣ общественици трѣбва да изучаватъ. Напримѣръ, съврѣменното общество не може да разбере, че нито една форма въ свѣта не е постоянна. Едно управление, което днесъ сжществува, слѣдъ врѣме ще се измѣни. Религиознитѣ форми, които днесъ сжществуватъ, слѣдъ врѣме, слѣдъ вѣкове ще се измѣнятъ. Вѣрванията на хората сжщо тъй ще се измѣнятъ. Азъ не говоря за общия принципъ, но за формитѣ на нѣщата. Вземете напримѣръ, формитѣ, по които се развиватъ домоветѣ, обществата, църквитѣ, наро-

дитѣ, държавитѣ и ще видите, че всички тѣ прѣдстоятъ на измѣнения. Прѣставете си сега една канализация, направена отъ прѣди много години. Отъ дългото употрѣбление нейнитѣ канали сж задръстени съ пѣсъкъ, съ корени и редъ нечистотии, задръстели се нейнитѣ тръби, че нищо не може да мине прѣзъ тѣхъ. Какво трѣбва да се прави съ тази канализация? Всички я поглеждатъ и казватъ: "Отлична бѣше тази канализация тя се направи прѣди 50 години и толкова врѣме служеше добрѣ, но не знаемъ, какво и стана сега. Хубава вода течеше прѣзъ нея"! И какво ще направятъ въ този случай? Събиратъ се тия хора, разискватъ, ходятъ при извора да намѣрятъ причината, но нищо не помага. Изворътъ горѣ е хубавъ. Нови тржби ще турите, старитѣ сж вече задръстени! "Ама хубаво бѣха направени". "Да, хубаво бѣха направени, но тѣзи тржби вече сж изтрити. Тѣ сж задръстени, запушени". "Ама да ги отпушимъ"! - Не, нови тржби, нова канализация трѣбва! Всѣки човѣкъ знае, че кола, която е карала 20 - 30 години, трѣбва да се смѣни. Пъкъ и нови коне трѣбва да се впрегнатъ, а най-послѣ и коларьтъ трѣбва да се смѣни. Обаче съврѣменнитѣ хора казватъ, че въ религиозно отношение формитѣ не могатъ да се измѣнятъ. Хубостьта на живота седи именно въ това, че споредъ вжтрѣшното развитие на духа и ние ще се измѣняме постоянно, защото, както виждаме, създаването на вселенната е процесъ, поставенъ на постепенно развитие, въ който и Богъ постоянно се изявява. Тъй се изявява въ живота хубавото и красивото, и въ това изявяване ние живѣемъ.

Казва се въ стиха: "Азъ самъ изтъпкахъ жлѣба". Пророкътъ говори отъ името на Бога. Значи, като нѣмало кой да го стжпчи, Господь се заелъ самъ да го стжпчи. Той се зачуди че нѣма кой да Му помага, затова се зае самъ за работа и показа на хората новъ начинъ на дѣйствие. А ние, които не разбираме този старъ езикъ, казваме: какъ, Господь може да стжпква жлѣбъ? Питамъ ви тогава: на Господа може ли да се принасятъ агнета жертвоприношения? Подаръци, кжщи можемъ ли да правимъ на Господа? Господь има ли нужда

да Му завѣщаваме това-онова? Често казваме: азъ ще направя това или онова за Господа. Не, това е едно дѣтинско разбиране, Господь не се нуждае отъ нашитѣ подаръци, но ние започваме да се учимъ отъ материалнитѣ нѣща, какъ трѣбва да се служи на Бога. И когато ние се научимъ да служимъ на Бога, ще знаемъ какъ да служимъ и на своитѣ ближни. Сега именно трѣбва да прилагате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Щомъ дойде у васъ едно състояние на мжчение, вие трѣбва да знаете, защо ви е мжчно. Задайте си въпроса: защо ви е мжчно? Синътъ на нѣкоя майка заминалъ въ странство, мжчно и е. Нека си зададе въпроса, защо и е мжчно. Търговецътъ изгубилъ 10 - 15 - 20,000 лева, мжчно му е. Трѣбва да си зададете въпроса, защо му е мжчно. Писатель написалъ нѣкое съчинение, не може да се пласира, или не го признаватъ хората - мжчно му е. Нека се запита, защо му е мжчно. Нѣкой проповѣдникъ държалъ нѣкоя проповѣдь, но слушателитѣ му не го разбрали - мжчно му е. Изобщо, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е усѣтилъ въ себе си извѣстна мжчнотия, но никой не се спира, да намѣри причината на тази мжка и да я отмахне, или по право да я трансформира по закона на прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки търси този или онзи като причина на неговата мжка. Не, всѣка мжчнотия произтича отъ онзи излишъкъ, който остава въ човѣка неизползуванъ. Слѣдователно, ще се заемешъ да изучаващъ закона за прѣвръщане на енергиитѣ. По кой начинъ ще ги трансформирате?

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за нѣкой си богаташъ американецъ, комуто името нѣма да кажа, псевдонимътъ му, обаче, е Шмидтъ. Той билъ много богатъ, но прѣзъ цѣлия си животъ не е направилъ никому едно добро дѣло. Постепенно той започналъ да се парализира и то най-напрѣдъ се парализиралъ лѣвия му кракъ, послѣ лѣвата ржка, слѣдъ това и лѣвото око. Здраво останало само дѣсното око и дѣсната ржка, която слабо се движела. Лежи той и си размишлява: "Какво ми остава сега? - Остава ми само едно око и една слабо движуща се ржка. Сега разбрахъ смисъла на живота. Цѣль животъ живѣхъ, ядохъ и пихъ, никому добро не направихъ. Чакай

поне сега, докато още мога да движа дъсната си ржка, да направя едно добро дъло". Извиква човъкътъ, който го гледалъ и му казва: "Дай ми единъ чекъ"! Донася му се единъ чекъ, и той съ слаба, трепереща ржка написва на него една сума отъ 20 милиона долари, като му се помолва: "Моля ти се, понеже азъ не мога да стана отъ леглото си, бжди тъй добъръ, извади тия пари отъ банката и скрито, безъ да те види нъкой, раздай тия пари на нъкои бъдни свои приятели". И какво става съ него? - Започватъ постепенно да се развързватъ краката и ржцътъ на този боленъ. Това е начинъ за трансформиране на енергиитъ. Сегашнитъ хора не разбиратъ това нъщо. Дойде имъ нъкоя болесть, тъ не знаятъ, какъ да я лъкуватъ. Какво означава болестьта? Като ви дойде нъкоя болесть, вие веднага тичате при лъкаритъ и слъдъ това казвате, много ни оскубаха тия лъкари. Казвамъ: чакайте, вие много лесно се освободихте. Тръбваше да дадете на тия лъкари най-малко 10 - 20,000 лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начинъ ще разберете, защо е дошла болестьта. Вие тръбва да разберете, защо идватъ болъститъ.

Ние, съвръменнитъ хора имаме едно криво понятие за щедростьта. Щедростьта е едно благородно качество, което като проявимъ, тръбва да се радваме. Значи, едната ржка у болника, която е останала здрава, направила първото добро. Тя подписала единъ чекъ. Така и вие тръбва да постжпвате, имането ви да се раздава не слъдъ смъртьта ви, а още при живъ. Питамъ: колцина отъ васъ, на които и краката, и ржцътъ сж здрави, сж направили едно добро? Или колцина отъ васъ, на които и ржцътъ, и краката сж здрави сме направили едно добро? И слъдъ всичко това нъкои питатъ: какъвъ е животътъ на слънцето? Тъ разбиратъ, че тамъ има отличенъ животъ. Нъкой питатъ: какво има на Венера? - Отлични работи има тамъ. Какво има на Марсъ? - Тамъ хората сж доста силни. Ами на Меркурий? - Тамъ хората сж много по хитри, отколкото тия на Земята. Единъ меркурианецъ ще те сметне 10 пжти по хитро, отколкото единъ човъкъ отъ Земята. Ами какво има на Юпитеръ? - Тамъ хората сж благо-

родни. Тѣ имать такава религия, каквато вие тукъ не сте сънували. Ами на Сатурна? - Тамъ има такава философия, такава наука, толкова реторти, въ които разлагатъ свѣта, че който иска да философствува, да отиде тамъ. Въ главитѣ на онѣзи, които изучаватъ философията тукъ на земята, оставатъ толкова много утайки, които създаватъ единъ вжтрѣшенъ песимизъмъ въ човѣка. Философитѣ сж най-голѣмитѣ песимисти. Тѣ разрѣшаватъ философски въпроси, но като нѣма кой да ги разбере, въ главата имъ се събиратъ много утайки, и като нѣматъ слуги, които да ги изхвърлятъ навънъ, наоколо имъ се натрупватъ цѣли буница. И най-послѣ казватъ: "Свѣтътъ не струва нищо"! Казвамъ на тѣзи философи, очистете бунището си наоколо!

Сега, и ние по сжщия начинъ казваме: всички хора сж лоши. Това е едно бунище. Ако всички хора сж лоши, а и ти си единъ отъ тѣхъ, значи и ти си лошъ. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? Хората се различаватъ едни отъ други по степеньта на своето развитие. И ние трѣбва да се радваме на ученитѣ, на благороднитѣ хора. Всѣки отъ васъ все ще попадне подъ влиянието на нѣкой ученъ, на нѣкой благороденъ човѣкъ. Нѣкои хора казватъ: ние трѣбва да се пазимъ отъ сегашнитѣ учени, да не се повлияемъ отъ тѣхъ. Ама че ти си чуденъ! Твоята майка и баща ти повлияха, твоитѣ братя и сестри ти повлияха, твоитѣ учители ти повлияха, а сега казвашъ: да се пазя да не се повлияя. Ами ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всѣка храна указва извѣстно влияние върху хората. И най-послѣ казвашъ: да не се повлияя. Щомъ ядешъ, ти ще се влияешъ; щомъ не ядешъ, нѣма да се влияешъ. Питамъ: какво общество може да се образува отъ такова учение? Какъвъ моралъ може да има въ такова учение? Казватъ сега: нека има повече дедективи, да хващатъ лошитѣ хора! Хубаво, съгласенъ съмъ, нека има много дедективи, но питамъ: ако въ България има единъ милионъ, какво ще стане съ този народъ? Най-лошитѣ хора сж дедективитѣ. Срещне те нѣкой човѣкъ и въ качеството си на дедективъ ти казва:

"Какво имашъ въ кесията си? Я извади паритѣ! Дай ги тукъ". Обере те и слѣдъ това ти казва: "Върви си сега и никому нищо да не казвашъ, ще си мълчишъ". Нѣма какво да прави човѣкътъ, ще си мълчи, дедективъ е това. И най-послѣ, дедективитѣ като нѣматъ какво да правятъ, сами ще създадатъ нѣкоя афера, да си отварятъ работа. На дедективи нѣмайте вѣра! И наистина сега всички държави иматъ дедективи, но ако те надминаватъ нѣколко хиляди, това вече може да провали държавата. Този не е моралниятъ въпросъ, който разрѣшаваме. Не е въпросътъ, дали трѣбва да има дедективи, или не, но всѣки трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитѣ и да бжде дедективъ самъ на себе си. И като разбираме този законъ, ние ще създадемъ едно красиво положение и за себе си и за другитѣ. Като съзнаемъ този законъ, нѣма да одираме кожата си, защото ще знаемъ, че всѣко одиране на кожата си е носене товъръ върху самитѣ насъ. И трѣбва да знаете, че не сте вие хората, които спасяватъ народитѣ. Богъ спасява всички. Въ това отношение ние сме за всички Божествени закони. Ние сме само противъ онова, което носи врѣда, защото врѣдата засѣга и народитѣ, засѣга и личния животъ, понеже всички искатъ да живѣятъ. Ако е добрѣ на единъ народъ, добрѣ ще бжде и на личностьта; ако е зле на единъ народъ, злѣ ще бжде и на личностьта. Слѣдователно, всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители трѣбва да иматъ желание, щото цѣлокупно да дѣйствуватъ за общото благо.

Та казвамъ: когато хората почнатъ да вѣрватъ въ едно учение и да мислятъ, че то е единственото, тѣ падатъ въ заблуждение. Лѣкаритѣ помагатъ на свѣта; учителитѣ помагатъ на свѣта; свѣщеницитѣ помагатъ на свѣта; майкитѣ и бащитѣ помагатъ на свѣта; всички хора изобщо помагатъ, но да мислятъ, че само бащитѣ и майкитѣ ще спасятъ свѣта, изпадаме въ друга крайность. Ако това учение бѣше вѣрно, тогава питамъ: онѣзи майки, които родиха своитѣ дѣца, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи учители, които учиха своитѣ ученици, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи държавни-

ци, които ръководиха съдбинитѣ на своя народъ, каквито бѣха старитѣ римляни и персийци, спасиха ли ги отъ смъртъ? Историята ни служи като указатель, какъ трѣбва да живѣемъ. Сега, нѣкои като ме слушатъ, може да кажатъ: ето едно учение, което руши съврѣменния общественъ строй! Съврѣменията общественъ строй е задръстенъ отвжтрѣ. Казвамъ: въ тѣзи тръжби има пѣсъкъ, корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и дойде въ изобилие чиста и прѣсна вода, да могатъ всички хора да пиятъ. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия всички хора трѣбва да желаятъ да дойдатъ умни управници. Умнитѣ хора трѣбва да управляватъ! Нѣкой ще каже: азъ да дойда на власть! Не, оставете да дойде на власть най-умния човѣкъ, който знае какъ да трансформира обществанитѣ енергии. Има хора родени за това, тѣ знаятъ, какъ да трансформиратъ разнитѣ енергии. Напримѣръ, има учени хора, които знаятъ какъ да трансформиратъ научнитѣ енергии. Дали ще бждешъ майка, баща, лѣкарь, или какъвто и да е другъ, това сж работи, раздѣлени отъ самата природа. Природата е турила всѣки едного на своето мѣсто. Но кагото туритѣ държавницитѣ за учители, и учителитѣ за държавници, вие разваляте общия редъ на нѣщата. То е все едно да поставите ржката на мѣстото на крака и кракътъ на мѣстото на ржката, да ги размѣстите. Питамъ: какво може да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си съ главата надолу.

Казва стихътъ: "Азъ самъ изтъпкахъ жлѣба". При изтжпкването ние всѣкога имаме за цѣль да възстановимъ хубавото и възвишеното у насъ да изхвърлимъ всички излишни джибри отъ насъ и да оставимъ само сладкия сокъ. Азъ уподобавамъ сладкия сокъ на знанието. Дѣйствително, на съврѣменното човѣчество трѣбва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате съ една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трѣбва да бжде сжщинската храна, или пъкъ се задоваляваме съ месна храна вие ще имате два различни резултата. Ако вие се задоволявате съ опивателни напитки, или съ чиста хубава вода, вие пакъ ще имате

два различни резултата. Следователно, истинското знание е само онова, което ще внесе във нас безсмъртието. И онзи, който иска да се запознае със закона за превръщане на енергиите, той трябва да потърси три неща, с които да се запознае. Той трябва да потърси най-първо Божията Любов, от която произтича вечния живот на безсмъртието. Той трябва да потърси Божията Мъдрост, която носи истинското знание, която носи разширение и усилване на светлината. Той трябва да потърси Божията Истина, от която произтича свободата и повдигането на човешкия ум. От там трябва да се започне. Защото, свободата се гради върху Истината. Знанието се гради върху светлината, а животът се гради върху Любовта. Ние не трябва да ги размества-ме, да мислим, че като намерим светлината, ще намерим и живота. Не, всяко нещо е на своето място. Любовта носи живота, Мъдростта носи светлината, а Истината носи свободата. Свободата пък води към закона за разширението и за трансформирането на енергиите. Ако един народ не е свободен, как може да живее той? Ако българите имаха това знание, не биха ли могли да живеят заедно? И богати и сиромаси щеха да живеят много добър живот и да бъдат образци, но при сегашните условия те не могат да живеят заедно. Защо? Защото всеки търси щастие само за себе си, а това не е Божествено. Божествено е когато нашето съзнание се прелива изцяло във Бога. Аз раздялям живота на материален, духовен и Божествен. Човек, който обича само себе си, се движи във материалния живот. Това е животът на крайния материализъм. Майката, която ражда дете, живее по закона на задължителността. Във този случай има нещо по-морално от това, да обичаш само себе си. Ние наричаме майчиното чувство "обществена добродетел". Във този морал обаче има известно ограничение, дълг, но свобода още нема. Божественият живот е този, когато нашето съзнание се прелее във Бога, и ние живеем във цялото и за цялото. И тогава ние знаем, че има и другъ начин, чрез който животът може да се прояви. Първона-

чалната клѣтка когато се прояви въ свѣта, нѣмаше нужда да се ражда тъй както човѣкътъ. Тя се размножава по другъ начинъ. Птицитѣ намѣриха единъ начинъ, по който да се размножаватъ. Рибитѣ намѣриха втори начинъ, по който да се размножаватъ, а човѣкътъ намѣри трети, по-съвършенъ начинъ, по който да се размножава.

И тъй, излишъцитѣ създаватъ лошитѣ хора. Тогава, какво трѣбва днесъ на бѣлата раса? - Не и трѣбва моралъ, но и трѣбва единъ Божественъ начинъ на живѣене, чрѣзъ който да се трансформиратъ енергиитѣ. И затова апостолъ Павелъ казва: ние силнитѣ трѣбва да носимъ слабитѣ. Но по какъвъ начинъ силниятъ трѣбва да носи слабия? Азъ мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и въ количка. Съврѣменнитѣ дѣца и на гръбъ сж носени, и съ количка сж возени. Азъ гледамъ всички съврѣменни майки, по-богатитѣ отъ тѣхъ, возятъ дѣцата си въ количка, а бащитѣ ги носятъ на гръбъ. И двата модела, обаче още не сж оправили свѣта. Кой методъ тогава е за прѣдпочитане? Дѣте, което изисква майка му да го вози съ количка, или да го носи на гръбъ, всѣкога ще живѣе или по закона на ограничението, или по закона на задлъжнението, но свобода нѣма да има. По този начинъ именно ще ви изнеса онзи великъ законъ, който обяснява защо съ създаването на жената дойде злото въ свѣта. Най-първо Богъ създаде мжжътъ и жената въ една плъть и имъ каза: "Живѣейте и двамата въ една плъть и използувайте всички блага на рая"! Обаче мжжътъ излѣзе толкова уменъ, че пожелалъ да обсеби цѣлата кжща за себе си, той искалъ да бжде господаря и казалъ на Господа: "Господи, нека излѣзе жената отъ тази кжща, направи и отдѣлна кжща, сама да си живѣе и ще си ходимъ на гости". Обаче и жената пожелала да си направи своя кжща, да бжде собственица. И отъ тогава до сега се води споръ между двѣтѣ страни, дали всѣки да си остане въ своята кжща, или жената да се върне въ кжщата на мжжа. За сега мжжътъ все взима жената въ кжщата си, но щомъ влѣзе тя, веднага запитва: ще прѣпишешъ ли кжщата си на мое име? Не е ли така? - Така е, това е атавизъмъ, който

изопачава въ насъ Божествения животъ. Това изопачаване пъкъ създава тия криви разбирания въ живота. Хората трѣбва да се върнатъ къмъ първия законъ, когато живѣеха заедно и да си кажатъ: ето тукъ можемъ да живѣемъ заедно. Тѣ първоначално живѣеха въ едно тѣло, въ единъ умъ, въ едно сърдце, значи и сега могатъ да живѣятъ така, да се разбиратъ и да си служатъ. Какво се подразбира да живѣятъ въ единъ умъ? Единиятъ умъ подразбира разнообразие, а многото умове разбиратъ еднообразие.

Сега нѣкой ще кажатъ: какъ може да бѫде това? Ще ви прѣдставя това нѣщо нагледно. Имамъ едно хубаво красиво шише. То е еднообразно, нали? Но послѣ го взема, удрямъ го въ земята, и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всѣко отъ тия парченца? Всѣки може да си вземе по една малка частица отъ това шишенце и ще я държи като нѣщо свещено, като нѣкаква свѣтиня. Какво ви ползуватъ тия малки частици? Не е ли по-хубаво тия малки частици да сѫ въ цѣлото шише и всички заедно да си служимъ съ него, като вложи всѣки своето разнообразие въ това видимо еднообразие? Туй разнообразие, за което вие говорите, азъ считамъ разнообразието на тия малки частици отъ счупеното шише. И всѣки казва: ти знаешъ ли, отъ какво шише съмъ азъ? Казвамъ: да, отъ много голѣмо шише си. Сега трѣбва да дойде онзи великъ, голѣмъ майсторъ, да събере всички тия малки частици и да ги тури въ онази първоначална фурна, да живѣятъ всички заедно, въ едно тѣло.

И тъй, казва апостолътъ: "Въ Христа Исуса ще се образува единъ общъ организъмъ и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие. Въ Стария Завѣтъ имаме примѣри, които ни показватъ, какви ще бѫдатъ послѣдствията отъ едно голѣмо разединение, и какви отъ единъ общъ животъ. Имаме примѣръ съ тритѣ момци, Ананий, Мисаилъ и Азарий, които туриха въ огнената пещь, поради това, че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и не му се поклониха. Запалиха пещьта, туриха ги вѫтрѣ, но тѣ не изгорѣха.

Обаче, когато туриха въ пещьта тѣхнитѣ неприятели, тѣ изгорѣха. Имаме и другъ примѣръ съ Данаила, когото туриха въ рова при лъвоветѣ, но тѣ не го изядоха. Когато, обаче, туриха неговитѣ неприятели, лъвоветѣ ги изядоха. Ако ти живѣешъ Божественъ животъ, по Бога, лъвътъ нѣма да те яде, и огънъ нѣма да те гори, но ако не живѣешъ по Бога, да му мислишъ. Азъ ви казвамъ, какъвъ е законътъ. Ако жената тури мѫжа си въ рова при лъвоветѣ, той ще излѣзе неповрѣденъ, но тя да му мисли. Влѣзе ли въ рова при лъвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ роклята и. Ако мъжътъ тури жената въ рова при лъвоветѣ, тя ще излѣзе неповрѣдена, роклята и ще остане цѣла, но ако той влѣзе при лъвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ неговитѣ дрѣхи. Ето защо, сега въ свѣта вие гледате само драми. Слѣдишъ, тукъ героя, тамъ героинята се отровили, самоубили. Вие казвате: ами това е най-хубавата трагедия! Казвамъ: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе въ свѣта. Единъ човѣкъ, който е създаденъ по образъ и подобие Божие, който е надаренъ отъ Бога, отъ самата природа съ толкова много блага, да вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще мяза на онзи блуденъ синъ, който почти цѣль животъ яде и пие. И когато изяде всичкото богатство, което бѣше взелъ отъ баща си, видѣ, че на свинете туриха да ядатъ рошкови, а за него нѣмаше, той извлѣче единъ добъръ урокъ и си каза: "На свинете даватъ да ядатъ рошкови, а азъ човѣкътъ, отъ такъвъ богатъ родъ, нѣмамъ даже и рошкови". Той отиде при баща си разкаянъ, съ пробудено съзнание и му казва: "съгрѣшихъ, изядохъ и изпихъ всичко, направи ме сега послѣденъ робъ при себе си, ще ти работя съ всичкото съзнание, което имамъ въ душата си".

Та казвамъ: вие трѣбва да разбирате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки отъ васъ индивидуално има нѣкакво нещастие, но докато ржката му още държи, нека подпише единъ чекъ отъ 10 милиона лева и ги раздаде на бѣднитѣ. Не слѣдъ смъртьта си, но още приживе подпиши единъ чекъ и го раздай на бѣднитѣ. Направишъ ли това, ти ще възкръснешъ.

Възкресението е законъ за прѣвръщане на енергиитѣ. И когато една по-нисша енергия се прѣвърне въ по-висша, човѣкъ се спасява. И ученитѣ хора сега се занимаватъ съ този законъ. Ако лѣкарьтъ разбира този законъ, той лесно ще помогне на болния. Има извѣстни утайки, извѣстни излишъци въ човѣка, както въ физическо, тъй и въ морално, тъй и въ умствено и въ сърдечно отношение. Тия утайки именно създаватъ страданията на съврѣменното човѣчество. Трѣбва да се знае, обаче, какъ да се използуватъ всички Божествени сили въ организма на човѣка! Туришъ ли въ ума си мисъльта да живѣешъ само за себе си, ти си турилъ началото на своята смърть. Туришъ ли въ ума си мисъльта да се прославишъ, ти си турилъ начало на своята смърть, или начало на своето нещастие. Туришъ ли въ ума си мисъльта да бѫдешъ силенъ, ти си турилъ начало на всички смущения. Нѣма какво да се стремя азъ да бѫда силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога, е силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога ще бѫде и разуменъ. Туй сега е логическо схващане.

Нѣкой казва: ние трѣбва да бѫдемъ обществени хора. Въ това отношение ние можемъ да бѫдемъ такива хора и нека бѫдемъ, но казвамъ, че единъ държавникъ най-първо трѣбва да служи на Бога. Владиката трѣбва да служи на Бога! Свещеникътъ трѣбва да служи на Бога! Ще ви прѣдставя една фигуративна картина, какъ дяволътъ и тъмнитѣ сили изобщо изопачаватъ умоветѣ на хората. Дяволътъ е интелигентенъ, човѣкъ съ маниери и похватъ. Той дойде при нѣкой българинъ, който е свършилъ четири факултета, и започва да му разправя: България има нужда отъ хора като тебе такива. Тя очаква на тебе, ти си този, който ще я спасишъ. Пъкъ и толкова хора още, все на тебе очакватъ. Знаешъ ли това? Само ти можешъ да свършишъ тази работа. Послѣ отива при другитѣ хора и имъ казва: знете ли, тамъ онзи нехрани майко се готви за пръвъ министъръ въ България, иска да издаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се отъ него. Настрои тѣзи хора противъ него и отново се връща да му говори: онѣзи тамъ тѣ чакатъ, тѣ

сж ти напълно прѣдани, съ най-голѣма готовность ти се прѣдаватъ. Ти ще имъ бѫдешъ спаситель. И най-послѣ, като го убѣди да стане министъръ, оттегли се. Този човѣкъ става министъръ, но скоро започва да се проваля, докато изнесатъ всичкитѣ му кирливи ризи навънъ: че майка му била такава, че баща му билъ такъвъ и т. н. Като изнесатъ всичкитѣ му кирливи дрипи, най-послѣ ще го турятъ въ затворъ и слѣдъ като излѣзе отъ тамъ вижда, че нищо не направилъ, не спасилъ България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяватъ България, но още не сж я спасили. Защо? Защото не дойдоха по Божественъ начинъ да спасятъ България, но гледаха повече за себе си. Не е въпросътъ да осъждаме, но азъ изнасямъ фактитѣ тъй, както сж.

Сега нѣкой хора ще кажатъ, че българскиятъ царь е виновенъ. Не е българскиятъ царь виновенъ. Ами у другитѣ народи все царетѣ ли сж виновни? Хубаво, ами ти, който живѣешъ въ своя домъ безъ царь, защо нѣма миръ между дѣцата ти и тебе? Въпросътъ не седи така, ние трѣбва да знаемъ да оброщаме злото въ добро. Ние трѣбва да имаме вѣра, безъ никакво съмнѣние и колебание. Ще ви дамъ примѣръ, да видите, какъ работи съмнѣнието. Върви единъ брътъ съ мене, иска да му направя една услуга. Казвамъ му: тази услуга не мога да я направя сега, нѣмамъ свободно врѣме нито минута, ангажиранъ съмъ. "Поне малко врѣме не можешъ ли да ми отдѣлишъ"? Той не вѣрва. Казвамъ му: отъ днесъ нататъкъ, около единъ мѣсецъ, всичкото ми врѣме е абсолютно ангажирано. "Отдѣли малко отъ това врѣме, което си опрѣдѣлилъ за други"! Казвамъ: това вече е изкушение. Този братъ трѣбваше да каже: Учителю, азъ нѣмамъ много работа, имамъ доста свободно врѣме, ще дойда да поработя съ тебе, за да си свършишъ по-скоро работата. Обаче, той не подига даже и пръститѣ си за работа, а иска отъ моето врѣме. Ако той дойде да работимъ заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно врѣме. Тогава за половинъ часъ ще можемъ да отидемъ нѣколко пжти до слънцето и да се върнемъ. То когато говоримъ за Божестве-

ната Любовь, подразбираме герои хора.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, нѣкой отъ васъ ще кажатъ: ние знаемъ това нѣщо. Добрѣ, като го знаете, като го разбирате, правете слѣднитѣ опити: имате, напримѣръ, нѣкждѣ по тѣлото си нѣкаква подутина, цирей, или какво и да е друго нѣщо, турете ржката си върху него и опитайте, дали може да прѣмине. Цireятъ е резултатъ на единъ излишъкъ у васъ, който трѣбва да се отправи въ друго направление. Или, имате нѣкакво възпаление, температурата ви е около 39 - 40 градуса. Вземете само рацинова масло, и не викайте никакъвъ лѣкарь. Опитайте се сами да трансформирате това болезнено състояние. Азъ не съмъ противъ лѣкаритѣ, но казвамъ, че онѣзи отъ васъ, които сж ученици, трѣбва да правятъ опити за трансформиране на енергиитѣ. Ученикътъ трѣбва да знае, какъ да трансформира своитѣ състояния. Ако пъкъ ви се случи да се залѣете въ врѣла вода, направете слѣдния опитъ: постарайте се веднага да се прѣдпазите отъ образуването на какво и да е възпаление, или отъ образуването на нѣкакъвъ мехуръ отъ изгорѣлото. Какъ бихте направили този опитъ? Азъ давамъ слѣдното обяснение: въ тѣлото на човѣка се намира извѣстна топлина, която азъ наричамъ "топлина на живота". Тази топлина е разпрѣдѣлена правилно изъ цѣлото тѣло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. А сега се случи да се залѣемъ нѣкждѣ съ врѣла вода, залѣемъ, напримѣръ, пръститѣ си, както става въ повечето случаи? - Явява се мехуръ. Защо? Защото врѣлата вода изсмуква естествената топлина на ржцѣтѣ и мехурътъ се повдига. Но ако въ този случай имашъ будно съзнание, топлината на ржцѣтѣ ти, специално на пръститѣ ще всмукне онази естествена топлина на врѣлата вода, наречена елексиръ на живота, и ти ще усѣтишъ върху ржката си една приятна хладина. Тогава, нито мехурътъ ще ти се издигне, нито рана ще ти се образува. Има хора, които могатъ да направятъ този опитъ, но съзнанието имъ всѣкога трѣбва да бжде будно. Не е ли будно съзнанието имъ, това вече е захласване. Ако ти искашъ да станешъ богатъ, да спечелишъ 10 милиона

лева, това е захласване. Ти искашъ да бждешъ красивъ - захласване е това. Ти искашъ да пишешъ най-хубавитѣ стихове - захласвание е това. Не е въпросътъ да пиша най-хубавитѣ работи, не е въпросътъ, какъ ще ви проповѣдвамъ, но казвамъ: ако отъ моята проповѣдъ можете да задържитѣ за себе си най-малкото зрънце, съ което да се нахраните, азъ ще се радвамъ. Това е проповѣдъ. Не задържитѣ ли едно зрънце отъ нея, вие може да я хвалите, че била отлична проповѣдь, че подобна на нея нѣма, това нищо не значи. колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава. Важното е, какви резултати произвежда тя.

Въ Писанието се казва: "Азъ самъ изтжпкахъ жлѣба".

Ако Господь самъ тжпче своя жлѣбъ, и ние трѣбва сами да тъпчемъ своя. То значи: ние сами трѣбва да трансформираме своитѣ енергии. Ние ще можемъ да стжпчемъ сами своя жлѣбъ, понеже Господь живѣе въ насъ. Де живѣе Господь? - Въ нашето съзнание. Щомъ имаме велико смирение на духа, ние ще можемъ сами да стжпчемъ своя жлѣбъ. Спорѣдъ менъ, най-великото качество, което човѣкъ може да има е смирението. То не е слабость. Смиреният човѣкъ е най-еластичният, най-пластичният човѣкъ въ свѣта. Всичко, каквото му се тури да носи, той издържа. И бѣдния може да дойде, и болести може да дойдатъ, и смъртъ може да дойде, т. е. за смирения човѣкъ смъртъ нѣма, но казвамъ, че каквото и да дойде до главата на смирения човѣкъ, той всѣкога е тихъ и спокоенъ, всичко издържа. Това е истинския човѣкъ. Той казва: Богъ, Който живѣе въ мене, не умира. Богъ, Който живѣе въ мене, сиромахъ не става. Богъ, Който живѣе въ мене, робъ не може да стане. Богъ, Който живѣе въ мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърдчи нито да се отчае. И десеть пжти да ме вързватъ, и въ затворъ да ме турятъ, като кажа: Господи! - всички тия вжжета веднага ще паднатъ.

И тъй, за всички онѣзи, които разбиратъ закона на смирението и закона за прѣвръщане на енергиитѣ и искатъ да ги прилагатъ, има извѣстни методи, тъй както въ хими-

ческитѣ лаборатории има методи и начини за извършване на химическитѣ реакции. И всички вие трѣбва да се заемете да трансформирате всички ваши сегашни състояния, да трансформирате всички ваши мисли, минали и настоящи, да видите, каква свѣтлина ще прозре въ ума ви. "Ние, силнитѣ, сме длъжни да носимъ теготитѣ на слабитѣ". Божественият човѣкъ трѣбва да управлява, а човѣкътъ на плътьта трѣбва да се подчинява на Божественият човѣкъ. Ще си кажешъ: слушай, ти ще живѣешъ и ще ходишъ по законитѣ на Бога, тъй както Той е наредилъ! Ако Го слушашъ, ти ще можешъ да направишъ всичко. Съ Бога всичко можемъ да направимъ. Като казвамъ, че съ Бога можемъ да направимъ всичко, подразбирамъ: човѣкъ, който е съединенъ съ Бога, може да изправи живота си. При сегашното състояние, въ което се намираме, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да изправимъ живота си и да придобиемъ вѫтрѣшенъ миръ и знание. Имаме ли това истинско знание, и паритѣ ще дойдатъ. Щомъ дойдатъ паритѣ, и хлѣбътъ ще дойде: Що сѫ паритѣ? - Тѣ сѫ знание. Паритѣ, златото и знанието, това сѫ синоними.

"Азъ самъ изтѫпкахъ жлѣба си". Стѫпчете вашия жлѣбъ така, че виното ви да не ферментира, а да си остане сладъкъ сокъ, който да употребите за вашето добро, за доброто на вашитѣ ближни и за славата Божия!

И тъй, закотътъ за прѣвръщане на енергиитѣ е великъ законъ въ свѣта!

Бесѣда, държана отъ Учителѣтъ,
на 25 априлъ, 1926 г. въ гр. София.

Избавената душа.

Темата на днешната ми бесѣда ще бжде "Избавената душа". Тъй бихъ я озаглавилъ на съврѣмененъ езикъ. Прѣди повече отъ 3,000 години Богъ казалъ на Моисея: "Азъ съмъ Богъ вашъ". Евреитѣ разбраха, че Богъ е Богъ само на евреитѣ. Прѣди 2,000 години пъкъ апостолъ Павелъ е казалъ: "Богъ, Който говори намъ въ миналото по много начини, въ послѣднитѣ дни говори намъ чрѣзъ своя Синъ". Човѣкъ за да може да разбере Божията мисъль, трѣбва да има единъ толкова широкъ умъ колкото е широка цѣлата вселенна, и толкова широко сърдце, колкото е просторенъ Божествения свѣтъ.

Съврѣменнитѣ вѣрующи хора се ограничаватъ въ дребни работи, т. е. тѣ се ограничаватъ въ една църква, въ една малка държава, въ своята кжща и считатъ тия нѣща за свѣти. Зданията не могатъ да бждатъ свѣти; тѣлото не може да бжде свѣто; шишето не може да бжде свѣто; лампата не може да бжде свята. Лампата свѣти, но въ сжщность кое свѣти? - Друго нѣщо свѣти въ нея. Щомъ прѣстане туй, което свѣти и стъклото вече не свѣти. А святитѣ нѣща винаги означаватъ нѣщо което свѣти. Съврѣменнитѣ хора сж въ заблуждение, като считатъ коститѣ на светията за свѣти. Чудни сж хората, когато вѣрватъ въ коститѣ на умрѣлия светия, а не вѣрватъ въ живия. Докато Христосъ живѣеше на земята, гониха Го, какво ли не правиха съ Него, а когато умрѣ, започнаха да му пѣятъ пѣсни да Го наричатъ Синъ Божи. Докато бѣше на земята, спориха дали е Синъ Божи или не. И досега даже спорятъ за това. Но благодарение, че не сме самo ние вѣрующитѣ хора на земята. Ние мислимъ, че тукъ на земята прѣдставляваме нѣщо вѣлико и отдѣлно отъ другитѣ хора. Не е така. Цѣлата вселенна, която Богъ е направилъ е пълна съ сжщества, които стоятъ много по-високо отъ насъ; тѣ сж много по-добрѣ организирани отъ насъ и по сърдце, и по умъ, и по духъ, и по душа, та ако речемъ да се сравняваме съ тѣхъ, ще замязаме на съврѣменнитѣ брѣмбазънци. Когато

единъ човѣкъ на земята почне да разсжждава, то значи, че той е единъ бръмбазънекъ, нищо повече. Ако нѣкой би отрекълъ тази истина, че хората мязатъ на бръмбазънци, азъ ще му докажа. Вижте, цѣлата земя е покрита съ гробища; цѣлата земя е мѣсто за смърть. На всѣкждѣ спорове, недоразумения, смърть. Цѣлата земя е обляна само съ сълзи и кръвь. И всички тия хора, наречени бръмбазънци се дѣлятъ на православни, на протестанти, на католици и tuti quanti. Има православни на земята, но кой човѣкъ може да се нарече православенъ? Православенъ е този, въ сърдцето на когото живѣе Божията Любовь, въ ума на когото прѣодолява Божията Свѣтлина, безъ никаква тъмнина. Православенъ е този, въ душата на когото Истината владѣе и навсѣкждѣ е свободенъ. Той не се управлява отъ закони писани отъ хората, но се управлява отъ единъ великъ, неизменень законъ, написанъ въ неговата душа. Такъвъ човѣкъ право слави Бога. Ако вземете този смисълъ на думата "православие", това разбирамъ. Но ако нѣкой мисли, че е православенъ само за това, че може да прочете Вѣруюто, така всѣки може да бжде православенъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, мязаме на онзи старъ философъ Талесъ, който си задалъ задача да намѣри отъ какво е направенъ свѣта. Той толкова се задълбочилъ въ идеята си, че слугинята му го считала за смахнатъ човѣкъ, та постоянно ходила подире му, да не би да стане съ него нѣщо. Единъ день, като ходила подиръ него, той падналъ въ единъ кладенецъ. Слугинята отишла подире му и му казала: "Ето на, съ твоята захласнатость ти падна въ кладенеца". Той отдолу и казалъ: "Намѣрихъ, че свѣтътъ е направенъ отъ вода". Въ търсенето на своята идея той не мисли нищо друго. И това, че падналъ въ кладенеца, не му обърнало внимание. Само една идея го занимавала. Слугинята му отгорѣ едно говори, той отдолу друго и казва.

Та казвамъ: какво трѣбва да разбираме когато Богъ казва "Азъ съмъ въ васъ"? Писанието казва: "Богъ е Любовь". Ако е истина, че Богъ е Любовь, и ние казваме, че Богъ е Богъ нашъ, туй качество - Любовьта - трѣбва да изпълни

душата ни. Въ другъ стихъ се казва: "Богъ е Богъ нашъ", а ние знаемъ, че Богъ е Свѣтлина, Богъ е Мждрость. Слѣдователно, тази Мждрость тази Свѣтлина трѣбва да бжде въ нашата душа. По какво се отличава мждрия човѣкъ? Ако всички хора станеха мждри, въ свѣта нѣмаше да има спорове. Ако пъкъ се явяваха нѣкои спорове, лесно щѣха да се разрѣшатъ. По какво се познава Любовьта? - Едно качество има Любовьта, а именно: дѣто има Любовь, има изобилие; дѣто нѣма Любовь, има сиромашия, ограничение, смърть. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме отъ Бога и ни нападне сиромашия, това е признакъ на безлюбие. Казва се въ Стария Заветъ: "Когато вие Ме любите, Азъ ще ви изпращамъ и ранния си дъждъ наврѣме, и кжсния си дъждъ на врѣме; тогава и добитъкътъ ви ще бжде добъръ, всичко ще бжде въ изобилие: жито ще има изобилно. Не ме ли любите, ще има бѣднотия."

Сега, съврѣменнията свѣтъ казва: да правимъ економия. Добрѣ е да правимъ економия, но кой прави економия? - Бѣдният. Богатият прави ли економия? Кое ще разрѣши въпроса: економията ли ще разрѣши въпроса, или изобилието? Единъ съврѣменен богаташъ, който ималъ всѣка година по нѣколко милиона разходи, търсилъ начинъ, кои пера да съкрати прѣзъ годината, но все не могълъ да ги намѣри. Когато, обаче, изгубилъ 10 милиона отъ свосто богатство, веднага съкратилъ своитѣ разходи съ 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нѣмалъ отъ кждѣ да харчи.

Сега всички спорятъ и разискватъ върху въпроса "да не крадемъ". Азъ не бихъ поставилъ въпроса тъй - да не се краде. Въ свѣта има законъ, който казва: "Да се не крадатъ пари, да се не краде хлѣбъ, да се не крадатъ плодове", но криво турятъ въпроса тамъ. Споредъ менъ, нѣма нищо въ това, че нѣкой открадналъ 10, 20 или 100 хиляди лева. Не е въ паритѣ, но въ лъжата. Внесешъ ли лъжата, кражбата е узаконена. Не казвашъ ли истината, лъжешъ ли, озаконена е лъжата. И ако вие искате да провѣрите единъ законъ, рѣшете въ себе си да говорите Истината, не прѣдъ хората, но въ съзнанисто

си. Съзнанието ви винаги трѣбва да бжде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опитъ за единъ месецъ и вижте, каква промѣна ще стане въ вашия душевенъ животъ. Ще видите, какъ небето ще почне да гледа на васъ. Сега вие чакате да дойде Христосъ. Тамъ, дѣто има лъжа, Христовиятъ кракъ нѣма да стжпи - туй да знаете! Защо? Защото и да дойде свободата, нѣма да ви ползува.

Ако ви се даде свобода, вие ще мязате на онази жаба, която дошла при една кокошка и и казала: "Хвани ме, прибери ме при себе си, азъ искамъ да стана стражъ на твоитѣ пилци, да ги пазя. Свържи ме за крака на едно отъ твоитѣ пиленца, че като ме дръпва то, нѣма да ходя въ водата". И така станало. Кокошката свързала жабата за крака на едно отъ своитѣ пиленца, но дошълъ единъ соколъ, хваналъ пиленцето, хваналъ и жабата. Задигналъ пиленцето, задигналъ и стражътъ. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, казваме на другитѣ хора грѣха, изобличаваме ги. Казваме за тѣхъ: чакай, да не би да дойде дяволътъ да ги вземе! Да, като дойде дяволътъ, и тѣхъ взима, и тебе задига. Този дявалъ съ когото хората се борятъ, не е вчерашенъ. Едно нѣщо има, съ което можемъ да побѣдимъ дявола. - То е да не говоримъ лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има вѣра, той ще бжде силенъ човѣкъ.

Съврѣменнитѣ хора си поставятъ нѣкаква религия и казватъ, че религията е необходима за човѣка, докато се усъвършенствува, докато се прѣчисти, докато повѣрва въ този, или въ онзи свѣтия, а като се минатъ хиляди години, тогава ще станатъ добри и свети хора. Проучете, обаче, историята на великитѣ хора и ще видите, че тѣ сж започнали съ това правило - безъ никаква лъжа! И когато лъжата изчезне отъ насъ, или я извадимъ вънъ, ние ще усѣтимъ вжтрѣшна свобода, а умътъ ни ще почне да работи по-добрѣ. Сега, когато ние говоримъ за Истината, ние разбираме съврѣмената истинска наука. Лъжата, това е заблуждение, а Истината, това е една велика Божия наука. И Богъ създаде свѣта, за да познаемъ Неговата Истина, която носи Великата Свобода

на Душата. Слѣдователно, Истината и лъжата сж двѣ нѣща несжвместими. Истината носи красота въ себе си, носи богатство въ себе си, носи сила въ себе си, носи знание въ себе си, носи мощь въ себе си, носи безсмъртие, носи всички блага въ свѣта. Тя обема цѣлокупния животъ. Азъ засѣгамъ този въпросъ, защото нѣкои казватъ, че Истината не е за земята. Да, ние живѣемъ на земята, но Истината е за вашитѣ души. Ние можемъ да искаме Истината, можемъ да търсимъ Истината и можемъ да живѣемъ съ нея.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че лошитѣ хора на земята сж повече, отколкото добритѣ. Не е вѣрно. Въ свѣта има само единъ лошъ човѣкъ и трима добри - това е математическа пропорция: единъ лошъ човѣкъ се пада на трима добри. Въ свѣта има само единъ който мрази, а трима, които любятъ. И затова злото въ себе си остава всѣкога безплодно. Злото е осждено на вѣчно безплодие. И когато писанието казва, че грѣшнитѣ хора ще се изтриятъ отъ лицето на земята, това подразбира, че всички безплодни нѣща ще изчезнатъ отъ земята. Защо? Защото тѣ се изтриватъ. И онѣзи отъ васъ, които сте стари, то е по причина на това, че не вѣрвате въ Истината, а вѣрвате въ лъжата. Мислите, че безъ лъжа не може. И казвате: поне една бѣла лъжа не може ли? Питайте коя и да е жена, на колко години е, тя ще ви каже: не зная, баща ми не е записалъ точно годинитѣ ми. Попитайте единъ депутатъ, на колко е години, той ще каже: азъ съмъ на повече отъ 33 години. Защо? Защото ако каже, че е на 29 години, ще го изхвърлятъ отъ камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е то ще каже, че е на 21 години. Нѣма да ви каже, че е на 15 или 16 години, защото иска да се жени. Това число отъ 33 години нагорѣ е опасно за женитѣ. Това сж психологически, вжтрѣшни настроения у човѣка.

Сега, човѣкъ иска да разбере живота си, той иска да живѣе щастливо на земята. Нѣкои разбиратъ религията като една външна форма, но азъ не я разглеждамъ като едно външно проявление. Религията не може да сжществува на

физическия свѣтъ, тя не може да се вложи въ църквата. Ако мислите, че зданието, църквата, свещеницитѣ съставляватъ религията, вие сте на кривъ пжть. Не, всичко това е външно проявление на религията. Религията е отношение на душата къмъ Бога. Тя е единъ изборъ на душата, който, слиза отгорѣ. Религията е отношение на човѣка къмъ неговата сжщина, тя е отношение на човѣка къмъ Бога. Тя не е нещо, което хората могатъ да създаватъ. Никой човѣкъ въ свѣта не може да те направи религиозенъ. Слѣдователно, каквото е избрала всѣка душа отгорѣ, това и проявява. Баща ти и майка ти могатъ да бждатъ много религиозни хора, но ти си свободенъ да се проявишъ какъвто си. Религията е актъ на човѣшката душа. Тя се проявява така, споредъ както се ражда. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Добриятъ човѣкъ при всички условия си остава добъръ. Нищо не е въ състояние да измѣни неговитѣ условия. Заблуждение е, когато мислятъ за човѣка, че условията могатъ да го измѣнятъ. Човѣкъ самъ може да измѣни себе си. Нѣкой пжть си казвате: искаме да опитаме лъжата. - Може да я опитате. Нѣкой пжть си казвате: искаме да опитаме умразата . Може да я опитате. На човѣка е позволено да опита всичко. Но щомъ опита, всѣко нѣщо си има свои послѣдствия. Слѣдователно, правата философия на живота е слѣдната: не съжалявайте за погрѣшкитѣ които сте направили, но ги изправете! Да изправи човѣкъ една своя погрѣшка, въ това има велика сила. Че ако нѣмате прѣпятствие въ живота, дѣ ще се покаже вашата сила? Ако допуснемъ, че всичко работи за васъ, отъ какво ще се ползувате вие. - Нѣма да се ползувате отъ нищо. Тъй щото Божията сила седи въ изпълнението Великия Божи Законъ, който работи въ душата ни. Само така ще придобиемъ Божественото Знание. Божественото Знание седи въ това, да се опознаятъ хората на земята.

Питамъ ви: вие, които живѣете на земята, познавате ли се? - Не се познавате. Азъ често виждамъ въ домоветѣ бащи и майки не познаватъ своята дъщеря. Хукатъ я, викатъ и, обвиняватъ я въ едно или друго, каратъ я да стане слугиня

нѣкждѣ, но ще се намери нѣкой външенъ човѣкъ, който да я оцѣни. Баща ти и майка ти не те познаватъ, но този външенъ човѣкъ те познава - той те люби. Не ви ли познава единъ човѣкъ, той не може да ви люби. Познава ли ви, той ви люби. Казва се въ Писанието: "Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе, Единого, Истинаго Бога". Казва се по-нататъкъ: "Онѣзи, които Богъ познава, живѣятъ, а онѣзи, които Богъ не познава, умиратъ". Значи, животъ има и въ непознаването. И като умира човѣкъ, пакъ живѣе. Нима мислите, че болният човѣкъ не живѣе? Живѣе но всѣка вечерь най-малко 500 пжти ще си прибере краката, ще ги разпусне, ще се обръща на една, на друга страна, измжчва се. Това животъ ли е? Ако една грѣшна душа влѣзе въ задгробния животъ и си припомня своитѣ прѣстжпления едно слѣдъ друго, питамъ: какъвъ животъ има въ тия мжчения? Това е животъ само на мжчения. Когато говоримъ за живота на Любовьта, това е животъ безъ никаква лъжа.

Сега, като ме слушате, азъ бихъ желалъ да има поне единъ човѣкъ, свободенъ отъ лъжата. Не зная, може да има нѣкой отъ васъ, който да е свободенъ отъ лъжата, азъ бихъ се радвалъ на това, но нека туримъ днешният Великдень като день на ново начало, отъ което да заживѣемъ безъ лъжа. Да направимъ този опитъ до идната година. Днешният Великдень да бжде Великдень безъ лъжа Великдень съ какво? - Съ Любовь къмъ Истината. Дойде ти нѣкоя мжчнотия, спри се въ съзнанието си: не изучавай, какво казватъ философитѣ, дали има, или нѣма задгробенъ животъ: ти самъ можешъ да провѣришъ, дали има задгробенъ животъ или не. Не питай, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога; ти самъ можешъ да провѣришъ, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога. Нѣкой отъ васъ е боленъ. Самъ може да провѣри, дали може да оздравѣе, или не. Вие сами можете да намѣрите, какъвъ е лѣкътъ за вашата болка, и дали има лѣкъ, или не. Имате нѣкаква мжчнотия въ душата си, сами можете да провѣритѣ, дали можете да я прѣмахнете, или не. Какъ? - Ако вие положите днешния Великдень като день

на Истината. Ама вие ще ми кажете сега: каква полза отъ това, човѣкъ да говори Истината. За сега човѣкъ като търгува съ хората, все трѣбва да замотае малко работата. Азъ не казвамъ за замотаване. Вие като продавате вашитѣ портокали, може да ги опаковате въ хартии, но вжтрѣ тѣ трѣбва да сж здрави. Идеитѣ ви вжтрѣ трѣбва да сж здрави. И ако давате скритомъ, ако давате по Господа, повече давайте. Въ истината всѣкога трѣбва да има едно вжтрѣшно изобилие, да се познае, че вършимъ всичко заради Божията Любовь. Съзнанието ни всѣкога трѣбва да бжде будно и да поставимъ като вжтрѣшно начало на своитѣ постжпки мисъльта, че вършимъ всичко заради Бога. Съ това да бжде занято винаги нашето съзнание.

И онѣзи отъ васъ, които изучаватъ закона на Любовьта, трѣбва да знаятъ, че този законъ е несъвмѣстимъ съ любовьта на съврѣменното човѣчество. Казва апостолъ Павелъ, че Богъ въ древностьта е говорилъ чрѣзъ пророцитѣ на хората, но тѣ не вѣрваха. Послѣ имъ говори чрѣзъ своя Синъ, и пакъ не вѣрваха, имаше едно разколебаване. Но сега Богъ иде да говори на хората по другъ начинъ. На съврѣменнитѣ хора Богъ ще говори чрѣзъ Истината. Истината, това е най-високиятъ връхъ, който ще бжде виденъ отъ всички. И законътъ за истината е слѣдниятъ: онзи, който я възприеме, възкръсва, а онзи, който не я възприеме, умира. Въ Писанието се казва: "Богъ говори на хората чрѣзъ Своя Синъ". Защо именно чрѣзъ Своя Синъ, а не чрѣзъ другиго? Задавали ли сте си въпроса: защо бащитѣ и майкитѣ искатъ да имать дѣца? Най-първо вие живѣете сами, но слѣдъ това искате да имате синъ или дъщеря. Това е единъ много дълбокъ въпросъ. Синътъ, това сж новитѣ условия на живота, това сж условията при които душата може да живѣе. Въ Сина е скритъ вѣчния животъ. Тамъ е скрита младостьта, тамъ е скритъ Божествения животъ. Затова, всѣка майка иска да роди единъ синъ, да роди Божественото. Какво означава Синътъ? - Това е най-великото въ човѣшката душа. А хората, като не разбиратъ този законъ, изопачили сж го и казватъ: да ро-

дя едно дѣте, та да се забавлявамъ. Но, когато майката роди единъ синъ, тя ще бжде свързана съ вѣчнитѣ условия на живота. Когато се раждатъ братята и сестритѣ, това сж двѣтѣ страни на вѣчната, на великата Истина. И когато майката каже, че има синъ, тя всѣкога въ душата си трѣбва да разбира Божественото. И сега се казва, че синътъ ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато бащата ражда сина си, бащата ли е по-голѣмъ, или синътъ? Майката, която ражда дъщерята, майката ли е по-голѣма, или дъщерята? Това сж човѣшкитѣ разсжждения.

Слѣдователно, когато ние кажемъ, че сме чада Божии, или дѣца Божии, ние подразбираме, че Вѣчното или Божественото е вече вложено въ насъ, и ние прѣдставляваме този Божественъ елементъ. Божественото въ свѣта има за цѣль да уподоби всичко на себе си. Казвамъ: само въ Божественото се крие истинското знание. Знанието е потребно за всички. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Съврѣмената наука е достигнала до извѣстни задачи, до извѣстни данни по този въпросъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по извѣстни бѣлѣзи. Той има особенъ строежъ. Любящиятъ човѣкъ има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Мждростьта има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Истината сжщо така има особенъ строежъ. Не само това, но тѣ се различаватъ и по ржцѣтѣ си, и по очитѣ си и т. н. Ако азъ подложа кожата на единъ добъръ човѣкъ подъ моя микроскопъ, който увеличава 3,000 пжти, кожата му коренно ще се различава отъ кожата на единъ прѣстжпникъ, а именно: по геометрическата си форма, по множеството на клѣткитѣ по множеството на порить и т. н. Кожата на добрия човѣкъ има повече пори, повече клѣтки отколкото кожата на прѣстжпника. Нервната система на добрия човѣкъ има повече разклонения повече образувания и е отъ по-финна материя. У лошия човѣкъ нервната система е първообразна и съ по-малко разклонения. Сжщото е и съ артериалната и венозна система. Сжщото е и съ гънкитѣ на нѣговата мозъчна система. Въ мозъка на добрия човѣкъ има повече клѣтки, отколкото у лошия. Пръститѣ у лошия

човѣкъ сж съвсѣмъ отжпели, той не е тъй чувствителенъ, както добрия. Въ клѣткитѣ на неговия езикъ, на неговия носъ сжщо става извѣстно отжпѣване. Той не вижда нѣщата надалечъ. Само близкитѣ работи вижда. Неговиятъ умъ е отъпенъ, той не вижда далечнитѣ нѣща. Ето защо, подъ думитѣ "добъръ" човѣкъ, или човѣкъ на "Истината", или човѣкъ на "Мждростьта" или човѣкъ на "Любовьта", разбирамъ хора съ съвсѣмъ другъ строежъ отъ този на обикновения човѣкъ. На такива хора и носътъ е другояче устроенъ. Азъ не говоря за външната форма само, но подразбирамъ съвършенството на носа. Ако отрѣжемъ носа на единъ такъвъ човѣкъ и го прѣтеглимъ, специфичната му тяжесть се отличава отъ този въ обикновения човѣкъ. Носътъ на единъ лошъ човѣкъ тежи най-малко съ 25 грама повече отъ носа на добрия човѣкъ. Ржката на лошия човѣкъ отъ лакета надолу тежи два пжти повече, отколкото ржката на единъ добъръ човѣкъ; но ржката на добрия човѣкъ по сила е много по-силна, отколкото ржката и на най-силния пехливанинъ. Ако единъ добъръ човѣкъ хване съ ржката си и най-силния пехливанинъ, който може да спира съ ржката си единъ конь, ще може да го дигне въ въздуха. Нѣкои отъ васъ може да се чудятъ на тия нѣща, да мислятъ, че това сж приказки отъ 1001 нощь.

Прѣди 15 години въ Америка имаше една млада, много красива и добра мома, въ ржката на която се развиваше особена сила, и затова ученитѣ правиха съ нея много научни опити. Напримѣръ, осемъ души мжже държаха въ ржцѣтѣ си едно дърво, и тя като поставяше ржката си отгорѣ, движеше това дърво. Тѣ не можеха да го задържатъ. Послѣ тѣ взимаха това дърво и го притискаха здраво въ едно менгеме, но отъ тамъ тя свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде врѣме, когато всѣки ще почувствува добритѣ хора въ свѣта. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдатъ въ едно такова голѣмо събрание, като нашето, достатъчно е само да махнатъ съ ржката си, за да повалятъ всички на земята. А сега съврѣменнитѣ хора мислятъ, че добритѣ хора сж баби въ свѣта, че тѣ сж първитѣ глупци, които търсятъ нѣща из-

вънъ свѣта. Не, не е така. Ние разбираме тия закони: ние разбираме, защо съврѣменния свѣтъ е така устроенъ; ние разбираме, защо има сждии: ние разбираме, защо единъ народъ се е организиралъ; ние разбираме, защо човѣчеството се стреми къмъ Знанието, защо се стреми къмъ Мждростьта, къмъ Истината, къмъ Любовьта; ние разбираме вжтрѣшния смисъль на живота. Кои ние? Като говоримъ "ние", разбирамъ всички онѣзи хора, които схващатъ живота по този начинъ.

И тъй, този великъ животъ е за всички. Ние не изолираме никого отъ живота. Всѣки човѣкъ самъ може да се изолира. Хората се изолиратъ по слѣдната причина. Тѣ мислятъ, че като се откажатъ отъ Бога, като станатъ лоши, тогава ще бждатъ свободни. Запитватъ нѣкого: ти дъновистъ ли си? Нѣма да кажешъ, дали си дъновистъ, или не, но ще кажешъ: азъ вѣрвамъ въ Божията Любовь, азъ вѣрвамъ въ Божията Мждрость, азъ вѣрвамъ въ Божията Истина. Понеже всички хора сж братя, затова азъ вѣрвамъ въ всѣки човѣкъ, който говори или който проповѣдва за Бога. Ще кажете: ама това е заблуждение. А, заблуждение! Този човѣкъ е въ заблуждение, а ти знаешъ Истината. Питамъ: ако стопите днесъ всички хора, ще направите ли отъ тѣхъ единъ Христосъ? Може да направите тѣлото на Христа, но въ него нѣма да има ума Христовъ, нѣма да има сърдцето Христово. Отъ това гледище, съврѣменнитѣ хора сж автомати, съврѣменнитѣ хора сж страхливци. На кого слугуватъ тѣ? И когато се говори Истината, нѣкои ще кажатъ: законъ има за това! Не, никакъвъ законъ нѣма за Истината въ свѣта. Тя сама е законъ. Всички закони сж обосновани на Истината. Всички закони сжществуватъ по причина на великата Истина. Ако ти отнемешъ Истината, законитѣ вече не сжществуватъ. Тѣ сж изразъ на Истината. Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влѣзе въ единъ домъ, ще го направи щастливъ тя ще направи майката любяща, защото Любовьта сама по себе си не може да люби, Любовьта може да възлюби Истината. Нѣкой казва: направи ме да любя! Азъ ще ти кажа, какъ можешъ да любишъ: иди при Истината, и тя ще те на-

учи, какъ да любишъ. Идете при Истината, възлюбете я, и тя ще ви покаже, какъ да любите. Като я възлюбите, вие ще мязате на единъ вѣченъ изворъ, на една велика рѣка, която, прѣзъ каквито мѣстности и да минава, все ще ги пои, ще бжде едно велико благословение за тѣхъ. Питамъ тогава: изворитѣ, които текатъ, мжтни ли сж? - Всички извори сж бистри. Всички рѣки, които текатъ, бистри ли сж? Ти можешъ да познаешъ, колко е дълга една рѣка по следното: колкото е по-мжтна, толкова е по-дълга; и колкото е по-бистра, толкова е по-кжса. Като срѣщна единъ човѣкъ, който обича да лъже, азъ казвамъ: дълго врѣме се е минало, откакто този човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога, т. е. отъ извора си. А като срещна единъ човѣкъ, който всѣкога говори Истина, азъ казвамъ: този човѣкъ скоро е излѣзълъ отъ извора си. Събератъ се майката и бащата днесъ и казватъ на сина си: синко, ти нѣма бждешъ тъй глупавъ, да казвашъ Истината, ще замотавашъ работитѣ по малко. Не, тази година ще туримъ въ живота си началото - безъ лъжа!

Да говоримъ Истината, не значи всѣкога да говоримъ съ думи. Щомъ те видя, това значи, че азъ ти говоря вече. Защото свѣтлината се изявява съ думи. Прѣдставете си, че азъ ви видя! Какъ ще изразя това, че съмъ ви видѣлъ? Нали чрѣзъ езика на Истината? Ами ако азъ чуя, че ти говоришъ, какъ ще оповестя това на свѣта? Нали чрѣзъ музиката? Чрѣзъ очитѣ, чрѣзъ говора се изразява знанието. А когато човѣкъ слуша, той трѣбва да пѣе. И когато нѣкой ме пита: ти чу ли еди-кого си? - Като отговоръ, азъ ще му запѣя най-хубавата ария. А когато нѣкой ме запита: ти видѣлъ ли си еди-какво си? - Като отговоръ, азъ ще му цитирамъ единъ отъ най-хубавитѣ стихове отъ философията на нѣкой виденъ философъ отъ древностьта. Това значи, че съмъ видѣлъ, или че съмъ чулъ. И ако нѣкой ме запита: ти помириса ли хубавото въ живота природа? Азъ ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Слѣдователно, помирисването въ живота може да се изяви чрѣзъ яденето, значи по обратния пжть.

И тъй, знанието се изразява чрѣзъ говора; слушането

- чрѣзъ музиката, а процеса на помирисването - чрѣзъ яденето. Ние сега изучаваме първия законъ - съвършенството на яденето. И ако ме питатъ, защо хората ядатъ, азъ ще имъ кажа: хората ядатъ, защото изучаватъ великата наука на обонянието. Въ стомаха при този случай се държатъ отлични рѣчи. Най-голѣмото угощение е въ стомаха. Тамъ присъствуватъ около 10,000,000 клѣтки. Тамъ има голѣма трапезария съ много поканени гости, съ своитѣ вилици и лъжици - ядене и пиене, пѣние има въ тази велика трапезария. На това угощение присжтствуватъ графове, князе, царе, барони, но и свещеници има тамъ. Държатъ се похвални рѣчи, всички говорятъ за великия готвачъ, който е сготвилъ хубавото ядене. И всички казватъ: отличенъ е този готвачъ!

Та казвамъ: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянието.

Казва се въ Писанието, че Богъ е вдъхналъ дихание въ носа на човѣка, и той станалъ жива душа. И казалъ му послѣ Господь: "Ще ядешъ и ще опиташъ всичко въ свѣта". До тамъ сме дошли днесъ. Въ свѣта иде друго едно писание, споредъ което Господь ще създаде новия типъ човѣкъ, Богъ ще му вдъхне дихание чрѣзъ ушитѣ, и този човѣкъ ще се научи да пѣе. И най-послѣ ще дойде епоха, прѣзъ която ще се създаде най-новия човѣкъ, и тогава Богъ ще му вдъхне дихание прѣзъ очитѣ. И този човѣкъ ще говори най-сладкитѣ и най-разумнитѣ слова. Сега Господь ще вдъхне дихание на хората прѣзъ ушитѣ, затова тѣ трѣбва да се научатъ да пѣятъ. Всички хора трѣбва да се научатъ да пѣятъ, затова именно и азъ говоря за музиката. Всѣки човѣкъ, на когото гласа хъхри, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Човѣкъ, който не пѣе, това не говори добрѣ за него. Азъ не говоря за старата култура, но говоря за новата култура, въ която пѣнието е необходимо. Лѣгате ли, ставате ли, идеята за пѣнието трѣбва да се втълпява въ ума ви. Вие трѣбва да се приготовлявате за пѣвци, не като онѣзи европейски пѣвци, които пѣятъ само за прѣдъ сцената. Вие трѣбва да се приготовлявате за единъ концертъ прѣдъ ангелитѣ, тѣ да ви харесатъ. Нѣкой казва:

азъ съмъ добъръ човѣкъ. Казвамъ изпѣй ми една пѣсенъ, да ти кажа, какъвъ си! По пѣнието ще те позная, дали си добъръ човѣкъ, или не. Той казва: гласътъ ми е малко развален. Казвамъ: да, разбирамъ. Вижте онѣзи грубитѣ хора, убийцитѣ, прѣстжпницитѣ, пѣсеньта изчезва въ тѣхъ; ржцѣтѣ имъ се скжсяватъ, изобщо въ тѣхъ става едно израждане. Въ човѣкъ, който е убилъ 10-тина души, всѣкаква пѣсень изчезва. Когато змията направи най-голѣмото прѣстжпление, ржцѣтѣ и изчезнаха, краката и се изгубиха. Тя скри краката си и така, безъ ржцѣ и безъ крака, можа да влѣзе въ рая. Ужасно нѣщо е, когато човѣкъ започне да лъже! Всички негови чувства, всички негови способности започватъ да се атрофиратъ, лицето му обраства съ косми, брадата му лѣга назадъ, носътъ му става кжсъ, челото му малко, ушитѣ му ставатъ сжщо малки, очитѣ му изпжкватъ навънъ, докато най-послѣ този човѣкъ съвсѣмъ се прѣвръща въ животно. Туй наричаме законъ на израждане. Когато човѣкъ върви по закона на самоусъвършенствуването, челото му става голѣмо и широко, брадата се издава напрѣдъ, ушитѣ се оформяватъ. Всичко това сж външни признаци, външни промѣни, които ставатъ съ човѣка. Но ако погледнете на онѣзи промѣни, които ставатъ въ човѣшкия мозъкъ, които ставатъ въ стомаха, както и въ самитѣ мускули, когато човѣкъ се самоусъвършенствува, вие ще имате ясна прѣдстава за великия човѣшки организъмъ. Туй наричамъ азъ дѣло на живата природа.

Ако ние можемъ да проектираме на платно човѣшкия организъмъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една велика картина, щѣхме да видимъ нѣщо много красиво. Ако можемъ да разгледаме човѣшкия мозъкъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една отъ най-великитѣ картини. Ако можемъ да проектираме човѣшкото око въ процеса на своето развитие, тъй както то схваща свѣтлината щѣхме да имаме една отъ най-красивитѣ прояви въ живота. И ако можемъ да видимъ човѣшкия гортанъ или човѣшкия ларинксъ тъй, както се проявява, щѣхме да видимъ, какво велико нѣщо се крие въ неговитѣ клѣтки, които сж изпълнени отъ идеята да пѣятъ. Това

не се постига само съ упражнение. Това се дължи и на онзи великъ пѣвецъ, който е изпълненъ отъ идеята да пѣе. Той, като влада законитѣ, чрѣзъ своята мисъль внушава на всички тия клѣтки да пѣятъ. И тѣзи клѣтки, като разумни сжщества, отъ своя страна, казватъ: добрѣ, и ние ще пѣемъ заедно съ тебе. И когато клѣткитѣ на този човѣкъ започватъ да пѣятъ, всичко излиза много хубаво: Тия клѣтки ни учатъ да пѣемъ. Азъ ги наричамъ "малкитѣ Божествени слуги". Нѣкой казва: азъ слушамъ пѣнието. Не, Господь туря тия малки душички на пѣнието да те учатъ, тѣ сж специалисти, затова тѣ ще те научатъ, какъ да пѣешъ и какъ да слушашъ. Клѣткитѣ на окото по сжщия начинъ ще те научатъ, какъ да глѣдашъ.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че ние сме, които мислимъ; че ние сме, които пѣемъ; че ние сме, които слушаме. Не е така. Ние още сме дѣца които имаме голѣмо мнѣние за себе си, но въ сжщность много малко знаемъ. Че сме дѣца, вижте на какво мязаме, като се родимъ. Майката трѣбва най-малко три години на редъ да ни мие, да разтрива дѣтето си, докато го събуди. Тя трѣбва поне до 21-ва му годишна възрасть да го разтърсва. И майката го разтърсва, и учителитѣ го разтърсватъ, а слѣдъ това и обществото, докато стане най-послѣ човѣкъ готовъ за работа, да напише нѣкоя книга, да свърши нѣкоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силитѣ му го напущатъ, че мозъкътъ му почналъ да отслабва. Не е така. Дѣ остана ученият човѣкъ? Отъ новото гледище ученият човѣкъ е всѣкога ученъ; той знае своето минало, знае своето бждаще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Слѣдователно ние, съврѣменнитѣ хора, изучаваме настоящия животъ, както и това, което можемъ да направимъ прѣзъ този животъ. Отъ Божествено гледище най-важният животъ е днешният, а отъ човѣшко гледище - бждещият животъ.

И тъй, казвамъ: спасената душа, или избавената душа е тази, която трѣбва да има свобода. Това, което ви говоря е, че вие трѣбва да имате основа. Вие имате вече поставена

една Божествена основа, а сега ви давамъ начинъ, какъ трѣбва да градите. Който нѣма основа, нека тури за основа Истината и върху тази основа да гради. На онѣзи отъ васъ, които искатъ да станатъ ясновидци, да виждатъ право, казвамъ днесъ: прѣстанете да лъжете и да се лъжете! Никаква друга философия! А това, дали ще можете, или не, дали обществото е готово, или не, оставете този въпросъ настрана. Ние не живѣемъ за обществото, ние живѣемъ за Бога. Казвате: дали мога да направя това нѣщо, или не мога. Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си домъ и да тръгне подиръ единъ нехранимайко, защо вие не можете да направите това заради Бога? Глѣдамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ говори за Бога, а като го турятъ на единъ изпитъ цѣлъ се разтреперва. Отдѣ е влѣзълъ страхътъ у хората? - Страхътъ е туренъ само като прѣпятствие, да се опита вашия характеръ, да видите, до колко сте силни. Безъ страхъ въ свѣта не може. Богъ е вложилъ въ страха една сила, и ти трѣбва да хванешъ страха и да извадишъ тази сила отъ него за своето самоусъвършенствуване. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхувашъ. Въ умразата сжщо тъй Богъ е вложилъ една сила, която ти трѣбва да използувашъ. Затова и умразата ще ходи съ тебе, но ти нѣма да мразишъ. И въ лъжата сжщо така има едно богатство, една сила, която е потребна. Ти ще използувашъ лъжата, безъ да лъжешъ, само ще използувашъ нейната сила. Слѣдователно, ако лъжата те побѣждава и взима отъ тебе нѣщо, ти губишъ. Ако пъкъ ти взимашъ отъ нея, печелишъ. Кажете ми сега: кое е по-хубаво, търговецътъ да дава, или да взема? - Да взима, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика, да придобива знания, или да дава? - Да придобива. Кое е по-хубаво за единъ великъ писатель, да придобива знания и да пише, или само да дава? - Да придобива. Ние трѣбва да придобиемъ нѣщо въ този свѣтъ. Придобивката всѣкога носи едно благо. Тази придобивка е Истината. И наистина, прѣзъ тази година ние трѣбва да придобиемъ Истината въ нейната нова форма. И когато всички хора казватъ, че ще възкръснемъ, какво разбираме

подъ възкресението? - Че ще придобиемъ Истината.

Казва Христосъ: "Като чуятъ гласа на тази Истина, ще оживѣятъ и ще възкръснатъ". И тъй, както Талеса, азъ казвамъ: "Бждещиятъ свѣтъ ще е направенъ отъ Истина". Затова, всѣки човѣкъ, който търси Истината, трѣбва да влѣзе въ най-дълбокитѣ мѣста на земята. Човѣкътъ на Истината е човѣкъ на съвършеното безстрашие. Той не е страхливъ човѣкъ. Това не значи, че страхътъ не се проявява въ неговата душа, но като дойде страхътъ, той го побѣждава. Нѣкой казва: да ме освободятъ отъ страха! Нѣма какво да те освобождаватъ. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхуващъ. Пъкъ и отъ умразата нѣма какво да те е страхъ. Ще ходишъ съ нея, безъ да мразишъ.

Сега, ако Богъ е Богъ нашъ, какво трѣбва да направимъ? Какво каза Богъ на Моисея? - Чухъ въздишкитѣ на моя народъ, иди да имъ кажешъ моята добра весть, че азъ съмъ рѣшилъ да ги избавя отъ Фараона. Какво каза Богъ на Христа? - Азъ чухъ въздишкитѣ на падналитѣ духове, иди и имъ кажи, че азъ съмъ рѣшилъ да ги избавя отъ страданията чрѣзъ моята Любовь. Отъ тѣхъ ще направя единъ новъ свѣтъ и ще ги поставя граждани на това Ново Царство, което съграждамъ. Тѣ ще бждатъ избранитѣ въ това Царство. Какво казва Христосъ на ученицитѣ си, като дойде на земята? - Идете и кажете и на другитѣ, че Отецъ ми ме прати да ви кажа, че Той ви е избавилъ чрѣзъ своята Любовь, че Той е възлюбилъ всички души, и тия, които Му се надѣятъ и уповаватъ Нему Той ще ги избави. Туй трѣбва да знаете! И ако Христосъ е дошълъ да избави свѣта, всички вие трѣбва да обичате Истината, защото тази Истина е свързана съ вжтрѣшната свобода на душата.

И въ послѣднитѣ дни, казва се, Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ.

Знаете ли онази повѣсть за осждения на обѣсване, за когото присждата трѣбвало да се приложи точно въ 10 часа сутриньта, но майка му подала петиция за помилване прѣдъ царя, та чакали отговора. Часътъ билъ деветь и половина,

всички очаквали отговора. Часътъ минава деветь и половина, остава още една минута до 10 часа, но ето, пристига вече адютанта, размахва една книга, въ която се съобщава, че осжденията̀ъ е помилванъ. Казвамъ: послѣдната минута е тази! Питамъ: тази послѣдна минута не донесе ли радостната весть, че тази душа вече е избавена? Още една минута трѣбваше, за да увисне този човѣкъ на вжжето. Каква е вѣстьта, която е написана на тази книга? Тази весть е Любовьта, която казва: "Тия души сж вече избавени, свободни сж".

Та казвамъ: най-голѣмото благо е да бждемъ всички свободни, да имаме Божията Любовь въ себе си. И всѣки день ние можемъ да направимъ най-малкия опитъ. И като живѣемъ така, ще прѣобразимъ тѣлото си. Трѣбва да прѣобразимъ тѣлото си! И Павелъ казва: "Нашето смъртьто тѣло трѣбва да се облѣче въ безсмъртие. Нашиятъ умъ трѣбва да се облѣче въ свѣтлина, а сърдцето ни трѣбва да се облѣче въ Божествената Любовь. Само тогава ще настане безсмъртието въ свѣта. Казвамъ: нека днешниятъ день отпразнуваме не възкресението на Христа прѣди 2,000 години, а възкресението на Христа като вѣчно възкресение въ нашитѣ души, което възкресение ще ни покаже пжтя къмъ Истината, а този пжть ще ни донесе свобода и щастие, не само за днесъ, но и за вѣчни врѣмена. И всѣки, който приеме тѣзи думи, той ще бжде човѣкътъ, за когото иде книгата, въ която пише, свободенъ е! Нѣма нищо по-хубаво въ свѣта отъ Божията Истина. Тя дава свобода, а свободата е свързана съ знанието. Знанието е свързано съ свѣтлината. Свѣтлината, сама по себе си, дава всички условия за животъ, а Божественият животъ, самъ по себе си, носи всички блага. А всички вие търсите тия блага. И като създадемъ тѣзи условия, ще имаме новата наука за изучаване на нѣщата по новия начинъ, по особенъ начинъ. Тогава животътъ ни нѣма да бжде еднообразенъ, а разнообразенъ. Та благата, способноститѣ, които се криятъ у насъ, могатъ да се развиятъ само по този новъ начинъ, да вдъхне Богъ въ васъ, чрѣзъ вашитѣ уши новия животъ. И които чуятъ, това сж хората, които нѣма да се

раждатъ, но ще възкръснатъ. Когато Богъ вдъхна на хората дихание прѣзъ носа, тѣ станаха живи души, а тия, на които Богъ вдъхне дихание прѣзъ ушитѣ, тѣ ще възкръснатъ. Това е възкресението. Нашитѣ тѣла, това сж гробищата, съ които ние сме свързани; мжчимъ се, живѣемъ въ тѣхъ. Всѣки отъ васъ знае, колко ужасенъ е този гробъ!

И тъй, въ послѣднитѣ дни Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ. И на Моисея каза: "Азъ съмъ Богъ вашъ". И сега Богъ казва: "Азъ ще проговоря на тѣзи хора чрѣзъ Истината, и всички ще познаятъ Свѣтлината".

Бѣседа, държана отъ Учителятъ,
на 2 май, 1926 год. въ гр. София.
(Великдень).

Ще бѫде живъ.

"Праведният чрѣзъ вѣрата ще бѫде живъ".

Апостолъ Павелъ казва: "Праведният чрѣзъ вѣрата ще бѫде живъ".

Мѫчно е да се разбере, какъ тъй праведният чрѣзъ вѣрата може да бѫде живъ. Когото и да запитате днесъ, има ли вѣра, казва: азъ имамъ вѣра. Да, всички хора имать вѣра, но при това не живѣятъ, а умиратъ: въ Христа вѣрватъ, а умиратъ; въ народа си вѣрватъ, а умиратъ; въ баща си вѣрватъ, а умиратъ; въ всичко вѣрватъ, и пакъ умиратъ. За каква вѣра тогава говори апостолъ Павелъ? Азъ наричамъ тази вѣра "обикновена вѣра", отъ която всички хора умиратъ. Азъ я кръщавамъ съ думата "вѣрвания", защото вѣрата е единъ процесъ, основанъ на опитности отъ миналитѣ вѣкове. Тя е нѣщо прѣживѣно, въ което нѣма никакво съмнѣние. Щомъ има съмнѣние, то не е вѣра. Тогава азъ турямъ като максима въ живота слѣднитѣ положения: чистота, която се опетнява, не е чистота. Вѣра, която се обѣзвѣрява, не е вѣра. Нѣкой казва: азъ имахъ вѣра, но я изгубихъ вече. Казвамъ: ако най-малката спънка въ живота може да те спъне и ти да се обезвѣришъ, това не е вѣра. Чудни сѫ хората, като казаватъ, че имали вѣра. Ако вѣрата се губи така лесно, тогава твоятъ конецъ е много тънъкъ. Така и съврѣменнитѣ философи употрѣбяватъ нѣкои думи или термини въ единъ смисълъ, а други учени ги употребяватъ въ другъ смисълъ. Нѣкой ученъ човѣкъ употрѣбява едно изречение въ единъ смисълъ, а другъ ученъ го употрѣбява въ другъ смисълъ. Та съврѣменнитѣ учени хора говорятъ още на вавилонски езикъ! Между ученитѣ хора нѣма единомислие. Нѣкои учени хора доказватъ едно нѣщо, а други доказватъ друго нѣщо. Вземете най-ученитѣ хора и ги запитайте, отъ какво произтича живота. Едни казватъ, че животътъ произтича отъ материята, други казватъ, че животътъ произтича отъ Духа, т. е. тѣ считатъ думата "Духъ" за

Къ Евреемъ 10:38

религиозенъ терминъ и затова казватъ, че животътъ произтича отъ силата. Тѣ водятъ помежду си споръ. Попитайте единъ ученъ човѣкъ, какво нѣщо е материята, ще схванете отъ него, че тази дума е полуопрѣдѣлена. Както и да е, но въ края на крайщата ученитѣ хора все ще дойдатъ до нѣкакви заключения.

Сега ние казваме, че слънцето изгрѣва отъ хоризонта. Питамъ: хоризонтътъ ли е причината за изгрѣването на слънцето? Вие драсвате една кибритена клѣчка и запалвате огъня на огнището си. Клѣчката ли произвежда огъня въ огнището? Ще кажете: този огънъ се накладе. Вие ли сте причина да се накладе този огънъ? Вие сте само една малка причина - драсвате клечката кибритъ и дървата пламватъ. Дърветата съ хиляди години сж събирали енергия, и сега тя се проявява въ видъ на топлина. Нѣкоя майка казва: азъ родихъ това дѣте. Такова раждане мяза като работата на онзи който, драсва клѣчицата и запалва огъня. Туй сѣме е расло съ години, като е създавало постепенно своитѣ условия. И сега, службата на майката е като на онзи, който драсва само кибритената клѣчка и казва: азъ родихъ това дѣте. Добрѣ, ако ти си го родила, трѣбва да го задържишъ, пъкъ ако ти не си го родила, не можешъ да го задържишъ. Чистотата, която се опетнява, не е чистота. Ти не знаешъ, какво нѣщо е чистотата. И знание, което се явява и изчезва, не е знание.

Питамъ ви: кой е важниятъ въпросъ, който занимава съврѣменнитѣ учени хора? Съврѣменнитѣ учени хора се стремятъ, както се стремѣли и ученитѣ отъ миналитѣ вѣкове, да намѣрятъ оня жизненъ елексиръ, съ който да продължатъ живота си. И може би, десетки хиляди хора по цѣлия свѣтъ се стремятъ да продължатъ живота. И всички религиозни хора проповѣдватъ безсмъртието на душата, като казватъ, че нѣма смъртъ вече. Но какво проповѣдватъ тѣ? - Че слѣдъ като умратъ хората, пакъ ще бѫдатъ богати и ще живѣятъ. Значи, ако сега съмъ богатъ, слѣдъ като ме обѣратъ разбойници, пакъ ще бѫда богатъ. Какъ ще бѫде това нѣщо? Прѣди всичко смъртьта е обиръ. Питамъ: имате ли съобщение отъ

баща ви, който ви е обичалъ тукъ на земята и заминалъ за онзи свѣтъ? Пише ли ви, какво има тамъ? Пише ли ви и майка ви, която сжщо тъй е заминала за онзи свѣтъ? Като ви задавамъ тѣзи въпроси, нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, ще кажатъ: вижъ, този човѣкъ отрича онзи свѣтъ. Та вие още не сте намѣрили онзи свѣтъ!

"Праведният чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ". Вѣрата е единъ процесъ на опитности. Значи, вѣрата почива върху знанието на миналитѣ вѣкове, което е опитано, което е доказано и обосновано. Вѣрата почива само върху нѣща, които сж опитани и провѣрени вече. Ти вѣрвашъ въ единъ човѣкъ, понеже си го опиталъ веднъжъ и дважъ. Не можешъ да вѣрвашъ въ нѣща, които не си опиталъ. Ти вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Защо? Защото майка ти, баща ти, дѣда ти сж опитали това нѣщо. И ти, на основание на тѣхната опитность, вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Въ това отношение, вѣрата е една опитность на цѣлокупното човѣчество и частната опитность на всѣки едного индивидуално. Има нѣща, въ които ние можемъ да вѣрваме; има и нѣща, въ които ние не можемъ да вѣрваме. Ние не можемъ да вѣрваме въ нѣща, за които човѣчеството не е говорило. И въ нѣща, които не сме опитали, сжщо не можемъ да вѣрваме. Вие казвате: ама азъ мога да хвъркамъ въ въздуха. Какъ не? Ако птицитѣ хвъркатъ, защо и ти да не хвъркашъ? Нѣкой казва: азъ мога да живѣя и да плувамъ въ водата. Защо не? Ако рибитѣ могатъ да плуватъ въ водата, защо ти, човѣкътъ, да не можешъ да плувашъ? Ама азъ мога да направя единъ тунелъ и да ходя подъ земята. Защо не? Това не е невъзможно. Ако кѣртоветѣ ходятъ подъ земята, защо и ти, като човѣкъ, да не можешъ? Вѣрвашъ ли, обаче, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажешъ, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си, но трѣбва да го туришъ и свободно да се разхождашъ съ него изъ пространството и леко да го носишъ. Ако допуснемъ, че азъ мога да нося слънцето на гърба си, това е само едно прѣдположение, едно допущане, но не и вѣра. За сега ние се занимаваме съ по-близкитѣ нѣща, съ самия

животъ.

И тъй, праведният чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ. Вѣрата е една опитность, набрана отъ миналото, една мисъль, която е свързана съ живата материя. Слѣдователно, всѣкога, когато човѣкъ повѣрва, се образува една обща възможность, чрѣзъ която живитѣ сили на природата протичатъ къмъ него. Безвѣрният човѣкъ е изолиранъ отъ самата природа. Бѣзвѣрието говори за единъ човѣкъ, който нѣма никакво съобщение съ Божествения свѣтъ; човѣкътъ на живата вѣра пъкъ е този, който има общение съ Божествения животъ. И така е. Щомъ единъ човѣкъ изгуби живата вѣра, вѣрата на външния свѣтъ, той е обсаденъ, той е въ смущение. Сжщото е и съ единъ градъ, когато го обсадятъ. Щомъ го обсадятъ, всички се изпоплашватъ. Защо? Защото нѣматъ общение съ външния свѣтъ. Така сжщо и човѣкъ, който изгубва вѣрата си, се намира въ нѣкакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса, защо сте смутени, но отдавате вашето смущение на нѣкакви външни причини. Въ този смисълъ, ние не трѣбва да изолираме живитѣ сжщества. Азъ считамъ всѣки съзнателенъ, всѣки разуменъ човѣкъ като живо сжщество, което може да помогне въ напрѣдването на нашия животъ. Слѣдователно, безсмъртието е колективна опитность на цѣлото човѣчество. Когато ви се роди нѣкое дѣте, вие не искате да се движатъ само краката и ржцѣтѣ на това дѣте, но искате и цѣлото му тѣло да се движи, цѣлото дѣте да бжде живо. Всѣка частица въ тѣлото му трѣбва да бжде жива. Значи, вѣрата трѣбва да проникне въ цѣлото ни вжтрѣшно сжщество. Ако по този начинъ вѣрата проникне въ насъ, ние ще имаме една хубава опитность, страхътъ ще излѣзе вънъ отъ живота, и ние нѣма да се плашимъ отъ смъртьта.

Смъртьта, сама по себе си, е процесъ, който показва нарушение закона на вѣрата, или законитѣ на разумния животъ, или законитѣ на Божествения животъ.

Та казвамъ: не е достатъчно само да вѣрвашъ, че има Богъ. Нѣкой казва: азъ вѣрвамъ, че има единъ Господь въ свѣта. Тази е обикновената вѣра. Истинската вѣра всѣкога обра-

зува една вжтрѣшна връзка между двѣ разумни сѫщества. Това се нарича законъ на вѣрата, или законъ на разумния животъ. Силата, която образува тази именно връзка, ние я наричаме Любовь; условията, които продължаватъ този животъ, ние наричаме Разумность; пжтьтъ, по който този животъ се развива, ние наричаме Истина. Слѣдователно, ако вие не можете да намѣрите този пжть, ако вие не се развивате правилно въ живота си, вие ще се раждате и умирате, ще се подмладявате и ще остарявате, но това не е животъ. Нѣкой казва: азъ вече остарѣхъ, много врѣме живѣхъ на земята. Не, ни най-малко не си живѣлъ, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правятъ. Ако това наричаме животъ, въ този животъ нѣма никакъвъ смисъль. Тогава, въ какво седи животътъ? Животътъ седи въ онази вжтрѣшна хармония съ всички живи сѫщества, въ онази вжтрѣшна хармония съ Бога, отъ когото си излѣзълъ. Вие ще ми възразите: ама азъ не познавамъ Бога. Щомъ не Го познаващъ, тогава ти си отъ смъртнитѣ хора, и твоятъ животъ ще важи до толкова до колкото важи живота на жабата, или на кое и да е друго млѣкопитающе. Ама ние, като хора, имаме по-голѣми правдини. Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ! Чудни сте вие! Ако умирашъ никакъвъ човѣкъ не си. Ако умирашъ, никакви права нѣмашъ, никакви правдини нѣмашъ. Чудни сж хората, като търсятъ права, като търсятъ свобода. И отъ кого ги търсятъ? - Отъ хората. Събиратъ се народи, събиратъ се отдѣлни общества, стачки ще правятъ. Ето на, сега въ Англия има стачка. За какво? - Да се увеличи надницата на работника въ минитѣ съ осемь шилинга. Вие направете смѣтка, колко струва една английска лира, и оттамъ вижте, колко сж тия осемъ шилинга. Една английска лира струва всичко 20 шилинга, а тѣ съставляватъ нѣщо около 650 лева на българска валюта. Питамъ ви: може ли това нѣщо да прѣдставлява нѣкакъвъ идеалъ? Има единъ вжтрѣшенъ идеалъ въ всѣки човѣкъ, но съзнанието на хората още не се е събудило, та не могатъ да го разбератъ. Запримѣръ, въ сегашното общество се явя-

ватъ болести, страдания, но нито единъ философъ, или по-право нѣкои само, нито единъ писателъ не сж се спрели да разгледатъ, кои сж болезненитѣ състояния въ съврѣменното човѣчество. Причината за всичко това е, че нашитѣ отношения къмъ живата природа, къмъ разумния животъ не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ.

Слѣдователно, ние търсимъ подобрението на живота чрѣзъ палеативни срѣдства. Стачки е имало още въ врѣмето на египтянитѣ. Стачки има и въ наше врѣме. Всѣка болесть не е нищо друго, освѣнъ една велика стачка. Това, че стачкуватъ 3 милиона и 500,000 хора, то не е нищо още, но когато нашиятъ стомахъ или сърдцето ни се разболѣе, когато толкова милиарди клѣтки се откажатъ да работятъ и се обявятъ въ стачка, това разбирамъ стачка! Като се разболѣе стомаха, 10 милиона клѣтки стачкуватъ. Тѣ казватъ: ние искаме отъ нашия господарь да подобри положението ни. Ние искаме, щото той да прѣстане да ни дава биволко месо или изсушено свинско месо или темъ подобни. Ние не можемъ да обработваме тази храна, не искаме вече той да ни измжчва, да ни кара да вършимъ работи, които не сж по нашето естество, нито сж по нашитѣ сили. Господарьтъ казва: не, азъ ви заповѣдвамъ! Хубаво, тогава ние нѣма да работимъ. Работата вече се усложнява. Сега господарьтъ започва да прѣговаря съ своитѣ работници - слуги и ги пита, какво искатъ. - Ще ни давашъ по малко варени картошки. Послѣ, какво ще бжде второто меню? - Малко варенъ оризъ съ вода и малко соль. Господарьтъ казва: добрѣ съгласенъ съмъ. Ами третото меню? Варени сливи съ малко масло. - Добрѣ, тъй ще направя. Никакво точено! - Слушамъ. - Никакво винце! - Ами какво друго вмѣсто вино? - Прѣсна, топла водица. Това е резюмето отъ стачката. Господарьтъ и работницитѣ направятъ единъ портоколъ, и отношенията се подобряватъ. Като се съгласятъ всички стачници на това нѣщо, отново започватъ работата си, и господарьтъ казва: най-послѣ и моятъ стомахъ се подобри. Като се подобри малко, не се минава много врѣме, господарьтъ казва: чакай сега да си похапна, да си по-

пийна малко. Но тогава се обявява още по-голѣма стачка. Къмъ стачницитѣ отъ стомаха сега се присъединяватъ и стачницитѣ отъ бѣлитѣ дробове и тогава идва голѣмото зло.

И тъй, праведниятъ човѣкъ ще живѣе споредъ своитѣ разумни разбирания на законитѣ. Ние, съврѣменнитѣ хора, искаме да устроимъ живота си, но всѣки се страхува отъ външнитѣ условия и казва: какъ ще прѣкараме живота си? Какво ще се страхувате? Това, което прѣдстои да минете, е опрѣдѣлено. Ще кажете: какъ нима всичко е опрѣдѣлено? Ето, въ Америка и другадѣ по свѣта, има учени англичани и всѣкакви други, които могатъ да четатъ по лицето, по ржцѣтѣ, по главата на хората какво е написано за тѣхния животъ. Нѣкои отъ тия учени могатъ да четатъ и по звѣздитѣ, астролози се наричатъ тѣ. Нѣкои могатъ да четатъ по почерка, по писмото на хората, графолози сж тѣ. Други учени, хиромантици, физиогномисти могатъ съ най-голѣми подробности да прѣдскажатъ всичко, което може да ви се случи въ живота. Тѣ могатъ да прѣдсказватъ, дали ще станешъ професоръ, докторъ, или какъвъ и да е другъ; дали ще се оженишъ или не; ако се оженишъ, могатъ да ти кажатъ, какви ще бждатъ очитѣ на жена ти, сини или черни, колко дѣца ще имашъ, ще живѣятъ ли или не, ще имашъ ли свекърва, какъ ще живѣете съ жена си и т. н. Всичко това може да ви се прѣдскаже съ точность, почти 90%. Единъ богатъ американецъ, дъщерята на когото се влюбила въ единъ младъ богатъ търговецъ отива при единъ американски френологъ и му казва: Г'осподине, въ името на вашата наука, опрѣдѣлете по този портретъ, може ли дъщеря ми да се ожени за този човѣкъ, или не може. Френологътъ разглежда портрета и казва на бащата: дъщеря ви не трѣбва да се ожени за този човѣкъ, защото слѣдъ двѣ години той ще я убие. И дъщерята, послушва, не се оженва. Дѣйствително, друга нѣкоя жена, за която този човѣкъ се оженва, слѣдъ двѣ години пострадва отъ него, той я убива. Казвате: това е едно съвпадение. Не е съвпадение, но е наука. Тази наука познава всичко. Прѣдъ нея сж открити всички

ония потайни качества, които се криятъ дълбоко въ човѣшкия характеръ. Вие не гледайте, че нѣкой човѣкъ се моли, или че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човѣкъ може дъ бжде добъръ.

Ще ви разкажа единъ анекдотъ за такъвъ, привидно набоженъ турчинъ. Това станало въ варненско нѣкждѣ, още въ турско врѣме. Единъ евреинъ отивалъ за едно село и трѣбвало да мине прѣзъ една гора. Той носилъ въ чантата си много злато и се боялъ да не го срещнатъ нѣкои разбойници. По едно врѣме вижда наблизо прѣдъ себе си единъ турчинъ, който хвърлилъ настрана отъ себе си пушкалата си и се молилъ. Евреинътъ си помислилъ: ето този човѣкъ ми е спасительтъ, той ще ми помогне, набоженъ човѣкъ е. Като свършва молитвата си, евреинътъ се приближава при него и му казва: господинъ ефенди, виждамъ че си набоженъ човѣкъ. - Да, набоженъ съмъ. - Ще ми направишъ една услуга: въ тази чанта имамъ много злато, искамъ да ме придружишъ, да минемъ заедно съ тебе прѣзъ гората, да не ме срещнатъ разбойници, и колкото струва труда ти, ще ти платя. Турчинътъ взима чантата въ ржката си, но сжщеврѣменно насочва пушката си къмъ евреина и му казва: дай ми паритѣ и веднага си върви! Ако не, ще те убия. - Какъ, ти нали си набоженъ човѣкъ? Нали се молишъ на Бога? Да се моля на Бога, това е моя длъжность, а да те обера, това е моя занаятъ. Това сж схващания, това сж разбирания на живота, това е моралъ.

Ние, съврѣменнитѣ хора, мислимъ, че въ изобилието, което имаме, седи и животътъ. Не, външнитѣ условия, въ които сме потопени, съдържатъ богатството на нашия животъ. Човѣкъ може да бжде богатъ и да живѣе единъ нещастенъ животъ, а може да бжде и най-сиромахъ, и пакъ да живѣе единъ благочестивъ животъ. Ще кажете: какъ тъй, човѣкъ да е сиромахъ да живѣе единъ щастливъ животъ? Да, нѣкакво изкуство има този човѣкъ. Той е лѣкарь, или нѣкой виденъ художникъ, или нѣкой виденъ цигуларь и въ което село отиде съ това изкуство, може да се нахрани. Отиде въ едно село,

огладнѣе, отбие се при нѣкой гостилничарь и започва да свири. Гостилничарьтъ остава доволенъ отъ неговата музика и му казва: Ела да се нахранишъ! Другъ пжть остане безъ дрехи, отиде при нѣкой дрехарь, започва да му свири и дрехарьтъ казва: "Ела за това изкуство азъ ще ти подаря единъ чифтъ нови дрехи"! Вие казвате: да, но съврѣменнията животъ не е така устроенъ! Питамъ ви: какво ще кажете за онзи голѣмъ скжперникъ, който никому петь пари не дава, но като срѣщне нѣкоя красива, хубава мома, сърдцето му трепне, разшири се, и той отваря кесията си, съ хиляди дава. Ще кажете: това е една слабость. Не, не е слабость, но този човѣкъ обича красотата и всичко жертвува за нея. Тази красива мома не е глупава, очитѣ и играятъ, а той разбира движенията и. Вие, които ме слушате, ще кажете: това не е набожно. Кое е набожното въ свѣта? Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога въ живота си не е казалъ лъжа: азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, въ ума на когото никога не е проникнала една измѣнчива мисъль и който е билъ всѣкога чистосърдеченъ, не като нѣкоя баба, но като човѣкъ съ будно съзнание. Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога не е измѣнилъ въ съзнанието си на своитѣ обѣщания, той е човѣкътъ, който, каквото е казалъ, изпълнилъ го е; той е човѣкътъ който никога не е измѣнилъ на своитѣ вжтрѣшни убѣждения. Само такъвъ човѣкъ азъ мога да нарека истински набоженъ, истинки религиозенъ. И тъй, религиознитѣ хора не се създаватъ, но такива се раждатъ. Тѣ идватъ готови съ своята религиозность.

Чувството на справедливость се срѣща даже и въ най-нисшитѣ животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, въ него ще се пробуди чувство на признателность. Въ Индия има много опасни отровни змии, които човѣкъ може да привлѣче къмъ себе си, и тѣ да станатъ за него безопасни. Азъ срещнахъ единъ американецъ, който бѣше приближилъ при себе си една малка катеричка, която като го видѣше, качвеше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се въ палтото му и послѣ слизаше долу на земята - радваше му се. Какъ е успѣлъ

той да я привърже къмъ себе си? Прѣди 15 - 20 години единъ американецъ срѣщна професоръ Бжкли и го пита: "Отдѣ идешъ"? - Ходихъ да гледамъ, какъ маршируватъ бълхитѣ. Защо се шегувашъ? Да вѣрно е това, бълхитѣ маршируватъ и то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидемъ двама, да видишъ, не е ли тъй, както ти казвамъ. Отиватъ тѣ и наистина професоръ Бжкли вижда този господинъ, който говорилъ, заповѣдвалъ на бълхитѣ, и тѣ подъ неговитѣ заповѣди, се строили на взводове, на полкове, разпрѣдѣляли се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става въ една културна Америка! Казвамъ: ако бълхитѣ могатъ да разбиратъ езика на човѣкъ, какъ да не можете вие, разумнитѣ хора, да разбирате езика на небето, на духовния свѣтъ? Нѣкой казва: не мога да разбера този езикъ. Значи, въ човѣка има една вжтрѣшна разумность, която може да се пробуди при специални условия.

Та когато ние говоримъ, че праведниятъ ще бжде живъ чрѣзъ вѣрата, ние разбираме сегашния животъ. Ние не говоримъ и за миналото, ние говоримъ за настоящето, за сегашнитѣ условия, при които се намираме, защото при тия условия именно животътъ ни може да се изправи по-добрѣ.

Ще ви привѣда единъ примѣръ, да видите, отдѣ иде злото въ свѣта. Дѣдо Цоко единъ българси гражданинъ, който живѣлъ въ единъ провинциаленъ градъ, изпраща единъ день своето 15-годишно момче на бакалина съ слѣдната поржчка: "Ще отидешъ на бакалницата "Бѣла риба", дѣто има четири качества дървено масло - отъ 40 лв., отъ 50 лв., отъ 60 лв., и отъ 70 лв.. Ти ще вземешъ единъ килограмъ отъ най-хубавото масло, което струва 70 лв." Синътъ му отива на бакалницата, взима едно кило масло отъ 60-тѣ лева, а 10-тѣ лева задържа за себе си, като ги скрива въ джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Бащата го пита: "Взе ли, синко"? - Взехъ. "Отъ кое масло"? - Отъ 70-тѣ лева. Питамъ: защо синътъ лъже баща си? Защо не му каже: татко, дай ми 10 лева, трѣбватъ ми за нѣщо! Кои сж вжтрѣшнитѣ причини, които карятъ това дѣте, едва 15-годишно, да не поиска отъ

баща си 10 лева, ами да ги скрива? Той търгува съ баща си. Кой отъ васъ, обаче, не е взималъ скришомъ отъ баща си пари? Нѣма нито единъ, който да не е взималъ нѣщо скришомъ отъ джоба на баща си. Туй чувство у дѣцата, да поодкрадната нѣщо отъ баща си, азъ наричамъ невъзпитаность. Такова дѣте нѣма любовь къмъ баща си, нѣма любовь и къмъ майка си. Съ тази кражба то е внесло първата отрова въ себе си. Ако това дѣте не се изповѣда, не може да изправи живота си. Така човѣкъ спира своята еволюция. Много народи, като сж лъгали, спрѣли сж своята еволюция, и по този начинъ сж изчезнали.

Когато Богъ въведе евреитѣ въ Ханаанската земя, каза имъ, какъ трѣбва да живѣятъ, какъ трѣбва да служатъ на Единния Богъ. Единния Богъ е Богъ на Любовьта. Да повѣрвашъ въ Единния Богъ, ние подразбираме да повѣрвашъ въ Бога на Любовьта, въ Бога на Свѣтлината, въ Бога на Свободата, и въ Бога на Истината. Въ Единния Богъ се крият условията на безсмъртния животъ. Днесъ се проповѣдва на хората: вѣрвайте въ Бога, макаръ че ще умрете! Не е така. Да повѣрвашъ въ Бога, значи да придобиешъ живота и по този начинъ да намѣришъ Бога въ пълния смисъль на думата. Този, който вѣрва въ Бога, въ пълния смисъль на думата, ако страда отъ нѣкоя епидемическа болесть, било отъ чума или отъ холера, или отъ петнистъ тифъ, съ тази вѣра именно той ще може да унищожи болестьта. Петнистиятъ тифъ се предизвиква отъ бацили, които се размножаватъ много бързо. Ако вѣрата на даденъ човѣкъ е силна, тя ще бжде въ състояние да унищожи тия бацили. Вѣрата е процесъ, който спира размножаването на всички бацили и човѣкъ чрѣзъ нея се лѣкува. Заразителнитѣ бацили предизвикватъ отравяне на кръвта, която като се разнася изъ цѣлия организъмъ, предизвиква смъртъ. Но вѣрата може да предизвиква обратни процеси. Тя предизвиква силно изпотяване, чрѣзъ което отровнитѣ вещества се изхвърлятъ навънъ отъ тѣлото.

Нѣкои питатъ: какъ можемъ да се лѣкуваме чрѣзъ вѣрата? Ние трѣбва да правимъ редъ такива опити, да се лѣку-

ваме чрѣзъ вѣра. Напримѣръ, можемъ да направимъ слѣдния опитъ: да лѣкуваме скарлатината съ топла вода, но приготвена по особенъ начинъ и да правимъ инжекции съ нея вода. Има единъ особенъ начинъ, по който може да се вари водата. Нѣма по-хубаво лѣкарство въ свѣта отъ топлата вода, но трѣбва да знаешъ, какъ да я възварявашъ, какъ да я топлишъ. Най-сигурно лѣкарство, което азъ зная за днесъ, това е топлата вода. Нѣкой казва: хининътъ е добро лѣчебно срѣдство. Не, хининътъ не струва нищо прѣдъ топлата вода. Опитали ли сте силата на това лѣкарство? Азъ не ви говоря за студената вода отъ нѣкой изворъ. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху нѣкой пушливъ огънь, не въ обикновенъ гюмъ или тенджера, както вие правите, но върху силенъ огънъ и въ сждъ отъ най-чисто злато. Слѣдователно, вие ще сварите тази вода въ златенъ сждъ и при това не при залѣзъ слънце, защото тогава тази вода нѣма да ви ползува, но когато слънцето изгрѣва, когато е на зенита. Ще кажете: това е суевѣрие! Да, суевѣрие, но споредъ васъ. Това е наука, която старитѣ, вѣщитѣ хора сж знаели, но днесъ, слѣдъ като сж я изгубили, слѣдъ като сж я забравили, считатъ я за суевѣрие. Затова днесъ хората казватъ: хининътъ е едно сигурно лѣкарство. Да, сигурно лѣкарство е, но само врѣменно, колкото да спре болестьта т. е. да я подпуши. Казвамъ: най-мощното лѣкарство въ свѣта, това е горещата вода. И ако ние знаемъ, дѣ се намиратъ най-хубавитѣ извори, трѣбва да я донасяме оттамъ, даже и ако тѣ сж на разстояние 5 - 10 клм. Въ селата трѣбва да има най-хубава вода. Съврѣменнитѣ хора не знаятъ, каква сила се съдържа въ водата. Има извѣстни земни пластове, които сж отровни, затова и водата, която минава прѣзъ тѣхъ, е отровна. Хората трѣбва да знаятъ, че водата е първиятъ елементъ на живота, и винаги трѣбва да пиятъ чиста вода.

"Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ". Господь желае хората да живѣятъ, и затова е създалъ толкова много вода въ свѣта. Това показва, че всичкиятъ животъ е скритъ въ водата. Водата е най-добриятъ проводникъ на живота.

И когато тя започва да изчезва отъ организма ви, той изсъхва, кожата сжщо изсъхва, но слѣдъ като внесете малко вода, въ организма настава омекчаване. И онѣзи хора, които по характеръ, по темпераметъ сж кисели, иматъ малко вода въ тѣлото си; онѣзи пъкъ, които сж съвсѣмъ флегматични, иматъ застояла вода въ тѣлото си. Водата въ организма трѣбва да се намира въ течущо състояние, т. е. тя трѣбва да бжде въ обръщение. Христосъ казва: "Вие ще бждете живата вода. И тази вода ще извира отъ васъ". Съврѣменнитѣ вярующи искатъ да имъ се даде "вѣчния животъ". Тѣ мислятъ, че вѣчниятъ животъ ще бжде като паритѣ, или като житото, тъй ще се сипе той въ хамбаритѣ на хората. Не, вечниятъ животъ ще дойде, когато човѣкъ придобие истинското вѣчно знание. Нѣкой запитва: ти вѣрвашъ ли въ свети Никола? Руситѣ не вѣрваха ли въ свѣти Никола? И колко милиона риби му опскоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. И когато ние спазваме Божиитѣ закони, нѣма да има робство въ свѣта. И когато повѣрваме въ живия Господь, съврѣменнятъ егоизъмъ нѣма да сжществува. Господь е толкова великодушенъ, че само слуша, какви сж нашитѣ възгледи за живота. Той се интересува, когато нѣкои спорятъ, дали има Господь, или нѣма. Нѣкой ученъ казва, че има Господь, а другъ казва, че нѣма Господь. Тогава Богъ хване за космитѣ този философъ, който Го отрича, поразмърда го малко и казва: "Моето философче"! Другъ пжть нѣкой държавникъ спори. Господь го хване за космитѣ поразтърси го малко и казва: "Моятъ държавникъ"! Свалятъ този държавникъ отъ власть и казватъ: нека дойде другъ на негово мѣсто! Кой създава кризитѣ въ свѣта? - Господь. Нѣкоя жена философствува, не вѣрва въ Бога. Господь казва на мжжа и: "Я стегни малко гема и, да видимъ колко знае"! Нѣкждѣ мжжътъ философствува. Господь казва на жената: "Я му стегни малко гема, да видимъ колко знае"!

Сега наврѣдъ дѣто погледнешъ, и жени, и мжже, и дѣца, все плачатъ. Нѣкой човѣкъ не вѣрва въ Бога, казва: сърдцето ми се строши! Нѣкоя жена казва: сърдцето ми се строши!

Чудни сж хората, които вѣрватъ, че сърцето може да се троши, да се чупи! Нѣкой казва: умътъ ми се забърка! Какъ може да се забърка ума? За ученията човѣкъ, за вѣруюшия човѣкъ сърцето не може да се чупи, нито умътъ може да се забърква, но щомъ вѣрва въ 100-тѣ хиляди лева и умътъ може да се забърка, и сърцето може да се чупи. Паритѣ сж сила за тия, които вѣрватъ въ тѣхъ, а не вѣрватъ въ Бога. Вървя по улицата единъ день, гледамъ - човѣкъ плаче. Защо? - Паритѣ си изгубилъ. Показвамъ му една златна монета, подавамъ му я, и той се усмихва. Казва ми: вѣрно ли е това, че ми я давашъ? - Вѣрно е, давамъ ти я. Взема я той и се усмихва. Този човѣкъ вѣрва въ паритѣ, а въ менъ, въ думитѣ ми не вѣрва. И като взе паритѣ, не остана повече при мене, но ми каза: Господине, имамъ работа въ кжщи, нѣмамъ врѣме да седя тукъ. Питамъ: каква сила иматъ тия хора, които вѣрватъ въ златото? Златото може да имъ се вземе, може и да имъ се даде. Та казвамъ: когато ние туримъ живота си въ знанието, да вѣрваме въ него, а не въ паритѣ, тѣ ще изгубятъ за насъ силата си. Сега хората сж вложели живота си въ паритѣ, тѣ иматъ цѣна за тѣхъ. И понеже се подчиняватъ на този законъ, станали сж идолопоклонници. Ние вѣрваме въ всичко, но въ Бога не вѣрваме. Срещнете когото и да е, който вѣрва въ Бога и му кажете: моля ви се, въ Името на Бога, дай ми 100 или 1,000 лева на заемъ! И вижте, колко такива хора ще намѣрите. Пъкъ и васъ да опитатъ. И еднитѣ, и другитѣ сте такива. Защо ще опитвате хората? Азъ нѣма да опитвамъ, въ какво вѣрватъ хората, това не ме интересува. Въ какво вѣрвамъ азъ това ме интересува. Азъ често се провѣрявамъ, казвамъ си: може ли моята вѣра да издържи на всичкитѣ мжчнотии, които срещамъ въ живота? Азъ вѣрвамъ въ едно нѣщо а именно: че цѣлото човѣчество не може да се обърне противъ мене. Половината може да се обърне противъ мен, но останалата половина нѣма да се обърне. Половината отъ човѣчеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Умразата и обичьта, това сж двѣтѣ страни на любовьта. Туй е законътъ на поляризиране. Любовьта не може да се прояви по единъ и

сжщъ начинъ.

Сега азъ прѣдавамъ думитѣ на апостолъ Павелъ, който е казалъ: "Праведният чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ". Можемъ ли ние съврѣменнитѣ хора да приложимъ тази вѣра въ икономическия животъ? - Можемъ. Тя може да се приложи и въ държавата. Свещеницитѣ, учителитѣ сжщо могатъ да я приложатъ. Тази жива вѣра може да се приложи навсѣкждѣ. И тогава учителитѣ и ученицитѣ ще застанатъ на почвата на взаимно уважение. Учителитѣ ще иматъ уважение къмъ ученицитѣ си, както и къмъ себе си. Свещеникътъ ще има уважението на своитѣ пасоми, но и той ще ги уважава. Държавникътъ ще бжде уважаванъ отъ гражданитѣ, но и той ще ги уважава, безъ да прави разлика между богати и бѣдни. Всички хора трѣбва да иматъ еднаква почить, като души. Казватъ: прѣдъ закона всички хора трѣбва да бжатъ еднакви. Да, въ съзнанието на държавника, въ съзнанието на свещеника трѣбва да живѣе свещения законъ на Бога: всички хора трѣбва да бжатъ еднакво почитани прѣдъ Господа. И всѣки сждия, всѣки държавникъ не трѣбва да прави разлика между хората. И казва Писанието, че Богъ не гледа на лице, но на сърдце. Слѣдователно, онѣзи, които изпълняватъ Волята Божия, които служатъ на закона на Любовьта, винаги трѣбва да иматъ на своята страна Божията подкрѣпа.

"Праведният чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ". Онзи, който има сѣмейство, не е ли добрѣ за него да има Божието благоволение въ дома си. И жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бжде въ миръ съ него? Онѣзи сѣмейства пъкъ, които иматъ дѣца, синове и дъщери, не е ли добрѣ за тѣхъ да иматъ Божието благоволение. Дѣцата имъ да ги обичатъ и почитатъ и да имъ върви всичко по медъ и масло? Казвамъ: положете въ живота си вашата жива вѣра! Щомъ се смущавате, това показва, че живѣете въ една гжста материя, че имате нѣкакви слабости. Всѣко съмнѣние, всѣко разтревожване показва слаба вѣра. Всѣко безвѣрие пъкъ показва, че имате нѣкаква слабость. Вие казвате: ама може да ме срѣщне нѣкоя мечка. Може нѣкой да ме нападне и да ме убие. Това сж

само предположения. Вярата изключва всякакви противоположности във живота. Не е достатъчно само да вървамъ, но като тръгна на екскурзия, азъ ще взема въ чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хлѣбъ, десеть орѣха, три ябълки. Това ми е достатъчно. Послѣ, като стигна на опрѣдѣленото мѣсто, самъ ще си накладя огънь, самъ ще си стопля вода, ще сваля ризата отъ гърба си и самъ ще я изпера, нѣма да чакамъ помощъ отъ никого. Най-добриятъ майсторъ съмъ азъ. Най-послѣ ще пия и отъ елексира на новия животъ - топлата вода. Попитали вълка, защо вратътъ му е дебелъ? Защото самъ си върша работата. Нѣкои изопачили тази поговорка. Дебелиятъ вратъ подразбира разумно организиранъ вратъ, който държи здраво главата. Казватъ за нѣкого: дебелъ му е вратътъ. Дебелъ му е вратътъ, но утрѣ чуешъ, че умрѣлъ отъ апоплексия. Казвамъ: не, вратътъ му не е дебелъ, напротивъ, много е слабъ и тънъкъ. Хора, които не умиратъ, иматъ дебелъ вратъ, а такива, които умиратъ иматъ тънъкъ вратъ. Всички трѣбва сами да си вършимъ работата. Ние трѣбва да имаме свещени възгледи за Истината. Напримѣръ знаете ли какво нѣщо е Истината? Нѣкой казва: не може безъ лъжа въ живота. Какъ да не може? Че лъжата е най-голѣмата отрова въ свѣта! Нѣкой казва: да се обичаме! Всѣкога можемъ да се обичаме. Като обичашъ, ти правишъ добро на себе си. И като се стремишъ къмъ Истината, ти пакъ повдигашъ себе си. А като повдигашъ себе си, ти ставашъ стълбъ на човѣчеството. Сега нѣма да се занимаваме съ това, да говоримъ, че трѣбва да се обичаме, но всѣки трѣбва да даде примѣръ на другитѣ. Мнозина отъ васъ като ме слушате, казвате: до тѣзи нѣща още не сме доизрасли. Тогава докжгдѣ сме доизрасли ние съврѣмennитѣ хора? - Израсли сме до мѣстото на съмнѣнието. Никога не е имало вѣкъ съ толкова голѣми съмнѣния, какъвто е сегашният. Каквото и да говоришъ на хората, всѣки ще те погледне съ съмнѣние и ще си каже: дали говоришъ Истината, или не? Ако отидешъ при нѣкой търговецъ да купишъ нѣщо, и той никога нѣма да ти каже Истината.

Сега, прѣди Великъ-день влизамъ въ дюкяна на единъ евреинъ да купя чинии. Избрахъ едни чинии, питамъ го: колко струватъ тия чинии? - Едната 20 лева. Не скжпи сж, казвамъ му. Не струватъ толкова. Вижъ колко трѣбва да платимъ, направи си точна смѣтка, нис не сме богати хора. Той отстжпи по 2 лева, значи по 18 лева едната. Казвамъ му: слушай, азъ виждамъ фактурата на стокитѣ ти, зная колко струва всѣка паница. Тѣ не струватъ повече отъ седемь лева. Азъ ти давамъ по 12 лева на чиния. Значи, печелишъ по петь лева, това ти е достатъчно. Въ това врѣме когато се пазарувахме, евреинътъ бутна една отъ своитѣ чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвамъ му: видишъ ли, това, че чашата се счупи показва, че ти не говоришъ Истината. Ако дадешъ чиниитѣ по 12 лева, ние ще ти платимъ и счупената чаша. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като речемъ да излъжемъ, веднага счупваме една чаша. Лъжемъ ли, ще се чупятъ нашитѣ чаши. Какво нѣщо сж чашитѣ. Кажешъ ли една лъжа, щомъ се върнешъ дома си, или чаша си счупилъ, или жена ти се е разболѣла, или дѣтето ти заболѣва и умира и т. н. Внесете ли истинската жива вѣра въ свѣта, ще внесете и истинскитѣ хигиенически условия. Първитѣ хигиенисти трѣбва да внесатъ живата вѣра въ Бога безъ никаква лъжа! Отвикнешъ ли единъ човѣкъ отъ лъжата, той ще вѣрва въ Бога. Човѣкъ, който иска да се учи, ще вѣрва въ Бога, ще живѣе безъ никаква лъжа. Трѣбва да направите единъ опитъ. Какъ ще опитатъ единъ българинъ, напримѣръ? Най-първо ще му дадатъ 10,000 лева, да отиде до едно мѣсто и да се върне назадъ. Послѣ ще му дадатъ 100,000 лева, да видятъ, дали ще бжде честенъ въ всичкитѣ си отношения, да не каже нито една бѣла лъжа. Та казвамъ: при една жива вѣра може да се вложи друга култура, различна отъ сегашната. Само така може да се възпита бждещето поколѣние. За да се възпита новото поколѣние, изискватъ се други условия, различни отъ тия, които засега сжществуватъ. Затова, обаче, трѣбватъ и съответни учители и свещеници. Какви сж тѣ? - Трѣбватъ ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме военни но та-

кива, които да носятъ Любовьта, Мждростьта и Истината въ себе си. И нека воюватъ тѣ, но безъ да убиватъ. Нека свещеникътъ проповѣдва, но по всички правила на Любовьта, Мждростьта и Истината! Туй значи вѣра!

И тъй, праведниятъ, т. е. разумниятъ човѣкъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ. Слѣдователно вѣрата има практическо приложение въ живота. Ако работитѣ сж забъркани, ако си боленъ, хилавъ, ако си фалиралъ като търговецъ и всичко ти върви назадъ, приложи живата вѣра въ живота си и вижъ, какъ работитѣ ще тръгнатъ напрѣдъ. Разправяше ми единъ приятель слѣдното нѣщо: "По едно врѣме всичко ми бѣше тръгнало назадъ. Каквото прѣдприемѣхъ, все не ми върви. Най-послѣ ми дойде почти до самоубиване. Рѣшавамъ, обаче, да живѣя по другия начинъ, да се обърна къмъ Бога. И когато измѣнихъ възгледитѣ си за живота, когато рѣшихъ да живѣя по Бога, всички спънки всички мжчнотии въ живота ми се измѣниха, взеха, другъ характеръ. Затова казвамъ: разумната вѣра е нова посока на живота. Когато тази вѣра дойде, тя ще внесе стабилность въ умоветѣ ни, стабилность въ чувствата ни и стабилность въ нашитѣ постжпки. Не казвамъ, че съврѣменият строй е лошъ, но и най-лошиятъ строй при идеалнитѣ хора ще се смѣкчи, пъкъ и най-добритѣ условия при неразумнитѣ хора ще се развалятъ. Сега трѣбва да излѣзатъ на лице най-разумнитѣ хора и да учатъ човѣчеството на този новъ пжть.

Та всички трѣбва да бждемъ мощни! Въ това трѣбва да се вѣрва. Сега у насъ, нѣкой професори разискватъ по въпроса за душата. Едни казватъ, че има душа, а други казватъ, че нѣма душа. Води се споръ. Казвамъ: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртьта въ живота. Тя е виновница за смъртьта. Духътъ пъкъ е внесълъ живота. Слѣдователно, щомъ има смъртъ, има и душа; щомъ има животъ, има и духъ. И понеже хората не вѣрватъ въ душата, тя всѣки день ги души. Отъ мое гледище, питамъ: има ли човѣкъ въ свѣта, който да не умира? - Нѣма. Защо? Защото душата ги души. Понеже хората не вѣрватъ въ душата, смъртьта всѣки день

ги души. Значи тѣ умиратъ защото има душа. Като не вѣрватъ въ нея, тя по закона на духа, ги души. Седнали сега професоритѣ да спорятъ, има ли душа, или нѣма. - Има, какъ не! Защо? Защото хората се удошаватъ. Има ли животъ? - Има. Защо? - Защото хората се раждатъ. Както хората умиратъ, тѣ живѣятъ по закона на душата, а когато живѣятъ, то е по закона на духа.

Азъ би трѣбвало да ви говоря по новитѣ биологически закони, защо човѣкъ умира. Умиратъ клѣткитѣ само, а живѣе цѣлиятъ организъмъ. И когато човѣкъ умира, умиратъ само влоговетѣ на фирмата, а не и самата фирма, т. е. не и самитѣ членове отъ фирмата. Слѣдователно, щомъ се занимаваме съ въпроса, има ли душа, или не, трѣбва да знаемъ, че душа има, защото има смъртъ. Животъ има, защото има духъ. Човѣкъ трѣбва да умре, за да отвори пжтя на новия животъ. Когато едни умиратъ, други се раждатъ. И тъй, въ едно отношение смъртьта е условие за животъ; и животътъ въ едно отношение е условие за смъртьта. Това сж промѣни, които ставатъ въ живота. Въ моитѣ очи душата ражда смъртьта, а духътъ ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Богъ направи Адама, остави го самъ въ рая. Богъ вложи жива душа въ него, но той като не можа да задържи тази душа въ себе си, извади я навънъ. Жената е тази жива душа, която Адамъ извади извънъ себе си и съ това се създаде смъртьта. Женитѣ сж проводници на смъртьта. Нѣкои казватъ: жената е носителка на културата. Да, тъй е казано само, че жената внесе културата, но въ сжщность тя внесе смъртьта.

Какво нѣщо е смъртьта? - Въ смъртьта човѣкъ научава велики нѣща. Когато дойде смъртьта, човѣкъ започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щомъ дойде живота, хората започватъ да мислятъ за по-леки работи. Слѣдователно, всѣки день душата мѣни формитѣ си, а това смѣняване ние наричаме смъртъ. Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е завършила своето развитие. Ней прѣдстои да мине още прѣзъ милиони форми. И когато

дойде до своята послѣдна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слѣе съ духа. И тогава вече нѣма да има душа и духъ. Какво ще има? - Вѣчният Животъ ще излѣзе на сцената.

"Праведният чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ".

И тъй, постарайте се да внесете тази жива вѣра въ себе си, защото само тогава вашият животъ ще се осмисли.

Бѣседа, държана отъ Учителтъ, на 9 май, 1926 год. въ гр. София.

Ще ми изявишъ.

"Ще ми изявишъ пжтя на живота".

Ще ви прочета 16 псаломъ - единъ отъ красивитѣ псалми. Азъ наричамъ красиви нѣща тия, които никога не умиратъ, които въ всички врѣмена иматъ една и сжща стойность.

"Щѣ ми изявишъ пжтя на живота".

Азъ бихъ направилъ малъкъ прѣводъ на този стихъ. Той билъ изказанъ прѣди 3,000 години, когато псалмопѣвецътъ е очаквалъ да му се изяви пжтя, затова е казалъ: "Ще ми изявишъ пжтя на живота". Сега можемъ да прѣведемъ стиха по слѣдния начинъ: "Изявилъ си ми пжтя на живота". За да имаме правилно разбиране за човѣка и да не се самозаблуждаваме, трѣбва да имаме три идеи прѣдъ видъ. Тѣ сж слѣднитѣ. Първо ние имаме физически животъ. Обектътъ на физическия животъ е тѣлото; то е видимото, за което сега се грижимъ. До извѣстна степень физическиятъ животъ е сжществень и необходимъ за земята. Слѣдователно, безъ тѣло човѣкъ не може да живѣе на физическия свѣтъ. Когато нѣкой каже, че човѣкъ може да живѣе духовенъ животъ на земята безъ физически животъ, това е несъвмѣстимо. Както е невъзможно да живѣешъ физически животъ безъ тѣло, така сжщо е невъзможно да живѣешъ духовенъ животъ безъ физически. Тия които не разбиратъ тази идея, казватъ, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обектъ на физическия животъ е тѣлото. Това прѣдставлява $^{1}/_{3}$ отъ Истината. Но животътъ не седи само въ физическото. Има още и тъй наречения духовенъ животъ. Това е втората идея. Обектъ на духовния животъ е душата. Спорниятъ въпросъ за сега е има ли душа, или нѣма душа. Тѣзи които иматъ духовни очи, виждатъ душата, а които нѣматъ духовни очи, т. е. на които очитѣ още не сж отворени, тѣ не виждатъ душата и я отричатъ. Значи, обектътъ, на духовния животъ е душата, а онѣзи вжтрѣшни сили, които работятъ въ душата, които осмислятъ живота, това е Лю-

Псалми 16:11

бовьта. Нѣкои хора казватъ че нѣматъ душа. И дѣйствително, право е, че нѣкои хора нѣматъ душа. Съврѣменнията свѣтъ е пъленъ съ физически, съ интелигенстни автомати. И азъ виждамъ много хора въ свѣта безъ души. Тѣ сж като тренове безъ машинисти. Често въ Америка пущатъ нѣкой тренове безъ машинисти, правятъ експерименти съ тѣхъ. Сега сж направили и аероплани, които пущатъ нагорѣ въ пространството безъ пилоти. Тѣ сж приспособени автоматически. Вжтрѣ въ тѣхъ има нѣкаква сила, която ги управлява.

Най-послѣ, третата идея е, че сжществува и Божественъ животъ. Обектътъ на Божественията животъ е човѣшкият духъ. Тъй щото духътъ, отъ гледището на физическия свѣтъ е невидимъ, но отъ гледището на Божественият свѣтъ той е тъй обективенъ, както тѣлото въ физическия свѣтъ и както душата въ духовния свѣтъ. Вие можете да пипате тѣлото, но така обективни сж духътъ, и душата на човѣка. Тѣзи сж трите идеи, които трѣбва да имате въ ума си. Дали ще ги възприемете, то е другъ въпросъ. Вие имате много теории за енергиитѣ, за живота и т. н. Тогава имайте и тази теория, която азъ ви давамъ сега, тя нѣма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обектътъ на физическия животъ е тѣлото; обектътъ на духовния животъ е душата и обектътъ на Божествения животъ е духътъ.

Сега ние ще се спремъ върху физическия животъ. Той е основата, отдѣто трѣбва да започнемъ. Онзи, който не е разбралъ смисъла на физическия животъ, той не може да разбере и смисъла на духовния животъ. Така вървятъ нѣщата. Ако има хора, които мислятъ, че безъ да разбератъ физическия животъ, ще могатъ да разбератъ духовния животъ, тѣ се лъжатъ. Човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически и психологически. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ, азъ подразбирамъ, че той трѣбва да владѣе всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трѣбва да знае какъ да манипулира съ елементитѣ на този животъ. Единъ човѣкъ разбира физическиятъ

животъ само тогава, когато може да управлява своето физическо тѣло, очитѣ, ушитѣ, стомаха, дробоветѣ си т. н. Човѣкъ който не може да управлява своитѣ органи, той не разбира физическия животъ. Има хора, които не могатъ още да управляватъ дробоветѣ си, затова и дробоветѣ имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ стомаха си, затова стомахътъ има заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ краката си, затова краката имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ гърба си, затова гърбътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ очитѣ, ушитѣ и носа си, затова тѣзи органи ги заболѣватъ. И тогава имате вече лѣкарската наука, която идва да ви научи, какъ трѣбва да се справяте съ себе си. Всички лѣкари сж асистенти на живата природа. Тѣ учатъ хората, какъ трѣбва да се живѣе. По нѣкой пжть тѣзи асистенти иматъ голѣми губерки, съ които правятъ инжекции на хората. Тѣ впръснатъ нѣкакъвъ серумъ въ кръвьта на нѣкой отъ ученицитѣ и той веднага се свѣстява. И тогава тия асистенти му казватъ: "Ако ти не се научишъ да живѣешъ съобразно законитѣ на живата природа и да и служишъ, ние ще дойдемъ при тебе съ своитѣ губерки". И сега съвременнитѣ хора постоянно запитватъ: защо идватъ болеститѣ? Това е единъ духовенъ процесъ. То е все едно да ме питате защо сж турени камъни по релситѣ на железницата? - Тѣ сж едно прѣпятствие. Кой ги е турилъ? - Турилъ ги е нѣкой неразуменъ човѣкъ, а трѣбва да дойде нѣкой разуменъ да ги отстрани. Ако имаме нѣкакви прѣпятствия, турени въ пжтя на живота си, трѣбва да знаемъ, че туй сж камъни, турени отъ нѣкого. Ние, обаче, трѣбва да знаемъ, защо сж турени, и какъ да ги прѣмахнемъ. Слѣдователно, ако човѣкъ, който не разбира законитѣ на природата, се наяде съ мжчносмилаема, отровна храна, кой е причина за това? Или, ако нѣкой човѣкъ е живѣлъ дълго врѣме въ стая, пълна съ задушливи, отровни газове, вслѣдствие на което гърдитѣ му заболѣватъ, кой е причината за това? Или, ако нѣкой е челъ само песимистически книги, вслѣдствие на което неговиятъ мозъкъ се напълнилъ все съ такива отровни

мисли, та изгубилъ смисъла на живота си, кой е причината за това? Всички тия автори, които опрѣдѣлятъ смисъла на живота, разбрали ли сж го въ сжщность? Знаятъ ли тѣ самитѣ, какъвъ е смисълътъ на живота? Запримѣръ, често чувамъ нѣкои да казватъ, какво е писалъ Шопенхауеръ за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте, какво е знаялъ Шопенхауеръ. Толстой е писалъ до нѣкждѣ подъ влиянието на Шопенхауера, но слѣдъ като измѣнилъ своитѣ възгледи и станалъ духовенъ, той самъ разбралъ смисъла на живота.

Та казвамъ: за сега всички хора даватъ важность главно на физическия животъ. Той е важенъ наистина, но не е и сжществениятъ. Ако физическиятъ животъ бѣше сжщественъ, тогава не трѣбваше да умираме. Какво ще кажемъ, ако ние посветихме цѣлия си животъ само за другитѣ хора? Напримѣръ, какво щѣше да бжде, ако майката посвети цѣлия си животъ само на дъщеря си, бащата на сина си, учителътъ за ученицитѣ си и т. н.? Добрѣ щѣше да бжде, но въ края на краищата всички тия хора умиратъ. Какво ще кажемъ тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете, разговаряли ли сте се съ природата? Ако влѣзете въ кжщата на единъ богатъ банкеръ, дето слугитѣ му изпочупили 20 - 30 паници сждове и други потрѣби, и послѣ за свое оправдание, казватъ: нашиятъ господарь е наредилъ така, да чупимъ паницитѣ и сждоветѣ. Питамъ ви: тази мисъль права ли е? Възможно ли е банкерътъ да нареди да му се чупятъ сждоветѣ? Той който е събиралъ оттукъ оттамъ по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерътъ не може да нареди тия нѣща, а ние сами правимъ тия погрѣшки. Ние за свое оправдание казваме, природата е наредила така. Създадемъ си единъ лошъ навикъ, служимъ му и послѣ казваме, че природата го е създала. Казвамъ: природата не е създала този лошъ навикъ, но сж го създали твоятъ дѣдо и прадѣдо прѣди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вечно, безсмъртно. Тъй е писано въ Божествената книга. Тъй е писано и въ свещената книга - Библията - която ако четете, ще видите, че това, което хората

създаватъ, е смъртно. Това, което човѣкъ създава е смъртно; това, което ангелитѣ създаватъ е вѣчно, а това, което Богъ създава е вѣчно и безконечно. И ангелитѣ създаватъ много нѣща, но тѣ сж конечни. Кои нѣща сж конечни? Ти слѣдвашъ университетъ, ще прѣкарашъ тамъ 4 - 5 години и ще излѣзешъ. Науката нѣма да се свърши, но ти ще излѣзешъ. Конецъ-тъ, краятъ създава дѣлата.

И тъй, най-първо ние трѣбва да разберемъ физическия животъ. Най-важна роль въ физическия животъ играе човѣшкия мозъкъ. Изобщо, съврѣменнитѣ учени хора изучаватъ мозъка само отъ анатомическо и физиологическо гледище. Тѣ не го изучаватъ като едно динамо, като съвокупность отъ динамически сили; тѣ не го изучаватъ като единъ акумолаторъ, въ който природата е складирала разновидни сили. Досега френолозитѣ сж открили въ човѣшкия мозъкъ около 39-40 центрове, способности. Тѣ сж разграничили въ тия центрове разнитѣ видове енергии на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Запримѣръ, тѣ сж намѣрили, че човѣшката разумность се проявява въ челото, и затова отъ устройството на челото зависи и разумността на човѣка. Въ тази разумность, обаче се включватъ и редъ други елементи. Всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво паметливи. Всички хора не сж еднакво идеални. Когато говоримъ за идеаленъ човѣкъ, разбираме разуменъ човѣкъ. И твърдостьта не е еднакво развита у всички хора. Художническитѣ способности, музикалнитѣ способности, както и поетичнитѣ способности не сж еднакво развити у всички хора. Всички тия способности сж проявления на умствения животъ у човѣка. Френолозитѣ сж така разпрѣдѣлили способноститѣ, че като погледнешъ на единъ човѣкъ, ти веднага можешъ да познаешъ, дали той е поетъ, или художникъ, или инженеръ, или правникъ, или сждия, или свещеникъ и т. н. Челото на човѣка напълно показва, какъвъ е той. Който може да чете по челото на човѣка, ще каже, кой човѣкъ какъвъ е. И дѣйствително, челата на всички свещеници сж направени по единъ теркъ; сжщо тъй и челата на правницитѣ, на художницитѣ, на музикан-

титѣ, на писателитѣ сж направени по специаленъ за тѣхъ теркъ, тъй както сж опрѣдѣлени и моделитѣ отъ парижката мода. Въ всички тия теркове има голѣмо разнообразие. И въ проявлението на човѣшката разсждливость, като започнемъ отъ философитѣ виждаме, че тѣхната философска мисъль е създала отпрѣдъ на челото два центъра, които френологията нарича центрове на каузалность, на причинность или на български езикъ наречени центрове на разсждителность. Отъ тия центрове се отдѣля особена енергия, но сжщеврѣменно излизатъ и различни цвѣтове. Когато философът е заетъ съ нѣкаква важна материална мисъль, отъ тѣзи центрове излиза една особена червена свѣтлина; и колкото мисълтьта става по-интенсивна, по-възвишена, толкова и свѣтлината става по-ясна, по-свѣтла, по-мека, докато дойде до една мека виолетова, а понѣкога жълта свѣтлина. Значи, цвѣтоветѣ на мисъльта минаватъ цѣлия слънчевъ спектъръ. Всички тия краски въ цвѣтоветѣ показватъ степеньта на човѣшката разсждливость. И слѣдователно, когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е отличенъ философъ, азъ питамъ: въ коя краска се движи той? Ако живѣе въ червения цвѣтъ, той се движи въ своя физически, материаленъ животъ; ако е въ портокаловия цвѣтъ, той се движи въ обществения, въ политическия животъ, той вдига и сваля правителства; ако е въ зеления цвѣтъ, той се движи въ търговията, въ банкитѣ и въ всички осигурителни дружества. И най-послѣ, когато започнете да виждате жълтия цвѣтъ, вие ще се натъкнете на хора, които влизатъ въ духовния свѣтъ. Жълтия цвѣтъ ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвамъ: за въ бждеще ние ще имаме една наука, която ще разполага съ толкова чувствителни пластинки, че ще могатъ да се фотографиратъ всички краски на мисъльта у човѣка. И тогава ще познавате степеньта на човѣшката интелигентность. И дѣйствително, онѣзи хора, които прѣждеврѣменно заживѣватъ духовенъ животъ, се разстройватъ. Енергията отъ тѣхното тѣло започва да изтича много бързо и неправилно, безъ да спира, вслѣдствие на което

по нѣкой пѫть цѣлото тѣло пожълтѣва. Лѣкаритѣ наричатъ това болезнено състояние "жълтеница". Този човѣкъ вмѣсто да води разуменъ духовенъ животъ, той става жълтеничавъ, черниятъ му дробъ се разстройва, кръвообръщението му се покваря и тогава лѣкаритѣ му казватъ: ти не си готовъ още за духовенъ животъ, трѣбва да се върнешъ малко назадъ. И наистина този човѣкъ трѣбва да се върне назадъ да повтори класа.

Сегашнитѣ хора иматъ особени схващания за живота и казватъ: човѣкъ трѣбва да се роди даровитъ! Да, всички хора сѫ създадени даровити, потенциално състояние, но трѣбва да се развиватъ. Азъ разбирамъ, че тѣ сѫ даровити потенциално, но трѣбва да бѫдатъ даровити кинетически. Нѣкой казва: азъ съмъ философъ, даровитъ човѣкъ съмъ! Питамъ: писалъ ли си нѣщо? - Не съмъ писалъ още, но мисля да пиша. Добрѣ, като започнешъ да пишешъ, тогава ще станешъ кинетически философъ. Въ това отношение, за човѣка сѫ важни двѣ нѣща, съ които да си служи, а именно: неговиятъ умъ и неговата воля. Това сѫ двѣ най-висши сили съ които човѣкъ трѣбва да работи: волята, съ която работи на физическия свѣтъ и разумността, съ която работи въ духовния свѣтъ. Ние можемъ да изразимъ тѣзи двѣ сили по геометрически начинъ. Тѣ сѫ равни на единъ ѫгълъ отъ 180 градуса. Значи, тѣзи сили сѫ вѫтрѣшни, и сумата имъ е равна на два прави ѫгъла. Тѣ вървятъ подъ диагоналъ. Ако вземете човѣка перпендикулярно, тогава лѣвата му страна, страната на ума прѣдставлява разумната, духовната му страна, а дѣсната, това е волевата страна на човѣка. Ето защо човѣкъ трѣбва да впрегне на работа и двѣтѣ страни на своя мозъкъ. Ако мозъкътъ на човѣка не е правилно развитъ, т. е. ако не е симетриченъ, тогава човѣкъ и въ физическия свѣтъ, и въ духовния свѣтъ ще загазва въ голѣми мѫчнотии. Напримѣръ, дойде му въ ума нѣкаква идея, рече да я приложи, но веднага се поколебае. Значи, неговата цѣль не върви по опрѣдѣления диагоналъ. Този диагоналъ е цѣлта къмъ Бога, къмъ Божествения свѣтъ. Извънъ физическия свѣтъ има само една цѣль, понеже,

споредъ схващанията на новото учение, извънъ насъ има други разумни сжщества, съ които ние сме свързани още тукъ на земята. Прѣди насъ сж живѣли хиляди и милиони хора, които и до сега живѣятъ. Тѣхнитѣ тѣла сж изчезнали, но душитѣ и духоветѣ имъ живѣятъ и днесъ. Като казвамъ, че тѣ живѣятъ, подразбирамъ, че тѣ ни въздѣйствуватъ отъ невидимия свѣтъ.

Псалмопѣвецътъ казва: "Ще ми изявишъ пжтя на живота". Какъ ще намѣримъ този пжть въ съврѣмената наука? Попитайте кой и да е поетъ, защо пише и вижте, какво ще ви отговори той. Попитайте кой и да е музикантъ защо свири. Попитайте коя и да е майка защо ражда. Попитайте кой и да е учитѣль защо учи ученицитѣ. Попитайте кой и да е свещеникъ защо служи въ църква. Нали всички тия хора все иматъ нѣкаква цѣль въ живота си? Главната цѣль е служене на великото, на Божественото у насъ. То осмисля живота. Да служимъ на Бога, значи да служимъ на безсмъртието, на вѣчното, на онова, което ще осмисли живота ни, което ще ни направи мощни. А силата, това е благото, къмъ което ние се стремимъ. Нѣкой ще каже: и безъ сила можемъ. Да, и безъ сила можемъ, но да бжде човѣкъ инвалидъ цѣли 10-15 години и другитѣ хора да го вдигатъ отъ едно мѣсто на друго, азъ мисля, че това не е нѣкаква голѣма слава. Да бжде човѣкъ умственъ инвалидъ, и това не е голѣма слава! Да бжде човѣкъ сърдеченъ инвалидъ, и това не е голѣма слава! Не, сила се изисква и въ нашата воля, и въ нашитѣ чувства, и въ нашитѣ мисли! Разумна сила се изисква и въ нашата мисъль, която трѣбва да приложимъ, за да опитаме нейния плодъ.

Сега нѣкой ще запитатъ: защо този човѣкъ е отворилъ прѣдъ себе си свещената книга и чете отъ нея? Казвамъ: братя, тази свещена книга е животътъ на всички заминали хора, живѣли прѣди насъ. Въ нея е вложена силата и опитностьта на тѣхния животъ, и ние трѣбва да се ползуваме отъ тази опитность, както пъкъ други ще се ползуватъ отъ нашата опитность. Но между всички сжщества, които сж живѣли и които сега живѣятъ, има една тѣсна, неспрѣвивна

връзка на чувства и на обичаи. Тази връзка именно подтиква хората къмъ дѣйность. Поетътъ пише не само за своя народъ, поетътъ пише не само за своето отечество; поетътъ пише и за единъ по-високъ свѣтъ. Този поетъ пише и за дървета та, и за слънцето, и за хората. Питамъ: ако мислимъ, че слънцето наистина е неразумно, тогава какъвъ смисъль има да се пише за едно слънце което не струва нито петь пари? Ако въ слънцето нѣма никаква идея, защо поетътъ го възпѣва? Азъ наричамъ истински поетъ този, който ако възпѣе единъ умиращъ конь, коньтъ не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: азъ ти благодаря много, че ти, като поетъ, ме възпѣ и за въ бѫдеще по нѣкакъвъ начинъ ще ти се отплатя. Докато всички хора ме хукаха и биеха, ти ме възпѣ. Отворете Писанието, ще видите, че тамъ взиматъ коня като емблемъ на просвѣтения човѣшки умъ.

Казва псалмопѣвецътъ: "Ще ми изявишъ пѫтя на живота". Казвамъ: въ нашитѣ врѣмета Богъ е показалъ пѫтя на живота. Колцина отъ васъ сега знаятъ за какво сѫ родени? Това не е упрекъ, че не знаете, но у васъ трѣбва да се събуди желание да знаете. Има много примѣри въ живота, които показватъ, какъ се пробужда съзнанието у човѣка. Единъ отъ виднитѣ астрономи билъ просътъ музикантъ на врѣмето си, но отпослѣ му даватъ идеята да се занимава съ математика, и той въ послѣдствие станалъ виденъ астрономъ. Ти може да си простъ човѣкъ, но единъ малъкъ стимулъ се изисква отъ тебе, за да се повдигнешъ, и то не прѣдъ хората, а прѣдъ себе си, прѣдъ Бога, да знаешъ, че си човѣкъ, който може да използува условията. Отъ ваше гледище ние сме изпратени отъ нѣкѫдѣ да учимъ. Ако ви запитатъ, отдѣ сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли, кой е вашиятъ господарь? - Господь. Да, но това е общо казано. Казвате: ама азъ вѣрвамъ въ Бога. Това е все едно да кажете, че вѣрвате въ слънцето. Слънцето занимава ли се съ тебе? Слънцето говори ли за тебе? - Не е говорило, но виждамъ го като изгрѣва и залѣзва. Слънцето не влиза специално въ никоя кѫща. Слънцето не разговаря специално съ никого, но всѣки, който

излѣзе да се грѣе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. Колкото и да е малко едно сжщество, колкото и да е грѣшно, колкото и да е престжпно или най-послѣ колкото единъ човѣкъ и да е светия, като излѣзе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Нѣкой казва: азъ познавамъ Бога. Не, да познавашъ Бога, ще рече да знаешъ Неговото Свещено Име. И когато произнесешъ това име, ти нѣма да бждешъ вече смъртенъ човѣкъ. Никога единъ смъртенъ човѣкъ не може да произнесе Божието Име! Само човѣкътъ, облѣченъ въ безсмъртието, може да произнесе Божието Име. И когато Го произнесе, въ негова-та душа ще стане такова разширсние, ще се роди такова изобилие, че той ще влѣзе въ връзка съ всички живи разумни сжщества. Този човѣкъ ще бжде свободенъ за всичко; той ще бжде и поетъ, и художникъ, и музикантъ и първокласенъ юнакъ. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата слънчева система и да я носи. Какъ? - Като възприемемъ онази съвършена наука, къмъ която се стреми всѣки човѣкъ. Ако умътъ на човѣка стане толкова силенъ, че да се уравновѣси съ силитѣ на земята, той туря земята на гърба си, и всичкото противодѣйствие, което тя му указала, изчезва. Защо? Когато двѣ сили въ противоположна посока, но съ еднаква голѣмина си противодѣйствуватъ, резултатътъ ще бжде равенъ на нула. Щомъ тия двѣ равни сили си противодѣйствуватъ, тѣ ще изгубятъ теглото си, т. е. теглото имъ ще бжде равно на нула. Слѣдователно, когато казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на гърба си, подразбирамъ, че силата на неговия умъ е равна на противодѣйствието на земята. На онзи човѣкъ, на когото силата на ума не е толкова голѣма, гърбътъ му ще се прѣчупи отъ тежестьта на земята.

Сега азъ ви изяснявамъ тия нѣща, защото за въ бжде-ще това ще прѣдставлява наука която ще докаже всичко това. Засега това е само блѣнъ, потикъ за човѣшкия умъ, за да има какво да работи въ свѣта. Онѣзи отъ васъ, които сж изгубили смисъла на живота, ще кажатъ: какво отъ това, че ще придобия такива знания? Какво отъ това, че ще стана

богатъ? Казвамъ: човѣкъ все трѣбва да намѣри единъ начинъ или една идея, съ която да се повдигне въ свѣта. Нѣкоя млада мома се обезсърдчи и казва: "Ще стана учена. Какво отъ това? Ще стана силна. Какво отъ това? Ще отида въ другия свѣтъ. Какво отъ това? Ще стана богата. Какво отъ това? Всичко ми е все едно". Казвамъ: ами лошо ли ще ти бѫде, ако имашъ една красива млада душа, съ която Господь може да те постави до себе си? Момата казва: "Да, този животъ сега има смисълъ". Значи, да живѣешъ за Бога, въ това има цѣль, има смисълъ. Има смисълъ въ живота, който засѣга душата на човѣка. Момата казва: "Тукъ има новъ идеалъ, за който азъ още не съмъ разсѫждавала. Това е моята душа. Ако я намѣря, моятъ животъ ще има смисълъ, но нѣма я, не съмъ я намѣрила още. Ако я намѣря, готова съмъ да жертвувамъ живота си за нея". Сѫщо тъй и за насъ идеята за Бога включва въ себе си великата душа, която ние търсимъ и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тѫженъ, скърбенъ, изоставенъ отъ всички въ живота си, въ пълно отчаяние, падналъ духомъ, гладенъ, жаденъ, на умиране ако се намѣри нѣкой да ти донесе малко хлѣбецъ и водица, да ти услужи, казвамъ: това е онази идеална душа, която ти търсишъ и очакващъ. Питамъ: има ли сега животътъ смисълъ? Има. Писанието казва: "Никой не живѣе за себе си". И най-голѣмото нещастие е тамъ, когато помислимъ, че живѣемъ за себе си. Всѣки, който се опитвалъ да живѣе за себе си, е свършивалъ катастрофално. Частьта извънъ цѣлото нѣма никакъвъ смисъль. Ние, като часть отъ цѣлото, сме лѫчи, които сѫ излѣзли отъ великото. Какво е цѣлото, за това не можемъ да говоримъ. Ние не можемъ да говоримъ за великото, за Бога. Това е светотатство! Но азъ казвамъ: ние сме лѫчи, излѣзли отъ Бога. Тѣзи лѫчи вече сѫ се оформили. Всѣки човѣкъ има право да живѣе на земята, и затова съврѣменнитѣ хора се стараятъ да живѣятъ смисленъ животъ. Слѣдователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съврѣменнитѣ хора не знаятъ още, какъ да живѣятъ. Че ние още се избиваме, водимъ войни. Войната е проказа за човѣчеството. Да отрѣ-

жеш҃ъ крака на единъ човѣкъ, това не е наука; да извадиш҃ъ очитѣ на единъ човѣкъ, това не е наука; да отрѣжеш҃ъ бъбрека на единъ човѣкъ, това не е наука! Нѣкой казватъ: човѣкъ може да живѣе и съ единъ бъбрекъ. Ами защо природата е турила два бъбрека? Природата е поставила толкова и толкова центрове въ мозъка на човѣка, а ученитѣ слѣдъ това ще казватъ, че човѣкъ може да живѣе и съ по-малко центрове. Тѣ казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ слѣпо черво. Природата го турила на своето мѣсто, а лѣкаритѣ го рѣжатъ, като казватъ, че и безъ него може да се живѣе. Най-послѣ казватъ, че и безъ стомахъ може да се живѣе. - Да, може и безъ стомахъ. Нѣкои питатъ, колко трѣбва да се яде. Казвамъ: човѣкъ за да живѣе единъ нормаленъ физически животъ е потребенъ здравъ и разуменъ стомахъ. Можеш҃ъ да ядеш҃ъ каквото обичаш҃ъ, но по малко, никога нѣма да се прѣсищаш҃ъ. Ще знаеш҃ъ, че прѣзъ цѣлия си животъ, около 70-80 години, ти ще можеш҃ъ да ядеш҃ъ и да пиеш҃ъ. Защо тогава ще се прѣсищаш҃ъ? Благодари на Бога, че ще можеш҃ъ да ядеш҃ъ и да пиеш҃ъ, както пожелаеш҃ъ: и ябълки ще ядеш҃ъ, и череши, и готвено, а отгорѣ на това и винце ще пиеш҃ъ, и всѣкакви други ликьори - всичко ще можеш҃ъ да ядеш҃ъ и да пиеш҃ъ! Но казвамъ: за всичко, каквото ядеш҃ъ и пиеш҃ъ ще плащаш҃ъ.

Отива единъ бѣденъ турчинъ въ една кебапчийница, сѣда на една маса и казва на гостилничаря: “Дай една пражола! Дай малко винце!” Яде, пие доволенъ е отъ всичко това! “Дай още една”! Нахранва се добрѣ, става, но нѣма съ какво да плати. Гостилничарьтъ започва да го налага. Турчинътъ вика: “Вай-вай-вай”! Най-послѣ излиза вънъ и си казва: “Поне сладичко бѣше. Но и като ме налагаше, пакъ бѣше хубаво”.

Та мнозина казватъ: да си пожи҃вѣемъ. Казвамъ: да, ти можеш҃ъ да влѣзеш҃ъ въ тази гостилница, но живата природа ще ти даде единъ добъръ урокъ. Тя ще те наложи по всички правила и като излизаш҃ъ, ще викаш҃ъ: “Вай-вай-вай”! Нѣкой казва: азъ се разболѣхъ. Не, това значи, че природата иска да плащаш҃ъ. Щомъ ти се яде, ти можеш҃ъ да влѣзеш҃ъ въ една гостилница, но ще бѫдеш҃ъ много честенъ и ще ка-

жешъ на гостилничаря: "Приятелю, искамъ да си хапна малко, но нѣмамъ въ джоба си нито петь пари. Бжди тъй добъръ да ми услужишъ". Честенъ трѣбва да бждешъ, да не лъжешъ! Гостилничарьтъ ще те погледне отъ горѣ до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нѣщо. Ако, обаче влѣзешъ въ тази гостилница и се прѣдставишъ като нѣкой баронъ, ще те набиятъ, както природата знае да бие. Сегашнитѣ хора се прѣдставляватъ за много честни, казватъ: азъ съмъ честенъ човѣкъ. Да, но като влѣзешъ въ гостилницата, честенъ ли си? Казвамъ: ако си честенъ, ще излезешъ оттамъ честно и почтенно, но ако не си честенъ, ще излѣзешъ битъ и безъ шапка на главата.

Сега, да се върна къмъ мисъльта си. "Ще ми изявишъ пжтя на живота". Казвамъ: съврѣменната религия трѣбва да обърне младото поколѣние въ правия пжть. Съврѣменната религия трѣбва да обърне науката въ правия пжть. Нѣкога между хората се говори за патриотизъмъ. Не опрѣдѣляйте това понятие съ общи думи. Да се върже човѣкъ съ отечеството си това не е патриотизъмъ. Да любишъ своето отечество, разбирамъ. Да любишъ своята родина, разбирамъ. Но да се вържешъ за своето отечество, това не разбирамъ. Казвамъ: ако ние разбираме нѣщата така, ще видимъ, че въ свѣта има и други сили, съ които можемъ да разполагаме. Питамъ: какъ може да се разрѣши спора между една овца и единъ вълкъ? - Вълкътъ ще изяде овцата. Ами какъ ще се разрѣши спора между двѣ овци? - Трѣбва да има по-голѣмо пространство, повече паша. Вълкътъ вълкъ не дави. Та казвамъ: съврѣменнитѣ християни трѣбва да си опрѣдѣлятъ ясно, какво нѣщо е патриотизъмътъ. Да любишъ отечеството си, разбирамъ. Да пазишъ свещенитѣ закони на държавата, разбирамъ. Но кои закони? - Онези закони, които включватъ физическия животъ, духовния животъ и Божествения животъ. Държавата трѣбва да зачита задълженията на всѣки човѣкъ. Казвате: знаете ли какви сж задълженията къмъ държавата? Да, зная ги. Но държавата знае ли какви сж задълженията къмъ мене? Това е общонародно право. Слѣ-

дователно, колкото право има държавата, толкова право имамъ и азъ. Сжщитѣ отношения ще сжществуватъ и между двѣ държави. Азъ ще зачитамъ законитѣ на държавата не тъй, както тя ги коментира, но тъй както азъ ги разбирамъ. Защото законитѣ на държавата сж изобретени отъ хората. Ако нейнитѣ закони сж Божествени, азъ ще ги зачитамъ, но ако не сж Божествени, още утрѣ може да ме подкупи нѣкой да извърша нѣкое прѣстжпление. Споредъ законитѣ на Бога азъ мога да служа безкористно на своя народъ, безъ да мисля, че утрѣ отечеството трѣбва да ми направи единъ паметникъ за моитѣ услуги. Дали ще ми направи паметникъ, или нѣма да ми направи, това за менъ не важи. За менъ като човѣкъ, с важно да туря въ ума си идеята да бжда чистъ прѣдъ Бога и прѣдъ себе си.

Псалмопѣвецътъ казва: "Ще ми изявишъ пжтя на живота". Има единъ вжтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля нѣщата. Той е слѣдният: когато усѣщате въ себе си голѣма скърбъ, или голѣма тжга, или голѣма тъмнина, това показва, че вие се движите въ гжста материя, или въ единъ неразуменъ свѣтъ. Вие сте попаднали въ една неблагоприятна срѣда. Двама души спорятъ, има ли Господь, или нѣма. Ние ли ще разрѣшимъ този въпросъ? Не е важно, дали има Господь, или нѣма. Азъ казвамъ: приятелю, ти имашъ животъ, и азъ имамъ животъ; ти имашъ умъ и азъ имамъ умъ; ти имашъ очи и азъ имамъ очи; ти имашъ уши, и азъ имамъ уши. Ти на какво свиришъ? - На цигулка. Азъ пъкъ свиря на чело. Хайде да взѣмемъ инструментитѣ. Като засвиримъ, тогава ще разберемъ, че това е Божественото което се събужда. Отъ свиренето зависи да се събуди Божественото у насъ. Нѣкой човѣкъ мисли, но прѣди да се е научилъ да мисли, трѣбва да се учи да пѣе и да свири вжтрѣшно. И за въ бждаще, когато ще възпитаватъ младото поколѣние, първата работа е да внесатъ, както въ възпитателитѣ, тъй и въ възпитаницитѣ музика. Научете се да свиритѣ не за сцената, да получавате тамъ букети, но като свирите, да се стимулиратъ вжтрѣ въ васъ красиви чувства и желания.

Та когато нѣкой ученикъ се умори отъ несгодитѣ на живота, нека вземе цигулката и си посвири, или нека си попѣе, за да трансформира всички свои тежки състояния. Въ това отношение музиката е помагало въ живота на хората. Когато пѣемъ и свиримъ, ние сме въ връзка съ по-напрѣднали сѫщества отъ насъ. Ако искаме да бѫдемъ духовни, ако искаме да бѫдемъ религиозни, ние трѣбва да пѣемъ и да свиримъ. Азъ срѣщамъ много религиозни хора, които не пѣятъ и казватъ: само свещеникътъ или само пѣвцитѣ въ църквата трѣбва да пѣятъ. Не е така. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да пѣе. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разбира музиката и науката много добрѣ. Той трѣбва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трѣбва да е свършилъ поне осемь класа. Ако сега не е така, за въ бѫдаще ще е така. Ние трѣбва да се учимъ! И тогава се казва: ние трѣбва да познаваме Бога. Казвамъ: Богъ е Свѣтлина, Богъ е Знание, Богъ е Мѫдрость, Богъ е Истина, Богъ е Любовь. Като влѣземъ въ Бога, ние ще се намѣримъ въ една велика наука. Любовьта е велика наука. Да любишъ, това е цѣла наука. Ти можешъ да любишъ всѣки човѣкъ по специаленъ начинъ, и ако знаешъ този методъ, ще можешъ да образуваш връзка съ този човѣкъ. Вижте какъ е въ свѣта! Тамъ всички хора не се обичатъ по единъ и сѫщъ начинъ. Срѣща се човѣкъ, когото никой не обича, обаче намѣри се най-послѣ единъ човѣкъ, който го обиква. Защо? - Той е намѣрилъ метода, по който може да го обича. Цвѣтята не се разтварятъ на мѣсечината, а на слънцето, понеже то ги разбира. Плодоветѣ сѫщо тъй узрѣватъ на слънцето. Този е правиятъ методъ. Все трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си. А сега хората какво изучаватъ? До сега тѣ сѫ изучавали и изучавътъ науката да взиматъ.

Питамъ: защо имаме джобове? Какво показватъ днесъ скрититѣ джобове у хората? - Че не сме отъ много културнитѣ хора. Туретe нѣколко банкноти въ джобоветѣ си и идете по треновете, да видите, колко сѫ културни софиянци. Това не е само въ София, но и въ Лондонъ, и въ Парижъ, и въ

Берлинъ, и въ Москва - навсѣкждѣ ще срещнете сжщото нѣщо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворенитѣ джобове. Днесъ хората си правятъ повече вжтрѣшни джобове. Питамъ: защо не ги турятъ малко отзадъ, или отпрѣдъ, а точно подъ ржката? Въ това е спасението. Човѣкъ като понатисне малко сж ржката, сигуренъ е, че паритѣ сж на мѣстото си. И послѣ казвате: ние сме културни хора. Казвамъ: да, вие сте хора на вжтрѣшнитѣ джобове. Питамъ ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислимъ да уредимъ нашия вжтрѣшенъ животъ. Не е така. Нашиятъ вжтрѣшенъ животъ е уреденъ; условия за сжществуване ни сж дадени, но трѣбва да се тури само редъ и порядъкъ въ нѣщата. Ако общественият животъ се остави тъй, както Богъ го е наредилъ, ще видите, какъвъ е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка - навсѣкждѣ се издаватъ закони. Питамъ: слѣдъ като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и редъ други закони, отъ тия многобройни закони подобри ли се живота на хората? Те подобриха живота въ едно отношение, а го влошиха въ друго отношение - спрѣха развитието на Божественото у хората. Всички тия закони, всички съврѣменни вѣрвания ни отдалечиха отъ Бога, обезвѣриха ни, та станахме крайни материалисти. Когато се обявиха войнитѣ, всички казаха: да станемъ силни! Не е така. Силенъ е само този народъ, който люби. Силенъ е само този народъ, който е разуменъ, който може да влада силитѣ въ природата. Вземете англичанитѣ, запримѣръ. По какво се отличавътъ тѣ като народъ? - Англичанитѣ се отличаватъ по своята сила и разумность! Тѣ имаха една стачка, въ която взеха участие около 5 милиона хора. Сжщеврѣменно стачницитѣ и стражаритѣ си играятъ футболъ. Питамъ: ако въ България се обяви такава стачка, стачницитѣ и стражаритѣ ще играятъ ли на футболъ? Това е култура. Тѣзи хора си казаха: “Ние сме разумни. Трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ по единъ миренъ начинъ. Нима ако настроимъ държавата срѣщу насъ и дойдемъ до положение да се избиваме, ще спечелимъ нѣщо повече? - Не. “Е, тога-

ва петь горѣ, петь долу, все е полза". Тѣ още не сж разрѣшили въпроса окончателно, но дойдоха поне до едно практическо полуразрѣшение. Туй показва, че англійскиятъ умъ е практиченъ. Туй трѣбва да послужи за добъръ примѣръ и на българитѣ, и на всички останали народи. Нека всѣка разумна постжпка на кой и да е народъ послужи за единъ добъръ примѣръ! Нека вземемъ хубавото отъ англичанина, отъ американеца, отъ италианеца, отъ китаеца, отъ руснака, отъ животнитѣ, отъ растенията - въ всички има по нѣщо хубаво. И въ животнитѣ има хубави работи. По нѣкакъвъ начинъ трѣбва да добиемъ хубавото и красивото въ живота. Какъ ще го добиемъ иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението да съзнаваме, че въ свѣта има една велика разумна сила, която обединява всички хора. Сегашната война ни показа, че тази върховна сила слѣди за всичко. Тя слѣди всички несправедливости, които вършатъ народитѣ. Напримѣръ, на Германия наложиха единъ дългъ отъ 120 милиарда лева контрибуция. Тя цѣла да се продаде, нѣма да може да го изплати. Въ цѣлия свѣтъ едва има 100 милиарда злато, а отъ нея искатъ 120 милиарда. Обаче, въ побѣдителитѣ се зародиха други желания. Слѣдователно, и побѣденитѣ, и побѣдителитѣ губятъ еднакво. Въпросътъ не се разрѣшава така. На това, че единъ побѣдилъ, а другъ остава побѣденъ, тази велика разумна сила гледа съвсѣмъ другояче. Ние не гледаме на работитѣ по единъ анархически начинъ. Тази разумна сила дава право на всѣки човѣкъ. Туй което Богъ е създалъ, ние нѣмаме право да го унищожаваме.

Та казвамъ сега: Любовьта е открита на християнскитѣ народи. Азъ съжалявамъ, че днешната църква, както и тази на България специално, още не е приложила Христовото учение. Духовенството днесъ може да го приложи! Ако тѣ сега не го приложатъ, ние ще Го приложимъ. Младото поколение може да приложи Любовьта! Младитѣ сж пълни съ сила, съ Любовь, съ разумность.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, може да е анекдотъ

не зная колко е вѣренъ, но това се е случило нѣкждѣ изъ България. Единъ селски български чорбаджия праща сина си да слѣдва учението си въ близкия градъ. Синътъ се влюбва въ една ученичка отъ осми класъ, гимназиска. И той билъ осмокласникъ. Той казва веднъжъ на своята любима: "Баща ми е богатъ човѣкъ, изпраща ми доста пари, затова азъ искамъ да ти направя единъ хубавъ подаръкъ; ще дамъ да ти ушиятъ хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка". Ученичката, неговата любима, му отговорила: "Слушай, отъ паритѣ на баща ти азъ не искамъ нищо; отъ тебе, отъ твои пари и трудъ, мога да приема нѣщо. Затова, иди въ нѣкоя градина да работишъ, копай и поливай цвѣтята тамъ, спечели и тогава ми направи, какъвто подаръкъ искашъ!" Той постжпва като работникъ на едно здание, цѣль день носи кермиди, прѣнася варъ и цимент, иска да спечели пари за своята любима. Нѣкои съсѣляни го виждатъ и казватъ на баща му: "Слушай, приятелю, ти си изпратилъ сина си да учи въ града, а той ходи да работи по сградитѣ, виждаме го прашенъ и кирливъ". Вика го баща му въ селото и го пита: "Синко, нали те пратихъ да се учишъ?" Синътъ не казва на баща си, че се влюбилъ, но му казва: "Татко, искахъ да направя единъ опитъ, да видя, ще мога ли да си изкарвамъ прѣхраната, самъ, ако единъ день остана безъ всѣкакви срѣдства". "Добрѣ е, щомъ искашъ да направишъ такъвъ опитъ". По едно врѣме го извиква директорътъ на гимназията, да го пита, защо работи това нѣщо. Прѣди 25 години е било срамно въ България, ученикъ да се заеме съ такава груба работа. Директорътъ го пита: "Не те ли е срамъ да пренасяшъ тухли и кермиди по зданията? Баща ти нѣма ли срѣдства да те подържа?" И наистина, този ученикъ работилъ цѣлото лѣто и спечелилъ пари, съ които направилъ подаръка на своята възлюблена. Слѣдъ това го пита: "Искашъ ли и азъ да ти направя единъ подаръкъ?" Той и казва: "Ако е отъ баща ти, и азъ не искамъ, но ако е отъ тебе ще го приема." И тя била богатска дъщеря, но отива при едно сѣмейство да работи като слугиня. Баща и я запитва: "Затова ли те пращамъ на училище, да ходишъ

да слугуващъ?" - Не, татко, азъ искамъ да направя опитъ, единъ день, когато съ мама не сте между живитѣ, ще мога ли сама да си изкарвамъ прѣхраната?" И тя работила цѣла година и направила подаръка на своя любимъ. Така се обличатъ и двамата. Това е разбиране на живота споредъ единъ новъ идеалъ. Ето една благородна чърта, проявена отъ тия двама млади!

Азъ бихъ желалъ всички българи да слѣдватъ примѣра на тия двама млади, на този осмокласникъ ученикъ, и на тази осмокласница ученичка. Това трѣбва да бѫде свещенъ идеалъ за всички! Ние трѣбва да внесемъ този идеалъ и въ религията. Всичко трѣбва да мине прѣзъ ума ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ сърдцето ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ волята ни. И всичко, което можемъ да изработимъ, да бѫде за Бога. За Бога трѣбва да работимъ безъ пари. И ако азъ идвамъ тукъ, за да дамъ нѣщо, за да оставя нѣщо въ този домъ, то трѣбва да излѣзе отъ моя умъ, самъ да опитамъ мѫчнотиитѣ на живота. Не съжалявайте, че мѫчнотии идватъ върху васъ! Колкото сѫ по-голѣми мѫчнотиитѣ въ свѣта, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станемъ всички герои за Божествената Любовь. И когато нашиятъ благъ Баща, тъй наричамъ азъ Бога, види, че ние постѫпваме така, той ще благослови нашия пѫть. Разправяше ми тия дни единъ младъ момъкъ слѣдното нѣщо: "Азъ постѫпихъ на работа въ едно прѣдприятие. Работихъ идейно, безкорисно, за което не ми се плащаше нищо. Другъ единъ приятель управляваше работата, а азъ бѣхъ работникътъ. Наистина, дрехитѣ ми се изпокѫсаха, но въ тази идейна работа спечелихъ единъ занаятъ". Този законъ е вѣренъ на всѣкѫдѣ въ природата: когато ние работимъ идейно, природата ще събуди у насъ онѣзи способности, чрѣзъ които ние ще можемъ да се повдигнемъ.

Та когато говоря за Любовьта, подразбирамъ този троякъ животъ у насъ: Физическия, Духовния и Божествения. Най-първо трѣбва да разберемъ много добрѣ физическия животъ; да разберемъ добрѣ всички физически сили и да ги впрегнемъ на работа. Тогава и духовниятъ животъ ще стане за

насъ тъй реаленъ, тъй ясенъ и сжществень, както и физическиятъ. Е нѣма да споримъ, има ли душа или нѣма. Когато нѣкой ме пита, имамъ ли душа, ще му кажа: ела и пипни! Като работимъ по този начинъ, ще дойде день, когато ще можемъ да пипаме и душата. Слѣдователно, засега ние трѣбва да работимъ по единъ разуменъ физически начинъ. И Павелъ казва: "Първо физическото, послѣ духовното".

"И показалъ си ни пжтя". Пжтьтъ ни вече е начертанъ. Сега, всички ние трѣбва да се стремимъ къмъ великата Божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нѣщата. И всѣка сутринь като ставате, ще се запитате: какъвъ е моятъ умъ днесъ? Каква свѣтлина излиза отъ него? Азъ гледамъ, отъ главата на нѣкой религиозенъ човѣкъ излизатъ червени пламъци. Казвамъ: религията на този човѣкъ е още много физическа. Ако излиза портокаленъ цвѣтъ, казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ търговецъ. Ако излиза зеленъ цвѣтъ, казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ материалистъ. Но ако видя, че отъ главата на нѣкой човѣкъ излизатъ жълти пламъци, казвамъ: този човѣкъ е добъръ. Вие които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се какъвъ цвѣтъ излиза отъ моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човѣкъ се развива правилно, отъ лицето му излиза бѣла, приятна свѣтлина. Това показва, че душата на този човѣкъ е пробудена, и съ него ще можешъ лесно да се споразумѣвашъ.

Та първото нѣщо: обектъ на Физическия Животъ е Тѣлото. И къмъ него трѣбва да имаме всичкото почитание. Единъ день нашето тѣло ще се трансформира, ще се обнови.

Обектъ на Духовния Животъ е Душата.
Обектъ на Божествения Животъ е Духътъ.

Бѣседа, държана отъ Учителя,
на 16 май, 1926 год. въ гр. София.

Скритото имане.

"Пакъ е подобно Царството небесно на имане, скрито въ нива, което като го намѣри человѣкъ, скри го, и отъ радостьта си отхожда, и продава все що има, и купува онази нива".

Великитѣ нѣща въ природата се криятъ въ нейнитѣ дребни постѫпки. Слѣдователно, има единъ вѫтрешенъ законъ, който опрѣдѣля пѫтя на всѣки разуменъ човѣкъ. Дръжте тази мисъль: рѣчьта е само за разумнитѣ хора. Може да се говори само на разумни хора; може да се учатъ само разумни хора. Нѣкои говорятъ за гениалностьта. Разумностьта седи по-горѣ отъ гениалностьта. Гениятъ е начало на разумностьта. Разумниятъ човѣкъ започва съ гениалностьта. Нѣкои казватъ: той е гениаленъ човѣкъ. Казвамъ: за да бѫдешъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да започнешъ съ своята гениалность. Тъй както съврѣменнитѣ хора разглеждатъ гениалнитѣ хора, тѣ забѣлѣзватъ у тѣхъ много дефекти. Казватъ за нѣкого: той е гениаленъ човѣкъ. Ако наистина е гениаленъ човѣкъ въ правия смисълъ на думата, той трѣбва да изключва всѣкакъвъ дефектъ отъ себе си. Защо? Понеже разумностьта е начатакътъ на гениалностьта, а гениалниятъ човѣкъ изключва всѣкакъвъ дефектъ. Въ разумния човѣкъ нѣма слабости.

Сега, ние говоримъ за онова съвършенство, което сѫществува въ разумната природа. Разумниятъ човѣкъ взима всичко прѣдъ видъ; той винаги разсѫждава. Какъ трѣбва да разглеждаме сегашния животъ отъ гледището на разумния человѣкъ? Азъ не говоря за живота на хилядитѣ поколения, които сѫ минали прѣди насъ; не казвамъ да се разглежда живота на Сократа, на Платона, на Христа, на апостолитѣ, на пророцитѣ, какви били тѣ, но важенъ е сегашниятъ животъ. Има ли нѣкаква връзка между сегашния ви животъ и между живота ви прѣди хиляди години? Нѣкои ще кажатъ, че нѣма никаква връзка. Питамъ ви: каква връзка има сега между васъ, кои-

---

Матея 13:44

то сте се събрали въ този салонъ и между онѣзи, които сж живѣли прѣди 2,000 години и сж седѣли въ храмоветѣ да се учатъ? Сегашниятъ ви животъ има ли връзка съ живота на онѣзи млѣкопитающи, които сж живѣли прѣди 10,000,000 години? Най-послѣ сегашниятъ ви животъ има ли връзка и съ живота на онѣзи риби, които сж живѣли прѣди 50,000,000 години! Всички ще кажете: това сж риби, това сж млѣкопитающи, а ние сме хора, синове Божии, наша е културата сега. Питамъ: съврѣмената култура разбрала ли е живота на всички дребни, микроскопически сжщества? Ние мислимъ, че въ дребнитѣ сжщества нѣма култура. Отлична култура има въ тия дребни сжщества! Съврѣменнитѣ гениални изслѣдователи на естественитѣ науки виждатъ, че въ тия дребни сжщества има такива техници, каквито до сега не е имало на земята. Отлични електротехници има между тѣхъ! Послѣ, между тѣхъ има отлични математици, съ които нашитѣ съврѣменни математици не могатъ да се сравнятъ. Между тѣхъ има още и отлични геометрици, каквито нашата наука и не подозира. Между тия дребни сжщества има и анатомисти, геолози, биолози, какви ли специалности не сжществуватъ въ тия дребни сжщества. Тѣ сж приготвили пжтя на сегашния човѣкъ. Питамъ тогава сегашнитѣ учени хора: по кой начинъ се създаде мозъка? Човѣкътъ ли го създаде, или другъ нѣкой? Изученъ ли е животътъ на онѣзи пирамидални клѣтки, които седятъ на повърхностьта на мозъка и които сж носители на човѣшката мисъль? - Тази область е засегната едва сега. Забѣлѣзва се, че когато човѣкъ е въ нормално състояние, т. е. когато мисли, тѣзи пирамидални клѣтки сж изправени, допиратъ се съ крачката си една до друга, и тогава човѣкъ мисли, а когато човѣкъ е въ почивка, тѣ се свиватъ. Послѣ, когато мисъльта се прѣкжсва и слѣдъ това пакъ се яви, или пъкъ когато човѣкъ забравя нѣщо, забѣлѣзва се, че тѣзи клѣтки му се свиватъ, му разпущатъ крачката си. Изобщо, споредъ каквото тѣ правятъ, така и човѣкътъ мисли.

И сега Христосъ се натъква на онова скрито богатство. Подъ “скрито богатство” азъ разбирамъ онзи скритъ

разуменъ животъ въ човѣка. Този скритъ разуменъ животъ не се изучава колективно. Всѣки индивидъ, или всѣка душа го изучава сама за себе си. За онѣзи отъ васъ, които вѣрватъ въ душата, казвамъ "всѣка душа", и за онѣзи, които не приематъ душата, казвамъ "всѣки умъ или всѣки духъ". Може да употрѣбите който терминъ искате, но разумното у човѣка, което го опрѣдѣля като човѣкъ е умътъ. Ние взимаме него, защото всички хора сж на едно мнѣние по този въпросъ. Всички хора признаватъ, че въ човѣка има умъ. Умътъ никой не отрича - нѣма споръ по това. Значи, богатството въ човѣка е скрито нѣкждѣ. По кой начинъ може да се добие съврѣмената интелигентность? Отъ нея именно зависи щастието на човѣка. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието и на цѣлото човѣчество, па и щастието на всички ангели се крѣпи на разумния животъ.

Слѣдователно, разумността се дѣли на степени. Не е въпросътъ извѣднъжъ да станемъ разумни. Вѣчността, това сж възможноститѣ за проявлението на разумния животъ. Тъй опрѣдѣлямъ азъ вѣчността. Само въ вѣчността се криятъ възможноститѣ за проявлението на нашата душа и духъ. Казвате: вѣчният животъ е важенъ. Да, важенъ е, но нѣма какво да ни плаши вѣчността. Трѣбва да знаете, че вѣчността е мѣстото, дѣто се криятъ всички възможности. Като разберемъ тъй живота, отъ насъ ще изчезне онова учение, което често ни засѣнчва. Ние мислимъ, че нѣма да постигнемъ нѣкои нѣща. Ако е въпросътъ да разберемъ само нашето сжществуване, тогава животътъ нѣма смисълъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да живѣя. Добрѣ, можешъ да живѣешъ, но твоятъ животъ прѣдставлява само единъ день отъ цѣлокупния животъ, който трѣбва да прѣживѣешъ прѣзъ хилядитѣ години на бждещето. Прѣдставете си сега, какво велико нѣщо е земята въ цѣлата слънчева система! Тя е единица, въ която е опрѣдѣлена годината за мѣрка. Тя пъкъ е раздѣлена на 365 дни или на 12 мѣсеци, а тѣ на 52 седмици; всѣка седмица на 7 дни, деньтъ на 24 часа, часътъ на 60 минути и минутата

на 60 секунди. Ние мѣримъ нѣщата споредъ тази мѣрка и казваме: изтече цѣла една земна година. Значи, нашето съзнание на земята е наредено съобразно тази мѣрка. Ние мислимъ споредъ мѣрката на земята. За насъ голѣмитѣ работи се опрѣдѣлятъ отъ нашата година на земята, т. е. отъ земната година. Но прѣдставете си, че вие живѣета на слънцето, дѣто една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бжде тогава нашата мисъль? Прѣдставете си, какво богатство ще бжде за насъ, ако ви прѣнесатъ на слънцето, да поживѣете тамъ поне една година! Иначе, една година прѣкарана на слънцето се равнява на 20 милиона земни години. Питамъ този отъ васъ, който е живѣлъ пукъ на земята 50 години, на каква часть отъ слънчевата година се равняватъ тия 50 години? - Приблизително на една минута. Тъй че когато вие живѣете на земята 50 години, вие сте на слънцето едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питамъ тогава: какво ще бжде съзнанието на слънчевитѣ хора? Слѣдователно, всички слънчеви системи, които сжществуватъ сега въ нашата вселенна, това, сж степени, етапи, разширение на Божественото съзнание. Мѣрката, съ която се мѣри знанието въ всѣка слънчева система е различна отъ тази, съ която се мѣри на земята. Всички слънчеви системи сж свързани една съ друга. Тѣ сж училище за човѣшкия духъ.

Тогава, какво трѣбва да стане съ насъ? Съврѣменнитѣ астрономи казватъ, че въ нашата вселенна има 100 милиона слънца. Прѣдставете си, че вие не можете да се върнете, отдѣто сте излѣзли, докато не обиколите всички тия системи. Прѣдставете си още, че живѣете въ всѣка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте слѣдъ колко години ще се върнете. Пъкъ ако трѣбва да обиколите всѣка планета отъ слънчевитѣ системи, които сж деветь, и прѣстоите въ всѣка отъ тѣхъ по 100 години, това сж още 900 години. Тъй че, като живѣете на всѣко слънце по 1,000 години, докато обиколитѣ всичкитѣ системи, вие ще имате единъ завършенъ курсъ отъ *знания, завършена гимназия. И така, съ завършенъ дипломъ*

ще се върнете въ ангелския свѣтъ. Питамъ: какви ще бѫдатъ тогавашнитѣ ви възгледи въ сравнение съ сегашнитѣ? Какво ще бѫде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нѣщата? Вие сега какво знаете? Като хванете единъ самунъ, казвате: самунче, бабамъ! Хванали сте го, мислите, че въ самунчето е всичко. За насъ е така, но има сѫщества, които не се хранятъ съ нищо. Самунчето не е единствената храна въ живота ни. Всички хора, които се хранятъ съ самунчета, въ края на краищата все умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ месце, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ баници, сѫщо умиратъ. Значи, начинътъ, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова въ себе си. И тогава ученитѣ хора казватъ, че въ самата храна, въ самия въздухъ е била вложена отрова. Да, вѣрно е, въ храната е вложена отрова. Защо? Защото нѣмаме въ себе си онзи апаратъ, чрѣзъ който да отдѣляме истинския жизненъ елексиръ, или тъй наречения истински животъ, който носи въ себе си безсмъртието.

И тъй, "Царството Божие" подразбира условията на истинския разуменъ животъ. Онзи човѣкъ, който намѣрилъ елементитѣ на разумния животъ, отишълъ и продалъ всичко. И когато Христосъ казва, че ние трѣбва да се отречемъ, какво се разбира? Отъ какво трѣбва да се отречемъ? - Отъ смъртното. Ако вие сте нѣкой богатъ американецъ, милиардеръ, който най-много слѣдъ 100 години ще умре и богатството му ще мине въ ржцѣтѣ на други хора, а другадѣ нѣкѫдѣ има единъ бѣднякъ, който нѣма нито петь пари въ джоба си, но притежава Вѣчния Животъ, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардеръ тъй: "Ако пожертвуваш всичкото си богатство за человѣчеството, азъ ще ти дамъ въ едно шишенце само една капчица отъ елексира на Вѣчния Животъ, и ти ще станешъ безсмъртенъ". Обаче, той трѣбва да подари всичкото си богатство. Нѣкой отъ васъ ще каже: докажи това най-първо! Това е така, нѣма какво да се доказва. Когато Христосъ говори за придобиване на Вѣчния Животъ, Той подразбира да се даде всичко. "Азъ ще ви дамъ по една капка

отъ този Животъ, и тази капка е като онази искра, която като се тури въ огъня, разгаря се - увеличава се отъ вашето знание?"

Та казвамъ: трѣбва да изучавате условията на Царството Божие! И стари, и млади, всички искате да развивате живота си. Въ този животъ ние туряме обичьта като методъ за привличане веществата на Вѣчния Животъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? Защото само чрѣзъ закона на Любовьта ти ще можешъ да привлѣчешъ онази материя, отъ която се гради Вѣчния Животъ, отъ която трѣбва да се съгради твоето тѣло. Сегашното тѣло на човѣка е неустойчиво. При една болесть ти можешъ да изгубишъ 20-30 клгр. отъ тѣлото си, а нѣкой пѫть можешъ да изгубишъ изведнъжъ 50-60 клгр. Тогава, кое е сѫществено у човѣка? Сегашнитѣ хора, за да покажатъ, че нѣкой човѣкъ е здравъ, прѣтеглятъ го, да видятъ колко тежи, но здравето съ тегло не може да се измѣрва. Дѣйствително, понѣкога здравитѣ хора тежатъ повече, а понѣкога и по-малко. Ако човѣкъ е здравъ и по умъ, и по сърдце, и по воля, той като върви, стѫпва леко, не дига никакъвъ шумъ, никакъвъ прахъ; онзи човѣкъ пъкъ, който скоро ще умре, или онзи, на когото работитѣ не сѫ уредени, той като върви, вдига голѣмъ шумъ, като че земята се тресе, като че боксира нѣщо, като нѣкой грубъ, тежъкъ автомобилъ. Здравиятъ човѣкъ върви като лекитѣ модерни автомобили, никакъвъ шумъ не вдига.

Та казвамъ: разумниятъ човѣкъ като ходи, като мине покрай тебе, не го чувашъ, минава незабѣлѣзано, не прави никаква реклама. Сегашнитѣ хора казватъ: нѣщата трѣбва да се рекламиратъ. Има работа за разумнитѣ хора, има работа и за глупавитѣ хора. Глупавитѣ хора само камъни трошатъ, само купчинки пѣсъкъ мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго. Гледамъ нѣкой пѫть, какъ мравитѣ трупатъ цѣли купчинки сламки, но дойде земледѣлецътъ съ своето рало, разпръсква всички тия сламки. Тъй е и въ нашия съврѣменъ животъ - дойде смъртьта съ своето рало и разпръсква цѣлия домъ. Тъкмо бащата и майката сѫ доволни, щастливи, казватъ

си: слава Богу, осигурихме се! Но дойде съдебният пристав - смъртьта - хване най-хубавата дъщеря и я задига. Че ти си щѣлъ да плачешъ, или не, тя не иска да знае. Но този съдебенъ приставъ е като нѣкой вълкъ. На другата вечерь пакъ дойде, задигне другата дъщеря. Послѣ задигне синътъ, а слѣдъ него и майката, и бащата. Питамъ: какъ урежда̀те този въпросъ? Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да има синове. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни - разбирамъ, но да има синове и дъщери, които всѣки моментъ може съдебният пристав да ги отнеме, това не разбирамъ. Питамъ: какъвъ е този животъ? Ако хората могатъ да отнематъ нашитѣ мисли, нашитѣ чувства, които имаме, каква полза отъ тѣхъ? Ако имамъ една гениална мисълъ, която утрѣ хората ще дойдатъ да я вематъ, каква полза имамъ отъ нея? Хубавото, гениалното, което имамъ въ живота си, трѣбва да остане въ менъ! За това Христосъ казва: "Събирайте си съкровища горѣ на небето, понеже тамъ е разумният животъ!" Тамъ нито крадецъ ги взима, нито молецъ ги яде, нито ръжда ги разяжда.

"И подобно е", казва Христосъ "Царството небсно на имане, скрито въ нива". Нивата, това е човѣшкото тѣло. Ето защо, при съврѣменното възпитание, всѣки отъ васъ трѣбва да започне съ себе си. Той трѣбва да се проучава. Напримѣръ, проучавали ли сте вие, защо вашето чело е построено по този начинъ, а не по другъ? Дали ли сте разрѣшение на въпроса, защо устнитѣ на нѣкои хора сж дебели, а на други по-тънки? Разрѣшили ли сте въпроса, защо ушитѣ на нѣкои хора сж по-голѣми, а на други по-малки? Толстой, напримѣръ,ималъ голѣми уши. Разрѣшили ли сте въпроса, защо космитѣ на нѣкои хора сж по-дебели, а на други по-тънки? Защо на нѣкои хора космитѣ сж по-остри, на други по-меки? Или защо на нѣкои хора космитѣ сж по-сухи, а на други по-влажни? Съврѣменнитѣ физиогномисти изучаватъ всички тия въпроси. Тѣ казватъ опрѣдѣлено: човѣкъ съ такъвъ и такъвъ носъ има еди-какъвъ си характеръ. Човѣкъ съ такова и такова чело има еди-какъвъ си характеръ. Нѣкой пжть тѣ се спиратъ и

върху бръчкитѣ, върху линиитѣ на челото и отъ тамъ сѫдятъ за интелигентностьта на човѣка. Обаче всички тия съврѣменни физиогномисти, всички съврѣменни графолози и други трѣбва да направятъ крачка напрѣдъ. Най-първо тѣ трѣбва да проучатъ строежа на кожата, а именно: каква е кожата на челото какви пори прѣобладаватъ, по-голѣми или по-малки и т. н. Тѣ трѣбва да прочетатъ, колко пори има на челото на единъ гениаленъ и на единъ добъръ човѣкъ, и колко пори има на челото на единъ обикновенъ и на единъ глупавъ човѣкъ - всѣ ще се намѣри едно различие. Послѣ трѣбва да се проучава, каква е кривината, какви сѫ жглитѣ на човѣшкото чело. Освѣнъ това, съврѣменнитѣ френолози трѣбва да различаватъ какви сѫ лѫчитѣ, които излизатъ отъ човѣшкитѣ очи. Като се тегли една хоризонтална плоскость отъ зеницата на едното око до зеницата на другото, трѣбва да се гледа, на каква посока отъ тази плоскость върви лѫчътъ, който излиза отъ очитѣ - надъ плоскостьта, или подъ плоскостьта, а още подъ какъвъ жгълъ е този лѫчъ. Съврѣменнитѣ френолози се намиратъ въ голѣмо затруднение при опрѣдѣляне посокитѣ на този лѫчъ, който излиза отъ очитѣ. За този лѫчъ има цѣла наука, наречена "боваризъмъ" по името на създателя и - Бовари. Той изучава наклона на този лѫчъ и по него сѫди за човѣка. Когато този лѫчъ е наклоненъ къмъ земята, такива хора сѫ материалисти. Когато този лѫчъ е хоризонталенъ, тѣзи хора сѫ уравновесени, не сѫ материалисти, но сѫ въ едно прѣходно състояние. И най-послѣ, когато този лѫчъ е надъ окото, като образува съ хоризонталната линия единъ остъръ ъгълъ, равенъ на 45 градуса, такива хора се считатъ за духовни.

Та отъ гледището на "боваризъма" много духовни хора не сѫ духовни, и много религиозни хора не сѫ религиозни. Много религиозни хора, които се молятъ по три пѫти на день не сѫ религиозни. Тѣ се молятъ, но за какво? - За хлѣбъ, за пари или за друго нѣщо материално. Никой не се моли идеално. Нѣкой се моли, понеже дъщеря му е болна; другъ - синътъ му е боленъ; трети, защото се намира въ затворъ. Повечето

хора днесъ се молятъ Господь да уреди материалнитѣ имъ работи. Питамъ: при такова състояние на душата, въ което се намирате днесъ, можете ли да бѫдете благородни? Слѣдователно, боваризъмътъ казва, че вибрациитѣ на човѣшката душа трѣбва да се видоизмѣнятъ, и лѫчитѣ на очитѣ да иматъ направление нагорѣ, къмъ слънцето. Тѣ трѣбва да се свързватъ съзнателно съ човѣшката душа. Това значи, че човѣкъ не трѣбва да живѣе въ подсъзнанието си, нито въ съзнанието си, дѣто живѣятъ всички животни, нито дори въ самосъзнанието си. Той трѣбва да излѣзе отъ тия състояния и да живѣе въ свърхсъзнанието си.

Та казвамъ: човѣшкото тѣло, което имаме, то е всичкиятъ капиталъ, всичкото богатство, чрѣзъ което трѣбва да създадемъ своето бѫдеще. Алхимицитѣ сѫ се занимавали още отъ срѣднитѣ векове, за придобиване на това богатство. Тѣ се стремѣли да придобиятъ този вѫтрѣшенъ еликсиръ на живота - безсмъртието. И всички усилия на съврѣменното човѣчество сѫ все къмъ това всички се стремятъ къмъ придобиване на Вѣчния Животъ. Ако питатъ, въ какво седи човѣшката култура, ще кажа: човѣшката култура се стреми да придобие Разумния, Вечния Животъ. Когато се придобие този животъ, злото ще изчезне. Злото което сега сѫществува въ насъ, сѫществува по съвсѣмъ други причини. Злото и доброто сѫществуватъ едноврѣменно въ всички хора. Човѣкъ се поляризира едноврѣменно. Ако дѣсната му страна е добра лѣвата е лоша. Може да направите опитъ. Ако постоянно възбуждате дѣсната страна на мозъка въ нѣкой човѣкъ, той ще се дразни. Започвате, обаче, да гладите лѣвата страна на главата му, той утихва. Забѣлѣзали ли сте, какъ у нѣкой човѣкъ се заражда желание да поодкрадне нѣщо? Защо е това? - Понеже у него е силно развитъ центърътъ на стяженолюбието. Ако искашъ да не краде, трѣбва да намагнетизирашъ лѣвата страна на главата му задъ ушитѣ, и той ще каже: хайде, сега ще живѣя по честенъ начинъ, нѣма защо да крада. Въ човѣка има другъ единъ центъръ на екзекутивность, който го прави рѣшителенъ, смѣлъ. Ако намагнетизираме дѣсна-

та страна на главата у нѣкой човѣкъ, задъ ушитѣ, той ще вземе револверъ и ще иска да убива. Ако пъкъ намагнетизираме лѣвото полушарие на мозъка му, нѣма да се мине много врѣме, и той ще каже: азъ трѣбва да живѣя като човѣкъ, да устоявамъ на всичко! И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздразни срѣщу нѣкого, той ще си каже: азъ ще постжпя съ този човѣкъ разумно ще му дамъ единъ добъръ урокъ, нѣма защо да го убивамъ. Слѣдователно, съврѣменнитѣ учени, съврѣменнитѣ криминалисти трѣбва да изучаватъ човѣчеството, трѣбва да изучаватъ неговитѣ прояви. Ломброзо, напримѣръ, е изучавалъ всички паталогически случаи. Хубаво е но въпросътъ съ това не е разрѣшенъ. Ами когато се изправи онзи разгнѣвенъ синъ срещу майка си и извади ножъ да я мушне, какво трѣбва да прави тя? Ето дѣ трѣбва да се знае великия законъ! Когато майката е едва заченала, тя трѣбва да знае този законъ и да намагнетизира лѣвата страна на сина си. И когато синътъ се роди, той никога нѣма да вади ножъ срещу майка си, нито пъкъ ще и каже нѣкоя лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е намагнетизирала само дѣсната страна на своя синъ - герой да бжде - нейната глава ще побѣлѣе. Не само нейната глава ще побѣлѣе, но и главата на бащата. Не само главата на майката и на бащата ще побѣлѣятъ, но и всички ние ще имаме бѣли косми. Защо? Цѣлото общество казва: не може безъ убийства. Защо да не може безъ убийства? За Бога се казва, че Той е Любовь, че Той е Мждрость, че Той е Истина. Питамъ: ако убийството е една необходимость въ живата природа, Богъ убива ли? Ще кажатъ нѣкои, че Богъ наказва. Не, когато Богъ разрушава едно тѣло, Той дава на тази душа друго по-хубаво тѣло. Той едноврѣменно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, безъ да дадемъ нѣщо ново. Слѣдователно, когато разрушавашъ туй, което Богъ е създалъ, ти правишъ прѣстжпление. Защо? Защото на мѣстото на старото нищо не градишъ. Въ стария заветъ се казва: "Не убий!" Какво мислятъ другитѣ, не трѣбва да влиза въ ума ти. Азъ говоря сега за разумнитѣ хора, а за свѣта не говоря, тѣ ще носятъ

своитѣ послѣдствия.

Та вие трѣбва да се стремите къмъ придобиване богатството, което е скрито въ насъ. Това ще се добие чрѣзъ разумность. Религиознитѣ хора трѣбва да бѫдатъ разумни. Тѣ казватъ: Богъ ще даде, каквото ни трѣбва. Какво трѣбва да ви даде? Когато влезете въ единъ университетъ, нима програмата не е наредена? Нима прѣдметитѣ не сѫ опрѣдѣлени? Нима професоритѣ не сѫ на лице? - Всичко е наредено, но може да се ползува само онзи ученикъ, който учи.

Казвамъ: сега, въ лабораторията на живата природа, всѣки духовенъ човѣкъ, който е достигналъ до нашитѣ врѣмена, трѣбва да влѣзе въ този университетъ и да се учи. Ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитѣ заблуждения и да знаемъ; че дотогава, докато умираме, много малко знаемъ; докато треска ни хваща, много малко знаемъ; докато ревматизъмъ имаме, много малко знаемъ. Трѣбва да има нѣщо, което да измѣсти хремата. Собствено, какво нѣщо е хремата? - Хремата се прѣдизвиква отъ малки микроби, които се раждатъ въ жлѣзитѣ. Какво показва хремата? - Че не си чистъ. Какво показва охтиката? - Че не си чистъ. На какво изобщо се дължатъ всички болести? - На чужди вещества въ организма. И когато говоримъ за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трѣбва да реформираме нашето тѣло, да добиемъ здраво тѣло, свѣтли мисли, които ще ни дадатъ възможность да реализираме всички свои материални идеали на земята. И когато бѫдемъ въ състояние да реализираме нашитѣ материални идеали, ще реализираме и нашитѣ духовни идеали. Онзи човѣкъ, който нѣма успѣхъ на физическия свѣтъ, не може да има успѣхъ и въ духовния свѣтъ. Това казва и Христосъ въ слѣдния стихъ. "Ако земнитѣ работи, които ви казвамъ, не разбирате, какъ ще разберете духовнитѣ?" Тамъ се изисква много по-голѣма интенсивность на човѣшката мисъль.

Сега, туй учение е достѫпно, като наука, и за млади, и за стари. Стариятъ ще се откаже отъ мисъльта, че е неспособенъ, че е старъ, а младиятъ ще се откаже отъ своята

младость, да мисли, че трѣбва да си поживѣе, да си поиграе. Тъй разбиратъ хората младостьта. Казватъ за нѣкого: младъ е да си поживѣе. Ние разбираме, какво искатъ да кажатъ тѣ съ това. Туй не е младость, това е похабяване на младостьта. Какво е старият човѣкъ? - Той мечтае да го пенсиониратъ и слѣдъ това казва: да си похапна поне! Това ми сгответе, онова ми сгответе. Подъ "старъ" човѣкъ разбирамъ човѣкъ на науката, който има хубава, богата библиотека, и самъ чете, пише, работи. Младият пъкъ трѣбва да влѣзе въ химическата лаборатория, и тамъ да работи. Сега какво правятъ младитѣ? - Младият си турилъ едно ново хубаво палто, шапка, нѣкоя хубава вратовръзка и ходи да търси момитѣ. Момата излѣзе накичена съ роза срѣщу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: азъ мога да отглѣдамъ едно дѣте, като тази роза. Не, тази мома прѣди да се закичи съ тази роза, тя трѣбва да е работила въ лабораторията на живата природа, да е учила най-малко 100 години, и слѣдъ 100 години да се жени. И затова българитѣ казватъ: "или младъ се жени, или младъ се калугери!" Не е така. Трѣбва да тълкуваме свещенитѣ работи по особенъ начинъ; трѣбва да видимъ, какви сж отношенията, които сжществуватъ между душитѣ. Не трѣбва да дойдемъ до онѣзи сротически понятия, че човѣкъ е дошълъ на земята да се наслаждава, да живѣе, да яде и да пие. Ако живѣе разумно, той ще има хиляди пжти повече блага, отколкото тия, които търси самъ. Ние търсимъ онѣзи отношения, които сж сжществували първоначално между душитѣ, а не такива отнашения, каквито има между сегашнитѣ хора. При сегашнитѣ условия, за да се ожени човѣкъ, той трѣбва да бжде напълно здравъ. Не се позволява на болни хора да се женятъ. Азъ ще ви кажа, кои хора не трѣбва да се женятъ. Охтичави хора не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ развален стомахъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ ревматизъмъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ треска, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ коремоболие, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ сърдцебиене, не трѣбва да се женятъ; хора,

които имать хрема, и тѣ не трѣбва да се женятъ и т. н. Когато се почувствуващъ напълно здравъ по умъ, по сърдце, по душа и въ цѣлото си тѣло, тогава можешъ да се оженишъ. Тогава и дѣцата ти ще мязатъ на тебе, ще създадешъ едно разумно поколѣние, което ще служи на разумния Богъ на Любовьта. А сега, като не разбирате този законъ, питате: какво искалъ да каже Христосъ? Христосъ е казалъ, че ние трѣбва да се учимъ. Днесъ ние не учимъ, а само баници ядемъ. Сега ние не учимъ, а носимъ пари въ кесиитѣ си. И днесъ, способноститѣ на човѣка се опрѣдѣлятъ по това, доколко той е богатъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ има много милиони лева. А това, каква е главата му, въпросъ не става. Младата мома казва: "Този, за когото ще се оженя, не е нужно да има много знания, но пари да има; азъ ще му дамъ умъ".

"И пакъ е подобно Царството Небесно на имане, което е скрито".

Въ древностьта, единъ бѣденъ овчарь, на когото дѣдитѣ и прадѣдитѣ били все овчари, бѣдни хора, дълго мислилъ върху въпроса, какъ да стане щастливъ и богатъ, какъ да напусне овчарството и да измѣни своето положение. Напослѣ сждбата му се усмихнала, безъ той да знае. Единъ день той вижда царската дъщеря, която се разхождала и си казалъ на ума: "Ако мога да цѣлуна ржката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми тръгне напредъ". Но въ тази държава имало законъ, който гласѣлъ всѣки, който се осмили да цѣлуне ржката на царската дъщеря, ще се накаже съ смъртъ. Питамъ сега: какъ ще добиете вашето щастие при такъвъ законъ? - Ще станете щастливи, но ще платитѣ съ главата си. Мждрецитѣ казватъ, че всѣки който цѣлуне ржката на Истината съ нечисти устни, ще умре. И вѣрно е. Но вѣрно е и това, че който намѣри Истината и цѣлуне ржката и той е намѣрилъ и смисъла на живота. Обаче, случило се въ това царство слѣдното: дъщерята на този царь умира. Младиятъ овчаръ присъствувалъ на погребението и, видѣлъ какъ я положили въ гроба. Царската дъщеря била заровена споредъ тогавашнитѣ обичаи. Слѣдъ погребението всички

се разотишли. Три мѣсеца слѣдъ погребението и на този младъ овчарь идва идеята да разрови гроба на царската дъщеря и да цѣлуне ржката и. Разравя гроба и вижда лицето и ни най-млако не било покварено, като че била жива заровена въ гроба. Той цѣлувя ржката на царската дъщеря, но въ това врѣме вижда на първия пръстъ на лѣвата и ржка единъ пръстенъ и си казва: "ще взема този пръстенъ за споменъ". Като потегля пръстена, вижда, че царската дъщеря оживѣва, и той хуква да бѣга въ гората. Тогава царската дъщеря се връща дома си - три мѣсеца слѣдъ смъртьта и. Бащата разпитва: "Кой разровилъ гроба на дъщеря му?" Започватъ да търсятъ виновника. Изъ цѣлото царство се повдига въпроса, кой се осмелилъ да разрови гроба на царската дъщеря? Питамъ: ако вие бѣхте на мѣстото на този младъ овчарь, бихте ли се осмелили да кажете, че вие сте този, който разрови гроба на царската дъщеря? Намѣри се обаче, единъ овчарь въ древностьта, който разрови гроба на царската дъщеря. Въ врѣмето на Христа и такъвъ овчарь даже нѣмаше. Между човѣшката раса въ това врѣме нѣмаше човѣкъ, който можеше да направи това, а трѣбваше да експедиратъ единъ ангелъ отъ небето, който да разрови гроба на Христа. Питамъ: ами сега 2,000 години слѣдъ Христа, само една душа ли ще се намѣри? Колцина отъ васъ днесъ бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или, колцина отъ васъ бихте вдигнали камъка отъ гроба на Христа? Има нѣщо, което се таи дълбоко въ човѣшката душа. Не мислете, че тази степень, до която сте дошли е послѣдната! - Не, има много степени въ човѣшкото възраждане въ човѣшкото растене.

Въ окултната наука подържатъ, че има хора, които сж родени два пѫти отъ само себе си, а не отъ майка. Знаете ли какво значи два пѫти роденъ човѣкъ отъ само себе си? Христосъ казва: "Ако се не родите отъ Вода и Духъ, нѣма да влѣзете въ Царството Божие". Не казва, "ако не се родишъ отъ баща и майка", този въпросъ е рѣшенъ за Него. Христосъ казва: "Роденията отъ баща и майка нѣма да влѣзе въ Царството Божие, но само роденията отъ Вода и Духъ ще

влѣзе въ Царството Божие". Казва се, че има хора въ свѣта, които сѫ два пѫти родени.

Сега, тази мисъль е недостѫпна за съврѣменнитѣ хора, но ние ще я оставимъ настрана, обаче всѣки отъ васъ може да се домогне до достѫпното, до истинския животъ. Онѣзи отъ васъ, които не сѫ успѣли още, могатъ да се домогнатъ до Вечния Животъ, да имъ се разкрие онази гледка, отъ която да видятъ, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вънъ и вѫтрѣ въ насъ, има тѣсна връзка. И ако нѣкой отъ васъ можеше да образува тази тѣсна връзка, знаете ли каква сила щѣше да се открие въ неговата душа? Ние наричаме това "вѣра или Любовь къмъ Бога." Подъ думата "Любовь" ние разбираме връзка съ всички разумни сѫщества въ свѣта. Подъ думата "Мѫдрость" ние разбираме пакъ сѫщото: връзка съ умоветѣ на всички разумни сѫщества, а подъ думата "Истина" ние разбираме тѣхния и нашия стремежъ да бѫдатъ общи, да бѫдатъ пакъ въ връзка, да съставляватъ едно цѣлокупно движение въ живота. Слѣдователно, отъ това гледище, когато ти обикнешъ Истината, всички сѫщества отъ невидимия свѣтъ които сѫщества сѫ обикнали Истината, сѫ въ връзка. И тамъ има вѣстници, на които пишатъ, но тѣ не сѫ като нашитѣ. Тамъ вѣстницитѣ сѫ живи и сами се продаватъ; ходятъ отъ кѫща въ кѫща, хлопатъ и казватъ: такива и такива новини има. И слѣдъ това ще взематъ форма, каквато ти искашъ. Ако искашъ този вѣстникъ да бѫде голѣмъ такъвъ ще бѫде; ако искашъ да бѫде малъкъ, такъвъ ще бѫде. Този вѣстникъ ще ти каже: "На слънчевата система, въ млѣчния пѫть има една малка, грѣшна планета, наречена "Земя", въ която Христосъ дойде да изкупи грѣховетѣ и. И въ нея се намѣри единъ човѣкъ, който обикна Истината, който иска да се повдигне, да се обърне къмъ Бога". Ако се намѣрятъ въ България повече такива хора, съ това България се повдига. А сега, на много мѣста не знаятъ нищо за България. Въ Америка нѣкои казватъ: България и Хунгерия сѫ едно. Българитѣ сѫ толкова велики, че въ Америка не ги знаятъ,

дали сж българи или хунгерци, и трѣбва дълго врѣме да разправяшъ на единъ американецъ, че има нейдѣ една малка страна, наречена България. Защо? Защото е малка, и никой не я почита. Съ какво се прочу Гърция? - Съ Питагора, съ Сократа, съ Платона, съ Арестотеля. Извадете вие Питагора отъ нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете и Аристотеля, какво ще остане отъ гръцката култура? Въ нея има и хора на краснорѣчието. Най-послѣ, съ какво се прослави еврейския народъ? - Съ Христа, съ пророцитѣ. Извадете Христа, извадете пророцитѣ, какво ще остане отъ еврейския народъ? Съ какво се слави английския, френския и германския народи? - Съ своитѣ велики хора. Съ какво се слави Египетъ? - Съ своитѣ велики хора. Казвамъ: кое е гениалното въ васъ, което може да ви опрѣдѣли като разуменъ човѣкъ? Казвамъ: младитѣ хора трѣбва да бѫдатъ гениални, старитѣ хора трѣбва да бѫдатъ разумни. Гениалността трѣбва да бѫде единицата, съ която да започнете. Казватъ: Нютонъ билъ гениаленъ. Че и въ България има гениални хора като Нютона, само че българскитѣ гениални хора сж потенциални, а англий-скиятъ Нютонъ е кинетически. Това е велика наука, и всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ за своитѣ мисли. Вие трѣбва всѣкога да раздѣляте вашитѣ мисли, да ги прѣчиствате. Хубавитѣ мисли всѣкога образуватъ свѣтлина въ човѣшкия мозъкъ. Всѣка мисъль, която произвежда свѣтлина, или която носи свѣтлина е гениална. Тя е Божия мисъль. Всѣка мисъль, която е неопрѣдѣлена, около нея има тъмнина. Тя е лоша мисъль, не се прѣдавайте на нея. Всѣко чувство, което има малка свѣтлинка, е хубаво чувство; всѣко чувство, което нѣма свѣтлина около себе си, е лошо чувство, пазете се отъ него! Всѣко дѣйствие, около което се образува свѣтлина, което създава приятна аура, направете го, но отъ всѣко дѣйствие, което е обградено съ тъмнина пезете се!

Та казвамъ: туй богатство е скрито въ нашитѣ тѣла. Азъ не говоря за човѣшкото тѣло тъй, както вие го разбирате. Азъ казвамъ: вие сте храмъ на Божия Духъ. Има едно тѣло у човѣка, което не умира. То е духовното, гениалното

тѣло. Ние трѣбва да подхранваме това тѣло именно. Когато ние придобиемъ това тѣло, всичкото изкуство, което сега имаме и всичката наука, която сега имаме, ще бжде достояние за човѣшката душа. Всичкото знание, което имаме сега въ свѣта, може да се събере въ 90 книги, голѣми като Библията. Като се напечати всичкото това знание върху клѣткитѣ въ човѣшкия мозъкъ, ще остане мѣсто за още 900 такива книги. Тъй щото, всичкото знание, отъ какъ човѣкъ е дошълъ на земята и до сега се равнява на 90 книги. Оттукъ се вижда, каква възможность има за развитието на всѣка душа! Колко книги има още, които ще могатъ да се напишатъ въ човѣшкия мозъкъ! Тогава именно човѣкъ ще излѣзе отъ тази слънчева система и ще мине въ системата на Сириуса. Знаете ли колко милиони години ще трѣбва да се прѣкаратъ и тамъ, докато се напише почти толкова голѣми книги, колкото и тукъ? Казвамъ: знание ви трѣбва и то много знание! Нѣкой казва: азъ зная много, челъ съмъ много нѣща: Канта съмъ челъ, Шопенхауеръ съмъ челъ, Толстой съмъ челъ, па и много още поети и писатели съмъ челъ. Да, разумният човѣкъ трѣбва да е челъ всички поети отъ създанието на свѣта до сега. Той трѣбва да е челъ всички книги на гениалнитѣ, на разумнитѣ, на ученитѣ хора. Единъ разуменъ музикантъ трѣбва да е свирилъ всичкитѣ съчинения, всичкитѣ пиеси, които сж извѣстни до това врѣме. Какво е останало отъ музиката на първата раса, на нашитѣ прѣдци, които сега пакъ идватъ на земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нѣщо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката. И то е само отражение на онази велика музика. Нѣкой казва: ангелитѣ иматъ ли музика? - Иматъ. Ангелитѣ, които слѣзоха да поздравятъ Христа, бѣха хора, завършили своето развитие на земята. Какво ще кажете на това отгорѣ? И тѣ като дойдоха, пѣха. Тъй щото, има доста ангели отъ човѣшкитѣ синове въ небето, които сж завършили вече своето развитие на земята, и тѣ не се именуватъ човѣци, а се именуватъ ангели. Съвършени сж тѣ. Питамъ: какъвъ трѣбва да бжде вашиятъ идеалъ? Да бждете пръвъ министъръ въ Англия, въ Франция или въ

Германия, или да бѫдете отъ съвършенитѣ? - Вие трѣбва да бѫдете отъ съвършенитѣ, отъ безсмъртнитѣ. Тогава, дѣ ще намѣрите скритото богатство? - Въ съвършенството.

Тази сутринь азъ искамъ да ви оставя мисъльта: да вложите дълбоко въ душата си великата мисълъ на безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трѣбва да ви обезнадежва, но да ви служи като начало на разумния животъ. Вие като видите единъ гениаленъ човѣкъ, обезсърдчавате се. Всички гениални хора още не сѫ напълно гениални, тѣ сѫ въ началото на разумния животъ. И когато се придобие разумния животъ, казва се въ Писанието, че тогава ще просветнемъ. Само така човѣкъ може да просветне и да стане свѣтълъ като слънцето. Свѣтлината, която слънцето ни изпраща, е резултатъ отъ нѣщо. Нѣкой казва: какъ се образува свѣтлината? - Свѣтлината се образува отъ разумнитѣ сѫщества на слънчевата система. Колкото свѣтлината имъ е по-голѣма, толкова и тия сѫщества сѫ по-разумни. Свѣтлината, която се образува на Марсъ е малко червеникава. Тя означава по-ниска култура. Въ Венера културата е малко по-висока отъ тази на Земята. Изобщо, интенсивността на свѣтлината опрѣдѣля степеньта на културата за човѣшката душа. И всички ние трѣбва да бѫдемъ свѣтли! Азъ не говоря за вашата чернота, но казвамъ: когато човѣкъ мисли, когато човѣкъ чувствува, отъ него трѣбва да излиза свѣтлина! И когато и дѣто минава, той трѣбва да носи радость и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спирашъ прѣдъ такъвъ човѣкъ твоята душа нѣма да изпита страхъ, но ще изпита свѣтлина, свобода, самоувѣреность и смѣлость, че можешъ да живѣешъ.

И тъй, вие трѣбва да разровитѣ гроба, дѣто е заровена вашата царска дъщеря, или казано въ другъ смисъль: вие трѣбва да разкопаете гроба, дѣто е заровена вашата Истина.

"Пакъ е подобно Царството небесно на имане скрито въ нива, което като го намѣри человѣкъ, скри го, и отъ радостьта си отхожда, и продава все що има, и купува онази нива".

Бѣседа, държана отъ Учителътъ,
на 23 май, 1926 год. въ гр. София.

Което дава животъ.

"Духътъ е онова, което дава животъ".

"Духътъ е онова, което дава животъ".

Ще поставимъ това изречение споредъ сегашнитѣ схващания. Духътъ, това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могатъ да изникнатъ всички нѣща. За да се докажатъ нѣкои идеи, всѣкога, трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, извѣстни факти. Само така можемъ да направимъ дадени идеи очевидни. Сжществуването на духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по единъ материаленъ начинъ. Човѣкъ има петь чувства, петь сѣтива, спжтници на неговия животъ, чрѣзъ които той се запознава съ външната природа. И затова ние казваме: азъ видѣхъ това нѣщо, чухъ го, помирисахъ го, вкусихъ го, попипахъ го. Питамъ ви: мислите ли, че това, което сте видѣли съ очитѣ си е нѣщо реално? Вечерно врѣме въ сънъ вие ходите по какви ли не мѣста, ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутриньта, виждате, че пакъ сте сжщиятъ човѣкъ. Защо се занимавате съ тия илюзии вечерно врѣме? По какъвъ законъ ставатъ тия нѣща? Ученитѣ хора казватъ, че това сж илюзии, че това сж халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тѣзи думи трѣбва да се изяснятъ въ тѣхния дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ. Казватъ за нѣкого: той е вагабонтъ. Питамъ: какво лошо има въ тази дума? Вагабонтъ е този човѣкъ, който ходи отъ едно мѣсто на друго. Българитѣ казватъ вагабонтъ на този човѣкъ, който обича да пипа въ джобоветѣ на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете послѣ думата "шансонетка". На френски езикъ тази дума означава жена, която пѣе, а на български езикъ думата "шансонетка" означава лѣка жена. Виновна ли е за това думата, че сж и прѣдали такъвъ изопаченъ смисълъ? Питамъ: кой с онзи законъ, чрѣзъ който думитѣ се изопачаватъ и приематъ съвсѣмъ друго значение отъ сжщинското? Защо се туря такъвъ изопа-

---

Иоана 6:63

ченъ смисълъ на нѣкои думи? Казватъ за нѣкой човѣкъ, че е сектантъ. Какво лошо има въ тази дума? Да си сектантъ, значи да си часть отъ нѣщо цѣло. Земята прѣдставлява единъ секторъ отъ цѣлата Слънчева Система. Слънцето е единъ секторъ отъ цѣлия Козмосъ. Какво лошо има въ това? Хората наричатъ "сектантъ" този човѣкъ, който обича да разрушава. Кажете ми тогава: има ли въ свѣта сѫщество, което да не обича да разрушава? Майкитѣ, които минаватъ за най-идеални, и тѣ разрушаватъ дѣцата си. Има котки, които изяждатъ малкитѣ си. Сѫщо тъй се срѣщатъ въ природата животни, които изяждатъ малкитѣ на други нѣкои животни, за да подържатъ своитѣ малки. И слѣдъ всичко това, казватъ: това е природа. Не, тъй както ние виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противорѣчия, всички тия заблуждения отъ понятието Природа. Това не е онази Разумна Жива Природа, която ние познаваме. Когато нѣкои хора искатъ да ме убѣдятъ, че всичко това, което сега става, е природа, или най-малкото, че то става по законитѣ на разумната природа, знаете ли на какво мога да уподобя азъ тия твърдения. То е все едно, ако нѣкой човѣкъ събере около себе си 10,000 дрипави недоразвити дѣца и иска да ме убѣди, че тѣ сѫ гениални, че могатъ да свирятъ добрѣ. Не, тия дѣца не сѫ гениални и днесъ не могатъ да свирятъ. "Ама за въ бѫдеще ще излѣзе нѣщо много отъ тѣхъ". - Тѣзи дѣца днесъ не могатъ да свирятъ, за сега отъ тѣхъ не може да излѣзе нищо. А какво може да стане отъ тѣхъ, за въ бѫдеще, то е другъ въпросъ. Нека говоримъ на единъ разбранъ езикъ.

И тъй, Духътъ е онова, което дава животъ. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ този, който е пъленъ съ болести, съ страдания съ какво ли не още. Не, да боледувашъ, да си боленъ, това не е животъ. Да губишъ, това не е животъ. Да си смахнатъ, това не е животъ. Да се съмнѣвашъ, това не е животъ. Да мразишъ, това не е животъ. Най-първо ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, какво нѣщо е животътъ. Животътъ е опредѣлѣнъ строго математиче-

ски. Онзи, който се интересува отъ живота, трѣбва да знае, че той е една строго опрѣдѣлена математическа величина. Истински животъ е онзи, който изтича отъ Духа. Има животъ, който не изтича отъ Духа.

Сега, нѣма да се спирамъ върху онова обикновено понятие за живота, но казвамъ, че този животъ, който произтича отъ Духа, това е великото разумно начало въ свѣта, къмъ което всички хора се стремятъ. Човѣкъ трѣбва да бжде много разуменъ, за да разбере, какво нѣщо е животътъ на Духа. Той трѣбва да бжде не само разуменъ, но и много гениаленъ. Има хора съ неоформени идеи, които едва се пробуждатъ отъ сънъ. Тѣ сж едва по на двѣ години и казватъ, че Духътъ имъ говори. Духътъ е основата на живота и отъ Нѣго сж произлѣзли всички малки духове, всички малки душици въ свѣта. Този Духъ индуситѣ наричатъ Брама, окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, евреитѣ го наричатъ Иехова, но всички тия имена съдържатъ все една и сжща идея. Това се отнася само до степеньта на разбирането. Духътъ е великото, възвишеното въ живота. Съврѣменната наука подъ "Духъ" подразбира това нѣщо, което прониква цѣлото пространство, или онази първична материя, която носи въ себе си чистия, дѣвствения, неопетнения животъ. Ако имате отъ тази първична материя, отъ този първиченъ еликсиръ на живота само една стомилионна часть отъ милиграма, вие ще направите чудеса съ нея. Но за да извършите чудеса, вие трѣбва да разбирате законитѣ на тази първична материя, защото и тя отъ своя страна има свои закони. И когато човѣкъ изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човѣкъ може да изгуби живота си. Всички вие сте изпитвали това нѣщо. Дойде ви нѣкоя голѣма радость, и вие се чувствувате като че сте на небето, но тя трае само 1 - 2 секунди и слѣдъ това я изгубвате. Когато имате тази радость, това показва, че вие сте въ съприкосновение съ Бога. Това, обаче, се отнася до душата. Ние говоримъ за душитѣ, но знаете ли, какво нѣщо е душата? Каква форма има душата? Всѣко нѣщо трѣбва да има своя форма, своя тяжесть. Видимитѣ,

проявенитѣ нѣща трѣбва да иматъ своя форма. Значи, душата сама по себе си не седи въ извѣстна форма, но формата е само нейно проявление.

Засега съврѣменната наука е достигнала до тамъ, че е намѣрила толкова чувствителни везни, съ които може да прѣтегля даже и една десетомилионна часть отъ милиграма. Въ такъвъ случай ученитѣ хора си задаватъ въпроса: каква е тяжестьта на единъ атомъ? Нѣкои учени опрѣдѣлятъ, че тяжестьта на единъ атомъ е около 326 квадралиона часть отъ милиграма. Значи, като се турятъ къмъ числото 326 двадесетъ и четири нули ще се опрѣдѣли тежестьта на единъ атомъ. Можете ли да си прѣдставите, какво е това число? Прѣдставете си слѣдъ това, колко ще тежи душата. Тя ще съставлява още по-малка часть по тегло отъ атома. Колко цифри, т. е. колко нули трѣбва да туримъ на това число, което опрѣдѣля тяжестьта на душата? Вие ще кажете: защо ни трѣбватъ тия числа? Чудни сте! Азъ ще ви запитамъ: защо трѣбватъ на човѣка двѣ очи? Той не можеше ли само съ едно око? Защо му трѣбватъ двѣ уши? Не можеше ли да бжде само съ едно ухо? Защо му трѣбва една уста? Не можеше ли да бжде съ половинъ уста? Защо му трѣбватъ петь пръстьта? Защо му трѣбватъ два крака, съ една пета на всѣки кракъ? Не можеше ли да има четири крака? Не, човѣкъ и да иска да ходи съ четири крака, не може. Той ще ходи само на два крака. Значи, всичко това не е случайно. Въ природата има единъ строго опрѣдѣленъ законъ, или една строго опрѣдѣлена причина, поради която човѣкъ може да има само двѣ очи, или само двѣ уши, или само една уста и т. н. И човѣкъ като е дошълъ сега на земята, реализира този строго опрѣдѣленъ планъ, създаденъ отъ разумната природа. Човѣкътъ е частица отъ цѣлото и вслѣдствие на това, съзнанието на всички хора на земята, отъ първия човѣкъ още и до всички сега сжществуващи, е съединено въ една цѣло. Съзнанието на всички тия хора съставлява космическия човѣкъ. Всички заедно съставляватъ едно общество и единъ народъ. И всички народи, които сж сжществували въ миналото, които сж-

ществуватъ сега и които ще сжществуватъ въ бждѣщето, съставляватъ органи на единъ народъ само, който нѣкога ще се прояви. Когато великиятъ козмически човѣкъ се събуди и доведе въ дѣйствие своитѣ органи, тогава на сцената ще се яви само единъ народъ, който може да е като французския, или като английския или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т. н. Значи, всѣки народъ прѣдставлява сборъ отъ разумни сжщества, които може да сж 100 милиона, или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберемъ вжтрѣшната страна на живота си, ние трѣбва да изучаваме своето тѣло. Единственото реално нѣщо, съ което можемъ да се занимаваме, това е нашето тѣло. Трѣбва да започнемъ отъ тѣлото си! Знаете ли, колко усилия и трудъ е употрѣбила природата, докато създаде вашитѣ тѣла? Ученитѣ хора още не сж установили това нѣщо. Досега азъ не съмъ намѣрилъ една статистика, която да изчисли, колко милиона живи клѣтки има въ цѣлото човѣшко тѣло. За мозъка се знае, че въ него има три билиона и 600 милиона клѣтки. Въ стомаха има приблизително 10 милиона клѣтки, но отъ колко милиона клѣтки е съставено цѣлото човѣшко тѣло, това нѣщо ученитѣ хора още не сж изчислили. За въ бждеще и това ще се изчисли. Питамъ: отдѣ е взетъ този материалъ, употребенъ за съграждане на човѣшкото тѣло? Не е лесна работа да се създаде едно тѣло. Като се изучава човѣшкото тѣло, повдига се въпроса за храната на човѣка. Какъ и съ какво трѣбва да се храни човѣкъ? Като говоримъ за храната, повдига се въпроса за месната и за вегетарианската храна. Защо човѣкъ трѣбва да яде месна храна, или защо пъкъ трѣбва да яде вегетарианска храна? Това се основава на закона, че клѣткитѣ на мѣсото сж много индивидуализирани, много егоистични. Тия клѣтки, като влѣзатъ въ състава на човѣшкия организъмъ, ще му прѣдадатъ своитѣ специфични свойства. Напримѣръ, клѣткитѣ на свинята сж много егоистични. Голѣми аристократки сж тѣ. По-егоистични клѣтки отъ тия на свинята нѣма. Свинята не обича да

работи. Тя си живѣе по кефъ. Цѣль день рови и яде. Ако се опитате да я хванете, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние два километра. Ако хванете единъ волъ, той нѣма да вика, гласътъ му нѣма да чуете. И дѣйствително, ако обератъ единъ богаташъ, всички ще знаятъ за това, но ако обератъ единъ бѣднякъ, никой нѣма да знае. За богатия всички вестници ще пишатъ. И това е хубаво.

Слѣдователно, когато клѣткитѣ на месната храна влѣзатъ въ човѣшкия организъмъ, той трѣбва да употрѣби десеть пѫти повече енергия, за да ги задържи въ себе си, т. е. да ги постави въ извѣстенъ устой и да ги впрегне на работа. А колко могатъ да изработятъ такива клѣтки? Защо сѫ нужни тия работници на човѣка, ако тѣ му донасятъ едно, а завличатъ десеть? Казватъ: да, това е свинско мѣсо, вкусно е то. Да, свинското мѣсо, което едно донася, а десеть отнася. Какво има въ такава философия? Ще кажете: тогава какво трѣбва да ядемъ? - Ще ядете такава храна, която десеть ще донесе, а едно ще завлѣче. Коя е тази храна? - Засега тя е растителната и плодната храна. Туй неестествено състояние, въ което е попадналъ цѣлия културенъ свѣтъ, се дължи на месната храна именно. Това е единъ чисто физиологически, единъ чисто биологически законъ. Ако ученитѣ хора искатъ да спасятъ тази култура, трѣбва да започнатъ съ храната. Новото поколѣние трѣбва да се създаде именно отъ тази финна материя, въ която да не проникватъ никакви неджзи. Прослѣдете какво е състоянието на охтичавитѣ хора. Знаете ли, каква е тѣхната психология? По-подозрителни, по-отмъстителни хора отъ охтичавитѣ нѣма. Охтичавиятъ човѣкъ е толкова отмъстителенъ, че когато умира, иска заедно съ него да умре цѣлия свѣтъ. Това се дължи на астрални микроби, които влизатъ въ него. Тѣ искатъ да унищожатъ всичко наоколо си. Тѣ сѫ крайни егоисти. Отъ какво се предизвиква това състояние у човѣка? - То се дължи на неустойчивата материя въ него. Зародишитѣ на охтиката сѫществуватъ въ пространството още отъ хиляди години. Тѣ сѫ създадени още отъ грѣхопадението на човѣка и не умиратъ.

Щомъ попаднатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ отиватъ най-напрѣдъ въ човѣшкия умъ, послѣ въ дробоветѣ му, слѣдъ което разстройватъ пищеварителната или храносмилателната система, докато изцѣло разстроятъ тѣлото му. И затова сегашнитѣ учени хора, които разбиратъ добрѣ тази наука, казватъ, че лѣкуването на човѣка трѣбва да започне най-първо отъ ума. Ето защо, не бързай да лѣкувашъ единъ човѣкъ, докато не го научишъ какво нѣщо е хигиена. Ако срещнешъ единъ боленъ човѣкъ, билъ той простъ или ученъ, ще му кажешъ да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своитѣ дробове, своето сърдце, своя стомахъ, мозъкъ и т. н. Като научи всичко това, ще му кажешъ да не грѣши. Само така той ще те разбере, ще знае, защо трѣбва да води единъ чистъ и святъ животъ. А сега, съврѣменнитѣ хора като сж дошли въ тѣлата си, казватъ: азъ ще ямъ и ще пия. Ще ядешъ и ще пиешъ, но послѣ злѣ ще патишъ. Всѣки човѣкъ, който се е опиталъ само да яде и да пие на земята, природата го е изпратила въ своя изправителенъ домъ. Кой е изправителниятъ и домъ? - Това сж гробищата.

Писанието казва: "Духътъ е онова, което дава животъ".

Ако ние имахме истинско разбиране за живота Невидимиятъ Свѣтъ нѣмаше защо да праща Велики Учители, Които да учатъ свѣта. Ако всѣки е на мѣстото си, тогава каква нужда имаше отъ учители, отъ майки и отъ бащи въ свѣта? Каква нужда има и отъ учени хора въ свѣта? Има нѣщо, което ни липсва. Слѣдователно, туй което майката може да даде, дъщерята не може да го даде. И това, което дъщерята може да го даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката къмъ дъщерята, такова е отношението на дъщерята къмъ майката. Каквото е отношението на господаря къмъ слугата, токова е отношението на слугата къмъ господаря. Понеже има господари въ свѣта, има и слуги. Ако нѣмаше слуги, и господари нѣмаше да има. Слугитѣ сж дѣца на господаритѣ. Вие ще ми кажете, че нѣкои господари третиратъ много злѣ слугитѣ си. Казвамъ ви: има много майки

и бащи, които сжщо тъй третиратъ злѣ своитѣ дѣца. Има и идеални майки, но повечето сж обикновени. И учителитѣ въ свѣта сжществуватъ по сжщата причина - понеже има ученици.

Та казвамъ: ще имате прѣдъ видъ всички противоположности, които сжществуватъ въ свѣта. Ще имате прѣдъ видъ свѣтлината, ще имате прѣдъ видъ топлината. Свѣтътъ не може да се създаде безъ свѣтлина и топлина. Свѣтлината и топлината сж двата полюса на битието. Когато човѣкъ иска да си почине, около него трѣбва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трѣбва да има свѣтлина. Слѣдователно, дайте тъмнина на всѣки човѣкъ, който е дошълъ до положение на почивка. Като говоря за тъмнината не ме разбирайте въ другъ смисълъ, не изопачавайте думите ми. Азъ разбирамъ тъмнината въ смисълъ на почивка. Когато природата иска да създаде нѣкому почивка, тя го поставя въ състояние на тъмнина. Когато искате да фотографирате нѣкой прѣдметъ, вие първо го излагате на свѣтлина, а послѣ го поставяте въ тъмна стаица, или въ камера обскура, за да не се изгуби отъ дѣйствието на свѣтлитѣ лжчи. Ако отворите на тази камера обскура 4 - 5 дупки, какво ще създадете? - Нищо. Образътъ напълно ще се изгуби. Значи, когато природата иска да фотографира нѣщо, отваря нѣколко отверстия, за да проникне свѣтлината прѣзъ тѣхъ, а послѣ ги затваря, за да запази придобититѣ образи и впечатления. Очитѣ на човѣка, това сж двѣтѣ отверстия на тази камера обскура, прѣзъ които всичко трѣбва да се отпечати. Първо ще отворишъ очитѣ си, ще фотографирашъ и слѣдъ това ще ги затворишъ. Вие засега само фотографирате, още не изучавате нѣщата. Смѣшно е когато синъ фотографъ ходи цѣль день да фотографира, а като се върне вечерно врѣме дома си, не промива тѣзи плочи и ги оставя настрана. Не, той трѣбва да влѣзе въ тъмната си стаичка и да ги промие. По сжщия начинъ и вие трѣбва да промивате вашитѣ плочи, които сте събрали. Кажете ми какъ промивате вашитѣ плочи? Ще кажете: и това още оставаше, да промиваме всички тия плочи! При-

родата казва: "Ще промиваш всичко, което си фотографирал! Ако не го промиеш, ще го изгубиш." Някой казва: тогава аз мога да не фотографирам, за да не промивам. - Можеш, но ще се препъваш и ще падаш на земята. По добре със фотография, отколкото без фотография, защото във фотографията сж образите на живота. Щом имате образите, после ще придобиете и тяхния истински смисъл.

Казвам: във тази велика наука трябва да се изучава човешкото тяло. Всеки човек трябва да изучава своето истинско тяло. Аз не говоря за обикновеното му тяло, но за истинското тяло на човека, което не умира. Туй, което умира във човека, това е неговата плът. Казвате: ами тялото на човека не умира ли? - Не умира. Само плътта умира. Има нещо постоянно у човека. То е истинското му тяло, което остава всякога едно и сжщо. Някои учени казват, че истинското тяло на човека, т. е. неговата душа тежи 33 грама. Тази голяма тяжест, която човек има днес, се дължи на посторонни налягания. Тяжестта на човека не определя неговата интелигентност. Колкото е по-малко движението на частиците във едно тяло, толкова и неговата тяжест е по-голяма. Съвременната наука казва, че когато движението на частиците във едно тяло се намалява, тяжестта му се увеличава. Понеже частиците на душата трептят или се движат със голяма бързина, затова и тя тежи само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението във душата на половина, тяжестта и се увеличава колкото тази на цялата земя. Следователно, при сгрупирването частиците на тялата на по-близки разстояния, тяхното движение се намалява, и те увеличават своята тяжест; когато пък вжтрешното движение на частиците се увеличава, тялата стават по леки. Ето защо във разумния живот се изисква бърза мисъл, както и бърза, но разумна смяна във чувствата.

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявил много пжти във свята но тъй както святът днес се развива, това показва, че цялата Слънчева Система е навлязла във нова зона на Духа. Това навлизане е станало

отъ 914 година на 20 вѣкъ. По този начинъ и земята е навлѣзла въ тази зона. Че дѣйствително Земята е навлѣзла въ една нова зона, въ една нова фаза на съчетание съ Слънцето, това нѣщо ще се докаже най-много слѣдъ 1 - 2 вѣка отъ тогавашнитѣ учени хора. Понеже сжществата на Слънцето сж много по-напрѣднали отъ хората на Земята, това нѣщо указва извѣстно влияние върху нашата Земя. Или съ други думи казано: ние сме навлѣзли въ връзка съ една дѣвствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онѣзи хора, които сж готови за това врѣме ще възприематъ този жизненъ еликсиръ и ще възкръснатъ, а онѣзи, които не сж готови, ще заспятъ и ще чакатъ хиляди години за новитѣ условия, които ще дойдатъ въ бждеще. Този новъ Духъ индуситѣ наричатъ Брама; окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, или Голѣмиятъ, Космическиятъ Човѣкъ, а евреитѣ го наричатъ Иехова. Съврѣменнитѣ учени подъ думата "Духъ" разбиратъ "неовитализма", т. е. живата природа. Туй, което се проявява отъ Духа, единиятъ му полюсъ е висшата интелигентность на човѣка, която засѣгатъ съврѣменнитѣ учени хора. Тази интелигентность се проявява въ една малка часть на човѣшкия образъ. Тя се проявява именно въ неговото чело, въ неговото лице. Голата часть на лицето у човѣка прѣдставлява разумния, благородния човѣкъ. По челото, по лицето, по скулитѣ му ти познавашъ, дали може да се разчита на единъ човѣкъ, или не, дали ще бжде той гениаленъ, или обикновенъ човѣкъ. Въ окултната наука има извѣстни правила, чрѣзъ които се изучава човѣшкото тѣло. Вземете, напримѣръ, ухото на човѣка е създадено по единъ начинъ; окото - по другъ начинъ. Ухото показва прѣзъ какви условия е минала нашата земя въ своето развитие. То прѣдставлява цѣлото битие. Очитѣ сжщо тъй показватъ условията, прѣзъ които е минала нашата земя въ своето развитие. Очитѣ или ушитѣ не могатъ да се създаватъ на всѣко врѣме. Носътъ, ржцѣтѣ, както и всички останали органи на човѣшкото тѣло показватъ начина, по който природата се е развила. Тѣ прѣдставляватъ особени книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, коя-

то човѣкъ трѣбва да изучава, но за което трѣбва да има специално ржководство. Вие имате лица, но още не сте запознати съ тѣхъ, не знаете стойностьта на вашитѣ лица. Вие имате носъ, но още не сте запознати съ него. Казвате: азъ имамъ носъ. Да, имате носъ, но не знаете, какъвъ типъ е вашиятъ носъ: дали гръцки, римски, или какъвъ другъ. Вие имате чело и по него редъ бръчки, но не знаете, какво е вашето чело, дали като на нѣкой гениаленъ човѣкъ, или като на нѣкой обикновенъ човѣкъ, защото бръчкитѣ по челото на гениалнитѣ хора сж поставени по единъ геометрически начинъ, а тия на обикновенитѣ хора - по другъ начинъ. Тѣ съ безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка единъ платъ. Когато обличаме дрехитѣ си, въ тѣхъ има особено набръчкване. Всичко това, което ви говоря за човѣшкото лице, сж факти, които може да проучавате постоянно. Вие казвате: Това сж мжчни работи. Че вие още не сте започнали да учитѣ, а търсите леснитѣ работи. Леснитѣ работи минаха. Колко врѣме може да бозае едно дѣтенце отъ майка си? - Най много 1 - 2 години. Най-послѣ майката казва: ще отбия това дѣте, та ако ще нека плаче. И започва слѣдъ това тя да му дава твърда храна. Вие нѣкога казвате: добъръ е Господь. - Млѣко е това. Господь ще промисли за насъ. - Млѣко е това. Но единъ день това млѣко ще се свърши и тогава и ти ще работишъ, и Господь ще работи. И Господь ще промишлява, и ти ще промишлявашъ. Вие казвате: Духътъ ще ни научи. Да, Духътъ ще ни научи всичко, но и ние трѣбва да знаемъ, какъ да учимъ.

Ние съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме по-голѣма часть отъ живота си въ съмнѣния. Дойде ти една добра идея, но ти ще мислишъ день, два, три върху нея, дали е права или не. Приемешъ едно вярую, но започвашъ да мислишъ, дали сжществува Богъ, или не. Азъ казвамъ: въ свѣта има само единъ Господь. Дръжте се за Него! Всичко друго е измислица. Ама дали е истинския Богъ? - Въ истинския Господь има само свѣтлина, а въ всички други богове има само сѣнки. Всички други богове само обѣщаватъ и нищо не даватъ, когато ис-

тинския Богъ дава всичко каквото обѣщае. Отъ Него излиза живота. Всички учени сжщества, които се наричатъ богове, могатъ да станатъ само божества, нищо повече. Всѣки силенъ човѣкъ, всѣки ученъ човѣкъ може да стане адептъ, може да стане божество, но не и Богъ. Само единъ е Господь въ свѣта. Има учени хора въ свѣта, които могатъ да упражняватъ извѣстно влияние върху другитѣ хора. Тѣ могатъ съ своята мисъль да те спратъ въ пжтя ти, могатъ да измѣнятъ направлението на твоята мисъль, могатъ да строшатъ и краката ти и т. н. Тѣ сж опасни хора. Но смисълътъ на знанието не е въ лошото, което хората могатъ да си причинятъ едни други. Всѣко знание трѣбва да се използува за благото на другитѣ.

Христосъ казва: "Духътъ е онова, което дава животъ. Плътьта нищо не ползува". Това той казва за ученицитѣ си. А на друго мѣсто Той казва за обикновенитѣ хора: Ако не ядете плътьта ми и не пиете кръвьта ми, нѣма да имате животъ въ себе си. Съ това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духътъ дава животъ, какъ трѣбва да се свържемъ съ Духа? - Има само единъ начинъ, по който можемъ да се свържемъ съ този Духъ. Въ всички врѣмена сж прѣпоржчвали вѣрата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикътъ да придобива знания, ако се съмнѣва въ професора си. Да кажемъ, че нѣкой виденъ професоръ прѣподава на ученика си нѣщо по математика, но той се съмнѣва и се пита: дали това е истинската математика? Ще научи ли нѣщо този ученикъ? Ако нѣкой ученикъ се занимава съ музика, но се съмнѣва въ учителя си, какво ще научи? За въ бждеще ще дойдатъ гениални хора, които ще прѣподаватъ по математика на гениалнитѣ хора. За сега срѣщаме учени хора, отъ които едни доказватъ едно нѣщо, други го отричатъ. Но азъ съмъ челъ и положителнитѣ и отрицателнитѣ твърдения и намирамъ, че и еднитѣ и другитѣ мислятъ право. Вземете, напримѣръ Бухнеръ, въ душата си той е идеалистъ, но така изразява идеитѣ си, че хората ги схващатъ материалистически. Че Христосъ е изказалъ прѣдъ своитѣ слушатели

една много материалистична идея. Той казва: "Ако не ядете отъ плътьта ми и ни пиете отъ кръвьта ми. . . ." Докато вегетарианството подържа идеята да не се яде месо, Христосъ казва : "Мене ще ядете сега". Съ тази своя идея Христосъ се намира въ стълкновение съ вегетарианцитѣ. Ако ние вземемъ тази идея буквално, ще се намѣримъ прѣдъ едно странно положение.

Казвамъ: въ нашитѣ мисли и чувства трѣбва едно прѣсѣване. Азъ не искамъ да внеса смутъ въ душитѣ ви, но казвамъ: дръжте това, което имате, но азъ сега сѣя като единъ земледѣлецъ и слѣдъ 4 - 5 гониди посѣтото отъ мене ще израстне. И тогава, ако това, което израсне ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си; ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посѣтото отъ менъ ви хареса, то ще бжде за ваше лично благо. Ако пъкъ го изровите прѣждеврѣменно, то е ваша работа вече. Христосъ казва: "Трѣбва да внесемъ въ душитѣ си нови идеи". Сега всички се съмнѣватъ и казватъ: трѣбва да се държимъ въ старото! Ако е да се държимъ въ старото, защо дойде Христосъ на земята? Старото е това, което се даде въ рая. Слѣдъ старото дойде Моисей, дойде и Христосъ. И сега се казва, че Христосъ щѣлъ да дойде втори пжть на земята. Нѣма да дойде само Христосъ, но съ Него заедно ще дойдатъ и много напрѣднали сжщества, много светии. Той нѣма да дойде тъй, както църквата разбира. Всѣки ще възприеме Христа тъй, както може да Го схване и разбере. - Всѣки споредъ разбирането си. Често нѣкои малки дѣца запитватъ майкитѣ си, когато имъ се роди нѣкое братче или сестриче: мамо, отдѣ дойде това малко дѣтенце? - Е, мама, донесе го бабата отъ рѣката. Тъй имъ отговарятъ отъ благоприличие, защото ако започне да имъ се разправя вжтрѣшната страна на въпроса, има опасность да не се събуди еротическата страна. Майката проповѣдва единъ моралъ, а въ скрититѣ заведения се проповѣдва другъ моралъ. Значи, у насъ трѣбва да има нѣщо свещено. Когато ние говоримъ за разумни нѣща, азъ зная, че разумното никога не може да произведе лоши влияния върху хората. Хубавото, красивото,

духовното, Божественото въ свѣта всѣкога упражнява добро влияние. Еротическото въ живота се събужда благодарение на плътьта. Тя внася този елементъ въ живота.

У човѣка трѣбва да се събуди вжтрѣшенъ стремежъ. Всѣка идея има извѣстни звукове, съ които може да се изрази. Вибрациитѣ на всѣка дума съответствуватъ на извѣстни ключове. Ти не можешъ да направишъ живота си щастливъ, ако не знаешъ ключа на щастието. Всички хора, които търсятъ щастието, търсятъ неговия ключъ. Милосърдието сжщо тъй има свой ключъ. Любовьта има свой ключъ. Мждростьта има свой ключъ. Истината има свой ключъ. Правдата има свой ключъ. Добродѣтельта има свой ключъ. Като murите този ключъ, ще можете да свирите. Махнете ключа въ музиката и накарайте единъ музикантъ да свири. Махнете подраздѣлението въ музиката на ноти, и вижте, каква музика ще излѣзе. Ето, имаме Паганини, единъ отличенъ цигуларь, но накарайте го да ви изсвири нѣщо отъ Бетховена на една пукната дъска, на която сж опнати четири струни и вижте, ще може ли да ви задоволи. Значи, всѣки инструментъ трѣбва да бжде направенъ по всички правила на музиката и природата. Физическитѣ тѣла, които имаме, прѣдставляватъ едно усилие на природата, на Духа. Всички мисли въ тѣхъ, всички чувства, всички органи ги е поставилъ все този Духъ. Всички изкуства, както и музиката, както и науката, сж внесени все отъ Духа, който още не се е проявилъ, както трѣбва. Всичко това е импулсъ на Духа. Та желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великитѣ Божествени закони, за което Той употрѣбява голѣми усилия и създава великъ импулсъ въ човѣшката душа.

Питамъ: какъ трѣбва да постжпваме ние, съврѣменнитѣ хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? - Мога. Мога ли да я накарамъ да яде заедно съ мене? - Не мога. Но щомъ веднъжъ я поканя, ще заповѣдамъ на моитѣ слуги да и сложатъ малко отъ моя медецъ и тогава и азъ ще ямъ, и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба у дома на гости? - Мога. Но щомъ я поканя, ще взема нѣколко черни-

чеви листа за нея и ще и сложа да яде. На другия день ще поканя единъ слонъ у дома на гости, но не въ стаята си, а въ градината си. Ще заповѣдамъ да донесатъ за него 40 -50 килограма оризъ, и той ще започне да яде съ своя хоботъ, а азъ на масата си ще ямъ своя оризъ. Разбира се, той ще изяде много повече отъ мене. Мога ли да поканя една златна рибка у дома на гости? - Мога. Но ще я туря въ вода, ще и дамъ нѣколко червейчета, и така ще я задоволя. Въ всички тия нѣща трѣбва да бѫдемъ разумни. Ако седна да ви разправямъ всичко това, вие ще кажете: какво е това учение? Това сѫ символи. Има редъ символи въ твоята глава, едни отъ които мязатъ на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, четвърти на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на паяци, осми на падпадъци, на кокошки, на гълъбчета и т. н. Това сѫ все идеи. Всички наши идеи сѫ въплотени. Гълѫбътъ, напримѣръ, прѣдставлява една свещена идея. И ако азъ пазя своята идея въ главата си, ще я пазя и отвънъ. Ако я пазя отвънъ, ще я пазя и отвѫтрѣ. Ако азъ унищожа една идея въ главата си, ще дойде полудяването. Чудни сѫ хората, като казватъ, че външниятъ свѣтъ нѣмалъ подобенъ изразъ на вѫтрѣшния. Външния свѣтъ е свещенъ изразъ на вѫтрѣшния, затова ще го пазишъ свещено. Нѣкой казва: защо да пазя този човѣкъ, защо да го почитамъ? Казвамъ: този твой братъ е една свещена идея въ тебе, и ако не я пазишъ, ти ще умрешъ. Богъ е вложилъ този човѣкъ като идея въ тебе, а външно той е само една форма. Въ този човѣкъ сѫщо тъй има една идея, и когато обичашъ този човѣкъ, ще обичашъ и неговата идея.

Тъй щото, всички хора сме сплотени единъ съ другъ. Нѣкой казва: азъ не мога безъ Бога, но безъ хората мога. Не е вѣрно това. Ти не можешъ безъ Бога, но и безъ хората не можешъ. Чудни сѫ хората, когато отричатъ това, което Богъ е създалъ. Всички души, всички духове, всички хора сѫ създадени отъ Бога, и щомъ любимъ Бога, ние ще любимъ и хората. Че дѣ е идеалниятъ човѣкъ? Мислите ли, че като гледате прозорцитѣ на нѣкой човѣкъ, тамъ е и човѣкътъ?

Нѣкой момъкъ като минава покрай прозорцитѣ на своята възлюблена, поглежда да я види, но нѣкой пѫть я нѣма. Горкият минава той сутринь, минава вечерь, нѣма я тамъ. Когато светятъ прозорцитѣ, тя е тамъ. Нѣкой пѫть, обаче, прозорцитѣ не свѣтятъ, и той си въздъхне и казва: нѣма я пакъ! Не, тя е тамъ, но гледа го отъ тъмната стая. Значи, прозорцитѣ и тя не сѫ едно и сѫщо нѣщо. Ще кажете: прозорцитѣ, това сѫ очитѣ на човѣка. Ами ушитѣ какво нѣщо прѣдставляватъ? - Тѣ сѫ слушалкитѣ. И тѣ не прѣдставляватъ сѫщинския човѣкъ. Нѣкой пѫть душата и духътъ може да сѫ прѣдъ слушалкитѣ, а нѣкой пѫть може и да не сѫ тамъ. Душата има много състояния. Нѣкога вие мислите, че сте въ душата си, но не сте. Човѣкъ едноврѣменно живѣе два живота. Денемъ живѣе по единъ начинъ, постоянно се тревожи за разни взимания - давания, а вечерно врѣме влиза въ другъ свѣтъ, дѣто си почива. Той е реаленъ свѣтъ. Въ него нѣщата нито се губятъ нито, се създаватъ, а само се видоизмѣнятъ.

Та казвамъ: този великъ Духъ е онова, отъ което произтича живота. Най-първо човѣкъ трѣбва да повѣрва и да приеме този Духъ. Казвате: има гениални хора въ свѣта. Гениятъ не е нѣщо, прѣдъ което трѣбва да спремъ. Гениятъ е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия духъ, и ние можемъ да направимъ връзка съ този Духъ само чрѣзъ живата вѣра. Когато тази жива вѣра дойде, и човѣкъ повѣрва безъ никакво съмнѣние, той ще стане безсмъртенъ. Или, казано на окултенъ езикъ; щомъ човѣкъ повѣрва чрѣзъ тази жива вѣра, той ще има едно микроскопическо мускалче, въ което ще носи само една капка отъ жизнения еликсиръ, отъ който постоянно ще се подмладява. Всичкитѣ му бръчки, всичкитѣ му бѣли косми ще се измѣнятъ, и той ще стане младъ на 33 години. Ето защо, като отидете на небето, ще видите, че тамъ всички хора си мязатъ, не могатъ да се различаватъ. Само гениятъ, само адептътъ може да различи качествата на единъ човѣкъ отъ качествата на другъ. Иначе, всички жители на небето по образъ, по форма си мязатъ. Всички сѫ млади, красиви. Хората въ духовния

свѣтъ нѣматъ никакви дефекти. Казватъ, че въ невидимиятъ свѣтъ нѣма хора съ сини очи, нито съ черни, нито съ кафяви, а очитѣ имъ били на всички свѣтли, но се различавали единъ отъ другъ по степентьта на свѣтлината. Колкото една душа е по-развита, толкова и свѣтлината на очитѣ имъ е помека. Въ небето сжщо тъй нѣма хора съ черни коси, нито хора съ руси коси. Коситѣ на всички сж свѣтли и се различаватъ единъ отъ другъ по свѣтлината, която излиза отъ тѣхъ. И затова, ако влѣзете неподготвени въ този свѣтъ, ще се намѣрите въ единъ чудесенъ, непонятенъ за васъ свѣтъ и ще кажете: не мога да живѣя въ този свѣтъ. И за да се направи невидимия свѣтъ донѣкждѣ понятенъ за хората, които нѣматъ голѣма интелигентность, неговитѣ вибрации трѣбва да се намалятъ и да се вижда чрѣзъ отражение. Благодарение на това, чрѣзъ васъ се отразяватъ нѣкои много напрѣднали сжщества, наречени адепти. Значи, вие сте посланици, прѣдставители на нѣкои отъ тия напрѣднали сжщества, безъ да знаете това нѣщо. Нѣкой човѣкъ може да прѣдставлява Англия, другъ Германия и т. н. Това не значи, че той включва въ себе си този колективенъ народъ, но само е неговъ прѣдставитель. Нѣкога у васъ ще дойде една велика идея. Защо? - Вие сте свързани съ тази идея чрѣзъ нѣкой висшъ прѣдставитель, и трѣбва да я реализирате на земята. И нѣкой пжть, колкото и да грѣшитѣ, този висшъ духъ ви прощава, понеже той има нужда да слѣзе нѣкога на земята - а вие по този начинъ прѣдставлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато този духъ рѣши самъ да слѣзе на земята, тогава той ти казва: тебе вече ще те уволня. Вие казвате: ами дѣ ще отида азъ? - Има опрѣдѣлено мѣсто за васъ. Има хора, които като умиратъ, не знаятъ дѣ отиватъ. Тѣ сж въ голѣма тъмнина.

Та тази велика духовна наука ни разкрива пжтя на живота. Земниятъ животъ и духовниятъ животъ сж тѣсно свързани, и затова блага та на земния животъ зависятъ отъ блага та на духовния животъ. Доколкото човѣкъ е свързанъ съ Духа и живѣе безъ съмнѣния, безъ отрицателни качества,

дотолкова той може да постигне всичко и може да живѣе единъ идеаленъ животъ на земята, безъ терзания и безъ да казва: откакъ съмъ се родилъ, не съмъ видѣлъ свѣтълъ день. За единъ човѣкъ, който е свързанъ съ Духа, животътъ прѣдставлява такова нѣщо, каквото прѣдставляватъ вълнитѣ за единъ голѣмъ океански параходъ. Той си върви напрѣдъ, защото тѣзи вълни не прѣдставляватъ за него нищо. Вълнитѣ се блъскатъ въ него и се разбиватъ, но параходътъ продължава своя пжть. Всѣки човѣкъ, който не е свързанъ съ Духа, който не разбира законитѣ, ще се уплаши отъ тия вълни. Той казва: тази работа е много опасна, азъ ще се самоубия. Че какво като се самоубиешъ? Еди-кой си искалъ да се отрови. Знае ли какво го чака като се отрови? - Стражари го очакватъ на онзи свѣтъ. Какъ ще се разправи съ тѣхъ? Има нѣкои учени хора, които проповѣдватъ, че като умре човѣкъ, ще се освободи отъ всички спънки и ограничения на този свѣтъ. Да, дѣйствително ще се освободи, но какъ? Ако единъ българинъ направи нѣкое прѣстжпление въ България и избѣга въ Англия, тамъ законитѣ нѣма да го прѣследватъ, но ако и въ Англия направи нѣкое прѣстжпление, англійскитѣ закони ще го хванатъ, а тѣ пипатъ много здраво. Знаете ли какви сж англійскитѣ дедективи? Въ Англия има специални дедективи за хващане на крадци, на апаши. Тамъ нѣматъ обичай да водятъ дѣла, както въ България, да затварятъ крадцитѣ, но постжпватъ по слѣдния начинъ: ако се окаже, че нѣкой богатъ лордъ е обранъ и сж му взели скжпоцѣности за около единъ милионъ стерлинги, дедективитѣ веднага влизатъ въ ролята си. Тѣ наематъ богати хотели, дѣто прѣдполагатъ да се крие апаша и слѣдятъ, дано го намѣрятъ между нѣкои отъ пжтницитѣ. Достатъчно е да намѣрятъ нѣкое загубено копче или друга нѣкоя малка вѣщь на крадеца въ врѣме на кражбата у дома на лорда и тѣ веднага я използуватъ. Щомъ намѣрятъ притежателя на това копче, спиратъ го и му казватъ: “Господине, въ името на закона вие сте арестуванъ”. Дедективътъ прѣмѣрва копчето по голѣмина, по форма и намира, че дѣйствително този човѣкъ е крадецътъ на скжпоцѣнности-

тѣ. Той му казва: "Ти си открадналъ еди-какви си скъпоцѣнности, затова веднага ще ги донесешъ. Не ги ли донесешъ, ще бъдешъ прѣслѣдванъ по-нататъкъ споредъ английскитѣ закони". И така, въпросътъ се урежда по миренъ начинъ.

Та казвамъ: и въ невидимия свѣтъ има такива разумни същества, дедективи, които слѣдятъ за всичко, което вие вършите. Тѣ като ви уловятъ, казватъ ви: дай това, което си открадналъ! Тамъ хващатъ и за лъжа и послѣ пакъ освобождаватъ. Споредъ моралътъ, който имаме сега, казваме: не кради, не убивай! Това е отрицателната страна на живота. Така е било въ миналото, но бъдещата наука трѣбва да изучава закона на Любовьта. Питамъ: вие, които толкова хиляди години сте изучавали Любовьта, додѣ сте дошли? Вие знаете, че има любовь. Въ млади години я признавате, въ стари години я отказвате. Днесъ единъ вашъ приятель ви люби, на другия день ви разлюбва. Единъ день признавате Любовьта, на втория день я отказвате. На третия день пакъ я признавате, послѣ отнова я отказвате. Ако Любовьта въ свѣта е сила, която човѣкъ днесъ признава, утрѣ отрича, това не е нищо друго, освѣнъ негови фантазии. Когато Любовьта влѣзе въ тѣлото ви, най-първо ще почувствувате едно вжтрѣшно разширение. Когато дойде Любовьта въ тѣлото ви, направете слѣдния опитъ: вземете единъ здравъ копринен конецъ, който да не се разтѣга, и прѣмѣрете въ това врѣме ржцѣтѣ си, врата си, носа си, гърдитѣ си, краката си - изобщо цѣлото си тѣло. Направете около десетина такива точни измѣрвания и ги отбѣлѣжете. Единъ день, когато изгубитѣ Любовьта, измѣрете пакъ сжщитѣ части и сравнете двѣтѣ мѣрки. Непрѣменно ще намѣрите една разлика, отъ която ще видите, че Любовьта е нѣщо реално. Когато човѣкъ става по-интелигентенъ, пакъ може да се забѣлѣжи сжщото нѣщо. Дойде ли у васъ една велика идея, прѣмѣрете пакъ тѣлото си, ще намѣрите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умътъ ви да отслабва, пакъ се прѣмѣрете и вижте разликата въ двѣтѣ прѣмѣрвания. Когато една разумна сила влѣзе въ човѣшкото тѣло, тя всѣкога създава малко

разширение. Слѣдователно, съ тия измѣрвания ние можемъ да провѣримъ, дали нашиятъ умъ, нашето сърдце, нашата душа и нашиятъ духъ сж прогресирали. Милиони разумни души работятъ за нашето развитие и усъвършенствуване. Както барометърътъ показва повдигане и спадане въ налѣгането, така и всѣка разумна сила, като влиза и излиза отъ нашето тѣло, показва извѣстно повдигане и спадане въ нашето състояние и развитие. Разумниятъ човѣкъ трѣбва да познава всичко. Вие погледнете ржката си и кажете: тукъ има нѣщо написано. Погледнете лицето си и кажете: хубаво е моето лице. Не с въпросътъ до хубостьта, но важното е, какво е написано на вашето лице. Трѣбва да знаете, какви сж вашитѣ очи, какъвъ е вашиятъ носъ и т. н. Трѣбва точно да знаете какви вѣжди имате и защо сж такива. По тѣзи нѣща трѣбва да можете да четете своитѣ мисли. Това е цѣла азбука. Вие кажете: трѣбва да изпълнимъ Волята Божия! Не, докато човѣкъ не научи своето тѣло, той не може да знае, какъ трѣбва да изпълни Волята Божия. Изпълнението Волята Божия седи въ правилното уреждане на това малко владение, което Богъ ни е далъ. Ако човѣкъ не се заеме да уреди тѣлото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробоветѣ си, стомаха си и ако не влѣзе въ владение на цѣлото си тѣло и не стане господарь на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, Богъ никога нѣма да благоволи къмъ него и да му даде нѣщо по-велико. Стане ли пъленъ господарь на себе си, Богъ ще благоволи къмъ него.

Сега ще дойдемъ до заключението: докато човѣкъ не стане господарь на своето тѣло, той не може да бжде гениленъ човѣкъ. Гениалниятъ човѣкъ не може да има хилаво тѣло. Азъ казвамъ: плътьта трѣбва да бжде хилава, а тѣлото трѣбва да бжде стройно. Напримѣръ, дойде нѣкой, бутне те, и ти избухвашъ. Това е плътьта, а не тѣлото. Тѣлото е едно много хубаво конче, което като бутнешъ, казва: тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладенъ, господарьтъ ти казва: почакай малко, азъ ще ти донеса малко храна. Донесе ти храна, ти си хапнешъ, тогава и двамата мислите еднакво.

Тѣлото е живо, разумность има въ него. Нѣкой казва: какъ ще се оправи тази работа? Тѣлото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Азъ не отдѣлямъ тѣлото отъ плътьта, но когато говоря за тѣлото, разбирамъ, че то прѣдставлява съвокупность отъ милиони разумни души. Всички тия души работятъ колективно, а онази първична монада, която работи като царица, ние наричаме човѣкъ. Слѣдователно, всички тия души казватъ: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредимъ тази работа. И наистина, тѣ иматъ тази сила. Като мислимъ така, ще видимъ, че у насъ сж вложени всички възможности. И докато нашето тѣло е свързано съ Духа, съ всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христосъ казва: "Каквото попросите въ мое име, ще ви се даде". Нѣкой казватъ: Богъ дава, ала въ кошара не вкарва. То значи: само съ молитва нѣщата не се уреждатъ. Не, ще се молишъ и постоянно ще се молишъ! Докато дѣтето не се моли, майката не му дава нищо. Азъ считамъ "молитвата" дишане на душата. Щомъ има дишане, ще има и мисъль. Молитвата не седи въ дигането ржцѣтѣ нагорѣ, но въ дишането на душата. Както движението на кръвьта помага за дишането на тѣлото, така и въ дишането на душата става нейното прѣчистване и човѣкъ влиза въ новия Божествен животъ. Нѣкой питатъ: по колко пжти на день трѣбва да се молимъ? - Прѣзъ цѣлия день. Докато живѣешъ, ще дишашъ. Ама по колко пжти на день трѣбва да се диша? - Трѣбва да се диша прѣзъ цѣлия день непрѣкжснато. Сжщото е и съ мисъльта. Ще мислишъ прѣзъ цѣлия денъ. Ще се молишъ непрѣстанно. Писанието казва: "Който се моли непрѣстанно, той непрѣстанно мисли, а като мисли непрѣстанно ще чувствува непрѣстанно и ще дѣйствува непрѣстанно". Човѣкъ, който се моли съзнателно или несъзнателно, той диша, защото молитвата означава дишане. Кръвообръщението сжщо не може безъ дишане.

Христосъ казва: "Духътъ е онова, което дава животъ". Този Духъ нѣкой пжть дѣйствува вжтрѣшно, чрѣзъ нашата интуиция, а нѣкой пжть външно. Той ни прѣдупрѣждава

чрѣзъ сънища, а нѣкой пѫть чрѣзъ наши приятели. Изобщо, Той дѣйствува отвънъ или отвѫтрѣ, но когато ние се повдигнемъ и започнемъ да Го разбираме, тогава иде тъй наречено-то първо посвѣщение. Духътъ говори вече на единъ отривистъ, разбранъ езикъ, въ който думитѣ иматъ само едно значение. Той ще бѫде като вашъ приятель, който като ви намѣри, че сте се изгубили въ гората, ще каже: "Елате съ мене, азъ ще ви покажа пѫтя". Слѣдъ това ще ви заведе дома си, ще ви окаже всѣкаква помощь и тогава отъ душата ви ще изчезнатъ всички мѫчнотии, всички съмнѣния и терзания и вие ще си излѣзете отъ тамъ радостенъ и веселъ. Писанието казва: "Духътъ ще ви научи на всичко". Това е единъ колективенъ Духъ. Всички трѣбва да познавате този Духъ и да Го имате въ душата си. Не мислете, че този Духъ е сѫществувалъ само въ врѣмето на Христа. Не, Той сѫществува и сега, ще сѫществува и за въ бѫдеще. Духътъ е изявлението на живия Господь. И ние търсимъ животъ, търсимъ щастие, търсимъ блаженство, търсимъ култура, знание и богатство, но трѣбва да знаемъ, че всички тия нѣща можемъ да добиемъ само отъ Духа. Само Духътъ е носитель на всички тия блага. Той е носитель на всички дарби, на всѣкакви таланти, на всички блага, на всѣкаква интелигентность и гениалность. И когато Духътъ дойде, тогава се раждатъ всички велики музиканти; всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Азъ взимамъ думата "майка" не въ смисълъ на европейската майка, но като емблемъ на Любовьта, като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза въ първичния животъ. Туй разбирамъ азъ подъ понятието "майка и баща". И онзи, който има такива майка и баща, има онѣзи необходими елементи, отъ които е съградено неговото разумно тѣло. И тогава, всички тия разумни елементи, майка, баща, братъ и сестра, съставляватъ нѣщо сѫществено отъ насъ, часть отъ частьта ни, плъть отъ плътьта ни, кость отъ костьта ни. Щомъ съзнаемъ това, ние вече не можемъ да се отдѣляме единъ отъ другъ и да казваме:

този човѣкъ е нѣкакъ си чуждъ за мене. Не е така. За онзи, който е разбралъ закона, всичко е близко. Всички животни го познаватъ, всички растения го познаватъ, външно и вжтрѣшно. Такъвъ човѣкъ нѣма да мяза на Донъ-Кихотъ, който отишълъ да воюва срѣщу воденицата, която го метнала на другата страна и му показала, че е по-силна отъ него. Така е постжпилъ и единъ православенъ човѣкъ отъ търновско, който казалъ: "Азъ мога да направя всичко, което пожелая. Както вото кажа, става". Той срѣща единъ день въ гората единъ бикъ и му казва: Заповѣдвамъ ти въ името на Исуса Христа да се махнешъ отъ пжтя ми! Бикътъ го хваща, поваля го на земята и едва могли да го спасятъ. Съ това той иска да му каже: "Азъ познавамъ Христа, но тебе не познавамъ". Така правите и вие. Хващате бика и казвате: въ името на Исуса Христа! И въ Писанието се разправя за десеть души вѣрующи, които искали да изпждятъ духовете отъ единъ боленъ. Тѣ казвали: "Въ името на Исуса Христа ви заповѣдваме да излѣзете"! Тѣ имъ отговорили: "Ние познаваме Христа, познаваме Павла, но вие кои сте не ви познаваме". Нѣма вече познаване, но знание, положително знание трѣбва. Вие трѣбва да приложите въ живота си това истинско знание. Вашето знание е на мѣстото си, но къмъ него ще трѣбва да приложите единъ малъкъ плюсъ. Това азъ мога да ви докажа. Вашето старо знание е материалътъ, който трѣбва да гори, а новото знание, това е онази малка суха клѣчица, съ която трѣбва да запалите огъня си. Достатъчно е да драснете тази клѣчица, и огъньтъ ви ще се разгори. Тя ще бжде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огъня.

Та като дойде Божественото у насъ, то само ще даде този първиченъ потикъ. И тогава, туй, което се е събрало у насъ отъ хиляди вѣкове, ще се разгори, а Божественото ще влѣзе вжтрѣ и ще започне да го разработва. Само, тогава ще дойде и Духътъ. И казва апостолъ Павелъ: "Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ". Съ това апостолъ Павелъ разбиралъ този важенъ законъ, че всички ще станемъ гениални, красиви, млади все по на 33 години. Ние ще станемъ хора

на разумността, на мждростьта. На земята ще настане истинскиятъ животъ, и между насъ нѣма да има вече хилави, болни хора. А сега хората постоянно се разколебаватъ. Единъ день се рѣшатъ да служатъ на Бога, на другия день се разколебаватъ. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правятъ най-много въ Франция.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Една стара баба, 60 годишна, успѣла да излъже единъ младъ момъкъ, да се влюби въ нея и после да се оженятъ. Тя нѣмала зжби въ устата си, но си турила изкуствени, намазала лицето и ржцѣтѣ си съ масла и помади, и този момъкъ се влюбва въ нейната красота. Още първата вечерь тя си хвърля зжбитѣ, и той като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислимъ, че сме хванали новия животъ, а това е старата баба съ старитѣ идеи, съ изкуственитѣ зжби - ретушираната баба. И като види човѣкъ това нѣщо, разбира се, че ще офейка. Онова, което Господь ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чистъ, ефиренъ животъ. Когато Духътъ дойде човѣкъ ще почувствува въ себе си едно разширение. Той нѣма да снеме изведнъжъ старитѣ си дрехи, но въ него ще има свѣтлина. Той ще носи миръ и радость за душата си. Понеже сега сте въ тази область, азъ казвамъ: излѣзте сега на новия животъ! Не говорете нищо. Всички бжгдете любезни, и като евреитѣ събирайте манна! Не казвайте, че е много. Тамъ е казано, колко трѣбва да се събере. Малко манна ви трѣбва, въ едно малко мускалче. Като си вземете една малка капчица отъ новия животъ, тя ще бжде въ състояние да ви подмлади. Тя ще послужи за цѣлото поколение, за васъ и за дѣцата ви.

"Духътъ е онова, което носи разумното въ новия животъ". Той носи и животъ, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трѣбва. Затова ви е необходима онази жива вѣра, безъ съмнения, която да внесе Божественото у васъ.

Бѣседа, държана отъ Учителътъ,
на 30 май, 1926 год. въ гр. София.

Ще се наситятъ.

"Които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, тѣ ще се наситятъ".

Важна дума тукъ е думата "гладуватъ". Всѣки съврѣменъ човѣкъ трѣбва да си зададе една основна задача, която самъ да разрѣши. Напримѣръ, въ какво може човѣкъ да използува своя животъ? Всички казватъ, че трѣбва да живѣемъ. Съгласенъ съмъ съ това, но животътъ не седи въ ядене и пиене. Яденето и пиенето прѣдставляватъ само едно условие за подържане равновѣсие въ живота. Животътъ не седи въ ходене и лутане натукъ-натамъ. Животътъ не седи и въ градене на кжщи. Животътъ не седи и въ ученията, тъй както ние го разбираме. Животътъ не седи и въ съграждане на домове. Животътъ не седи и въ раждане на дѣца. Всички тия нѣща сж полезни, но въ тѣхъ не се крие сжществения на живота.

Сега всички вие трѣбва да ме разбирате основно, принципално, защото всичко онова, което се ражда, което се твори въ съврѣмения свѣтъ, се разрушава. Дѣ сж всички ония хиляди поколѣния, които сж били родени прѣди насъ? Дѣ е нашиятъ прадѣдо Адамъ? Ще кажете, че Адамъ е на онзи свѣтъ. Колко души вѣрватъ въ това? Ако би се съставилъ единъ референдумъ, колцина души биха се произнесли, че вѣрватъ въ Адама? Всички ще кажатъ, че това е единъ измисленъ митъ, една легенда. Ще се запитатъ: възможно ли е да е сжществувалъ такъвъ Адамъ? - Възможно е. Трѣбва да знаете, обаче, че реалноститѣ въ свѣта всѣкога допущатъ противоположности. Всѣка реалность има и своя противоположность. Значи, реалноститѣ не сж всѣкога на едно и сжщо мѣсто. Прѣди милиони години звѣздитѣ, сж били на едно мѣсто, а сега сж на друго мѣсто. Слѣдователно, ако имаме една астрономическа таблица на звѣздитѣ отъ прѣди милиони години, щѣхме да видимъ, че сегашнитѣ звѣзди не сж на сжщото мѣсто, на което сж били прѣди години. Тѣ се прѣмѣстили.

Матея 5:6

Това става и съ звѣзди отъ най-голѣма величина. Туй показва, че всичко въ свѣта се движи. Та когато ние отричаме нѣщата, това значи, че прѣдметитѣ, или идеята не е на сжщото мѣсто, но е отишла на друго мѣсто.

Съврѣменнитѣ учени хора сж попаднали въ извѣстни илюзии. Има учени хора, наречени дѣца на науката, които си служатъ само съ забавления. Тѣ сж учени хора на хипотезитѣ и на теориитѣ. Тѣ сж майстори да създаватъ теории. Да вземемъ напримѣръ, слѣдната теория: да умножимъ двѣ единици на живота съ една десетомилионна часть отъ единицата на кислорода. Слѣдъ това туй число да умножимъ съ една десетомилионна часть отъ тройната единица на водорода. Полученото да умножимъ съ двумилионната часть отъ четворната единица на вжглерода. И най-послѣ полученото да умножимъ съ десетомилионна часть на азота и съ това да довършимъ задачата си. Какво разбрахте сега отъ тази теория? Какво придобихте отъ нея? Това сж дълбоки математически задачи, но само за онѣзи, които разбиратъ нѣщата. Питамъ: човѣкъ може ли да си прѣдстави десетомилионната часть отъ единицата на кислорода? Разбира се, тази единица сжществува въ природата, но прѣди всичко ние трѣбва да имаме извѣстни органи, съ които да възприемаме тия нѣща. Ние можемъ да допущаме нѣщата, но трѣбва и да ги провѣряваме. Имаме ли развити всички органи, ние ще си служимъ правилно съ тѣхъ. Съврѣменнитѣ учени хора на западъ трѣбва да вематъ опитноститѣ на източнитѣ народи, които по единъ инволюционенъ пжть сж слѣзли отъ Космическия Свѣтъ. Говори се, че съврѣменното човѣчество е слѣзло нѣкждѣ отъ космическото пространство. Нѣкои казватъ, че то е било нѣкждѣ въ Сатурна, послѣ е било на Месечината и оттамъ е слѣзло на Земята. Обаче прѣди да дойде човѣкътъ на земята, той е билъ извънъ нѣкаква слънчева система. Казва се, че тамъ нѣкждѣ се е качило нашето слънце, но и на това мѣсто нѣма да остане. Това сж хипотези и теории на източнитѣ народи. Тѣ иматъ редъ доказателства за тия нѣща.

Днесъ ученитѣ хора иматъ редъ методи, редъ теории,

чрѣзъ които си служатъ, обаче и тѣхнитѣ теории търпятъ извѣстни видоизмѣнения. Когато хората сж рѣшили да изучаватъ космоса, тѣ сж слѣзли на земята. По-рано тѣхнитѣ възгледи сж били по-ясни, понеже сж живѣли въ по-рѣдка материя, но послѣ, когато сж слѣзли въ по-гжстата материя, възгледитѣ имъ се помрачили, тѣ почти сж изгубили половината отъ своето знание, и по този начинъ сж се оплѣли въ една метафизическа каша, отъ която може да ги изведе само нѣкой разуменъ ангелъ. И тѣхнитѣ велики Учители само ги гледатъ, мълчатъ си, нищо не имъ казватъ. Тѣ знаятъ, че мжчно човѣкъ може да се извади отъ такава каша. И сега, понеже човѣчеството се връща отъ този инволюционенъ пжть, отива къмъ своята еволюция, то вмѣнява се за задача, както на сегашната, тъй и на бждещата култура да го извади отъ тази каша. Всички хора днесъ сж се забатачили, както въ живота, тъй и въ научно отношение. Че сж се забатачили, виждаме отъ това, че всѣка култура, както на миналото, така и на настоящето не е донесла нищо друго, освѣнъ разрушения, немотия, смъртъ, болести и наказания. Въ всѣка култура днесъ, колкото и да е велика, срѣщаме само пъшкания и страдания. И нашата култура, макаръ и култура на християнството сжщо тъй има пъшкания. Ако вашиятъ слухъ бѣше развитъ, щѣхте, като по радио, да чуете всички ония вопли, плачове и страдания, които се носятъ изподъ земята. Нѣкои разказватъ за театритѣ, които се давали въ Парижъ, въ Лондонъ, въ Берлинъ, въ Ню-Йоркъ или другадѣ нѣкждѣ; разправятъ сжщо тъй за добритѣ актьори, които играяли на сцената. И всички се трогватъ отъ тѣхнитѣ роли, плачатъ. Казвамъ: други истински актьори има на друга една сцена. Тѣ сж около 200-300,000 на брой; тѣ пъшкатъ и плачатъ на тази житейска сцена. Тия актьори, отъ които вие се възхищавате, сж платени, плащатъ имъ прѣбогато, а тия актьори, които азъ зная, актьоритѣ въ живота, сж безплатни - тѣ играятъ безъ пари. Такива актьори има и въ България, и въ София специално. Плачатъ тѣ горкитѣ на сцената, безъ да имъ даде нѣкой петь пари. Тѣ сж първокласни актьори,

обаче отъ никого непризнати.

Питамъ: коя е причината, дѣто ние страдаме? Причината, за която страдаме днесъ е колективна. Всинца сме виновни. Защо? - Понеже не вървимъ въ съгласие съ Великата Воля на Бога, не вървимъ въ съгласие съ законитѣ на Живата Природа. Азъ разглеждамъ Бога не тъй, както хората Го разбиратъ. Идеята, която съврѣменнитѣ хора имать за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички съврѣменни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога, единъ день ще бждатъ поставени на колѣнѣ прѣдъ Него. Богъ ще уволни всички тия свои служители и най-млако 2,000 години тѣ ще изкупуватъ грѣховете си за тази лъжа. Тѣ могатъ да правятъ днесъ, каквото искатъ, но иде сждба и за тѣхъ. Тѣ ще видятъ, че има Правда въ свѣта! Божията Правда е справедлива, тя не иде отъ мене. На всѣки човѣкъ ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато съврѣменнитѣ хора говорятъ за великитѣ принципи на живота, въ тѣхнитѣ умове изпжква идеята за националната религия, за национализъмъ. Да, наистина има центъръ на национализма въ главата на човѣка. Той е още тъй наречения центъръ любовь къмъ дома, къмъ земята, въ която си се родилъ. Ще видите, че майките, и бащитѣ, и вълцитѣ, и мечкитѣ, и лисицитѣ, и птицитѣ, всички обичатъ дома си, всички обичатъ своето гнѣздо. Идете при нѣкой орелъ да вземете птичкитѣ му, да видите, какъ той ще се брани съ клюна си. Значи природата е вложила въ всѣко сжщество чувството да се брани. Какъ трѣбва да се бранимъ ние? Въ това отношение на правия пжть ли сме? Казватъ за нѣкого: той е бездомникъ, той е безотечественикъ. За какво отечество се говори? Въ свѣта има само едно Отечество. Нашето истинско отечество е мѣсто на блаженство, мѣсто на онѣзи благородни, Велики Души, които сж го слѣдвали. Тѣ като дошли на земята, съ свалили и своето отечество тукъ. Тъй щото, ние тукъ сме само колонисти. Питамъ тогава: какво отечество ще образуваме на земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаемъ, дѣ е това

отечество. Като ви говоря за него вие веднага ще искате да ви се докаже, дѣ е то. Азъ ви говоря научно върху тази работа. Вие ще кажете: споредъ нашитѣ правила ние искаме да ни се докаже това. Прави сте да искате доказателства, затова и азъ ще ви го докажа. Че наистина сжществува това отечество, се вижда отъ обстоятелството, че вие, веднъжъ дошли тукъ като колонисти, носите тази идея въ себе си и казвате: това е нашето отечество. Щомъ една идея не сжществува въ човѣка, тя не може изкуствено да се роди. Идеитѣ сжществуватъ прѣдвѣчно. Въ едно агне не може да се роди инстинкта на вълка или инстинкта на мечката. Въ едно агне могатъ да се родятъ само инстинктитѣ на овцата. Какви сж тѣ? - Да пасе трева. Въ едно месоядно животно пакъ ще се зародятъ инстинктитѣ, стремежитѣ на месоядниттѣ животни изобщо. Какви сж тѣхнитѣ стремежи? - Да ядатъ месо, да грабятъ. Обаче, защо вълкътъ яде месо, ще оставимъ този въпросъ настрана. Вълкътъ не е виновенъ за това нѣщо. Ние, съврѣменнитѣ хора, имаме най-малко право да сждимъ вълцитѣ, мечкитѣ, орлитѣ за тѣхнитѣ прѣстжпления. Най-голѣмитѣ прѣстжпници въ това отношение сж човѣцитѣ. Какво отъ това, че единъ вълкъ изялъ прѣзъ годината една овца? Човѣкътъ изяжда прѣзъ годината толкова много овци и отгорѣ на това узаконява своитѣ прѣстжпления. Казвамъ: само праведниятъ трѣбва да сжди. Слушалъ съмъ да говорятъ селянитѣ отъ нѣкое село: знаете ли, че снощи влѣзла една лисица въ курника на Ивана и изяла най-хубавата кокошка? Тъй ли! Ами знаете ли, че снощи единъ вълкъ зграбчилъ отъ стадото на Стоянъ Драгановъ най-тлъстата овца? Какъ тъй! И всички се очудватъ, тревожатъ, обсжждатъ въпроса и току-вижъ, цѣла потеря тръгнала да гони този вълкъ. Питамъ: дѣ остава православието? Дѣ оставатъ свещенитѣ идеи на всички, които вѣрватъ въ Бога и въ троеличието му? Дѣ остава вашата любовь къмъ отечеството ви и къмъ Бога? Какъ просвѣщавате този вълкъ? Като дойдете на власть вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате. Казвате: Господь е наредилъ така. Ако Гос-

подь бѣше наредилъ така, тогава този законъ трѣбваше да бѫде еднакъвъ за всички. Питамъ: птицитѣ стрижатъ ли вълната на овцитѣ? Правятъ ли отъ нея платове, които да продаватъ или да се обличатъ съ тѣхъ? Нѣкога тѣ оскубватъ по нѣколко косми отъ агънцата и отъ тѣхъ си правятъ гнездата, а не ги употрѣбяватъ за дрехи. Тѣхнитѣ дрехи сѫ майсторски направени и боядисани съ хасъ-боя, която не бѣлѣе на никакво слънце. Значи, тѣхната мода е поставена отъ самата природа. Нашата мода отъ природата ли е турена? - Не. Вие казвате: това е послѣдна мода, дошла отъ Парижъ. Питамъ ви: когато дойде тази мода отъ Парижъ, вие съобразихте ли се съ Природата, взехте ли нейното съгласие? Вземете, напримѣръ, прѣди десетина години женитѣ носиха корсети, съ тѣхъ се стѣгаха като оси. Прѣди това врѣме тѣ носиха нѣкакви турнюри, нѣщо като седла. Така се продължи модата нѣколко години. Прѣди това пъкъ дамитѣ носиха рокли, тъй нареченитѣ "молокови". Тѣ бѣха рокли, съ нѣкакви обръчи долу, за да стоятъ роклитѣ разперени. Съ тѣзи рокли женитѣ не можеха да влизатъ въ стаитѣ. Тѣ не биха могли да влѣзатъ въ единъ салонъ, като нашия. Такава дама, ако иска да влѣзе въ нѣкоя кѫща, трѣбва да остави обръча си вънъ и така да влѣзе. Днесъ ние се смѣемъ на всичко това, но то е мода. Такива сѫ и нашитѣ възгледи за живота. Нашитѣ умствени възгледи прѣдставляватъ такива молокови и такива турнюри.

Сега като ме слушате да говоря така, нѣкой отъ васъ ще каже, чакай да видимъ, какво ще говори този човѣкъ противъ държавата. Измежду васъ се срѣщатъ дедективи, дошли да слѣдятъ, какво ще се говори. Казвамъ: знайте, че и азъ съмъ единъ дедективъ, слѣзълъ отъ невидимия свѣтъ въ София. Като ви гледамъ какъ живѣете, ще кажа на Господа: тия колонисти тукъ не вършатъ Волята Божия, не вършатъ волята на своето отечество. Ако се върши Волята Божия, законитѣ трѣбва да бѫдатъ еднакви за всички. Законътъ трѣбва да бѫде еднакъвъ и за царе, и за прости. Ние трѣбва да сме най-послѣдни прѣдъ закона. И когато дойдемъ до све-

щения законъ на Правдата, всички трѣбва да имаме благоговение прѣдъ нея. Всѣка погрѣшка е погрѣшка, отъ когото и да е направена тя. И простиятъ като направи погрѣшка, и царьтъ като направи погрѣшка, прѣдъ закона на Правдата тя е все погрѣшка. Достойнството на човѣка седи въ това, да поправи тази своя погрѣшка. Въ свѣта и светията прави погрѣшки, и ангелитѣ правятъ погрѣшки. Погрѣшкитѣ сѫ възможни за всички. Само едно сѫщество не прави погрѣшки. Това сѫщество е Богъ. Всички други сѫщества правятъ погрѣшки. Туй произлиза отъ закона на ограничението. Всѣко сѫщество, което се ограничава, има възможность да прави погрѣшки. Нѣкои погрѣшки ставатъ несъзнателно, а нѣкои се правятъ и нарочно, съзнателно.

Питамъ ви сега: като колонисти на земята, какъ трѣбва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можемъ да нарушимъ. И всѣко нарушение на единъ естественъ законъ на земята, носи смъртъ. Има много народи, които сѫ изтрѣбени отъ лицето на земята, само по тази причина, че сѫ нарушили естественитѣ закони на Природата. Геологически е доказано, че цѣли раси сѫ изчезнали по сѫщата причина. Нѣма какво да се спирамъ върху тия факти, тѣ могатъ всѣки моментъ да се провѣрятъ и докажатъ. Тия раси сѫ изчезнали поради неспазване законитѣ на Природата. Споредъ нѣкои научни данни сегашната раса прѣдставлява смѣсъ отъ други двѣ раси: едната раса се състояла отъ хора съ дълги глави, а другата раса се състояла отъ хора съ кѫси, съ малки глави. Хората отъ първата раса сѫ били високи, съ много стройни черепи, снажни, философи. И днесъ има хора отъ тази раса. Хората отъ втората раса сѫ били низки, съ валчести глави и повече практични хора. Отъ смѣшението на тѣзи двѣ раси сѫ произлѣзли сегашнитѣ хора. Това сѫ само теории, хипотези, които трѣбва да се докажатъ, защото ученитѣ хора на западъ спорятъ върху истинността на тѣзи данни. Значи, има нужда отъ още нѣкои данни. Има редъ други математически данни, съ които, обаче, не може да се доказватъ тия нѣща на съврѣменното

човѣчество, понеже то не е въ състояние да ги разбере.

Въпросътъ не седи въ това, да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинскиятъ животъ на хората седи въ правилното разбиране на живота. Схващането на ученитѣ хора, че ние трѣбва да подчинимъ Живата Природа на себе си, е криво. Напротивъ, ние трѣбва да изпълнимъ законитѣ на Живата Природа. И най-ученитѣ хора трѣбва да се приближатъ къмъ нея съ най-голѣмо стра-хопочитание. И всѣки, който не изпълнява законитѣ и, тя го праща на онзи свѣтъ. Когато дойдемъ до положението да боравимъ съзнателно съ нейнитѣ сили, напримѣръ, съ елек-тричеството, както и съ други нѣкой по-тънки сили, ще ви-димъ, че тѣ носятъ смъртъ. Единъ отъ най-ученитѣ хора, които се занимаватъ усърдно съ физиката и химията, и бѣше се домогналъ до извѣстни тайни, които мислеше да разкрие на човѣчеството, обаче, когато правеше своитѣ опити, той забѣлѣза, че шишетата съ реактивитѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго. Въ тия шишета той държеше разни елемен-ти, които употрѣбяваше при своитѣ изслѣдвания. Съ това нѣщо отъ невидимия свѣтъ искаха да му кажатъ, че не е врѣ-ме да съобщава тия свои открития на съврѣменното човѣ-чество. Тѣ още не сж готови да употрѣбятъ на мѣсто тѣзи блага и ще злоупотрѣбятъ съ тѣхъ, и съ това той ще си навлѣ-че голѣмо зло. Нѣкой казватъ: кажете ни Истината, какъ да владѣемъ Силитѣ на Природата. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владѣяхте изкуството, което имаха егип-тянитѣ да прѣнасятъ голѣми тяжести отъ 5 - 10 - 15 - 20 милиона килограми отъ едно мѣсто на друго, безъ всѣкакво усилие? Ако нѣкой обиди такъвъ човѣкъ, току-видимъ, че той задигналъ 100 - 200,000 килограма тяжесть отъ София и поч-не да хвърля тия снаряди срѣщу този човѣкъ. Какво ще излѣзе отъ това? То ще бжде най-голѣмата, най-ужасната война. Такава война сж имали боговетѣ едно врѣме, докато сж разру-шили всичко, слѣдъ което Господь ги задигна на Онзи Свѣтъ и имъ каза: докато не станете по-уравновѣсени нѣма да слѣзе-те на земята. Боговетѣ сж много амбициозни. Само когато

говоримъ за Бога, ние разбираме вече, че Той се отличава съ Великодушие и Благость. Той е Всемилостивъ и всѣкога прощава. Щомъ нѣкой се покае, Той го прощава, но понеже тѣзи богове сж горди, Той не ги прощава.

Нѣкой искатъ да кажатъ, че Христосъ е билъ много ученъ, но никждѣ не се е училъ. Съ това искатъ да изкаратъ, че Той е отъ Божественъ произходъ. Така е, но Христосъ се е училъ въ много училища. Самъ Той казва: "Както Отецъ ме е училъ". Неговата наука не е била като тази на нашитѣ съврѣменни професори отъ университетитѣ, които не знаятъ, отъ колко елемента е съставенъ физическия свѣтъ. Казвате: какъ да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементитѣ отъ Менделѣева, въ която се вижда, отъ колко елемента е съставена материята? Да, но както знаете, и въ тази таблица има междини, т. е. празни пространства, които отговарятъ на неизвѣстни засега елементи. Този въпросъ може да остане още за дълго врѣме неуяснень. Христосъ ни е оставилъ много правила, по които ние можемъ да урегулираме нашия животъ, защото живата материя има отношения къмъ нашия животъ. Ако вие изучавате теоретически свойствата на кислорода, това е едно нѣщо; ако изучавате неговото приложение въ живота, това е друго нѣщо. Ако вие изучавате теоретически свойствата на водорода, на азота и на въглерода, това е едно нѣщо, а ако изучавате тѣхното приложение, това е друго нѣщо. Напримѣръ, ако дишашъ кислородъ въ раздразнено състояние, той ще произведе единъ резултатъ въ строежа на твоето тѣло, но ако го дишашъ по всички правила, той ще произведе другъ резултатъ. Ако пъкъ имашъ тази велика любовь къмъ човѣчеството и бждешъ честенъ и справедливъ човѣкъ и дишашъ кислородъ, той ще произведе съвсемъ другъ резултатъ. Азъ казвамъ: въ свѣта има два велики принципа, които хората трѣбва да приложатъ въ живота си, за да не бждатъ обикновени, а гениални хора. Най-първо хората трѣбва да иматъ непоколебима Любовь къмъ Бога, да Го обичатъ, безъ да ги знае нѣкой. И второ: всѣкаква лъжа отъ сърцата и

умоветь имъ да бѫде абсолютно изключена. Ще кажете: може ли безъ лъжа? - Може безъ лъжа. Лъжата трѣбва да остане вънъ отъ живота. Азъ говоря за съзнанието на човѣка. Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да се допуща абсолютно никаква лъжа - нито бѣла, нито черна. Вънъ отъ живота всѣки може да излъже. Питамъ нѣкого: има ли петно на твоята дреха? - Нѣма. Не, той трѣбва да каже, че недовижда нѣщата. Дрехата има петна, но той не ги вижда. Това вече е другъ въпросъ. Или, ако кажа нѣкому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи още, че по нея нѣма петна.

И тъй, азъ говоря за лъжата въ съзнанието на човѣка. Затова първото нѣщо, което прѣдстои на човѣка е да се освободи отъ лъжата. Освободи ли се отъ лъжата, тогава ще потекатъ въ неговия умъ сили, които ще го направятъ силенъ и мощенъ да мисли. Единственото нѣщо, което сега спъва хората е лъжата. Даже нѣкои учени хора, материалисти, казватъ, че вълкътъ и лисицата били по-умни отъ човѣка. Казвамъ: по-голѣмъ глупакъ отъ вълка нѣма; и по-голѣмъ глупакъ отъ лисицата нѣма. Ако вие прѣдставлявате лисицата за по-умна отъ човѣка, питамъ: какво търси нейната кожа по дрехитѣ на хората? И ако вълкътъ е по-уменъ отъ човѣка, какво търси и неговата кожа въ складоветѣ на хората? Както виждате, дератъ кожата на вълка, дератъ и кожата на лисицата. И всѣки човѣкъ, комуто дератъ кожата, ученъ човѣкъ ли е, уменъ човѣкъ ли е? Чудни сж хората, като казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много ученъ, финанситъ, свършилъ е два факултета. Да, ученъ човѣкъ е, но докато не е билъ на власть, държавата имала на разположение 100 милиона, а щомъ дойде на власть, оставатъ и само 50 милиона лева. Може ли да бѫде ученъ този човѣкъ? Не, този финансистъ трѣбва да отиде на онзи свѣтъ и тамъ да приложи финанситѣ си. И всѣка майка трѣбва правилно да прилага финанситѣ си. У всѣка майка има лъжлива идея, че като и се роди синъ, той трѣбва да бѫде най-ученията, най-силният, най-знатният човѣкъ. Не, всѣка майка трѣбва да пожелае, щото нейния синъ да бѫде най-благородният, най-великодушният, най-

мѫдриятъ, да се застѫпва за каузата на страждущитѣ, на хората безъ пари въ свѣта. Туй е, което идейната майка трѣбва да желае.

По какво се различава идейната любовь отъ материалната? - Въ материалната любовь има извѣстни еротически образи, които развращаватъ умоветѣ на хората. Днесъ ти никѫдѣ не можешъ да погледнешъ въ съврѣменния свѣтъ, безъ да не се развърти ума ти. Накѫдѣто погледнешъ, все ядене и пиене, навредъ бирени чаши. Другадѣ погледнешъ, ще видишъ нѣкоя жена съ своитѣ гънки на лицето, съ особеното и изражение, съ своята особена хубость. Турцитѣ въ този случай казватъ: благословение е да гледашъ хубостьта на такава жена. Тѣ си иматъ на турски езикъ специаленъ изразъ, който мѫчно може да се прѣведе на български езикъ. Онѣзи, които знаятъ турски езикъ, нека го преведатъ на български на тия, които не знаятъ. Срещнете нѣкоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: хубава е тази мома, очитѣ, устата и сѫ хубави, устнитѣ и сѫ червенички и т. н. Не е лошото въ това, че се възхищавате, но лошото е въ желанието, което се явява. И започва нѣкой да се овърта около нея. Желания има въ този човѣкъ. Така и вълкътъ има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Нѣкой човѣкъ погледне кѫщата на своя приятель, хареса я и веднага я пожелае. Казва: да имамъ и азъ такава кѫща! Слушате че нѣкой свири хубаво и вие казвате: да мога и азъ да свиря така. Да, тия желания именно развръщаватъ хората. Идейното седи въ това, когато излѣзешъ вечерно врѣме, да погледнешъ на звѣздитѣ, безъ да се породи въ тебе желание да ги пипнешъ, нито да ги цѣлунешъ. Излѣзете ли денемъ да се попечете на слънце, да не се породи у васъ желание да цѣлунете, нито да пипнете слънцето. Кажете си: много хубаво е това слънце, приятно е да си попечешъ гърба на него! Значи, идейни нѣща сѫ тия, които сѫ достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очитѣ и да погледнете къмъ небето, за да се зарадвате на слънцето. Идейнитѣ работи сѫ достояние

на всички сѫщества, а материалнитѣ сѫ достояние на малцина. Днесъ паритѣ не сѫ достояние на всички хора, но възможно е нѣкога да сѫ достояние на всички хора. Въ свѣта има приблизително единъ и половина милиардъ хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да турите това богатство на едно мѣсто? Не, тѣзи пари сѫ единъ бюджетъ на Природата. На Слънцето има единъ ангелъ, който управлява Земята, и всѣка година той прави своитѣ изчисления, какъвъ бюджетъ може да се отпусне на Земята за това врѣме. Този ангелъ като прави своитѣ смѣтки, всѣка година опрѣдѣля, по колко приходъ може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия, или пъкъ за коя и да е отъ малкитѣ държавици. Отгорѣ се опрѣдѣля, по колко литра дъждъ да се изпрати на Земята, по колко дѣца, мѫжки и женски, да се родятъ, по колко ябълки, круши или други плодове да се родятъ за дадена година и т. н. Всичко това се нарежда отгорѣ. Вие ще кажете: Господь нарежда тия работи. Да, Господь ги нарежда, но Той има свои слуги, чрѣзъ които си служи. Господь не е слуга на хората, да нарежда самъ всички тия нѣща. Вие казвате: Господь ми изпрати това нѣщо. Да, Господь изпраща всичко отгорѣ. По сѫщия начинъ Господь изпраща мисъль до нѣкоя майка, да гледа едно дѣте. Той и казва: "Ти ще гледашъ това дѣте. Ако го гледашъ, добрѣ ще бѫде за тебе; ако не го гледашъ, ще има наказание." Казватъ слѣдъ това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дѣте отъ страхъ. Ще ме извините, но сегашнитѣ майки азъ не считамъ за идеални. Сегашната майка е идеална въ тѣсенъ смисълъ на думата, но не и въ широкъ смисълъ. Още много трѣбва на сегашната майка, за да бѫде идеална. Пъкъ дъщерята, и синътъ не сѫ идеални. Днесъ и проповѣдницитѣ, и свещеницитѣ, и учителитѣ не сѫ идеални. Казвате за нѣкои: тѣ сѫ идеални, гениални хора. Нека дойдатъ тия идеални, тия гениални хора да ги видимъ! Азъ не отричамъ, че ги нѣма. Сѫществуватъ тия хора, но тѣ се срѣщатъ рѣдко въ свѣта. Сега, напримѣръ, навсѣкѫдѣ се втурнали дедективи да ме слѣдятъ, да видятъ, отдѣ полу-

чавамъ пари. Казватъ за мене: този човѣкъ навѣрно получава нѣкакви срѣдства отъ Америка, или отъ Русия, затова проповѣдва. Досега, обаче, въ нищо не сж ме хванали. Питамъ: отдѣ минаватъ тия пари, та никой не ги улавя? Казвам: едно нѣщо трѣбва да знаете: азъ съмъ най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, нѣма защо да чакамъ на Русия или на Америка. Какво ще търся въ Русия? Азъ зная, дѣ има заровени пари въ България, нѣма защо да хода другадѣ да ги търся. Като ми потрѣбватъ, ще отида да си разкопая отъ земята нѣколко наполеона и работата се свършва. Като лѣкувамъ хората, като проповѣдвамъ и ми потрѣбватъ пари, азъ отида нѣкждѣ, дѣто зная, че има заровени пари и запитвамъ сжществата, които ги пазятъ: ще ми позволите ли да си извадя нѣколко наполеона? Като ми позволятъ взимамъ си, колкото ми трѣбватъ. Казвате: това е само за замазване на очитѣ. Не, азъ никому не замазвамъ очитѣ. Ние говоримъ една велика, една идейна Истина, за да се събудятъ хората. И когато азъ проповѣдвамъ идейни нѣща на хората, тѣ започватъ да се прозяватъ, да заспиватъ и казватъ: кажи ни нѣщо сжществено. Кое е сжществената нѣщо за васъ? - Дали България ще вземе Македония. За българитѣ това нѣщо е сжществено. Руситѣ казватъ: какво ще стане съ далечния изтокъ? Това е сжществената за тѣхъ. Не е лошо тамъ. Всѣки народъ може да има единъ стремежъ, но тази борба, която се води между народитѣ, трѣбва да бжде честна. Нека има една експансивность у народитѣ, но тѣ трѣбва да се стремятъ правилно. Не е лошо, че българитѣ искатъ Македония, но главата имъ трѣбва да изтънѣе. Гърцитѣ казватъ, че черепътъ на българина билъ дебелъ. Азъ съмъ изслѣдвалъ черепа на българина и съмъ намѣрилъ, че е много дебелъ. Въ религиозно отношение българинътъ е много слабъ, затова страда толкова много. У него нѣма нѣщо свещено. Той е честенъ и справедливъ, но дойде ли до почитание и уважение, тамъ го нѣма. Азъ ще ви докажа това. Вземете вестницитѣ и вижте, какво пишатъ всѣки день. Тѣ пишатъ празни работи. Какви ли не лоши работи пишатъ за този, за онзи. И много естествено е, че ще пишатъ такива нѣща.

Човѣкъ не може да мисли другояче отъ това, както живѣе той самъ. Както човѣкъ живѣе, тъй мисли и за другитѣ. Казвамъ: засѣга още всички хора живѣятъ въ закона на грѣха. Въ свѣта царува още свещения егоизъмъ. Всички хора търсятъ щастието тамъ, дѣто го нѣма. Че трѣбва да търсимъ щастието, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бѫдемъ силни, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бѫдемъ умни, съгласенъ съмъ. Че единъ народъ трѣбва да се развива национално, съгласенъ съмъ, но методитѣ, начинитѣ и срѣдствата, съ които трѣбва да си служи, не сѫ правилни. Човѣкъ не трѣбва да си служи съ иезуитското правило, че цѣлта оправдава срѣдствата. Не, не е така. Насилието всѣкога ражда насилие. Любовьта всѣкога ражда любовь. Свѣтлината всѣкога ражда свѣтлина. Тя не излиза отъ тъмнината, но само се проявява въ тъмнината. Тъмнината е само единъ фонъ за свѣтлината. И разумността не излиза отъ глупостьта. Глупостьта е единъ фонъ, на който изпѫква разумността. Разумнитѣ хора, въ сравнение съ другитѣ, сѫ на една по-висока степень на развитие, отколкото обикновенитѣ. Всички хора иматъ умъ, само че тѣ се различаватъ по своята интелигентность, по степенътьта на тѣхния умъ.

Та казвамъ! Ние трѣбва да подхранваме сегашния умъ, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия умъ съ свѣтли, чисти мисли, и ако не подхранвате вашето сърдце съ чисти и безкористни чувства ще дойде день когато можете да попаднете подъ изкушение. Не е лошо това, но казвамъ: само силнитѣ хора се подлагатъ на изпитание. Само силнитѣ хора се подлагатъ на изкушение. Само на силнитѣ хора се туря голѣмъ товаръ. Само силнитѣ хора сѫ повикани да воюватъ. Силенъ трѣбва да бѫде човѣкъ въ умствено отношение; силенъ трѣбва да бѫде и въ физическо отношение! Въ всичко това трѣбва да има едно вѫтрѣшно съчетание, но на първо мѣсто умътъ на човѣка трѣбва да бѫде силенъ и благороденъ.

Христосъ казва: "Блажени нищитѣ духомъ". Умътъ на човѣка може да се развива и да расте извънъ материята. Затова човѣкъ не трѣбва да обрѣменява своя умъ. Ако искашъ

твоятъ умъ да мисли правилно, не трѣбва да му туряшъ никаква тяжесть отъ материята. Туришъ ли му единъ грамъ само, ти ще го осакатишъ. Слѣдователно не трѣбва да туряшъ въ ума си никаква материя, която тежи. Можешъ да му туришъ само материя безъ тѣло. Мислишъ ли за материални нѣща, всѣка подобна мисъль ще привлече съответни сили, които ще предизвикатъ извѣстно давление върху тебе и съ това ще се спре твоето развитие. Въ нашия мозъкъ има извѣстни центрове, посветени само на извѣстни области на живота. Напримѣръ, ти искашъ да знаешъ, какво ще бжде твоето бждеще, за да знаешъ, какъ да подведешъ работитѣ си. Като знаешъ всичко това, ти ще знаешъ, какви сили ще изберешъ. Въ твоя умъ има специални способности, отредени за специални работи. Това сж специални станции. Ти ще отидешъ при една отъ тѣзи станции, ще бутнешъ тамъ съ звънчето, ще ти се обади нѣкой ангелъ и ти ще му кажешъ: моля високо уважаемия, или високо почтения ангелъ, да ми каже, какво трѣбва да правя. Ако си бутналъ точно на опрѣдѣлената станция, този ангелъ ще ти каже: трѣбва да бждешъ много мекъ, много благъ, да не предизвиквашъ никого, да не нарушавашъ правилата на живота на никой човѣкъ. Ти трѣбва да бждешъ най-мекиятъ, най-благородниятъ, най-идеалниятъ човѣкъ, да бждешъ готовъ да услужвашъ на всички хора, за да услужватъ и на тебе.

Сега, споредъ вашата философия, вие казвате: ако азъ услужвамъ на всички хора, какво ще стане съ менъ? Единъ гениаленъ човѣкъ може да услужи на всики хора изведнъжъ. Той не трѣбва да имъ услужва специално, но като услужва на едного, той едноврѣменно помага на всички. Казвамъ: на еди-кое си мѣсто трѣбва вода. И като дойде водата, пусна я и така се помага на всички изведнъжъ. Трѣбва да се проповѣдва, че славата на единъ народъ, или на една държава зависи отъ добритѣ, отъ благороднитѣ хора въ нея. Не е достатъчно само да се построи единъ паметникъ на добритѣ хора. Казвате: какви велики нѣща сж писали Ботевъ, Левски! Какво сж писали тѣ? Какво искалъ да каже Ботевъ въ едно свое стихо-

творение съ думитѣ: “Не Ти, Боже, който си на небесата, но Ти, Боже, Който си въ сърдцата”. Той искалъ да каже слѣдното: “Господи, Ти, Който си тъй високо въ небето, не те познавамъ, но Ти, Който живѣешъ въ мене, научи ме да позная онзи Господь, Който е горѣ на небето”. Тъй трѣбва да кажатъ и свещеницитѣ. Нѣма какво да цитирамъ по-нататъкъ думитѣ на Ботева. Слѣдователно, ние първо познаваме онзи Богъ, Който е у насъ, а послѣ Онзи, Който е извънъ насъ. Какво ще познаемъ най-първо у насъ? - Първо видимото, а послѣ невидимото. Защото има материални нѣща, невидими отъ насъ. Ето защо ние можемъ да се домогнемъ до истинското познание на външния свѣтъ, който наричаме физически, само чрѣзъ външната свѣтлина. Вземете, напримѣръ, съврѣменнитѣ астрономи, които съ спектроскопа, гадаятъ дали една звѣзда се приближава къмъ земята, или се отдалечава. Какъ познаватъ това? - Чрѣзъ свѣтлитѣ линии въ спектроскопа. При наблюдение, въ спектроскопа се образуватъ извѣстни свѣтли и тъмни линии. Когато извѣстна звѣзда се приближава къмъ земята, свѣтлата линия става по-широка, а когато се отдалечава, тази свѣтла линия става по-тѣсна. Възъ основа на това учениятъ човѣкъ казва, че тази звѣзда се отдалечава или приближава къмъ земята. До тамъ сж дошли днесъ съврѣменнитѣ учени. Обаче въ пространството има и другъ уредъ, чрѣзъ който можемъ да си служимъ, за да видимъ, че има и други сили. Часть отъ тази свѣтлина, за която се говори, е физическа. Значи, разумностьта, като сила, не е въ материята. Вземете, запримѣръ, онази фотографическа плоча, която говори. Тя, сама по себе си, не е разумна, но разумностьта е извънъ нея. Тази плоча не чувствува. Тя може да плаче, безъ да е плакала кога и да е. Тя може да говори, безъ да е говорила нѣкога. Тя е ехо на човѣшката рѣчь, която само се отразява въ нея. Но има извѣстна разумность въ природата, която всѣки отъ васъ може да наблюдава. Тя е слѣдната: ако се случи денемъ да сте мрачни, неразположени, а небето е покрито съ облаци, то като се качите на единъ високъ планински върхъ и отправите ума си къмъ Бога, или къмъ

всички по-напреднали отъ васъ сжщества, слѣдъ малко врѣме ще забѣлѣжитѣ, че надъ васъ нѣкждѣ, на северъ, или на западъ, или на изтокъ, ще се отвори едно ясно мѣсто. Вие ще познаете, че това е отговоръ на вашата молитва. Тѣзи отъ васъ, които иматъ тази опитность, нека мълчатъ. Всѣки, който говори за своята опитность, е щеславие. Ние искаме да разберемъ тази Истина. Нѣкой пжть това мѣсто се отваря и послѣ скоро се затваря. За духовния човѣкъ като се отвори това мѣсто, той може да го запази прѣзъ всичкото врѣме на живота си. Не само това, но когато се приближаващъ къмъ единъ градъ, или къмъ едно село, дѣто хората сж чисти, ще видишъ, че надъ колибитѣ на тия хора, колкото и да сж прости, небето е отворено. Влѣзешъ ли въ нѣкое село, дѣто нѣма нито едно мѣсто на небето отворено, ще знаешъ, че хората въ това село сж обикновени. Туй, което е вѣрно за физическия свѣтъ, вѣрно е и за нашия умъ. Ако ние не можемъ да разсѣемъ тия облаци съ нашата вѣра, какъ ще опрѣдѣлимъ правилно нашитѣ отношения? Често ние казваме, че Богъ ще промисли за насъ. По кой начинъ ще промисли? Богъ е промислилъ, но ние трѣбва да приложимъ тия закони, които Той е вложилъ въ насъ, които ни ги е повѣрилъ. Ние не трѣбва да излагаме Бога на изкушение. Ако азъ съмъ добъръ човѣкъ, не трѣбва да казвамъ: тъй както съмъ гладенъ, нека дойде нѣкой ангелъ да ми донесе единъ хлѣбъ. Голѣмо щеславие е отъ моя страна, да искамъ да дойде единъ културенъ ангелъ отъ небето да ме храни съ хлѣбъ. Единъ отъ древнитѣ пророци, който бѣше богоугоденъ, въ единъ подобенъ случай не получи храна съ нѣкой ангелъ, но Господь му изпрати въ услуга една гарга. Вие ще кажете: ако си пророкъ, нека Господь ти изпрати пари. Нѣкой казва: азъ се помолихъ на Господа, и Той ми изпрати пари. Ние не можемъ да се хвалимъ съ това. Когато нѣкоя красива мома срещне единъ момъкъ и го погледне, той веднага изважда единъ чекъ, подписва го и и го прѣдлага, безъ да му се е молила тя, като и казва: "На високо уважаемата, или на високо почитаемата госпожица, въ знакъ на голѣма признателность". Тя веднага туря този чекъ въ ржката му,

като казва: "Господине, аз нѣмамъ нужда отъ пари. Има бѣдни хора, които се нуждаятъ отъ тия пари, дайте този чекъ на нѣкои отъ тѣхъ. Азъ съмъ привикнала да изкарвамъ прѣхраната си съ честенъ трудъ, затова услужете на моитѣ бѣдни сестри". Азъ уважавамъ такива хора. Ако единъ религиозенъ човѣкъ вземе тия пари, той ще направи една църква и слѣдъ това двама свещеници ще започнатъ да се каратъ, кой отъ тѣхъ да служи въ тази църква. Ако пъкъ съ тия пари съгради единъ университетъ, ще накара двама професори да се каратъ, кой отъ тѣхъ да прѣподава въ този университетъ. Азъ не съмъ противъ тия нѣща, но казвамъ: ако искаме да бѫдемъ идеални хора, трѣбва да имаме високъ моралъ. Съ този моралъ, който днесъ имате, не може да се отиде много далечъ. Вие казвате: ние сме смъртни хора, затова трѣбва да помислимъ за себе си да си осигуримъ едно хубаво погребение. И слѣдъ това казвате: ние трѣбва да бѫдемъ добри. Да, още сега можете да бѫдете добри. Казвате: това ще остане за нѣкое друго прѣраждане. Не, още сега въ това прѣраждане може да бѫдете добри. Казвате: азъ съмъ православенъ, не вѣрвамъ въ прѣраждането. Хубаво, ти не вѣрвашъ въ прѣраждането, но има една допирна точка, въ която можемъ да се съгласимъ: ти и азъ можемъ да живѣемъ по Бога, безъ абсолютно никаква лъжа. Ти и азъ можемъ да служимъ на Бога безъ пари. Дали съмъ православенъ или евангелистъ, дали съмъ окултистъ или теософъ, това не е важно, все трѣбва да имаме едно име. Нека осветимъ нашето име! Азъ ще кажа: ти си единъ отличенъ православенъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и абсолютно безъ лъжа. Ти си единъ отличенъ протестантъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и безъ всѣкаква лъжа. Нѣма какво сега да увеличаваме църквитѣ, нѣма какво да увеличаваме членоветѣ имъ. Колко на брой трѣбва да бѫдатъ членоветѣ на една църква? - Тѣ сѫ записани. Тѣзи хора, на които азъ трѣбва да проповѣдвамъ, сѫ опрѣдѣлени още отъ 8,000 години, и тѣ ще дойдатъ. Тѣ не сѫ мои послѣдователи, но послѣдователи на Бога, на тази Велика Истина. И като приематъ тази Велика Истина, тѣ

ще я проповѣдватъ. Нѣкой питатъ: достѫпно ли е вашето общество? - Щомъ си опрѣдѣленъ отъ Бога, достѫпно е. Ако не си опрѣдѣленъ, ще изпратишъ прошение до Бѣлитѣ Братя да те приематъ.

Сега ще кажете: тѣзи работи не сѫ точно така. Прави сте. Който вижда нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги вижда, мисли по другъ начинъ. Който чува нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги чува, мисли по другъ начинъ. Който вкусва нѣщата, мисли по единъ начинъ, който не ги вкусва, мисли по другъ начинъ. Който е опиталъ живота мисли по единъ начинъ; който не го е опиталъ, мисли по другъ начинъ. Нѣкой казва: азъ опитахъ живота. Какво отъ това? Видѣхъ, че въ живота нищо не е реално. Казвамъ му: ако си разбралъ това, нищо не си опиталъ.

Знаете ли на какво мязатъ съврѣменнитѣ хора? Отива единъ турчинъ при султана и му казва: "Азъ изгубихъ всичко въ живота си отъ ядене и пиене, крайно заборчлѣхъ, но всичко опитахъ и разбрахъ". Запитва го султанътъ: "Кое е най-сладкото у кокошката?" - Трътката. - Браво, ти си опиталъ и разбралъ живота. Като чулъ това нѣщо другъ турчинъ, отива и той при султана и му казва, че всичко опиталъ и разбралъ живота. Султанътъ го пита: "Кое е най-сладкото у бивола?" - Задницата. - Ударете на този 25 тояги, той не е опитвалъ всичко въ живота. Този турчинъ, обаче, като чулъ, че най-сладкото у кокошката е задницата, трътката, помислилъ си, че и у бивола най-сладкото ще бѫде задницата. Не е така. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, трѣбва да разбира дълбокия смисълъ на живота, като ученъ човѣкъ.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ, че човѣкъ трѣбва да проучи себе си, той трѣбва да проучи онова мѣсто, съ което да се съобщава съ Бога, съ всички свои напрѣднали братя и съ братството на Правдата въ свѣта. Човѣкъ има разни цетнтрове, чрѣзъ които може да се съобщава съ тия по-висши свѣтове. Ако човѣкъ може да развие живота си, по този начинъ, той ще има единъ отличенъ животъ. Той ще отвори клапитѣ на миналото си и ще види, какъ е живѣлъ. Той ще

отвори клапитѣ на бѫдещето си и ще види, какво го очаква, и най-послѣ ще отвори клапитѣ на настоящето и ще знае, какъ да върви. И той вече нѣма да ходи въ тъмнина, съ пипане, а ще ходи съ виждане. Нѣкой пита: ти вѣрвашъ ли? Не, азъ виждамъ нѣщата. Вѣрата е принципъ приложимъ само за онѣзи нѣща, които още не съмъ опиталъ. Слѣдователно, онази область, която още не съмъ опиталъ, азъ поставямъ въ областьта на вѣрата, а онази область, която съмъ опиталъ, спада къмъ областьта на човѣшката интелигентность.

Христосъ казва: "Блажени нищитѣ духомъ. Блажени миротворцитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята". Това сѫ все методи, които човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си. Най-първо човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си идеята, че трѣбва да бѫде добъръ. Той не трѣбва да бѫде добъръ на добри дѣла, но добъръ на възприятия: за всѣка нова идея въ свѣта, отъ каквато область и да е, въ каквото отношение и да е, дали физическо, умствено или духовно, неговата душа трѣбва да бѫде тъй отзивчива, че той да може да я възприеме и прилжи въ живота си. Послѣ той трѣбва да възприеме въ себе си всички онѣзи хубави форми, хубави образи, които не носятъ въ себе си никакъвъ еротизъмъ. Напримѣръ, ако азъ извадя отъ джеба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви развърти. Или, ако ви покажа единъ скъпоцѣненъ камъкъ, и той може да ви развърти. Какво ще научите отъ този скъпоцѣненъ камъкъ? Той не трѣбва да бѫде отвънъ, а скритъ отъ васъ. Този скъпоцѣненъ камъкъ трѣбва да бѫде проводникъ на извѣстна енергия. Слѣдователно, ти трѣбва да туришъ тази еноргия въ дѣйствие.

Сега, напримѣръ, нашиятъ ученъ съврѣмененъ свѣтъ е започналъ да се занимава съ една стара наука, астрология. Споредъ нея, животътъ има 12 зодии, и всѣка зодия има свои качества, скрити въ живота. Тѣзи 12 зодии не сѫ нищо друго, освѣнъ 12-тѣ източници на живота. Слѣдователно, за да се създаде човѣкъ, въ него сѫ влѣзли 12 източници, обаче, по причина на грѣхопадението, шесть извори отъ тѣхъ сѫ запушени, а сѫ останали само шесть. Значи, ние се развиваме са-

мо въ сънно състояние, а въ будно състояние, въ будния си животъ ние се излагаме на голѣми изкушения. Ти пращашъ сина си на училище, и той тамъ се развращава. Вижте каква е днешната младежъ! Казвате: ама тѣ сж млади! Да, но животътъ има свой изразъ. Азъ не говоря за онази паталогическа болна любовь, която се проявява като заболѣе извѣстенъ центъръ у човѣка. Щомъ даденъ центъръ заболѣе и любовьта става анормална. Любовь ли е това у единъ мжжъ, щомъ той може да нападне всѣка жена? Любовь ли е у всѣки човѣкъ, който може да се гаври съ всичко, което е чисто и свещено? Любовь ли е това да се говори само за устата или за тѣлото на една жена? Това е една извратена, една еротическа култура. Ние ще говоримъ за звѣздитѣ, за цѣлувкитѣ, но не за такива цѣлувки, каквито ти можешъ да дадешъ. Когато се приближавашъ при една душа, трѣбва да се приближишъ съ свещенъ трепетъ, да чувствувашъ, че тя е излѣзла отъ Бога, да не я изкушавашъ. И като я погледнешъ въ погледа ти да нѣма никаква лъжа. Като срещнешъ кого и да е, ще се изправишъ прѣдъ себе си и ще кажешъ: "Господи, помогни ми да се проявя тъй, както Ти се проявяваше!" И ако всички културни хора, които днесъ сж на власть, ако всички учители и професори, приемѣха и въздигнѣха въ себе си това знание, знаете ли какъвъ културенъ народъ щѣхме да бждемъ? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемѣха това учение, какво поколѣние щѣхме да имаме? А не като сега, всички се смѣятъ и мислятъ, какви срѣдства да намѣрятъ срѣщу сектантитѣ. Не, за Бога нѣма сектанти въ свѣта. Че какво е Христовото учение тогава? Ако тѣ сж истински християни, нека ни покажатъ най-добрия си примѣръ. Нѣма да прѣзираме Името Божие! Ние срѣщаме единъ българинъ евангелистъ, другъ - православенъ. По какво се различаватъ тѣ? - Само по името се различаватъ. Обаче не е името, което прави човѣка, а човѣкътъ прави своето име. Ако онѣзи, които сж въ православната църква живѣятъ единъ възвишенъ и благороденъ животъ, тѣ ще въздигнатъ православната църква и ще я направятъ свѣтла. И тогава ще се отворятъ стѣнитѣ

на тази църква и нѣма да има вече кръстове, нѣма да има вече каменни църкви. Всѣки човѣкъ ще е единъ кръстъ, който ще свети. Азъ бихъ желалъ всички църкви да светятъ така, че като има двѣ църкви въ единъ градъ, да нѣма нужда отъ електрическо освѣтление. Ние сме свѣтлина, ние сме кръстове. Значи, ние имаме страдания. Всички онѣзи народи, които сж подложени на най-голѣми страдания, това сж кръстоветѣ на храма. Цѣла Русия днесъ е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живитѣ хора. Не кръстове, но разумность и търпѣние трѣбва сега въ свѣта. Гледамъ единъ нашъ писатель, Михайловски, излѣзалъ да напада теософитѣ и окултиститѣ, че били безотечественици хора. Тѣ били безотечественици, а тойималъ отечество. Защо трѣбва да се занимава съ такива работи? Всѣки човѣкъ, който не живѣе чистъ и святъ животъ, е безотечественикъ. Той трѣбва да люби народа си. Сега хората чрѣзъ насилие жертвуватъ всичко. Какъ нѣма да жертвуватъ? Законъ има! Който не изпълни своя дългъ къмъ отечеството си, затворъ има за него. Така е и въ Русия, така е и въ Англия, и въ Америка - навсѣкждѣ. Питамъ: въ този патриотизъмъ има ли любовь? - Не, насилие има въ него. Ние сме добри по необходимость.

Та сега, ако ние тъй просто си туряме имена, губимъ живота си въ празни работи. Засега всички хора на земята имаме една трудна задача, да подобримъ живота си. Той съдържа богатъ материалъ. Ние можемъ да прѣвърнемъ въ добри и най-лошитѣ условия на живота си, при които се намираме. Бѣднотията, сиромашията е едно лошо условие за нашия животъ, но ние можемъ да излѣземъ отъ този животъ. Даже и най-простиятъ, и най-некултурниятъ човѣкъ може да стане единъ отличенъ професоръ. Даже и онзи човѣкъ, който има едно хилаво тѣло, но разбира законитѣ, може да подобри състоянието на своето тѣло. Какъ? - Като излѣзе да пече гърба си на слънце и да съсредоточи ума си къмъ всички добри хора на земята, да изпълни мисъльта си само съ добри и благородни мисли, тогава нѣма да се минатъ и 20 дни, и той ще получи единъ добъръ резултатъ. Въ това врѣме той ще

се свърже съ добри хора на земята, и тѣ ще му помогнатъ. Ще кажете: докажи това нѣщо! Тия нѣща не се доказватъ научно. Всички нѣща, които не се доказватъ научно, сж истинни а онѣзи нѣща, които се доказватъ научно, не сж истинни. Азъ мога да ви приведа редъ примѣри отъ френската академия на науката отъ 19 вѣкъ, дѣто повече отъ теориитѣ на това врѣме бѣха вѣрни и истинни, но сега се доказва, че не сж вѣрни. Това което е доказано научно не е вѣрно и истинно; само това, което животътъ е провѣрилъ е вѣрно и истинно. Ето ви една велика Истина: постави гърба си на слънце и се печи! Не че слънцето лѣкува, но разумниятъ животъ, който е вложенъ въ него, разединява проказата у човѣка, и тя слѣдъ врѣме изчезва. Христосъ какъ лѣкуваше? - По сжщия законъ. Той питаше: имашъ ли вѣра въ Разумното Начало на Живота? - Имамъ. Той туря ржката си върху тази жива сила, и проказата изчезва. Ще кажете: да, но това е било въ врѣмето на Христа. И сега е така. Все пакъ трѣбва нѣкой да ви тури въ контактъ съ тѣзи живи сили на природата. Ако не дойде нѣкой да те тури въ контактъ, ще лежишъ дълго врѣме въ болницата, дѣто ще дойдатъ лѣкаритѣ съ своитѣ губерки, ще направятъ една инжекция, че втора, че трета, докато най-послѣ настжпи парализия на гръбначния стълбъ и човѣкъ отива на онзи свѣтъ. Казватъ послѣ: дойде нѣкакво усложнение. Тъй е и въ науката. Защо единъ докторъ да не може да приложи новитѣ методи? Сега всички лѣкари казватъ за нѣкоя болѣсть: тази болѣсть може да се излѣкува само съ операция. Съгласенъ съмъ, че трѣбва операция, но кога? - Да се прави операция на гнили мѣста, разбирамъ, но да се прави операция на живо мѣсто, това не разбирамъ.

Азъ имамъ друго едно изкуство, то е слѣдното: мога да взема една жива клѣтка, да я туря въ желатинъ, и послѣ да я поставя подъ двѣ стъкла, тамъ да се размножава. Слѣдъ врѣме ще извадя тази клѣтка, която вече се е прѣвърнала въ едно парченце жива кожа. Съ тази кожа мога да залѣпвамъ, което мѣсто искамъ. Тя ще може много лесно да прирасте къмъ живото месо. Това е наука! Туй, да взема живо месо

отъ гърба, за да закърпя съ него носа, това не е наука. Казвате: направиха операция на носа на еди-кого си. Да, направиха операция на носа му но развалиха гърба му. Вѣрвате ли, че този носъ ще мисли така, както и по рано? Не, дълго врѣме трѣбва да се мине, докато той дойде до първоначалното си състояние. Носъ, създаденъ отъ такава кожа, въ първо врѣме се деградира. Азъ мога да ви дамъ редъ научни факти, съ които да ви убѣдя въ истинностьта на тѣзи твърдения, но учените хора ще се обидятъ отъ това. Вие, които сте лѣкари, имате ли еликсира на живота? - Нѣмате го. Като го придобиете, ще можете да лѣкувате и ще бждете истински лѣкари. Тогава всѣка болесть ще се подава на вашето лѣкуване, но този методъ не е за грѣшнитѣ хора, а за най-ученитѣ хора. За тѣхъ е и елексиръть на живота. Азъ намирамъ, че грѣшнитѣ хора трѣбва да прѣминатъ прѣзъ редъ операции, докато научатъ урока си. Азъ похвалявамъ лѣкаритѣ въ едно отношение, а именно въ това, че научаватъ хората да вѣрватъ. Дойде този ученъ лѣкарь и казва на болния: ще взимашъ отъ този прашецъ по три пѫти на день: сутринь въ осемь часа, на обядъ въ 12 часа и вечерь въ шесть часа. И болниятъ казва на жена си: пиши, жена! И жената пише всичко, което лѣкарьтъ казва. Това е възпитание. Този човѣкъ се учи да вѣрва. Послѣ, пакъ дойде лѣкарьтъ, пита: употреби ли това лѣкарство? - Да. Сега ще прѣдпиша друга рецепта. И прѣдписва той нови лѣкарства. Така е за извѣстни хора, но когато ти си миналъ прѣзъ подобни изпитания, че дойде друга болесть, като проказата, вече не минава съ капки. Лѣкарьтъ трѣбва да се махне, и тогава ти ще концентрирашъ своя умъ къмъ Бога. Щомъ Богъ простре рѫцѣтѣ си къмъ тебе, отъ рѫцѣтѣ Му ще потекатъ живи сили, отъ които проказата ще изчезне. За да стане това нѣщо въ единъ народъ, той трѣбва да събере хиляди души на едно мѣсто, да образува отъ тѣхъ една батерия, прѣзъ която да прѣмине този силенъ токъ. Не мислете, че това нѣщо може да стане лесно. Изискватъ се най-малко 2,000 години, за да се създаде една Нова Култура. За да се яви единъ Великъ Учитель, трѣбва да се приготви

култура, подходяща срѣда заради Него. Той нѣма да дойде незванъ, но трѣбва да Го викатъ, та като дойде, да намѣри готови хора, които да възприематъ Неговото Учение - Материално, Духовно и Умствено.

Та казвамъ: понеже сега сте влѣзли въ този пжть, трѣбва да правите опити. Запомнете слѣдното нѣщо: излагайте гърба си на слънце! Не разположенъ си нѣщо, изложи гърба си на слънце. Вие може да кажете: проповѣдьта на този човѣкъ бѣше малко несвързана. Оставете това нѣщо настрана. То е индивидуално схващане. Нека остане у васъ слѣдното нѣщо свързано: ако сте неразположени, или нѣмате пари, или сте нѣщо боленъ, искате отъ приятеля си пари да се лѣкувате, но той не ви дава, тогава азъ ще ви дамъ единъ чекъ, който веднага подписвамъ. Давамъ този чекъ на всинца ви даромъ. Той се състои въ слѣдното: излизайте всѣка сутринъ на слънце, като излагате гърба си най-напрѣдъ къмъ югъ, послѣ малко на сѣверъ, малко на истокъ и постойте така една часъ, отъ 7 - 8 часа сутриньта. Отправете ума си къмъ Господа и кажете: Господи, просвети моятъ умъ! Дай здраве на всички хора, а заедно съ тѣхъ и на менъ! Следъ това започнете да мислите върху най-хубавитѣ нѣща, които знаете. Направете този опитъ за цѣла година и като се срещнемъ слѣдъ година, азъ ще държа друга една бесѣда, въ която ще имамъ прѣдъ видъ вашитѣ опитности. Ще видите, че 99 % вашиятъ опитъ ще бжде сполучливъ. Ако не изпълните това нѣщо точно, вашиятъ опитъ нѣма да бжде сполучливъ. Ето този е чекътъ, който ви подписвамъ, съ който искамъ да ви убѣдя, че въ свѣта има една разумна сила, която опрѣдѣля живота на всички сжщества. Тогава нѣма да казвате, че нѣма кой да се грижи за васъ. Има кой да се грижи за васъ, но тѣзи сжщества не сж на земята; тѣ сж извънъ земята. Единъ отъ еврейскитѣ пророци казва за Бога: "Написахъ ви на ржката си". Това е Великата Истина, която трѣбва да носите въ себе си, за да бждете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влѣзете въ връзка съ тѣзи източници на живота. Да знаете, каква ще бжде вашата сждба и да влѣзете

въ връзка съ вашия духовенъ, материаленъ и умственъ животъ. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дъщери и синове, всички ваши учители да имать това велико блаженство, да бждете здрави и весели, да бждете носители на онази Вѣчна Свѣтлина - въ която Богъ живѣе.

Бѣседа, държана отъ Учителятъ,
на 6 юни 1926 год. въ гр. София.

Стана плъть.

"И словото стана плъть".

Въ всички области на съврѣменния културенъ вѣкъ се забѣлезва едно вжтрѣшно разширение въ човѣшкото съзнание. Вслѣдствие на това разширение у хората се заражда и недоволството. Вземете, запримѣръ, докато дѣтето на нѣкой баща е малко, той харчи и малко пари за дрехи, но когато това дѣте започва да расте, става голѣмъ синъ, бащата казва: "Синко, мжчно се живѣе! Ти растешъ, голѣмъ ставашъ и сега се харчатъ много пари за дрѣхи". Слѣдователно, за да не се харчатъ толкова пари, човѣкъ трѣбва да расте по-малко. Та когато говоримъ за извѣстни прѣобразования въ обществото, ние разбираме единъ вжтрѣшенъ органически процесъ, който налага това прѣобразование, това видоизмѣнение на живота, и то въ всички посоки. Този процесъ видоизмѣня всичко въ живота. Има хора, които вѣрватъ, че както сж живѣли прѣди 2,000 години, тъй ще живѣятъ и днесъ. Тѣ казватъ: Истината е неизмѣняема. Да, Истината с неизмѣняема, но тя не е още за хората. Питамъ ви тогава: какво отношение има между Истината и човѣшкия животъ? Тази Истина е само цѣль за човѣка. Тя е като една далечна звѣзда, при това толкова далечна, че нейната свѣтлина едва достига въ умовете на нѣкои хора, които мжчно могатъ да различатъ, кое е право, кое е криво. И затова днесъ хората се запитватъ: кое е право и кое е криво; кое е добро, и кое е зло? Азъ ще ви опрѣдѣля отъ новото гледище, какво нѣщо е добро, и какво зло. Когато човѣкъ жертвува Висшето, Божественото за човѣшкото, за низшето, това е зло: когато пъкъ жертвува низшето, човѣшкото за Божественото, за висшето, това с добро. Ако единъ ученъ човѣкъ вземе статуята на нѣкой великъ художникъ или скулпторъ, на която сж изобразени най-важнитѣ нѣща отъ прѣди 10,000 години още и я направи на прахъ, т. е. начупи я на дребни частици, които туря въ една торба за споменъ на бждещото поколение питамъ: добрѣ ли

Йоана 1:14

е направилъ този ученъ? Казвате: въ тази торба се намира свещенъ прахъ на еди-коя си велика статуя. Дѣ е тази статуя, обаче? - Тя е изчезнала. Смисленото въ тази статуя е изчезнало, а този човѣкъ носи само нейния свещенъ прахъ. И така, ние носимъ торби, пълни съ прахъ, въ тѣхъ носимъ коститѣ на светиитѣ, свещено ги пазимъ. Но смисленото, възвишеното, свещеното не е въ тия торби, то отдавна е изчезнало. Казвате: тукъ се намиратъ коститѣ на еди-кой си светия. Казвамъ: да, въ тази торба се намира праха на еди-кой си светия. Азъ раздѣлямъ хората въ свѣта на двѣ категории: еднитѣ сж отъ категорията на хора които по природа сж родени да мислятъ право, а другата категория сж родени да мислятъ криво. Сега, да оставимъ настрана въпроса, защо едни мислятъ право, а други криво. Фактъ е, че еднитѣ мислятъ по единъ начинъ, а другитѣ мислятъ по другъ начинъ. На тия които мислатъ криво каквото дадешъ, тѣ го счупватъ на прахъ. А каквото дадешъ на другитѣ, тѣ съграждатъ отъ него нѣщо. Всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да разбира тия два процеса, които сжществуватъ въ природата. Дѣйствително, всѣки човѣкъ трѣбва да знае да чупи, но кога и какъ? - Той трѣбва да знае да чупи онѣзи нѣща, които нѣматъ съдържание и отъ този прахъ да образува нова амалгама. Да правишъ отъ безсмисленото нѣщо смислено, тъй, както днесъ отъ парцали правятъ хартия и както отъ недодѣланитѣ камъни правятъ великолѣпни статуи, храмове и училища, това разбирамъ.

“И тъй, Словото стана плъть”. Върху този стихъ и до сега още има споръ въ Християнския свѣтъ. Казва се въ Писанието: “Плътьта и кръвьта нѣма да наслѣдятъ Царството Божие”. Значи, духътъ и плътьта у човѣка сж въ борба. Думата “плъть” има нѣколко значения, но по нѣмане на други думи е употрѣбена тази именно. Ако духътъ е постоянно въ борба съ плътьта, питамъ: защо разумното Слово е станало плъть? Защо е избрало именно формата на плътьта? Подъ думата “плъть” ние разбираме живи сжщества, които постоянно растатъ и се развиватъ, защото има и плъть, която

постоянно се разлага. Слѣдователно, когато се говори, че духътъ е въ борба съ плътьта, разбира се онази плъть, която се разлага. Тъй, напримѣръ, сегашната наша плъть се разлага. Плътьта на сегашнитѣ хора умира. И днесъ, като се разболѣе нѣкой човѣкъ, скоро викатъ свещеници да имъ четатъ молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усѣтите да се отдѣля отъ тия хора нетърпимъ смрадъ. Това показва, че тия хора сж се разложили, тѣ отдавна вече сж умрѣли. Такъвъ човѣкъ постоянно се разлага и нѣма да мине дълго врѣме, той ще умре. Вие казвате: човѣкъ е той. Въ този смисълъ, именно, се казва въ Писанието, че грѣшнитѣ хора ще умратъ. И всѣки човѣкъ, който се разлага, който гние, постоянно се мжчи и казва: нѣщо ме мжчи отвжтрѣ. Какъ не ще се мжчишъ, разбира се. Ти всѣки день умирашъ, постепенно се разлагашъ. Най-първо това разлагане започва отъ човѣшкия умъ: въ тебе дойде съмнѣние, невѣрие, злоба и т. н. Тогава ти казвашъ: азъ съмъ свободенъ да мисля това или онова, азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ. Не, човѣшката мисъль върви по единъ строго опрѣдѣленъ математически законъ. Ти не можешъ да мислишъ, както искашъ и каквото искашъ. Само глупавиятъ човѣкъ може да мисли, както иска, а разумниятъ човѣкъ мисли само това, което е разумно. Глупавиятъ човѣкъ казва: ами азъ нали съмъ свободенъ? Въ какво седи свободата? - Свободата на човѣка седи въ това, въ даденъ моментъ, въ даденъ случай да носишъ толкова, колкото ти е потребно - нито повече, нито по-малко. Ако вземешъ повече по глупавъ си; ако вземешъ по-малко, пакъ си глупавъ. Въ това отношение нѣкой казва: азъ не искамъ да ме морализиратъ хората. Чудна работа! Какво нѣщо е морализирането! Морализирането всѣкога подразбира нѣкакъвъ вжтрѣшенъ интересъ. Когато нѣкои хора се интересуватъ отъ нѣщо, тѣ искатъ да морализиратъ другитѣ. Богатитѣ хора морализиратъ бѣднитѣ, а бѣднитѣ морализиратъ богатитѣ. Богатиятъ казва на бѣдния: “Синко, има Господь, Той вижда всичко. Той те вижда, когато поглеждашъ къмъ паритѣ на моята каса. Знаешъ ли, че освенъ това има и дяво-

ли, които ще те хванатъ съ своитѣ шишове и ще те мушкатъ въ ада”? И той горкиятъ, трепери. Послѣ, бедниятъ минава покрай богатия и му казва: “Слушай, ти трѣбва да ми дадешъ отъ твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадешъ, и за тебе ще има мушкане. Ти трѣбва да приложишъ закона на Любовьта”. Тъй, се моралзират хората въ съврѣменното общество. Питамъ: моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? - Моралъ на богатия. Моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? - Моралъ на бѣдния. Този моралъ, който сжществува отъ хиляди години насамъ, може ли да спаси свѣта? - Не може. Когато богатитѣ дойдатъ на власть, измжчватъ бѣднитѣ; и когато бѣднитѣ дойдатъ на власть измжчватъ богатитѣ. И слѣдъ всичко това казватъ: свѣтътъ ще се оправи. Кога? - Когато богатитѣ управляватъ. Тогава ще има и култура. Казвамъ: да, културата и всички нейни блага ще бждатъ само за богатитѣ. Други пъкъ казватъ: когато бѣднитѣ управляватъ, тогава свѣтътъ ще се оправи. Не, когато бѣднитѣ дойдатъ на власть, тогава богатитѣ ще осиромашеятъ, защото управницитѣ ще бѣсятъ и колятъ по сжщия начинъ, както богатитѣ, които сж били прѣди тѣхъ. Сжщото положение ще цари. И бѣднитѣ, и богатитѣ сж управлявали, азъ знамъ, какво могатъ да направятъ и едните и другитѣ. Питате: ами тогава кой трѣбва да управлява? Засега има друго положение въ свѣта, то е въ контраститѣ.

Ще ви приведа извѣстни факти. Ако река да ви държа дълга философска бесѣда въ единъ топълъ, задушенъ день, всички вие ще заспите подъ влиянието на натрупалия се вжглероденъ двуокисъ въ въздуха. Нека химицитѣ ви кажатъ, какво влияние оказва той върху мозъка на човѣка, както и върху дихателната система. Той е на мѣстото си. Когато вжглеродният двуокисъ приспива скърбнитѣ хора, азъ го похвалявамъ, но когато приспива праведнитѣ хора, азъ го укорявамъ. Когато той приспива хора, които мразятъ, азъ го похвалявамъ, но когато приспива хора, които обичатъ, азъ го укорявамъ.

Сега нѣкои ще кажатъ: ние не трѣбва да ядемъ много,

не трѣбва и да спимъ много. Каква философия има въ това, да не ядешъ много и да не ядешъ малко; да не спишъ много и да не спишъ малко? Хората ядатъ малко и умиратъ; ядатъ много, и пакъ умиратъ. Казвате: да не ядемъ много, но да не постимъ. Добрѣ, ами онѣзи, които не постятъ, не умиратъ ли? Значи, сжществената не е въ това да не ядемъ много, или да не ядемъ малко. Тогава какво трѣбва да правимъ? - Ще ядешъ точно толкова, колкото ти е математически опрѣдѣлено или позволено, защото, ако внесешъ една милионна часть отъ грама повече, отколкото природата прѣдвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъмъ. Дѣ ще стане това отравяне? - Въ твоя умъ. Господь ти далъ дъщеря или синъ, но ти не си доволенъ отъ тѣхъ и казвашъ: моята дъщеря или моятъ синъ не сж толкова умни. Отдѣ знаешъ, че твоята дъщеря или твоятъ синъ не сж толкова умни? Казвате за нѣкого: този човѣкъ не е толкова добъръ. Да, но вие туряте една своя максима и споредъ нея опрѣдѣляте. Казвате: като богатъ, този човѣкъ е добъръ, но като сиромахъ, не е добъръ. Това, обаче не е моралъ.

Срѣщамъ по пжтя си единъ господинъ, който натоварилъ своята кола съ много скжпоцѣнности и му казвамъ: господине, азъ ти желая доброто, искашъ ли да ме послушашъ въ нещо? "Какво добро ми мислишъ?" Казвамъ му: на 200 километра оттукъ ще срещнешъ единъ голѣмъ планински върхъ и за да го прѣминешъ, трѣбва да свалишъ часть отъ своя товаръ, да облекчишъ малко тяжестьта на коня си, защото иначе колата ти ще се прѣкатури, едва ли ще можешъ да прѣминешъ този връхъ. "Какво да правя съ товара си?" - Половината отъ него хвърли, дай го на хората, които се нуждаятъ. Ти можешъ да занесешъ само едната половина. Той ми казва: "Какъ, ти ме мислишъ за глупавъ човѣкъ!" - Не, не те мисля за глупавъ; защото си уменъ човѣкъ, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушашъ, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бждатъ уморени. Това е за твое добро. Вие сте семѣенъ човѣкъ, имате жена, дѣца, двѣ

хубави маси, два гардероба, два скрина, пълни съ по два чифта хубави дрехи и рокли за жената, за васъ, за дѣцата, направени отъ най-фини английски платове, имате и много ризи, и всѣкакви други дрехи, затова разтоварете малко вашата кола! Какъ? - Хвърлете по едно отъ всичко! Колко гардероба имате? - Два. Хвърлете единния! Колко скрина имате? - Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? - Двѣ. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи имате? - Два. Хвърлете единия! Защо? - За да не изгубите всичко. И ние виждаме сжщиятъ законъ да дѣйствува навсѣкждѣ въ природата. И всички сегашни нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че ние искаме да имаме много. Ние имаме ясенъ примѣръ отъ единъ американски богаташъ, най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, Рокфелдъ. Какъ мислите, щастливъ човѣкъ ли е билъ той при всичкото си богатство? - Не, той не е щастливъ човѣкъ. Цѣли три години той се намиралъ въ положението на добитъка, както нашиятъ селянинъ храни добитъка си. Лѣкаритѣ му забранили прѣзъ това врѣме всѣка друга храна, освѣнъ овсена чорба. Защо? Защото въ ума на този човѣкъ седи мисъльта за милиардитѣ, които ималъ. Умътъ му се прегърбилъ отъ тяжестьта на тѣзи пари, вслѣдствие на което се зародила болѣстьта неврастения, тежка и почти неизлѣчима болесть. Явяватъ се при него най-знаменититѣ лѣкари на свѣта и какви ли не лѣкарства му прѣпоръчватъ, но не могатъ да го излѣкуватъ. И какво казва най-послѣ невидимиятъ свѣтъ на Рокфелда да прави? - Казва му да остави половината отъ богатството си. На кого? - На онѣзи, които се нуждаятъ отъ него. Азъ взимамъ тази идея не въ ограниченъ смисълъ, защото, каквото и да говоришъ на сегашнитѣ хора, все материалното разбиратъ. Засега свѣтътъ има единъ материаленъ колоритъ, но онова мощното, великото, което не умира въ човѣка, не е материалното. Подъ думата "материалното", ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което умира. Сжщото нѣщо разбираме и подъ думата "плъть". А Онова пъкъ, което е безсмъртно, ние наричаме или душа, или духъ, или умъ. Безсмъртното е, което расте и се развива

у човѣка. Подъ мощното, силното въ свѣта разбираме Словото. То става видимо, облича се въ плътьта, за да се организира.

И днесъ ние виждаме съврѣмената химия и физика да изучаватъ материята, но това още не е истинското и изучаване. Че имало пѣсъчни зрънца, това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулитѣ сж живи единици. Послѣ ще изучавате атомното състояние на материята; атомитѣ сж живи единици. Слѣдъ това ще изучавате йонитѣ. И тѣ сж живи. Най-послѣ ще изучавате сабйонитѣ, които сжщо сж живи единици. Обаче, ние още не сме дошли до онова финно, етерно състояние на материята, съ което се свършва границата на материалния свѣтъ. Послѣ ще минете задъ материалния свѣтъ. Това е една отдалечена область, до която единъ день ще стигнете. Какво е това състояние на материята, нѣма да го доказвамъ, но ония отъ васъ, които иматъ будно съзнание, единъ день ще провѣрятъ това нѣщо. Онѣзи, които иматъ заспало съзнание, ще прѣминатъ прѣзъ тази область по сжщия начинъ, като нѣкои пасажери, които прѣминаватъ съ експресъ една хубава область, но заспиватъ. Питамъ ги: какво видѣхте? - Нищо. Защо? - Защото заспахме. И българитѣ често спятъ по треноветѣ. Гледамъ нѣкой човѣкъ пжтува, но запушилъ цигара и ужъ гледа, но нищо не вижда. Той се замислилъ въ това врѣме, кой колко има да му дава. Тозиималъ да му дава на еди-кое си число 5,000 лева; онзиималъ да му дава 10,000 лева и т. н. Ако пъкъ нѣкой е вѣстикарь - репортйоръ, той току мисли, какъ да прѣувеличи нѣкой фактъ та да прѣдизвика по-голѣмъ интересъ. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ писатель - романистъ. Дѣ сж онѣзи класически романисти? Ако днесъ бихъ прѣсѣлъ всички романисти, не зная, колко истински романисти бихъ намѣрилъ. Лесно е да се намѣри единъ герой или една героиня, като тѣзи въ днешнитѣ романи. Ще намѣря нѣкое замислено лице, попаднало въ едно хипнотическо състояние, и ето единъ герой или една героиня. Казватъ за нѣкого: той е много сприхавъ, много ак-

тивенъ човѣкъ. Казвамъ: да, този човѣкъ знае само да чука камъни, да прави пѣсъкъ. До сега азъ не съмъ го видѣлъ да създаде една статуя, или една хубава мисъль, или едно красиво чувство. Той или пѣсъкъ ще прави, или друго нѣщо ще разваля. Казвате: този човѣкъ е много религиозенъ, по три пѫти на день се моли. Да, по три пѫти на день се моли, но лицето му е черно, никаква свѣтлина не излиза отъ него. И като го погледнешъ, като че змия се свила въ кесията му. Замолва го нѣкой: Господине, имамъ да плащамъ една полица. Можешъ ли да ми дадешъ нѣколко лева на заемъ? - Нѣмамъ сега свободно врѣме, намѣри нѣкой, който разполага съ повече свободно врѣме, той да ти услужи. Разправя се като анекдотъ примѣра за единъ американски богаташъ, който слѣдъ като чулъ една прѣкрасна недѣлна проповѣдъ, решилъ въ себе си, като се върне дома си, да раздаде половината отъ богатството си на бѣдни хора. Затова, слѣдъ проповѣдьта той влѣзълъ въ своето подземие, дѣто било скрито богатството му, но като го видѣлъ, веднага се спрѣлъ и се замислилъ: “Да дамъ или да не давамъ”. Най- послѣ си казалъ: “Хайде, нѣма какво да давамъ”. Слѣдъ като рѣшилъ това, желѣзната врата на неговото подземие се затворила, и той останалъ тамъ цѣли 20 дни, прѣзъ което врѣме отъ гладъ умрѣлъ. Въ последния си часъ написалъ една бѣлѣжка: Бихъ далъ половината отъ богатството си на този, който би могълъ въ този часъ да ми донесе едно парченце хлѣбецъ.” И вие сега, като този богаташъ, седите прѣдъ своята каса и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Слѣдъ като сте слушали една прѣкрасна проповѣдь, или една бесѣда, Духътъ, или нѣкой ангелъ дойде при васъ и ви казва: “Раздайте половината отъ богатството си на другитѣ, защото съ този товаръ вашата кола не може да се изкачи на върха. “Вие отивате въ вашето подземие, дѣто сѫ богатствата ви и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Но веднага въ ума ви изпъкватъ жената, дѣцата, роднинитѣ ви и казвате: не му е сега врѣмето. Въ този моментъ вратата на вашето подземие се затваря и всичко съ васъ е свършено. Тъй става не само съ грѣшницитѣ, но и съ всички праведни.

На едно мѣсто въ Писанието се казва: “Онзи, който стои, да гледа да не падне”.

И тъй, Словото, което влиза въ васъ, азъ наричамъ “въплотяване въ възходяща степень”. “И Словото стана плъть”. Азъ не разбирамъ това нѣщо само въ физическия свѣтъ. Като разглеждамъ така въпроса, азъ не виждамъ никакво растене въ дѣцата. Въ този смисълъ, даже и у възрастния не виждамъ никакво растене. Въ повечето хора азъ виждамъ само едно натрупване на материя. Казватъ за нѣкого: лицето на този човѣкъ е тантуресто. Въ това лице азъ виждамъ само натрупвания. Това не е нѣкаква изработка, това не е лице, отъ което, като го погледнешъ, да диша животъ, свѣжесть. Онзи човѣкъ, у когото Словото е въплотено въ плътьта, отъ него излиза благоухание. А отъ всички ония хора, у които Словото не е станало плъть, излиза една лоша, неприятна миризма. Азъ зная много мѫже, които се отдѣлятъ отъ своитѣ жени поради това, че миришатъ. И жени има, които се отдѣлятъ отъ мѫжетѣ си по сѫщата причина. Затова нѣщо се дава разводъ навсѣкѫдѣ по свѣта: и въ Америка, и въ Англия, и въ България - навсѣкѫдѣ.

Та казвамъ: трѣбва да се стремите къмъ истинския животъ. Кой е истинскиятъ животъ? - Въ който Словото Божие става плъть. Ние сега сме въплотени въ плъть. Каква е нашата цѣль на земята тогава? - Искаме да станемъ господари на природата. Не, най-първо ние трѣбва да станемъ господари на онѣзи закони, чрѣзъ които животътъ се добива. Въ това отношение хората могатъ да си помагатъ едни на други. Ако хората вървятъ по новия пѫть на живота, сиромашия въ свѣта нѣма да има, и недоволство въ свѣта нѣма да има. Защо? - Понеже нуждитѣ имъ ще бѫдатъ задоволени. Златото, богатството въ свѣта ще може да се привлича по сѫщия начинъ, както се прѣдаватъ звуковитѣ вълни по радиото. Едно врѣме ученитѣ хора казваха, че звуковитѣ вълни могатъ да се прѣдаватъ само по жица, обаче днесъ ученитѣ виждатъ, че тѣ могатъ да се прѣдаватъ и безъ жица. Така и златото може да се прѣнася прѣзъ въздуха. Онзи, който раз-

бира тѣзи закони, може да прѣнесе златото ти отъ едно мѣсто на друго, и ти като отворишъ касата си, ще видишъ, че златото ти не е тамъ. Вие ще кажете: какъ е възможно това? Азъ ще ви попитамъ слѣдното нѣщо: защо денемъ, слѣдъ като сте доволни отъ нѣщо, вие се чувствувате щастливъ, богатъ, но слѣдъ единъ часъ изгубитѣ всичко това? Вие казвате: азъ имамъ едно богатство, което никой не може да вземе и което съ нищо не може да се откупи. Питамъ ви: дѣ отиде вашето богатство? Какъ стана това, че тъй скоро смѣнихте вашето състояние? Дѣ отиде вашето щастие? - Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава бѣднотия, и вие казвате: животътъ нѣма смисъль, азъ ще се убия. Не се минава и единъ часъ, касата ви отново се отваря, златото ви се възвръща и радостьта ви отново се явява. Знаете ли какъвъ е законътъ, който трансформира живота? Вие казвате: Господь ще поправи всичко. Да, но Господь не дѣйствува отвънъ. Когато говоримъ, че Господь работи отвънъ, ние подразбираме ангелитѣ и всички напрѣднали сжщества, които сж завършили своето развитие, които сж завършили своята еволюция. Тогава откждѣ дѣйствува Богъ? Казвате: Духътъ дѣйствува отвжтрѣ. Щомъ Богъ дѣйствува чрѣзъ своя Духъ отвжтрѣ, тогава самъ Той дѣ се проявява? - Той крѣпи всичко отвжтрѣ и отвънъ, но самъ не взима участие въ нищо. Ако ви кажа, че Господь не се интересува отъ това, дали сте богати или сиромаси. Вие ще кажете: тогава какво отношение имаме къмъ Бога? Въ Бога има друга основна идея. За да бжде Богъ понятенъ за васъ, трѣбва да започнете съ тази основна идея, а именно да намѣрите истинския животъ, въ който нѣма смъртъ. Слѣдователно, вие трѣбва да започнете съ Новото. Когато станете разумни, ще влѣзете въ едно Ново Училище, ще влѣзете въ връзка съ Бога. И само тогва ще можете да говорите за култура, за еманципация на мжже и на жени. Азъ казвамъ: има два вида еманципация: еманципация на женитѣ и еманципация на мжжетѣ. И мжжътъ днесъ е тъй зависимъ, както

и жената. Женитѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ мѫжете, и мѫжетѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ женитѣ. И мѫжътъ е зависимъ отъ жената, и жената е зависима отъ мѫжа. Какво значи да се еманципиратъ? - Да дойде между тѣхъ Великото, Божественото и тѣ да се слѣятъ въ едно. Тѣ не трѣбва да се мразятъ, както става днесъ. Мѫжетѣ и женитѣ сѫ само външни форми. Тѣ сѫ двойки, излѣзли отъ Бога. Тѣ сѫ Словото. Тѣзи души не трѣбва да се самозаблуждаватъ. Всѣка душа не трѣбва да мисли, че се е родила, но трѣбва да знае, че се е въплотила на земята. Не е достатъчно и да знае, че е слѣзла отъ небето, защото тогава азъ ще запитамъ тази душа да ми каже, какво има на небето. Ако ти идешъ отъ свѣта на ангелитѣ, какво ще кажешъ за тѣхъ? Че и ангелитѣ се развиватъ. Въ свѣта сѫществува една вечна еволюция на съвършенство. Всичката култура на свѣта е дошла отъ ангелитѣ. По сѫщия начинъ се развиватъ. Тѣ когато идватъ на земята, въплотяватъ това, което помнятъ отъ небето. Когато четете Стария Заветъ, срѣщате тамъ, Господь да казва на Моисея: Гледай да направишъ Скинията тъй, както си я видѣлъ горѣ. Но Моисей не можа да направи Скинията тъй, както я видѣ. Подъ думата "Скиния" ние разбираме друго нѣщо. Това подразбира да се създаде единъ домъ, едно жилище за човѣшката душа. Подъ жилище разбирамъ живо тѣло въ което да има мѣсто за всички, да има мѣсто и за Бога. Сега има ли мѣсто въ вашето тѣло за Бога? Вие казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое мѣсто е вашата църква? Вие ще ми кажете: нашата енорийска църква е на еди-кое си мѣсто. Нашиятъ енорийски свещеникъ е еди-кой си. Да но кой е той, не го знаете. Свещеникътъ, когото вие познавате отвънъ, той е единъ наемникъ, който служи на Бога за пари. Казвате: нашиятъ проповѣдникъ е еди-кой си. Не, той е единъ наемникъ. Това, което вие слушате да ви проповѣдвамъ, азъ не наричамъ още проповѣдь. За да се въплоти една моя проповѣдъ въ плъть и кръвь, азъ трѣбва да я прѣкарамъ прѣзъ 10 степени още. Вие казвате: този човѣкъ съвсѣмъ ни объркa умоветѣ. Ние знаяхме, че трѣбва да обли-

чаме добрѣ дѣцата си, да се хранимъ добрѣ и т. н., но сега какво трѣбва да правимъ? Моята проповѣдь още не е разработена у васъ. Сега като се върна у дома си, азъ трѣбва да работя още върху васъ, да прѣкарамъ тази моя проповѣдь прѣзъ 10 степени още. Да ви проповѣдвамъ, азъ разбирамъ да ви дамъ нѣщо отъ себе си, а не да взема нѣщо отъ васъ. И като се върнете дома си, да кажете: сега разбираме Бога! Тъй че това, което имате, още не е проповѣдь. Не е и проповѣдь това, да наредя една мисъль съ нейнитѣ точки, запетаи, двуеточия, дълги и кѫси изречения, периоди и т. н. Всички тия нѣща сѫ красиви, но тѣ прѣдставляватъ малки и голѣми спирки. Азъ наричамъ периодитѣ въ рѣчта малки и голѣми станции. Такава една голѣма станция, единъ голѣмъ периодъ е, напримѣръ Горна Орѣховица. Тамъ се спиратъ много пѫтници, починатъ си малко, купятъ си нови билети и пакъ продължаватъ пѫтуването си. Другитѣ малки спирки сѫ точки, запетаи, двоеточия. Слѣдъ редъ такива малки и голѣми спирки се достига до Варна, дѣто цѣлата глава е завършена. Тази глава се скачва въ общата фигура.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти, да стане плъть.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ за устройството на съврѣменното общество. Обаче, за да не изпаднете въ крайность трѣбва да знаете, че това нѣщо се доказва отъ учени хора, които сѫ живѣли нѣкога въ Египетъ, въ Персия, въ Вавилонъ. Тѣ знаятъ тия нѣща. Отъ тѣзи хора днесъ срѣщаме навсѣкѫдѣ по Европа: и въ Англия, и въ Америка, и въ Германия, и въ България. Азъ нѣма да ви доказвамъ всички тия нѣща. Ако вѣрвате, приемете ги като вѣрни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвамъ, че трѣбва насила да приемете това нѣщо, но ето, всички вие сте чели много романи, дѣто се разправя за нѣкой, че силно се влюбилъ, и вие вѣрвате. Приятно е, че вѣрвате. Гледате нѣкой художникъ нарисувалъ една много хубава картина, която може да е вѣрна, а може и да не е вѣрна, но вие я изучавате, възхищавате се отъ нея. Както и да е, това не е важно, но казвамъ: и азъ, и вие обичаме

Истината, затова не искамъ да ви заблуждавамъ, но искамъ да ви накарамъ да възприемете Истината. На земята сж живѣли не само тия учени хора за които ви казахъ прѣди малко, но и вие сте живѣли, само че мнозина отъ васъ, като сте минавали по тия мѣста, сте спѣли, та сега нищо не помнитѣ. И ако сега се пробудите, мнозина отъ васъ ще провѣрятъ тази велика Истина, че сж живѣли нѣкога на земята. И това е великото и красивото у насъ, че ние носимъ опитноститѣ на хилядитѣ вѣкове въ своята душа. И всички добродѣтели, всички способности, които днесъ имаме, сж резултатъ на минали животи. Тѣзи опитности, сж складирани днесъ въ човѣшката душа. Това е Словото, което сега работи. Богъ не работи само сега. Той е работилъ и въ миналото, пъкъ и въ бждеще ще има своето велико проявление.

Та казвамъ: у всички трѣбва да има великъ стремежъ да добиете разумния, истинския животъ и Словото да стане плътъ у васъ. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави съ тази сиромашия? Казвамъ: ще ви дамъ една тояжка и съ нея ще си служите. Разправяше ми единъ познатъ слѣдния примѣръ, който азъ ще ви прѣдамъ въ свои думи. Отива единъ отъ източнитѣ ученици при своя учитель и му казва: "Учителю, много изпати главата ми! Мойтѣ съученици, па и всички хора около менъ ме много мразятъ. Отъ всички училища ме изключваха. Натеглихъ се вече въ свѣта. Дай ми нѣщо, като муска ли ще бжде, като дръвче ли ще бжде, та като го хвана, да мога да постигна нѣщо." Учительтъ му отговорилъ: "Азъ мога да ти дамъ една малка пръчица, но опасността е тамъ, че тя има два края: единиятъ е лошъ край, а другиятъ - добъръ. Ако ти хванешъ лошия край, положението ти ще стане 10 пжти полошо, отколкото е сега". - "Нищо, ти ми дай една такава пръчица, азъ ще хвана добрия и край". Учительтъ му казалъ още двѣ думи, които азъ нѣма да ви кажа. Далъ му пръчицата и му казалъ: "Ще гледашъ съзнанието ти да е будно". Ученикътъ взелъ пръчицата и тръгналъ по пжтя си. По едно врѣме срещналъ единъ човѣкъ, който му направилъ голѣмо зло. Той

веднага намислилъ да му отмъсти по нѣкакъвъ начинъ, и хванал лошия край на пръчицата, но падналъ на земята. Той отива повторно при Учителя си и му казва: Кой е добрият край на пръчицата, за да хвана него. "Тази пръчица не е за тебе", му казва Учителятъ. Тя не е за този човѣкъ, който не може да използува злото и доброто въ свѣта. Всѣки човѣкъ, който не знае какъ да носи пръчицата, не е магъ. Той трѣбва да прѣгъне тази пръчица на колело и да знае какъ да се движи въ нея. Той трѣбва да застане въ центъра на това колело, на този кржгъ и тамъ да се движи. Споредъ съврѣмената философия се казва, че въ този кржгъ дѣйствува седмия принципъ. Има излизане и влизане въ този кржгъ. Излизане по периферията и влизане въ кржга. Това сж приливи и отливи въ самия животъ. Тия приливи и отливи се връщатъ много пжти къмъ радиуситѣ. Слѣдователно, като дойде у васъ една мисъль, трѣбва да знаете, отдѣ иде тя, отъ периферията или отъ центъра на кржга. Често вие имате извѣстни настроения, виждате единъ човѣкъ и казвате: този човѣкъ не ми харесва. Защо? Знаете ли, че този човѣкъ, когото вие не харесвате, е много обичанъ отъ Бога? Богъ гледа еднакво и на този човѣкъ и на васъ. Ако той е грѣшникъ, Богъ гледа еднакво и на него, както и на светията. Като ви казвамъ така, вие ще кажете: щомъ Богъ гледа еднакво и на праведния, и на грѣшния, тогава нѣма защо да се стремимъ къмъ съвършенство. Не, съ това искамъ да кажа, че когато Господь иска да повдигне свѣта, Той праща праведни хора, а когато иска да накаже свѣта, Той праща грѣшни хора. Ако нѣкой апашъ хване единъ милионеръ за гушата и го обере, милионерътъ ще каже: "Какво право има този човѣкъ да ме изнасилва?" Ами какво право имашъ ти да изнасилвашъ другитѣ? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бждешъ изнасилванъ. Всичката философия на живота седи въ слѣдното: като ви дойде нѣкое нещастие, всѣки отъ васъ да може да контролира ума си, да се проникне отъ онази дълбока вѣра къмъ Бога, да се зарадва и да знае, че това нѣщо е добро. Дойде ти петнисъ тифъ или друга нѣкаква болесть, при която температурата ти се по-

вишава до 40 или до 41 градусъ, да кажешъ: не, азъ зная, че и при 41 градуса нѣма да умра! Ще кажете: да, но науката е констатирала, че човѣкъ при 42 градуса вече умира. Туй, което науката е доказала, още не е абсолютно вѣрно. Ако човѣкъ вѣрва, ще види, че има микроби, които и при 120, и 200 градуса не умиратъ. Този човѣшки организъмъ, който се разлага и гние при 42 градуса, той е едно развалено здание, за което се изисква малко нѣщо за да рухне. Истинскиятъ човѣшки организъмъ трѣбва да мяза на онзи вѣковенъ джбъ, който отъ никакви бури не се събаря, нито разкъртва. Слѣдователно, огънятъ не разрушава хората, но прѣстжпленията ги разрушаватъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ заболѣ отъ тежка болесть. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умрѣ. Не, той не е умрѣлъ отъ огънь.

Въ Писанието се казва: "Живото Слово се е въплотило". И тъй, за сегашното ни възпитание, за нашето благо и за всѣки едного отъ насъ това Слово трѣбва да се въплоти. Всѣки отъ васъ още отъ днесъ може да започне новъ животъ. Като измѣни своя животъ, съ това ще измѣни и живота на своя народъ, на своето общество и на своя домъ, съ което ще принесе благо и на цѣлото човѣчество. Когато Христосъ дойде на земята, Той видоизмѣни всичкото тогавашно течение и внесе въ свѣта нѣщо ново. Христосъ и до днесъ работи и продължава още да проповѣдва на хората. Той цѣли 2,000 години вече откакъ проповѣдва. Днесъ само въ Америка има 120,000 уста, въ Англия има най-малко 72,000 уста, които проповѣдватъ все за Христа. Всички тия проповѣдници не проповѣдватъ тъй, както Христосъ иска, но Той имъ казва: "Проповѣдвайте криво-лѣво, както можете, докато дойдатъ хората на Любовьта, които ще носятъ магическата пръчица. Тѣ ще внесатъ въ живота първото правило. То е слѣдното: когато дойдешъ въ дома ми, азъ ще те поздравя съ моята любовь, и ти ще ме поздравишъ съ твоята любовь". Въ Новата Култура всѣки ще има една опрѣдѣлена стая за любещитѣ, които като дойдатъ при него, той ще имъ даде най-хубавото легло, най-хубавия юрганъ и най-хубавитѣ дрехи.

Който дойде при него, ще му каже: тъзи грехи сж за тебе. За всъки гость ще има специално дърво съ плодове. Ще каже: радвамъ се, че мога да ти предложа това дърво съ плодове. И той ще отговори: радвамъ се и азъ и благодаря за тъзи плодове. По тъхъ познавамъ, доколко съмъ обичанъ. Сега, обаче, кой отъ васъ има специални грехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гоститъ, които го посъщаватъ? - Само царетъ. Когато дойде новата култура, когато Словото стане плътъ въ човъка, тогава ще настане най-голъмата радость на земята, и Христосъ нъма вече да казва: Синъ Человечески дойде на земята, и не намъри мъсто да подслони своята глава. Дъ може Христосъ днесъ да подслони своята глава? Въ евангелската църква ли, въ православната църква ли? Христосъ отъ памтивъка и досега е все сжщиятъ. Божественото начало въ всички връмена се е проявило споредъ нуждитъ на човъчеството, като е водило човъшката душа въ правия пжть за разбиране на Великата Истина, която напредналитъ души търсятъ. Не е въпросътъ да поддържаме една или друга страна. Въпросътъ е всички да бждемъ носители на Великото Божествено Учение.

Когато ние говоримъ за Новото Учение, нъкои казватъ за себе си: ние сме социалисти. Питамъ: вие, социалиститъ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитъ ближни? - Сега нъмаме, но за въ бждеще ще имаме. "Ами азъ съмъ демократъ". Вие, демократитъ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитъ ближни? - Сега нъмаме, но за въ бждеще ще имаме. "Ние сме православни". Вие православнитъ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитъ ближни? - За въ бждеще ще имаме. "Ние сме комунисти". Вие, комуниститъ, имате ли, една стая въ вашата кжща за ближнитъ си? - За въ бждеще ще имаме. Нъкои отъ васъ само чакатъ да видятъ, какво ще кажа за комуниститъ, че да кажете: той говори за комуниститъ. За какви комунисти? За тия, които носятъ парабели ли? Или за комуниститъ, които носятъ Живото Слово? Отъ кои комунисти сте вие, отъ бълитъ ли отъ червенитъ ли, отъ синитъ ли, отъ кои изобщо? Хората се разли-

чавать до известна степень едни отъ други, но трѣбва да прѣминать извѣстни трансформации и въ религиозно и въ политическо отношение. Ще ви приведа слѣдния примѣръ: когато евреитѣ пѫтуваха прѣзъ пустинята, тѣ носеха своята Скиния, раздѣлена на части. Всѣки народъ или всѣко плѣме носеше по една отъ тия части. И когато ги запитваха изъ пѫтя, какво носятъ, тѣ отговаряха, че носятъ Скинията. Когато всички тия плѣмена се събираха, всѣко плѣме слагаше своята часть на едно опрѣдѣлено мѣсто и по този начинъ съграждаха Скинията. По сѫщия начинъ и всѣка политическа партия носи по нѣщо Божествено въ себе си. Сѫщо тъй и всѣка религия носи нѣщо хубаво въ себе си. Въ православната църква, напримѣръ има нѣщо хубаво, но тя не включва въ себе си само хубавото. Обаче православнитѣ казватъ само ние носимъ Божественото въ себе си. Не е така. И мохамеданитѣ, и будиститѣ, и всички религиозни хора все носятъ по нѣщо хубаво въ себе си. Обаче има разлика между тѣхъ. Нѣкои носятъ нѣщо по-хубаво отъ другитѣ, но все-таки никой още не носи въ себе си изключително Божественото. Когато обаче, Христосъ дойде на земята, или когато Богъ дойде да живѣе на земята, тогава всички хора ще се събератъ на едно мѣсто и ще видятъ благото, което се съдържа у всѣки едного, и отъ това благо ще направятъ единъ великолепенъ храмъ, въ който ще могатъ да се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина. И Словото ще бѫде у насъ живо, въплотено Слово.

Върху тази база сега вие можете да се лѣкувать. Срѣщамъ мнозина нови медици, които искатъ да изучаватъ добрѣ медицината и казватъ: нали трѣбва да лѣкуваме хората? Да, трѣбва да ги лѣкувате, но трѣбва да знаете, че лѣкуването имъ не седи само въ това, да знаете устройството на тѣхната костна и мускулна система. Азъ нѣмамъ нищо противъ това, изучавайте коститѣ, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трѣбва да изучавате нервната система на човѣка въ нейното здравословно, а не въ нейното болезнено състояние. Изобщо, трѣбва да се изучавътъ здравословнитѣ състояния у човѣка. Какво е здравословното със-

тояние на едно дѣте и дали то е здраво, лесно може да се разбере. Какъ? Запримѣръ, дѣдото въ нѣкоя кжща е боленъ, хилавъ, а при него спи внучето му. Слѣдъ извѣстно врѣме дѣдото се подобрява, а дѣтето става хилаво. Или, има случай, когато бащата на нѣкое семейство е боленъ, почти на умиране, а дѣтето здраво. Но отъ близкото съприкосновение настава обратния процесъ: бащата оздравѣва, а дѣтето умира. Тогава бащата казва: Богъ да прости моето дѣте! Азъ оздравѣхъ, наистина, но то си замина. Има хора въ свѣта, които достатъчно е само да те погледнатъ и тѣхниятъ погледъ да ти донесе нѣкое голѣмо нѣщастие. Такива хора не носятъ нѣщо добро. И ако ти си дърводѣлецъ, напримѣръ, когато те погледне такъвъ единъ човѣкъ, не се минава много врѣме ржката ти се отсича. Такива хора като посѣтятъ дюкяна ти само единъ пжть цѣлъ мѣсецъ слѣдъ това никой не влиза въ него. Казвате: какво се случи, че никой не ми влиза вече въ дюкяна? - Влѣзалъ е нѣкой отъ тия благообразнитѣ, отъ културнитѣ хора и е задигналъ всичко отъ тебе.

За въ бждеще, когато искатъ да назначатъ нѣкждѣ нѣкой за учитель, азъ бихъ далъ слѣдната максима: да се избере една комисия, която да слѣди, какъвъ резултатъ ще произведе явяването на назначения учитель между дѣцата. Безъ да знае той, те ще го наблюдаватъ три пжти по врѣме на прѣподаването му. Тази комисия ще слѣди, какво желание ще се яви у дѣцата му, когато излѣзатъ извънъ класната стая: дали тѣ ще взематъ да четатъ нѣкоя книжка, или ще започнатъ да играятъ и да се биятъ. Ако четатъ помежду си, значи този учитель е на мѣстото си, но ако се биятъ, той е единъ обикновенъ учитель. Всѣки учитель трѣбва да носи нѣщо свещено въ ума си. А ние днесъ повѣряваме своитѣ дѣца безразборно на този или на онзи учитель. Казвате: учитель е този човѣкъ! Съврѣменнитѣ учители трѣбва да учатъ дѣцата си, но какъ ще ги учатъ? Ако днесъ нѣкой учитель си позволи да изведе дѣцата на слънце, казватъ: този учитель е идолопоклонецъ. Ако ги остави въ класната стая да дишатъ праха, казватъ: това е споредъ програмата на училището,

занятията трѣбва да стават непрѣменно въ класъ. Защо единъ учитель да не може да изведе дѣцата вънъ отъ училището на чисть въздухъ за часъ или часъ и половина и тамъ да си поиграятъ? Сегашнитѣ учители държатъ прозорцитѣ на класнитѣ стаи постоянно затворени, особено зимно врѣме, да не би ученицитѣ имъ да истинатъ. Че съ затворени прозорци тѣ ще истинатъ по-скоро, отколкото съ отворени. Ако единъ учитель е добъръ, разуменъ, дѣцата му не могатъ да заболѣятъ. Ако пъкъ случайно заболѣятъ, той ще ги излѣкува. Сжщото е и съ майката, и съ бащата. Смъртьта не е въ състояние да вземе дѣтето на онази майка, която има живото Слово въ себе си. Дѣцата на всѣка плъть, която е въ разрѣзъ съ Духа, ще умиратъ, и ще се раждатъ. Ако такъвъ човѣкъ обърне нѣкого къмъ Бога, той ще умре.

Та казвамъ: въ приложението на това учение всѣки трѣбва да бжде много искренъ, да се опита докждѣ е достигналъ въ това си развитие. Какъ ще се опитате? Идете въ нѣкой домъ, дѣто хората сж болни и ги запитайте само, дали сж добрѣ, или не? Тѣ ще ви кажатъ: дѣцата ни сж болни. Кажете имъ: добъръ е Господь, всичко ще мине благополучно. Идете слѣдъ една седмица пакъ! Ако състоянието на болнитѣ се е подобрило, вие сте отъ добритѣ хора, но ако състоянието имъ се е влошило, вие не сте отъ светиитѣ. Ако влѣзете въ единъ домъ, дѣто хората не сж въ съгласие, а вие намалите поне на половина това несъгласие, туй показва, че въ душата ви има една свещена идея. Тя трѣбва да сжществува, тайно въ душата ви, за да можете да влияете на хората за добро. Сега всички хора се плашатъ отъ насъ, но азъ казвамъ: кажете ни, отъ толкова врѣме вече, какъ хората въ свѣта само ядатъ и пиятъ, въ какво състояние се намиратъ тѣ? Подобри ли се животътъ имъ? Тѣ не сж ли въ едно хипнотическо състояние? Когато хората се убиватъ помежду си, това не е ли пакъ едно хипнотическо състояние? Когато хората се мразятъ, това не е ли едно хипнотическо състояние? Всичко това е една хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършатъ Волята Божия, не само на думи, но на дѣла,

това не е ли единъ великъ актъ? Тогава защо ще се плашатъ хората отъ насъ? И сега седнали хората да третиратъ въпроса, дали Христосъ е спасилъ свѣта, и какво изобщо е направилъ за него? Христосъ и досега още не е спасилъ земята. Той спаси само тия хора, които бѣха при Него. Питамъ ви: онѣзи, които се биятъ спасени ли сж? - Спасенитѣ сж при Него. Казватъ, че на земята щѣло да стане второ пришествие. Нѣма какво да става второ пришествие. То отдавна е станало. Повече отъ вѣкъ и половина откакъ става второто пришествие, но не на земята, а горѣ на небето. И тамъ, хората около Христа, сж спасени. Днесъ, обаче, очакватъ спасението на земята, очакватъ Христа да дойде слѣдъ 200 - 300 години. Това нѣщо е станало вече. И всѣки отъ васъ като умре, или ще възкръсне, или ще остане на земята да се ражда и прѣражда. И сега всички хора казватъ, че раятъ билъ на земята. Какъвъ рай има на земята? Ще те затварятъ, ще пишатъ всички вѣстници за тебе, ще ти турятъ какви ли не епитети и слѣдъ всичко това ще кажатъ, че въ нѣкакви си палатки тамъ горѣ въ планината се вършили най-лошитѣ работи. Отдѣ знятъ тѣ това нѣщо? "Присмѣлъ се хърбелъ на щърбелъ". По този случай турцитѣ казватъ: човѣкъ сжди за нѣщата отъ себе си.

Съврѣменното общество не може да види нищо хубаво въ нѣщата. Азъ съмъ срѣщалъ добри хора и между младитѣ, и между старитѣ, но кажатъ ли веднъжъ за нѣкого, че е лошъ човѣкъ, лошъ става. Кажатъ ли за нѣкого, че е добъръ човѣкъ, добъръ става. Срѣща ме единъ и ме запитва: ти знаешъ ли какво пишатъ вѣстницитѣ за тебе? - Зная. Ами защо не имъ отговоришъ? - Не съмъ толкова уменъ, за да имъ отговоря. Въ много нѣща можете да ме обвините, но въ едно нѣщо не можете да ме обвините, а именно: досега още не съмъ подкупилъ пресата. И вѣстникаритѣ сж честни хора, пишатъ отъ убѣждение. "Ама отъ страна на други нѣкои може да сж подкупени". За другитѣ не зная, но колкото се отнася до менъ, честенъ съмъ въ своитѣ намѣрения. Вѣстникаритѣ сж най-благообразнитѣ хора, отлични сж тѣ, много добрѣ просвѣща-

вать хората. Тѣ сѫ деветото колело на седмото или на осмото чудо. Каквото напишатъ, това става. Като вдигатъ врѣва: война, война ще стане! И война става. Като вдигатъ врѣва: миръ, миръ ще стане! - И миръ дохожда. Като вдигатъ врѣва, че на еди-кого си трѣбва да се помогне, и му се помага. Като вдигатъ врѣва, че хората трѣбва да станатъ религиозни, и тѣ ставатъ религиозни. Каквото кажатъ, става. Тѣ иматъ магическа сила, служатъ си съ едно масло отъ най-хубавата есенция, въ която има златни примѣси. Като се намаже перото имъ съ това масло, то пише и много хубави работи написва. Отдалечъ още благоухае това масло. Туй не се отнася само до вѣстникаритѣ, защото и тѣ сѫ излѣзли отъ срѣдата на хората.

Сега ние сме се отклонили отъ Бога, отъ разумния животъ и продаваме най-възвишеното, най-благородното въ себе си. Колко пѫти до сега ние сме продали най-хубавитѣ си мисли и най-благороднитѣ си чувства. Нѣкой казва: не може да се живѣе другояче. Та именно като грѣшишъ ще умрешъ. Когато живѣешъ честенъ животъ, ти можешъ да гладуваш и 10 дни, но пакъ ще издържишъ, направете този опитъ. Гладувайте 10 дни и слѣдъ това елате при мене. Като се подложите на този опитъ, чакайте да видите, дали нѣма да дойде нѣкой при васъ. Ако никой не дойде, азъ ще бѫда последниятъ, който ще ви посетя. Това е единъ великъ законъ, който работи въ свѣта, затова не се безпокойте, не се страхувайте. Младитѣ казватъ: какво ще правимъ? Религия не ни трѣбва; - Да, не ни трѣбва религия, която поробва душата, но ви трѣбва религия, която носи Истината. “Наука не ни трѣбва”. - Да, не ви трѣбва наука, която разваля умоветѣ ви, но ви трѣбва наука, която дава животъ. Какъвъ младъ е този, който се прѣгърбилъ, гръбнакътъ му се извилъ като буквата “S”? Младиятъ човѣкъ трѣбва да бѫде изправенъ като свѣщь. Като погледнешъ нѣкой младъ човѣкъ да върви, да ти е приятно да го гледашъ: да е строенъ, пъргавъ и пластиченъ. А тъй, видишъ ли нѣкой младъ човѣкъ съ наведена къмъ земята глава, казвамъ: това не е младъ човѣкъ. Младитѣ казватъ:

какво да правимъ, когато старитѣ не ни приематъ между тѣхъ? Защо трѣбва да ви приематъ старитѣ? Щомъ Господь ви е пратилъ на земята, вие трѣбва да работите - нищо повече! Старитѣ казватъ: ами ние какво трѣбва да правимъ? - Вие, старитѣ, трѣбва да бѫдете по-силни отъ младитѣ. Ако младиятъ вдига 100 клгр., стариятъ трѣбва да вдига 200 клгр. А сега младиятъ вдига 10 клгр., а стариятъ казва: "Помогни ми, дѣдовото гръбнакътъ ми не държи! Азъ вдигамъ едва единъ килограмъ". И слѣдъ всичко това такъвъ човѣкъ минава за мѫдъръ, главата му била пълна съ знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който губи своята морална и духовна сила, е единъ моралeнъ инвалидъ. Здраво трѣбва да погледнете и вие и съврѣменното общество на този въпросъ. Вие казвате: ние знаемъ тѣзи работи. Не, не ги знаете. Въ истинския животъ азъ зная само това, въ което живѣя. Ако кажа, че зная, какво нѣщо е Любовьта, не съмъ правъ. За даденъ моментъ азъ зная отъ Любовьта дотолкова, доколкото живѣя въ нея. Азъ, обаче, съмъ опиталъ Любовьта въ всички нейни форми. Любовь, която трае день и половина не е любовь. Това е празна работа. Нѣкой казва: умътъ ми се повредѣди отъ любовь. Това не е любовь вече. Онази любовь, която прониква въ душата на човѣка, не развалля нито ума, нито сърдцето му. Тя му дава мощь, свѣтлина, сила, знание. Това е Божествената Любовь. И ако тя дойде у васъ, ще внесе истинския животъ и знание. Дойде ли у васъ истинскиятъ животъ и знание. Дойде ли у васъ истинското знание, то ще отвори умоветѣ ви, и вие ще знаете отново нѣколко езика, но трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. За това, че нѣкой отъ васъ знаятъ френски, нѣмски, италиянски, английски, даже и санскритски, азъ го похвалявамъ, но всички вие трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. Кой отъ васъ е изучавалъ ангелския езикъ? Кой отъ васъ знае първата буква на този езикъ? - Първата буква на ангелскя езикъ започва съ думата "любовь", но не тъй, както я знаете на български езикъ. Въ ангелския езикъ гласнитѣ букви съставлявать основнитѣ добродѣтели. Това, което прѣдста-

влява за насъ принципи, въ ангелската азбука съставлява гласнитѣ букви. Буквата "а", буквата "о" въ ангелския езикъ, напримѣръ, прѣдставляватъ извѣстни добродѣтели. Въ ангелската азбука има повече гласни букви, отколкото въ нашия езикъ. Колко гласни букви всѫщность имать ангелитѣ, нѣма да ви кажа. Тѣ имать и повече съгласни. Ние, съврѣменнитѣ хора, се стремимъ по възможность да опростотворимъ своя езикъ. Днесъ всички сѫ много бѣдни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ съврѣменнитѣ езици. И у птицитѣ има особени произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ нашитѣ гласни и съгласни букви.

Та когато дойде Разумното Слово, една велика епоха ще се създаде, и знанието което очаквате ще дойде. Знанието, което е събрано отъ хилядитѣ вѣкове, ще се даде на хората. Само тогава всички ще разберете, какво нѣщо е човѣшката душа. Знаете ли какво нѣщо е човѣшката душа? Само онзи, който има душа, може да носи въ себе си всичкитѣ добродѣтели. Нѣма ли човѣкъ душа въ себе си, безполезно е да му се говори за възвишенъ и духовенъ животъ. Ще ви приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че нѣкой ученъ човѣкъ нагласи единъ фонографъ да ни говори нѣщо. Чрѣзъ тази плоча могатъ да ви се дадатъ хиляди обѣщания. Питамъ: въ сѫщность какво може да направи тази плоча заради васъ? Една такава игла може да ви обѣщае много нѣщо, но въ състояние ли е да изпълни всичко това? Езикътъ на човѣка е една жива игла, подобна на тази отъ фонографа. Питамъ тогава: на какво мязатъ всички ония хора, които обѣщаватъ и не вършатъ нищо. Тѣ сѫ железни игли на фонографитѣ. Отлични сѫ тѣ за фонографитѣ, много обѣщаватъ, но нищо не вършатъ. Въ плочитѣ на фонографитѣ има голѣмо еднообразие, а въ плочитѣ, въ които има животъ, има и вѣчно разнообразие; въ тѣхъ сѫ и всичкитѣ добродѣтели. Слѣдователно, когато азъ обѣщая да направя нѣщо, то поне прѣдъ себе си, за успокоение на моя духъ, трѣбва да го направя, трѣбва да го изпълня въ най-малъкъ размѣръ.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти! И Писанието казва: "Ето азъ хлопамъ!" Ако дойде въ дома ви единъ великъ виртуозъ, това нѣма ли да бѫде велико благословение за васъ? Вие ще чуете такава музика, каквато по никой другъ начинъ не можете да чуете. Ако дойде въ дома ви единъ великъ художникъ, или единъ великъ поетъ, който знае истината, или единъ великъ философъ, или единъ великъ адептъ, или единъ великъ Учитель, това сѫ епохални нѣща за васъ; това сѫ красиви нѣща въ живота ви. Ако въ дома ви дойде единъ великъ виртуозъ да ви свири. Или ако въ дома ви дойде единъ великъ художникъ да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голѣмо благословение за васъ, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питамъ: кое е по-хубаво, да спечелишъ милиони или да чуешъ пѣсеньта на единъ великъ виртуозъ? И наистина, когато се обърнемъ къмъ Бога и възприемемъ Неговата Любовь, ние ще придобиемъ най-голѣмото благословение и за себе си, и за другитѣ. Или когато чуемъ гласа на единъ ангелъ, въ ума на когото сѫ складирани знанията на всичкитѣ вѣкове, а на гърба му сѫ турени всичкитѣ богатсва на свѣта, това не е ли друго голѣмо благословение за насъ? Този ангелъ ще каже на Господа: "Господи, тамъ долу на земята има една душа, която те обича отъ хиляди вѣкове, искамъ да слѣза малко при нея." Господь ще му разрѣши да слѣзе. И когато този ангелъ те посѣти, ти ще се зарадвашъ, ще се възродишъ. Питамъ: такова едно посѣщение не струва ли повече отъ всички блага на земята? Азъ ви говоря за такава опитность, каквато всички може да имате. Вие можете да я провѣрите всѣки день, и ще видите, че това е една велика Истина. Ако живѣете въ тази велика Истина, ще се развиете правилно. Ето защо вие трѣбва да се стремите къмъ тази Истина. Като ви говоря това нѣщо, не мислете, че азъ не удобрявамъ вашия животъ. Не, азъ гледамъ на васъ като на малки дѣца, които учатъ и казвамъ: много добрѣ учите, но трѣбва да знаете, че слѣдъ като сте издържали тази година изпита си отлично, до година ви прѣдстои

другъ изпитъ, на третата година трети изпитъ и т. н. И слѣдъ като издържите редъ изпити, прѣдъ Бога вие пакъ нѣма да знаете нищо. Прѣдъ Него ще се намирате всѣкога въ сжщото положение. Питамъ: какво трѣбва да направите тогава? - Трѣбва да знаете, че развитието е единъ вѣченъ процесъ, който нѣма свършване. Въ това вѣчно развитие е Смисълътъ на Живота, въ него е всичката радость. По този начинъ ти ще реализирашъ това за което душата ти копнѣе, което е скрито въ нея. Нѣкой казва: ще направя това и това, слѣдъ като добия Любовьта. Не, важното е, какво можешъ да направишъ сега като я нѣма. Другъ казва: ще направя еди-какво си, слѣдъ като спечеля много пари. Да, като спечелишъ много пари, лесно е. Важното е, какво можешъ да направишъ въ този моментъ още. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Прѣдставете си, че вие отивате при единъ бакалинъ да купите нѣщо за 10 лева и му давате 100 лева, отъ които той трѣбва да ви върне 90 лева. Той започва да прави смѣтката: "Ето, давамъ ви 50 лева", - нищо, обаче, не ви дава. Тази работа става само на думи. "Давамъ ви още 20 лева. Колко ставатъ?" - Всичко 70 лева. "Ето ви още 20 лева!" - давамъ ви тия 20 лева. Колко ставатъ? - Всичко 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи, всичко 100 лева. Така ли е? - Така е, но бакалинътъ му връща въ наличность само 20 лева. Уредихме ли смѣтката? - Уредена е тя на думи. Човѣкътъ излза отъ дюкяна, бърка въ кесията си и намира тамъ само 20 лева. Кждѣ сж останалитѣ 70 лева? Ама азъ прѣдполагамъ, че ги върнахъ. Да но съ прѣдполагане работа не става. Ти трѣбва да върнешъ тия пари. Та когато говоришъ за Любовьта, за Мждростьта, за Истината, за Правдата, за Добродѣтельта, ти трѣбва да си ги опиталъ въ всички тѣхни приложения въ живота. Да си опитъмъ Справедливостьта, тъй както тя сжществува въ живота, това значи, слѣдъ като срѣщнешъ онзи твой братъ, който ти е причинилъ най-голѣмото зло и страдание, да можешъ да му се усмихнешъ, безъ да ти трепне сърдцето и да му кажешъ: какъ си братко, забогатѣ ли? Ако не си забогатѣлъ, азъ съмъ готовъ да ти услужа. Такъвъ трѣб-

ва да бѫде всѣки великодушенъ, всѣки гениаленъ човѣкъ, който борави съ Правдата въ живота!

Казва Иоанъ: "И Словото стана плъть". Благодарение на това Слово, ние срещаме добри хора навсѣкѫдѣ въ живота. Тѣзи добри хора иматъ свой отпечатъкъ: Тѣ се срѣщатъ навсѣкѫдѣ по свѣта, има ги и въ България, само че не се проявяватъ. За сега въ свѣта сѫ дошли онѣзи хора, които азъ уподобявамъ на малки дѣца. И наистина днесъ малкитѣ дѣца управляватъ България. Отгорѣ казватъ: Нека се упражняватъ тия дѣца. Обаче, наближава врѣмето, когато праведнитѣ хора ще дойдатъ на земята. Тѣ ще вематъ властьта въ ржцѣтѣ си и ще поставятъ една разумна програма и въ училищата, и въ църквитѣ, и въ обществения строй - навсѣкѫдѣ. Тогава всички въпроси ще се рѣшаватъ по единъ магически начинъ. Ние ще се намеримъ въ една Нова Епоха, въ която затвори нѣма да има, болници нѣма да има, а отъ всички сегашни институти ще останатъ само образци, въ които ще се представлява на Новото Поколѣние, какъ сѫ сѫдили едноврѣмешнитѣ сѫдии, какъ сѫ проповѣдвали едноврѣмешнитѣ проповѣдници, какъ сѫ учили едноврѣмешнитѣ учители, какъ сѫ възпитавали едноврѣмешнитѣ майки своитѣ дѣца, какъ сѫ търгували едноврѣмешнитѣ търговци и т. н. Всичко това ще представлява едно голѣмо разнообразие отъ миналата култура т. е. останки отъ културата на 20 вѣкъ.

Сега, обаче, азъ ви говоря за онова, което прѣдстои да стане слѣдъ 10,000 години. Дали сега ще бѫде това нѣщо, или слѣдъ 10,000 години, то е едно и сѫщо нѣщо. Казано и свършено! Сега или слѣдъ 10,000 години, това е сѫщото. Тия 10,000 години за единъ ангелъ прѣдставляватъ една хилядна часть отъ секундата. За единъ човѣкъ тѣ прѣдставляватъ цѣли 10,000 години, а за една жаба прѣдствляватъ нѣколко милиарди години и т. н. Всичко това е нѣщо относително, но важното е Словото да се въплоти въ насъ. Това е великото въ свѣта.

И тъй, отворете умовете си, отворете сърдцата си, отворете душитѣ си за Разумното Слово и бѫдете мощни

и силни да Го възприемете. Когато Словото стане плът у васъ, всѣкакво разлагане ще изчезне отъ васъ. Днесъ вашата плъть се разлага, затова често се срѣщатъ хора, които миришатъ неприятно. Отъ идната недѣля бихъ желалъ поне десеть души отъ васъ да започнатъ да миришатъ хубаво, а слѣдъ една година желая всички да замиришете хубаво и Господь да каже: "Виждамъ, че отъ тия хора може да стане всичко най-добро". По този начинъ само може да се обърне колелото на живота къмъ добро. Това може да стане когато Разумното Слово се въплоти у насъ и когато Богъ дойде да живѣе у насъ. Тогава ще дойде Новата Култура, тогава ще дойде възкресението, тогава ще пѣемъ и ще свиримъ безъ страхъ. Тогава всѣки ще седи подъ своята смокиня и ще яде по колкото пжти на день иска; по 10, по 20, или по 100 пжти. Така коремъ нѣма да го боли, стомахъ нѣма да го боли, глава нѣма да го боли, и той ще бжде най-честитиятъ, най-великиятъ човѣкъ въ свѣта. Слънцето на живота му никога нѣма да залѣзва. Тъй ще живѣемъ за въ бждеще. И слѣдъ 10,000 години когато ме срещнете, ще кажете: "Словото, което ни проповѣдвахте въ 20 вѣкъ прѣди 10,000 години се сбжда".

И тъй, поздравлявамъ ви сега съ 10-тѣ хиляди години!

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 13 Юни 1926 год. въ гр. София.

Въ малкото.

"Вѣрният въ малкото, и въ многото е вѣренъ: а неправедният въ малкото, и въ многото е неправеденъ".

"Вѣрният въ малкото". Азъ прѣвеждамъ тѣзи думи на съврѣменен езикъ съ думитѣ "будность на съзнанието". Днесъ всички хора въ свѣта се стрѣмятъ все къмъ нѣщо велико. Въ тѣхъ има грандиозни идеи, но малко сж онѣзи, които разбиратъ, въ какво седи великото. Великото седи въ малкото, което можешъ да носишъ навсѣкждѣ съ себе си: То нѣма никаква тяжесть, то никого не обрѣменява, не изисква никакви стражари да го пазятъ. Великото е разумно, то само ходи съ човѣка. Мислите ли вие, че единъ ангелъ, който е завършилъ своето развитие въ небеснитѣ свѣтове, би приелъ да стане говедаръ, да ходи подиръ говедата? - Това е немислимо несъвместимо е съ неговото развитие. А сега ние, съврѣменнитѣ хора мислимъ, че идеалътъ, къмъ който се стремимъ, е нѣщо мъртво. Не, не е така. Идеалътъ е нѣщо живо, затова ви питамъ: вие можете ли да ходите подиръ единъ волъ? - Не можете. Волътъ не може да бжде идеалъ за човѣка. Нѣкой казва: азъ имамъ единъ свещенъ идеалъ, но не мога да го реализирамъ. Щомъ не можешъ да го реализирашъ, този идеалъ е материаленъ. Другъ казва: азъ имамъ идеалъ. Какъвъ? - Да съградя една голѣма кжща отъ мраморъ. И това наричатъ идеалъ! Трети има идеалъ да заеме нѣкаква висока служба, да стане пръвъ министъръ въ България. Какъвъ идеалъ може да бжде този, да станешъ пръвъ министъръ? Азъ нахвърлямъ тия примѣри мимоходомъ. Идеалътъ за който ние говоримъ и къмъ който се стремимъ, е нѣщо свещено, нѣщо възвишено и велико. Запримѣръ, възвишено нѣщо е да се стремишъ да видишъ единъ ангелъ. Защо? Защото ангелътъ може да ни зарадва истински. Азъ взимамъ ангелътъ като символъ на чистота, интелигентность и мощность. Ангелътъ може да бжде идеалъ за нашата душа. Ако нѣкой иска

Лука 16:10

да има чистота, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да има Божествената Любовь въ себе си, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да бжде силенъ, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ, трѣбва да знае, въ какво седи тази сила. Човѣкъ да има такъвъ идеалъ, разбирамъ. Не е достатъчно само да каже нѣкой, че има идеалъ. Въ тази смисълъ, всички сжщества отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, иматъ нѣкакъвъ врѣменен идеалъ, който азъ наричамъ "стремежъ, порывъ". И рѣката има свой идеалъ. Какъвъ? - Да се влѣе въ морето. И дървото има свой идеалъ? Какъвъ? - Да излѣзе на слънцето. Но слѣдъ като израстне 40 - 50 м. височина, отказва се, иска да се върне назадъ къмъ земята и казва: "Това не е за менъ". И птицата, докато и израстнатъ крилата, има идеалъ, но като израстнатъ, хвръква 1 - 2 клм. на горѣ и послѣ казва: "Това не е за менъ". И човѣкътъ има свой идеалъ - стремежъ къмъ Бога. Въ първо врѣме той се моли на Бога, има стремежъ къмъ Него, но послѣ казва: що ми трѣбва да се моля на Бога? Що ми трѣбва да ходя на църква? Азъ трѣбва да си поиграя да се понаямъ и да се понапия, докато ми е врѣмето. И най-послѣ хорото, пиенето, яденето, спането, театритѣ, концертитѣ и разнитѣ забави му ставатъ идеалъ. Нѣкой отиде на концертъ, върне се оттамъ и казва: музика е това, великолепна ария слушахъ, велико нѣщо бѣше! Питамъ: има ли нѣкой отъ васъ който слѣдъ като е ходилъ на нѣкой Бетховеновъ концертъ да слуша негови сонати и симфонии, като излѣзе оттамъ да е станалъ светия? Нѣма. Кой отъ васъ, като е слушалъ нѣкоя моя бесѣда, е станалъ светия? - Нито единъ. Обаче, работата не седи въ външното. Ако вие се свържете съ онзи идеалъ, отъ който е произлѣзла симфонията на Бетховена, ще станете светия. И Бетховенъ, обаче, не е могълъ да прѣдаде дори $^{1}/_{1000}$ часть отъ това, което е чулъ. Неговата работа още не е довършена. И съ Моцартовитѣ произведения е сжщото нѣщо. Не е лесно да прѣведешъ една симфония, т. е. да я свалишъ на физическия свѣтъ. Нѣкой цигуларь свири една мелодия, опитва се да прѣ-

даде хармонията въ нея, но не успѣва, трудна е тази работа.

Та казвамъ: ние трѣбва да се стремимъ да създадемъ първоначалния импулсъ у човѣка. Азъ наричамъ музиката "свещена мелодия на душата". Тя прѣдставлява външното на тази мелодия. Разправяше ми единъ американецъ за своитѣ впечатления, когато слушалъ знаменитата Камила Русо да свири "Сънътъ на Живота". Той казваше: "Първиятъ моментъ като я слушахъ, азъ бѣхъ готовъ да пожертвувамъ всичко въ живота си". Това е поривъ! Но слѣдъ като излѣзълъ отъ залата, отложилъ да изпълни намѣрението си. По сжщия начинъ и ние все отлагаме, и нашиятъ идеалъ постепенно затихва. Като слушате нѣкоя моя проповѣдь, вие казвате: като излѣза сега отъ салона, ще направя това или онова заради Господа. Като излезете, обаче, казвате си: чакай да си помисля малко. Докато си помислите, всичко отива на вѣтъра. Казвате: нали съ мисъль се постига всичко? Да, но има една обикновена мисъль въ свѣта, има и една необикновена мисъль, да можешъ да схванешъ нѣщата моментално да кажешъ нѣщо и да го направишъ. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро, трѣбва да го направишъ моментално, извънъ врѣмето и пространството. Отлагашъ ли, нищо не излиза. Или започнешъ ли да ровишъ направеното добро, да видишъ, дали е хванало коренъ, или не е хванало, пакъ нищо не излиза. Доброто е мощна сила. Въ него е скритъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ духъ. Тури своя духъ въ тази свещена форма на доброто и не се плаши! Нѣкой мисли, че доброто е мъртво нѣщо. Не е така. Въ твоята свещена идея, чрѣзъ която си рѣшилъ да направишъ едно добро, влиза единъ святъ духъ, който ще освѣти това дѣло и ще покаже, че животътъ на онзи, който служи на Бога, всѣкога се реализира.

И тъй, говоря ви за "будность на съзнанието". Съзнанието на всинца ви трѣбва да бжде будно, понеже отъ него зависи вашето развитие, отъ него зависи здравето на тѣлото ви, на сърдцето, отъ него зависи и стабилностьта и устойчивостьта на човѣшкия умъ въ своитѣ прояви. Ето защо, съзнанието на човѣка никога не трѣбва да спи. Заспи ли, ще

дойдатъ всички нещастия и страдания. Значи, тѣ идватъ по простата причина, че съзнанието на човѣка не е будно. Допуснете слѣдния фактъ: вие сте честенъ човѣкъ, никога не сте извършили какво и да е прѣстжпление, но Провидението ви докарва въ такава крайна нужда, че като видите нѣкждѣ една каса, пълна съ скжпоцѣнности, съ злато, вие казвате: не мога ли да бръкна въ тази каса, да взема малко отъ това злато, за да облекча положението си? Достатъчно е само за моментъ да допуснешъ тази мисъль, и вашето съзнание заспива, настава прѣкъсване на съзнанието. Слѣдъ малко ти се опомнашъ, настава едно гризене на съвѣстьта. Значи, съзнанието отново се събужда.

Съврѣменнитѣ хора иматъ свой особенъ моралъ и се хвалятъ съ него. Азъ се чудя на тѣхния моралъ. Какъвъ моралъ има въ единъ паякъ, или въ една риба, или въ единъ вълкъ, или въ една овца, или пъкъ най-послѣ и въ всички съврѣменни хора? Я ми кажете, може ли да бжде моралент единъ човѣкъ, който яде месо? Може ли да бжде моралент онзи човѣкъ, който настжпва мравкитѣ? Може ли да бжде моралент онзи човѣкъ, който кжса главитѣ на мухитѣ? Нѣкой казва: ангелче е моето дѣтенце. Казвамъ: я вземи това дѣтенце, което наричашъ ангелче и го занеси въ гората подъ нѣкое дърво, на което има полочка на нѣкоя птичка съ малки птиченца и яйца и вижъ, дали това твое ангелче ще се спре съ свещенъ погледъ прѣдъ полочката, или ще вземе камъни да хвърля върху нея и да чупи яйцата. Ако твоето дѣте чупи яйцата на тази птичка, мислите ли че то е ангелче? - Не е ангелче. Азъ наричамъ ангелче само това дѣте, което като дойде до полочката, спре се тихо прѣдъ нея, поусмихне се, позарадва се и бавно се отдалечи, да не уплаши птичката. Днесъ хората казватъ, че иматъ свещенъ моралъ. Какъвъ моралъ е този, едва седнешъ между цвѣтята и започнешъ да ги кжсашъ едно слѣдъ друго. И дѣтето ти прави това нѣщо, и ти го правишъ. Защо кжсатъ тия цвѣтя? Не знешъ ли, че сж живи? Това е безморалие. Ти като искашъ да седнешъ на тревата, трѣбва да искашъ разрѣшение отъ нея да седнешъ, или не. Ще каже-

шъ: моля ти се, азъ се уморихъ много, мога ли да седна? Ако тя отговори, че можешъ, тогава ти ще седнешъ да си починешъ. Ти ще гледашъ на тази трева съ страхопочитание. Тя днесъ е малко, слабо сѫщество, което утрѣ ще израстне. Нейниятъ духъ още не е на земята. Послѣ, като отидете при нѣкой изворъ, вие веднага събувате обущата си и бързо цъмбуркнете краката си въ водата. Мислите ли, че това е моралъ? - Не е моралъ. Дойдете ли при нѣкой изворъ, вие ще си носите една чашка и ще го запитате: моля, мога ли да си взема една чашка вода отъ тебе? Ако ти позволи, ще си гребнешъ водица, ще си събуешъ обущата и настрана отъ извора ще си измиешъ краката. Тъй трѣбва да възпитаватъ малкитѣ дѣца. За това, че си потопилъ краката си направо въ извора, той нѣма да ти каже нищо, но то е прѣстѫпление. Не само туй, но тъй, както съврѣменитѣ хора живѣятъ днесъ, тѣ ще се сплуятъ, и отъ тѣхъ нѣма да остане нищо. Всички съврѣменни хора, попове, владици, професори, царе каквито и да сѫ, всички ще се сплуятъ. И слѣдъ всичко това искатъ новъ редъ на нѣщата. Какъвъ новъ редъ? - Да убиватъ хората, да изгарятъ кѫщитѣ имъ, или да отправятъ този-онзи на онзи свѣтъ, като казватъ, че този билъ националистъ, онзи билъ демократъ или комунистъ и т.н. И всички тия хора толкова обичатъ България, че и турили два милиарда лева дългъ на гърба ѝ, освѣнъ репарациитѣ. И слѣдъ като забатачили работитѣ си, казватъ: явилъ се нѣкакъвъ човѣкъ между насъ, който съ проповѣдитѣ си разваля народа ни. Не, моитѣ думи сѫ свещени, и всички вие можете да ги опитате. Ако българскиятъ народъ единъ день се намѣри въ затруднено положение, само моитѣ думи ще го спасятъ. Вие можете да прѣустроите живота си само върху моитѣ думи. Това е наука! Азъ не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря е нѣщо Божествено, нѣщо Велико. Питамъ ви: какво трѣбва да ви проповѣдвамъ сега. Че трѣбва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пъкъ, ако отъ сега нататъкъ ви проповѣдвамъ, че трѣбва да се обичате единъ другъ,

вашата работа е сжщо тъй свършена. Или пъкъ ще ви кажа, че трѣбва да се учите. Ако досега не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате едни други, тия нѣща вие сте учили на врѣмето, нѣма какво сега да ви проповѣдвамъ.

"Вѣрният въ малкото и въ многото е вѣренъ". Какво е малкото? - Това е Свѣщеният Идеалъ на човѣка, това е Истината. Тази Свѣщена Истина освѣщава нѣщата. Тази Велика Истина е създала сегашния човѣкъ. Ако човѣкъ живѣе, то е по причина на Истината. Тя е другъ изразъ на Любовьта, защото Любовьта въ физическия свѣтъ е физическата страна на Божествения Животъ. Значи, Любовьта на земята не е нищо друго, освѣнъ Физическия Животъ на Видимия Божественъ Свѣтъ. И ако вие влѣзете въ Божествения Свѣтъ по пжтя на Любовьта, тамъ ще се разхождате тъй, както сега се разхождате по земята. Истината пъкъ е Свѣтлината на Божествения Свѣтъ. Любовьта е основата, върху която всичко се гради. Безъ Любовь нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното у човѣка, това е неговата душа. Човѣшката душа, това е Божествената Любовь. Нѣкой казва: азъ имамъ любовъ. - Имашъ, разбира се. Твоята душа е сглобила всички клѣтки на организма ти. Тя ги отхранва, и тѣ растатъ и се развиватъ въ своитѣ способности и сили поради нея. Нѣкои казватъ, че човѣшката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тъй седи въпросътъ, споредъ Новата Физиология.

Прѣдставете си сега, че поставите окото си върху единъ камъкъ безъ никаква чувствителность. Знаете ли какво щѣше да бжде вашето понятие за свѣта? - Съвсѣмъ особено. Или пъкъ допуснете, че туряте ухото си върху този нечувствителенъ камъкъ и оттамъ слушате. Какво понятие щѣхте да имате за свѣта? - Пакъ особено понятие. Ама какво щѣше да бжде понятието ви за свѣта, ако върху този камъкъ бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човѣка, въ душата му има още много непробудени чувства. Въ сравнение съ бждещето развитие на човѣшката

душа, днесъ ние сме въ положение на човѣкъ който е поставилъ окото си върху единъ безчувственъ камъкъ и оттамъ разглежда свѣта. Слѣдователно окото на човѣка не трѣбва да бжде поставено върху такъвъ камъкъ. Въ Писанието подъ думата "камъкъ" се разбира Възвишения, Устойчивъ Животъ, поради което се казва, че Богъ е канара. Значи, само разумното у човѣка е канара, само то може да бжде поставено на камъкъ. То постоянно се движи въ човѣка. Ето защо, когато нѣщата загубятъ своята устойчивость, започватъ да се разкапватъ. Ако направимъ опитъ съ една жѣлѣзна пръчка, да намалимъ бързината на движението на нейнитѣ частици, тази жѣлѣзна пръчка ще започне сама по себе си да се руши, като пѣсъкъ. Та докато човѣкъ има Идеалъ, докато има единъ Възвишенъ Стремежъ, той може да постигне всичко. Каже ли, че всичко е на земята, че никакъвъ Идеалъ нѣма и не трѣбва да се търси, този човѣкъ е мъртавъ. Питамъ: кучетата страхъ ли ги е тогава отъ мъртвитѣ лъвове? Хора, които разсжждаватъ по този начинъ, сж съвършенно умрѣли. Какъвъ Идеалъ може да сжществува при такова материалистическо схващане на нѣщата? Нѣкой казва: всичко въ свѣта е материя. Подъ "материя" ние разбираме резултатитѣ на човѣшкия духъ. Материята е плодъ на духа. Тя прѣдставлява видимото, осѣзаемото, което духътъ е изработилъ прѣзъ безбройнитѣ вѣкове на миналото. И когато се казва, че духътъ е въ борба съ материята, това подразбира стремежа на духа да тури всички сили въ равновесие.

Сега всички хора се борятъ, безъ да знаятъ, кое е право въ даденъ случай. Ето защо днесъ даже и въ най-възвишения човѣкъ, по нѣкога се зараждатъ извѣстни инстинкти, присжщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята отъ нейното спяще състояние. Човѣкъ, за да се очисти съвършено, трѣбва много дълбоко да разбира своето естество. За обяснение на мисъльта си, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ английски лордъ, подъ псевдонимъ Смидсонъ, като отишълъ въ Индия, взелъ съ себе си едно малко тигърче и го опитомилъ. При всички разходки,

които прѣдприемалъ, навсѣкѫдѣ водилъ и този тигъръ. Той привикналъ да слѣдва господаря си тъй, както кученцата вървятъ днесъ слѣдъ хората. Единъ день този англичанинъ взима една класическа книга за четене и отива, придруженъ отъ своя слуга и тигъра си, въ една гориста местность изъ Индия, сѣда на едно мѣсто да чете и се прѣнася въ размишление. Въ това размишление той изгубва будностьта на съзнанието си. Тигърътъ, който билъ близо да него, започва да ближе рѫката му. Отъ това близане на рѫката явява се една капка кръвь, която англичанинътъ не забѣлѣзълъ. Веднага у тигъра се явява кръвожадния инстинктъ, и той се готвилъ да се хвърли върху господаря си. Обаче слугата, който видѣлъ всичко това, сграбчва пушката си и сполучливо замѣрва тигъра, съ което го поваля на земята. Така той успѣлъ да спаси господаря си. И вие нѣкой пѫть мислите, че сте господари на вашето естество, което е опитомено само, т. е. врѣменно дресирано, като този тигъръ. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръвь да близнете за да се проявятъ у васъ всички ония спящи сили на вашето естество. Нѣкой пѫть вие казвате: да изпратимъ нашитѣ дѣца на кинематографъ, на прѣдставление или на нѣкой концертъ, да се позабавляватъ малко. Имайте прѣдъ видъ, че ако вашето дѣте близне само една капчица кръвь въ това прѣдставление, или въ този кинематографъ, или въ онзи локалъ, то е изгубено. Не, ние не трѣбва само да създаваме удоволствия на нашитѣ дѣца, но за младежьта трѣбва да се замислимъ сериозно, да имъ се дадатъ разумни забавления. Въ всичко това, което се прѣдставя, нека има реалность, а не лъжи и измислици. Заелъ се нѣкой авторъ да пише нереални нѣща, да описва, че героинята припаднала отъ любовь. Тя не припада отъ любовь. Любовьта не е причина за припадането. Всѣки герой, който припада отъ любовь, е лъжливъ герой; и всѣка героиня, която припада отъ любовь, е лъжлива героиня. Кой припада въ свѣта? - Който се уплашва. Ако нѣкой е герой само за това че припада, защо да не е герой онзи, който, като види опасността, офейква? И той може да бѫде герой.

Казвате: буденъ е този човѣкъ може да бѣга. Не, това не е будность на съзнанието. Това сѫ криви схващания, върху които сме построили нашия животъ, вследствие на което носимъ тежки изпитания. И сега ние се молимъ на Бога, казваме: Господи, не чувашъ ли ни? Не виждашъ ли нашитѣ страдания? Господь казва: "Не късайте цвѣтята, не убивайте животнитѣ, не запушвайте изворитѣ, не взимайте хлѣба на вдовицитѣ, не онеправдавайте сирачетата!" Отъ хиляди години самъ се вършатъ тия и редъ други прѣстѫпления, а като дойдатъ страданията, казватъ: Господи, не чувашъ ли ни? Защо Господь не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате Неговия Великъ Законъ.

И тъй, на всинца ви е потребно Будно Съзнание. То е Великата Наука въ Живота. То е най-приятното, най-красивото нѣщо, което може да се желае. Онзи, който иска да успѣе въ живота си и да го съгради правилно, при сегашнитѣ мѫчнотии, трѣбва да има Будно Съзнание. Тия мѫчнотии, тия страдания и затруднения, които усѣщате сега, тѣ сѫ начатъкъ на прѣсѣване. Чакайте, това е нищо още. Знаете ли, какви тънки рѣшета, какви ситни сита ще дойдатъ, съ които ще ви прѣсѣятъ? Трѣбва да станете "хасъ" брашно, отъ "двѣ нули". Това нѣма да бѫде само съ васъ, но всички народи ще бѫдатъ тъй прѣсѣти да станатъ на брашно отъ качество "двѣ нули". Не считайте, че ви говоря само да се намирамъ на работа или да ви плаша. Не, азъ ви говоря Великата, най-приятната Истина, да се научите да не разрушавате нѣщата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цъфнало и завързало, ще видите, че нѣма да мине много врѣме и никакъвъ плодъ нѣма да остане на него. Но ако го полѣете и нагледате, втори пѫть като минете покрай него, то ще ви каже: "Вземете си отъ моя плодъ, колкото искате! Съ това ще ми направите услуга". Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откѫснете отъ неговия плодъ, само ще наведе клонитѣ си къмъ васъ и ще ви прѣдложи. Ако сте отъ добритѣ хора, като срещнете нѣкоя крава и сте жадни ще я попитате: мога ли да си издоя

малко отъ твоето млѣко? Тя ще ви прѣдложи да си издоите и послѣ ще си продължи пжтя. Сега какво става, когато искатъ да издоятъ една крава? - Вързватъ я, теглятъ я, тя се дърпа, рита, не се подава. Да оставимъ този въпросъ настрана, но питамъ: вие какъ постжпвате единъ спрѣмо другъ? Тъй както сте постжпвали досега, не е имало кой да ви сжди. За да можете да извадите поука отъ вашата минала опитность, както и отъ всички ваши постжпки, вие трѣбва да имате будно съзнание. То ще бжде вашиятъ най-добъръ сждия. Нѣкога вие казвате: великъ е нашиятъ идеалъ, но не можемъ да го приложимъ. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажатъ за васъ: "Ти си опрѣдѣленъ да влѣзешъ въ Царството Божие, но не можешъ сега". Всѣки човѣкъ, който казва, че не може да възприеме Истината, или не може да изпълни Волята Божията, той самъ става причина да се тури прѣграда между него и Царството Божие. Тогава ангелитѣ вече не могатъ да го въведатъ въ това Царство. Не само това, но по нѣкой пжть вие туряте прѣграда между васъ и Бога. Тогава Богъ, Който е толкова силенъ, не може да ви помогне. Казва се въ Писанието: "Грѣховетѣ, които туряте като прѣграда между васъ и Бога сж толкова много, че не мога да направя доброто което ви е нужно". Казвате: нѣма какво да се моля на Бога! Хубаво приятелю, ако ти отблъсквашъ майка си и баща си, които сж ти дали всичкитѣ условия, тогава вижъ, опитай се, колко можешъ да вдигнешъ съ едната си ржка. Не се самозаблуждавай! Ти не можешъ да вдигнешъ повече отъ 100 клгр. съ ржката си. Слѣдователно, силата на човѣка седи въ любовьта му къмъ великата Истина. И когато нѣкога казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на гърба си, азъ подразбирамъ именно този великъ законъ на живота. Защото цѣлата природа, цѣлата вселенна въ своитѣ проявления е разумна. И когато ние се стремимъ къмъ Истината, цѣлата вселенна може да се събере въ единъ лѣшникъ. Тя нѣма да тежи повече отъ единъ лѣшникъ. И всички тия 100 милиона слънца тежатъ, колкото единъ лѣшникъ. Знаете ли какъ се движатъ тѣзи

слънца? - Тѣ нѣматъ никаква тяжесть. Тяжестьта е нѣщо разумно. Когато единъ прѣдметъ или едно тѣло се стреми надолу, тогава то има тѣжесть. Азъ мога да направя тяжестьта на една перушинка на 10 клгр., като я свържа за една пружина. Та когато говоримъ за тѣжестьта на прѣдметитѣ, ние подразбираме силитѣ, които дѣйствуватъ върху тѣхъ. Съ този въпросъ се занимаватъ физицитѣ. Ако се интересувате отъ него, трѣбва да изучавате физиката.

Та съзнанието ви трѣбва да бжде будно! Задавали ли сте си въпроса какво означава центъра на окржжностьта, съ който ви занимаватъ въ училищата? - Той прѣдставлява сѣмката, която трѣбва да израсте да се подвижи въ известна посока. Учительтъ пита ученика: какво ще се образува, ако дадена точка се движи въ извѣстна посока? Ще се образува права линия. Що е правата линия? - Опрѣделената посока, къмъ която извѣстна сила въ даденъ случай може да проектира своя планъ. Значи, нѣщата се планиратъ въ живота. Ние опрѣдѣляме нашата посока съ първото измѣрение. Правата линия означава първата посока, къмъ която ние се движимъ. Но понеже всичко въ свѣта се движи, тази права линия има и друго движение - на широчина. Широчината съставлява основата на нашата идея. И наистина за да може една идея да се стабилизира, трѣбва да има основа. Основата съставлява плоскостьта. Понеже тази идея е жива, тя трѣбва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние хората, които живѣемъ въ третото измѣрение, образуваме куба. Та когато изучавашъ линиитѣ трѣбва да изучавашъ посоката на твоитѣ идеи. Когато изучавашъ плоскостьта, трѣбва да изучавашъ основата на твоя животъ, а когато изучавашъ куба, трѣбва да изучавашъ условията за твоето растене. Обаче, колцина отъ васъ се занимаватъ съ живитѣ линии? Но всѣки може да направи тѣзи опити. Да допуснемъ, че вие носите въ джоба си една сума отъ 10,000 лева и заспите нѣкждѣ по пжтя. Подуши ви нѣкой апашъ, обере ви и избѣга. Вие ставате хващате се за главата, казвате: отидоха ми паритѣ! Ако сте нѣкой войникъ, вие сте буденъ, хващате пушката си,

стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апашъ. Ще извадите своето оржжие, което е вашата силна мисъль, вашиятъ центъръ и ще се концентрирате силно. Тази мисъль ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе, и той ще се върне при васъ, ще донесе паритѣ ви назадъ. Нѣма защо да го убивате. Така нѣма да има нужда и отъ дедективи. Колцина отъ васъ сте правили този опитъ? Нѣкой отъ васъ изгуби пръстена си. Нека проектира мисъльта си къмъ крадеца и да го намѣри. Нѣкой отъ васъ изгуби вола си. Отива веднага при нѣкоя врачка и и казва: изгубихъ вола си кажи ми дѣ да го търся. Тя изважда бѣлъ бобъ, нѣкога и черенъ, и го хвърля, гадае по него. По този бобъ тя познава, че еди-кждѣ си въ нѣкоя курия въ Сухиндолъ, при еди-коя си чешма се намира волътъ. Вие отивате на това мѣсто и намирате вола си. Питамъ: какъ познава тази врачка, дѣ е отишълъ вола? Казвате: нѣкакво съвпадение има тукъ. Добрѣ, единъ пжть съвпадение, втори пжть съвпадение, трети пжть съвпадение, 99 пжти съвпадение. Какво ще кажете на това отгорѣ? Може ли да се явятъ толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законитѣ. Тя взима боба, своя центъръ, и веднага се съединява съ него. По този начинъ отправя мисъльта си къмъ вола и го пита: "Дѣ си"? - Еди-на кое си мѣсто въ Сухиндолъ. Тъй се съединява тя съ вола чрѣзъ радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могатъ да говорятъ съ загубенитѣ вещи, както и съ загубенитѣ лица. Тя не говори съ обикновеното съзнание на човѣка. Ако река да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се забъркате.

Трѣбва да знаете, обаче, че у човѣка има три съзнания, едното е обикновеното, врѣменното съзнание, у което стават чести прѣкжсвания. Второто е духовното съзнание и третото е Божественото, непрѣживѣното съзнание. Когато говоря за будното съзнание, азъ подразбирамъ Божественото. И когато се свързваме съ това съзнание ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни прѣвъзпита. Нѣкой човѣкъ казва: голѣмъ грѣшникъ съмъ! Казвамъ: хвърли си бобъ, да знаешъ какъ да се справишъ съ грѣховетѣ си, какъ да ги

изкупишъ. Иди при нѣкоя врачка, тя ще ти покаже начинъ, какъ да се справишъ съ грѣховетѣ си. Българскитѣ врачки знаятъ това. Иди при нѣкоя българска врачка и я питай, какъ да се справишъ съ грѣховетѣ си, тя ще ти каже: "Еди кѫдѣ си, въ село Драганово, има една бѣдна вдовица съ дѣтенце, което е голо и босо, безъ обуща и дрешки. Направи му едни нови дрешки." Страданията иматъ различни прѣдназначения. Когато страдашъ, стани, иди да помогнешъ на нѣкоя страдална душа. Врачката ще ти покаже, дѣ е тази душа. Ако жената на нѣкой мѫжъ е болна, той веднага ще тича да търси лѣкарь. Не, викайте баба Иманка, тя ще ви каже, какво ви липсва. Господь ви казва: "Вашитѣ грѣхове ви отдалечиха отъ мене. Вие се подпушихте и не пропущате да мине прѣзъ васъ Божията Любовь, Божията Мѫдрость и Божията Истина". Какви хора можемъ да бѫдемъ тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цвѣтята, на дърветата и на хората. Казва се за нѣкого: този проповѣдникъ е голѣмъ вагабонтъ, защо го слушате? Добрѣ, съгласенъ съмъ. Какво ни остава сега? - Да се обърнемъ къмъ Бога и да напуснемъ вагабонството. И когато Христосъ дава образеца за блудния синъ, той подразбира онова положение, когато човѣкъ се намиралъ при ангелитѣ и слѣдъ като напусналъ това висше положение, отишълъ между хората, дѣто ялъ и пилъ. Най-послѣ той отишълъ и между свинетѣ. Подъ "Свинетѣ" се подразбиратъ материалиститѣ хора, които не ти даватъ и хлѣбъ да ядешъ. Тѣ те изпѫждатъ навънъ и казватъ: "Нѣмаме хлѣбъ за тебе". Блудниятъ синъ тогава казва: "Не може да се живѣе между материалисти хора. Тукъ и свинете иматъ рошкови да ядатъ, а за менъ и това нѣма. Чакай да се върна при баща си". Слѣдъ всичко това ние хората казваме: трѣбва да бѫдемъ материалисти! Не, материализмътъ нѣма да даде нищо въ свѣта. Когато една култура изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осѫдена на смърть. Когато една религия изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осѫдена на смърть. Когато едно учение изгуби своя идеализъмъ и стане материа-

листическо, то е осждено на смърть.

Сега хората казватъ: да използуваме науката. Че какво има да се използува въ тази материалистическа наука? Днесъ изнамѣриха аеропланитѣ, но защо ги изнамѣриха? - Да убиватъ съ тѣхъ хората. Защо направиха параходитѣ? - Страшни сж днешнитѣ параходи въ своето използуване. Казвате: всички тѣзи изобретения сж въ полза на бждещата наука. Да, въ полза на бждещата война. Седишъ въ София спокойно, мине отгорѣ ти единъ аеропланъ, хвърли една бобма и въ 24 часа вече те нѣма, изпратили те на онзи свѣтъ. Това става не само въ София, но и въ всички други по-голѣми градове: Лондонъ Парижъ и другадѣ. Всичко това ще изчезне, но въпреки това ние казваме: когато съврѣменната свещена наука направи своитѣ открития, тя ще ни спаси. Не, тази наука не е свещена. Нека параходитѣ, които е изнамѣрила, служатъ само за прѣнасяне на пжтници, а не и за прѣнасяне на онния чудовищни гранати! Нека аеропланитѣ, които е изнамерила, служатъ за прѣносъ на хората, а не и за хвърляне отъ тѣхъ бомби! Нека всички изобретения на науката бждатъ използувани и отъ държавата, но правилно! Нека умоветѣ на ученитѣ хора работятъ, но да не продаватъ своитѣ изобретения за пари! Сега държавата иска да използува даже и свещенитѣ идеи, които Богъ е пратилъ на земята.

Когато Моисей бѣше въ пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: "Изуй обущата си, защото мѣстото, на което седишъ, е свято". Казвамъ: така и вие сега седите прѣдъ лицето на Бога. И нѣкои отъ васъ, които се молили дълго врѣме на Бога, въ резултатъ получавътъ нѣкакво виде-ние, обаче тѣ иматъ обичай тогава да си скриватъ главата. Защо? - Страхъ ги е, не искатъ да видятъ нищо. Така и вие си завивате главата съ юрганъ. Какъ? - Дойде нѣкоя свещена идея, ти завиешъ главата си съ пари, или съ нѣкой министерски постъ, или съ нѣкой владишки постъ, или съ нѣкой професорски постъ, или съ нѣкой посланически постъ. И слѣдъ всичко това вие се питате: защо не успѣваме въ живота си?

"Вѣрниятъ въ малкото и въ многото е вѣренъ".

Нашето съзнание трѣбва да бѫде будно! Вие казвате, че обичате нѣкого. Питамъ ви: обичате ли Бога? Ще кажете: обичаме Го, стремимъ се. Не, когато говоря за Бога, азъ трѣбва да бѫда готовъ да пожертвувамъ всичко, да бѫда свободенъ отъ всичко въ свѣта. Обичамъ ли Бога, ще обичамъ всички хора и съ всички хора ще мога да се справя. Не обичамъ ли Бога, и хората не мога да обичамъ, а даже и съ себе си не ще мога да се справя. Човѣкъ, който не обича Бога, той е най-голѣмиятъ егоистъ и съ никого не може да живѣе. Нѣкоя жена се оплаква, казва: мѫжътъ ми не ме обича. Какъ ще те обича? Той не обича Бога, Който му далъ живота, че тебе ли ще обича? Нѣкой мѫжъ се оплаква, че жена му не го обичала, че била голѣма егоистка. Че какъ ще го обича? Тя Бога не обича, че мѫжътъ си ли ще обича? Дойде синътъ, оплаква се, че баща му не го обичалъ. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка и не я обича. И тѣ не сѫ по-добри отъ тѣхъ. Днесъ и синоветѣ и дъщеритѣ не обичатъ родителитѣ си, защото и Бога не обичатъ. Ако мѫжътъ не обича жена си, тя трѣбва да се моли той да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мѫжа си, той трѣбва да се моли тя да обикне Бога. Обикне ли Бога ще обикне и него. Ако дъщеритѣ ви, синоветѣ ви или приятелитѣ ви не ви обичатъ, трѣбва да се молите да обикнатъ Бога. Обикнатъ ли тѣ Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели въ свѣта, съ които ще можете да споделяте всичко въ живота си. Ще кажете: Дѣ ли е този Господь? - Богъ е въ първата радостна идея, която ви посѣщава сутринь, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Богъ въ формата на вашата майка. Той е скритъ въ тази форма. Вие можете да мислите, че това е нѣкой вашъ добъръ приятель. Не, Богъ е въ формата на този вашъ приятель. Тъй, че щомъ се събудите съ една добра идея, знайте, че Богъ е въ нея. Съ това Той ни повдига. Богъ е скритъ въ всѣка идея, която може да ни даде потикъ, въ каква и да е посока. Но когато изневеряваме на Бога, Той остава всички тия нѣща, безъ да поженимъ плодоветѣ имъ.

Слѣдователно, ние ще свиримъ на хората, тѣ ще ядатъ и пиятъ, безъ да ни дадатъ нѣщо. Ние ще нарисуваме на хората нѣкоя хубава картина, но тѣ нѣма да бѫдатъ доволни отъ нея и ще кажатъ: защо не нарисувате нѣкоя хубава гола жена? Ние искаме да ни нарисувате нѣщо модерно, а не такива ангели. И на модистката ще кажатъ сѫщото: скрой нѣщо хубаво, модерно нѣщо искаме. Всички искатъ все хубави нѣща. И народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трѣбва да се заематъ да изучаватъ Божиитѣ закони. Ако всички депутати отъ народното събрание кажатъ: най-първо ние ще служимъ на Бога, ще пожертвуваме всичко заради Него, а послѣ за българския народъ, знаете ли, какво Велико Народно Събрание щѣхме да имаме? Знаете ли, колко Великъ щѣше да бѫде Българскиятъ Народъ? Азъ говоря за България, за васъ, не говоря за себе си, понеже не мисля да живѣя въ България. Азъ не мисля да живѣя даже и на земята. Единъ день ще се върна въ своето отечество и отъ друго мѣсто ще ви гледамъ. И тогава нѣма да правя добро, както сега, да ви проповѣдвамъ. Ще видя, че нѣкой плаче. Ще го утеша, безъ да ме види. Ще бѫда невидимъ. Ако вѣрвате въ моитѣ думи, добрѣ ще бѫде за васъ, тъй ще стане. Пъкъ ако не вѣрвате, сухи дървета ще станете - нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Туй богатство което, ви давамъ, това сѫ закони, които трѣбва да приложите. Богъ е говорилъ прѣзъ всичкитѣ вѣкове: трѣбва да дадете абсолютна свобода на вашия умъ! Обикнете ли Бога, главниятъ въпросъ въ свѣта е разрѣшенъ. Вие ще влѣзете вече въ областьта на безсмъртието.

И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание!

Туй подразбира "вѣрниятъ въ малкото". Човѣкъ трѣбва да проучава себе си. Всички окултни науки днесъ разполагатъ съ закони, съ методи, които помагатъ на човѣчеството. Тѣ съ скрити. Официалната наука нѣма да донесе нищо на човѣчеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете, запримѣръ, астрологията, тя не се приема отъ съврѣменнитѣ учени хора, но ще допринесе

много повече на човѣчеството, отколкото всички онѣзи правила на съврѣмената наука. Тѣ нищо не го ползуватъ. Ако единъ човѣкъ разглежда живота хиромантически, той ще се ползува много повече, отколкото всички онѣзи дисекции, които би направилъ върху труповетѣ на хората. Днесъ поставятъ нѣкой трупъ прѣдъ онѣзи млади госпожици и кавалери, излиза единъ отъ тѣхъ съ ножчето си, туря цигара въ устата и започва да разрѣзва трупа. Другитѣ наоколо му се смѣятъ, приказватъ, за нищо не искатъ да знаятъ и тъй изучаватъ човѣшкия организъмъ. Хубаво е и това, но казвамъ: ако човѣкъ би изучилъ астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небеснитѣ тѣла, влиянието имъ върху даденъ човѣкъ, вжтрѣшната връзка, която сжществува между всички хора, той ще придобие единъ вжтрѣшенъ опитъ, ще види, че тази наука има живо приложение въ живота. Това сж методи, които трѣбва да се изучаватъ.

Дойде нѣкой при мене, казва ми: кажи ми, какво ще бжде моето бждеще. Въ дадения случай бждащето на човѣка е опрѣдѣлено, то е написано на ржката, на главата, на лицето. Ако линията на живота у нѣкой човѣкъ е скъсана на 2 - 3 мѣста, това показва, че той е осъденъ да умре - нищо повече. Нищо не е въ състояние да го спаси. Ако линията на щастието у нѣкой човѣкъ е скъсана, или я нѣма никаква, съдбата на този човѣкъ казва: слушай, ти не вѣрвай на щастие на късметъ. Нито баща ти, нито майка ти сж оставили нѣщо въ наследство, затова опрѣтни се да работишъ да си копаешъ самъ нивата и лозето. Погледна главата нѣкому, виждамъ я широка, кжса, казвамъ му: слушай, приятелю, отъ прадѣдо си имашъ наслѣдена една лоша черта - отмъстителность. При тази черта съ никого не можешъ да живѣешъ. Трѣбва да впрегнешъ тази енергия на работа. Какво да правя? - Ще впрегнешъ този дяволъ на работа и нищо нѣма да му казвашъ. Всѣки день ще копаешъ лозето, ще го поработвашъ. Какъ възпитаватъ педагозитѣ днесъ този синъ майчинъ? Има дѣца съ такива широки глави и родителитѣ имъ казватъ: никой да не го закача, да не го безпокоятъ. Облекатъ го, нагиздатъ

го, ангелче е това дѣте за тѣхъ. Виждашъ го порасналъ, взелъ чашка въ ржка, сбилъ се съ нѣкого, пукнали му главата. Юнакъ е този човѣкъ! Това не е юначество. Юначеството е качество на разумния човѣкъ. За такъвъ човѣкъ казватъ: "Вѣтъръ го вѣе на бѣль конъ". Азъ казвамъ: "Вѣтъръ го вѣе на черенъ конъ". Тѣзи науки, които днесъ не сж признати, за въ бжаще тѣ ще решаватъ въпроситѣ. Ще дойде нѣкой френологъ, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже: Слушай, твоето ангелче е съвестно, но обича да полъгва малко, да похапва повечко и т. н. Този ученъ човѣкъ ще ти покаже начини, методи, чрѣзъ които ще работишъ върху своето дѣте. Този френологъ може да отиде още по-далечъ. Когато дойдатъ при него двама млади, които искатъ да се оженятъ, той ще повика една комисия отъ единъ астрологъ, отъ единъ хиромантикъ и тримата заедно ще се произнесатъ, дали да се оженятъ, или не сж единъ за другъ. Тѣ ще имъ кажатъ: "Ако се ожените, ще закжсате. Богъ не е опрѣдѣлилъ да се съедините". Защо? Защото главитѣ на двамата сж съвсѣмъ особено устроени, нѣма да се схождатъ. Отъ тѣзи двѣ глави нѣма да се роди нищо. Или ако се роди, то ще бжде нѣщо хилаво. "Ама ние се обичаме". - Тази любовь е отъ картошки, тя ще трае день и половина. Тази любовь трае до гроба. Не, тя трѣбва да бжде и слѣдъ гроба. Нѣкой казва: азъ ще ти бжда приятель до гроба. Не, това не е моралъ. Можешъ ли да ми бждешъ приятель и слѣдъ гроба? Истинската любовь трѣбва да бжде непрѣривна. Ние казваме: като се обичатъ тия млади, нека се оженятъ! Писанието казва: Човѣкъ да не разлжчва това, което Богъ е съчеталъ и да не съчетава това, което Богъ не е опрѣдѣлилъ? Още когато се раждатъ хората, Богъ ги е съчеталъ. Богъ е съчеталъ душитѣ още отъ далечното минало. На небето е написано всичко. И всѣка душа, като погледне на небето, ако знае да чете по звѣздитѣ, ще може да прочете, какво е написано тамъ. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звѣздитѣ, ще може да чете своята сждба; а който не знае, звѣздитѣ ще прѣдставляватъ за него малки свѣтулки. Ще погледне на тѣзи звѣзди и ще каже: дале-

чъ сж тия звѣзди, много сж далечъ!

"Вѣрният въ малкото, и въ многото е вѣренъ".

Азъ казвамъ: вѣренъ въ Будното Съзнание, вѣренъ въ Истината, вѣренъ въ Живота, вѣренъ въ Любовьта. И когато дойдешъ въ най-лошото състояние на духа, ще кажешъ: туй състояние е врѣменно. Богъ живѣе въ мене. Защо да не Го освѣтя. Дойде нѣкой при мене и започва да ми доказва нѣщо на дълго и на широко. Нѣма защо да се простира толкова на дълго. Азъ съмъ човѣкъ, който разбирамъ отъ 2 - 3 думи. Ще ми кажешъ ясно и опрѣдѣлено: ти можешъ ли да направишъ нѣщо заради мене? Ще ти отговоря: всичко мога да направя заради тебе. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ 100,000 лева на заемъ? Ще ти отговоря: мога да ти дамъ само една стотинка. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ една хубава дреха? - Ще ти дамъ само едно малко парченце отъ дрехата на единъ светия. "Ами единъ хубавъ обѣдъ можешъ ли да ми дадешъ"? - Ще ти дамъ само едно житно зърно. "Ами една чашка вода можешъ ли да ми дадешъ"? - Ще ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ. Ако ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ, ти никога нѣма да ожаднѣешъ, но ако ти дамъ 100 чаши вода, нищо нѣма да излѣзе. "Ама знаешъ ли кой съмъ азъ?" - Ти си единъ сапуненъ мехуръ, отъ който нищо не остава. "Какъ мехуръ ли съмъ?" - Че утрѣ ще те носятъ на ржцѣ и попове ще тѣ опѣватъ. Ако, обаче, ти вземешъ тази малка капчица, вѣрното е, че ти човѣкъ ще станешъ. Пъкъ ако ти дамъ едно малко парченце отъ дрехата на светията, ти ще бждешъ облеченъ съ най-хубавата дреха. Това е изкуство само за ония, които полагатъ Любовьта като основа въ живота. Туй изкуство е само за онѣзи, които иматъ свѣщенъ стремежъ къмъ Истината.

Ние не искаме да се измѣни сегашния ви животъ, защото той е много приятенъ за васъ. Питамъ ви: мислите ли, че ако отида въ лозето си да копая, ще трѣбва да облѣка най-хубавитѣ си дрехи? Не, ще облѣка старитѣ, най-лошитѣ си дрехи. Тъй, както сте облѣчени днесъ, вие казвате: ние не сме красиви. Вѣрно е, но у човѣка има една вжтрѣшна красота.

Азъ като ви погледна външно, намирамъ ви, въ сравнение съ други сжщества, много красиви. Мога ли да ви сравня съ красотата на мечката? По отношение нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозният отъ васъ е по-красивъ отъ една мечка, или отъ единъ вълкъ, или отъ единъ гжлжбъ. Въ очитѣ на гжлжба запримѣръ, има нѣщо красиво, но не и въ лицето му. Въ движенията му сжщо тъй има нѣщо красиво. Затова казватъ, че гжлжбътъ е красивъ. Въ лицето му, обаче, нѣма нищо красиво. Въ погледа на овцата нѣма нищо красиво. Та въ сравнение съ животнитѣ, човѣшкото лице е красиво, но въ сравнение съ лицето на ангелитѣ вие заемате мѣстото на животнитѣ. Вие мислите, че сте красиви, но трѣбва да знаете, че най-красивиятъ отъ васъ не може да се сравни съ най-грозния отъ ангелитѣ. Важно за васъ е вжтрѣшната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: всичко туй вѣрно ли е? - Вѣрно е, ние сме го опитали. Вие казвате: какъ може да се живѣе така? Хлѣбъ трѣбва за дѣцата! Какво ми говори този човѣкъ за Бога? Богъ слѣзалъ ли е до сега нѣкой пжть да ни помогне? Ето, дѣцата ми плачатъ за хлѣбъ! - Когато дѣцата ти плачатъ, това е Богъ, който пѣе у тѣхъ. Ти не знаешъ какъ да тълкуващъ тия думи. Когато дѣцата ти казватъ "хлѣбъ, хлѣбъ" - Богъ чрѣзъ тѣхъ ти казва: "Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ у дѣцата ти, не бой се"! Дойде нѣкой при менъ, казва: пари ми дай! Казвамъ: знанието, което има човѣкъ, това е неговото богатство. Другъ казва: човѣкъ трѣбва да бжде силенъ! Казвамъ: онзи човѣкъ, който обича Истината, е силенъ. Онзи човѣкъ, който не грѣши, е силенъ. Направишъ ли най-малкото прѣстжпление, ти нѣмашъ сила вече. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде силенъ и мораленъ, той трѣбва да бжде безгрѣшенъ.

"Вѣрниятъ въ малкото". Будность въ съзнанието!

Тази задача става много трудна за васъ, тя е задача съ много хиксове. Вие ще кажете: тя е неразрѣшима. - Разрѣшима е. Поставете Любовьта въ ума си като живъ ангелъ; поставете Мждростьта въ ума си като живъ ангелъ; поста-

вете Истината въ ума си като живъ ангелъ и мислете, че вие сте свързани съ Бога, Който е Безграниченъ. Ние не можемъ да сравнимъ съ нищо Неговата Интелигентность. Когато говоримъ за Божията Любовь, ние не можемъ да я сравнимъ съ нищо, тя е образъ на всичко въ живота. Когато ангелитѣ говорятъ за Бога, тѣ се изпълватъ съ най-голѣмото уважение и почитание. Когато синъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва съ свещенъ трепетъ и тъй се прибилижава къмъ Него. Туй трѣбва да ви насърчава. Сжщото е и когато ангелитѣ мислятъ заради васъ. Когато човѣкъ потъне въ ада, той ще чуе тамъ тихия, свещенъ гласъ на Бога, който му казва: "Ако вѣрвашъ въ мене, азъ мога да те избавя отъ ада". Казва се на едно мѣсто въ Писанието: "Невъзможното за хората е възможно за Бога". Намѣрите ли се въ трудно положение, каквото и да е то обърнете се къмъ Бога съ всичката си душа и духъ. Не мислете, че може да Го подкупите съ запалването на 2 - 3 свѣщи, или съ написването на една книга. Не, ще измѣните мисъльта си и ще кажете: всичко ще пожертвувамъ заради Бога. И ще видите тогава, какъ Богъ ще ви се открие. Сиромахъ сте, кажете: Господи, всичко ще пожертвувамъ заради Тебе. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли отъ васъ. Сгрѣшите ли, сиромашията ще дойде въ двоенъ размѣръ. Боленъ сте, кажете сжщото и болестьта ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го въ ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвамъ: всичко въ свѣта зависи отъ вжтрѣшното решение на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата душа и на вашия духъ. Решете и свършете! Ще се пазите отъ онзи тигъръ, да не разрани ржката ви. Ще приложитѣ Любовьта като основа въ живота си и ще устоявате за нѣя. При всичкитѣ си падения, и 100 пжти на день да ви тъпчатъ, ще станете и ще кажете: пакъ ви обичамъ! И 100 пжти на день да ви лъжатъ, ще кажете: пакъ ще обичамъ Истината! Нищо въ свѣта не трѣбва да бжде въ състояние да разруши вашата вѣра. Ще бждете силни и крѣпки. Това е Новата Култура.

Казвате: ако Богъ е съ насъ. - Той е съ насъ. Щомъ Богъ е съ насъ, вие трѣбва да имате свѣщенъ трепетъ къмъ Него. Като ви гледамъ нѣкой пѫть, ако бихъ могълъ, плакалъ бихъ заради васъ, но не мога да плача. Виждамъ какъ хората се трѣпятъ, какъ се убиватъ прѣдъ лицето на ангелитѣ. Тѣ ги виждатъ, но хората, не даватъ петь пари за своитѣ прѣстѫпления, даже не искатъ да знаятъ. Като гледамъ всичко това, ако бихъ могълъ да плача, бихъ напълнилъ цѣла кофа съ сълзи, но понеже не мога, казвамъ: приятелю азъ не мога да плача, но ти ще страдашъ много. Ти ще плачешъ единъ день, заради мене. Спрете се и работете. Животътъ е свѣщено нѣщо. Каквото и да е положението ви, дѣто и да сте, работете за Бога, за тази свѣщена идея! Само така ще се освети тя. Имате ли ангелитѣ за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бѫдатъ на ваша страна. Всички ангели ще бѫдатъ на ваша страна, и Богъ ще бѫде на ваша страна. Той ще види, че всичко жертвуватѣ заради Него. Отъ такива хора Богъ се нуждае.

"Вѣрниятъ въ малкото". Работете за Името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бѫде будно за Божията Любовь, за Божията Мѫдрость и за Божията Истина!

Бесѣда, държана отъ Учителътъ,
на 20 юни, 1926 г. въ гр. София.

Въ своитѣ си.

"Въ своитѣ си дойде, и своитѣ Му Го не приеха".

Ще се спра само на нѣколко думи отъ единадесетия стихъ: " Въ своитѣ си дойде". Първата часть отъ стиха е положителна - "дошълъ", а втвората часть на стиха е отрицателна - "не го приеха".

Човѣшкиятъ духъ върви, т. е. се еднаврѣменно проявява въ три посоки. Като казвамъ човѣшкиятъ духъ, подразбирамъ човѣка въ неговата първична проява, тъй наречения Космически Човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие на Бога. Първиятъ стремежъ на духа е къмъ живота. Животътъ е условие, а не срѣда за проявлението на човѣшкия духъ. Вторият стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ знание, къмъ мждрость. Той има потрѣба отъ свѣтлина, вслѣдствие на което свѣтлината е външната страна на знанието. Когато духътъ придобива знание, свѣтлината се проявява като резултатъ. Слѣдователно, свѣтлината, която сжществува сега въ свѣта е резултатъ на една излишна енергия, която не е употрѣбена за умствена дѣйность, и затова ние се ползуваме отъ тази свѣтлина. Значи, Космическиятъ човѣкъ е придобилъ толкова знание, че отъ него има излишъкъ, който се проявява въ видъ на физическа свѣтлина. Третиятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ свобода, вслѣдствие на което се създава врѣме и пространство. Когато човѣкъ се намира въ утѣснение, това показва, че пространството, мѣстото, дѣто живѣе е тѣсно за него. И всичката философия на живота седи въ това, да се даде повече мѣсто на всѣки човѣкъ, който е недоволенъ. Прагете единъ недоволенъ човѣкъ на Мѣссчината или на Юпитеръ, или на Марсъ, или на коя и да е друга слънчева система, неговото настроение веднага ще се измѣни. Нѣкои хора казватъ: какво трѣбва да правимъ при тия ограничени условия? - Дайте просторъ на духа си! Когато ние говоримъ за просторъ, разбираме да оставимъ духа си да дѣйствува, да

Йоанна 1:11

се проявява тъй както трѣбва. Човѣшкиятъ духъ дѣйствува по сжщитѣ закони, по които дѣйствува и материята. Когато вземете единъ свредѣлъ и започнете на правите съ него дупки, той срѣща извѣстно съпротивление. Защо срѣща това съпротивление? - По причина на гжстата материя. Тази материя е неорганизирана, въ нея нѣма никаква разумность. По аналогия на това, и неразумната страна или неразумната природа на човѣкъ прѣдставлява сжщо такова сжпротивление за проявата на човѣшкия духъ. Напримѣръ, има хора, които не вѣрватъ въ Бога, не вѣрватъ въ другъ свѣтъ, освѣнъ този на земята и казватъ: нѣма другъ животъ, освѣнъ този на земята. Тѣ приематъ, че въ единъ лѣшникъ има животъ, а на Слънцето нѣма животъ. Тѣ приематъ, че на Земята има животъ, а въ други по-висши системи нѣма животъ. Споредъ тия хора излиза, че земята е разсадникъ на живота. Това е една привилегия, която тѣ и приписватъ.

Отъ друго гледище пъкъ за Земята се мисли, че тя е най-низкото мѣсто. Всички изостанали ученици отъ окултнитѣ школи сж пратени именно на Земята да довършатъ своитѣ знания, да държатъ своя поправителенъ изпитъ. На земята има пратени хора отъ всичкитѣ видове и произхождения: като започнете отъ най-високото и свършите до най-низкото произхождение. Разбира се, тъй поставенъ въпросътъ, той става неясенъ. Какво може да интересува насъ, или какво може да интересува васъ това, кои сте или какво сте? Хората казватъ: хлѣбътъ, храната е най-важното нѣщо за насъ. Добрѣ, питамъ ви: какво се ползува онази риба, която е хванала единъ червей и го изяде, а послѣ се намѣри на въдицата на човѣка? Какво е спечелила тя? Или какво печели онзи, който се опитва да провѣри съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, слѣдъ което го турятъ въ затворъ? Какво печели онзи химикъ, който прави редъ опити за да се домогне до откриването на нѣкои елементи, но при тия си изслѣдвания става нѣкакъвъ взривъ и той изгубва зрѣнието си? Какво печели онзи музикантъ, който свири на цигулка прѣдъ пияни хора и въ резултатъ на всичко това тѣ го

набиватъ, счупватъ ржката му и строшаватъ цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която родила една красива, хубава мома, но въ разцвѣта на своята красота умира? Какво е спечелилъ онзи проповѣдникъ, който обърналъ много хора къмъ Бога, но слѣдъ врѣме всичкитѣ се разубѣдили и станали безбожници? Какво е спечелилъ онзи банкеръ, който слѣдъ дълги усилия изгубва всичкия си капиталъ? Какво е спечелилъ онзи поетъ, който слѣдъ усилена работа изгубва своята поезия? И най-послѣ, какво е спечелилъ онзи чистия човѣкъ, който слѣдъ нѣколко години изгубва своята чистота?

Питамъ: кое е сжществено у човѣка? - Сжществено, това е Духътъ. Сжществено, това е Животътъ. Сжществено, това е Свѣтлината. Сжществено, това е Свободата. Само тия нѣща сж реални въ живота. Защо е нужна свободата? - Да учишъ. Ти не можешъ да добиешъ знания, ако нѣмашъ свобода. Ти не можешъ да добиешъ свѣтлина и знания, ако нѣмашъ животъ. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прости, като хора, като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Вие неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трѣбва да разрѣшите разумно. За да се разрѣши живота, трѣбва да се изучаватъ всички негови форми, въ които той се проявява. Ако не изучитѣ живота на всички форми, въ които той се проявява, ще бждете нещастни. Да допуснемъ, че вие имате дъщеря, която обича да носи хубави обуща, направени отъ камилска кожа. Прѣдставете си, че обущарьтъ ги направи рогообразни, тѣсни и при всѣко обуване тя се чувствува неразположена, понеже и убиватъ и правятъ мазоли на краката. Обаче, за красота, за хубость, споредъ нейнитѣ разбирания, тя ги носила 2 - 3 дена. Питамъ: такива обуща ще я направятъ ли красива? - Обущата не правятъ хората красиви. Ами ако вземете единъ боленъ човѣкъ и го заведете съ златенъ автомобилъ при нѣкой лѣкарь, този автомобилъ ще даде ли повече знания на лѣкаря, ще го направи ли по-великъ, по-знатенъ? - Не. Сега пъкъ обратното: ако заведете единъ боленъ човѣкъ съ най-проста кола при нѣкой великъ, прочутъ лѣкарь,

тази проста кола ще отнеме ли нѣщо отъ знатностьта на лѣкаря? - Не. Слѣдователно, външната обстановка нито придава, нито отнема нѣщо отъ човѣка. Колкото условията сж по-лоши, т. е. колкото материята е по неорганизирана, толкова повече човѣшкиятъ духъ трѣбва да прояви своитѣ знания. Въ тази смисъль лоши условия въ свѣта нѣма, но когато човѣкъ не знае какъ да ползува живота, тогава се раждатъ лошитѣ условия. Отива едно малко дѣте и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва. Защо? Защото дѣтето не е знаело кждѣ да хване кучето. И този герой, дѣтето, се връща отъ бойното поле съ разкървавена ржка. Ако дѣтето бѣше отишло при кучето съ малко хлѣбецъ и го помилваше по челото кучето нѣмаше да го ухапе. Сждбата, това е кучето, съ което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, то ще ви ухапи; ако му дадете хлѣбъ то ще ви се радва. Сждбата, това е кармата, законътъ на причини и послѣдствия, които ние сме създали.

Казва се въ Писанието: "Въ своитѣ си дошълъ". Това е хубавата, красивата страна. "Но тѣ не го приели". Защо? Въ свѣта дошълъ и не Го познали. Защо? - Свѣтътъ нѣмалъ познания; Своитѣ не Го приели, защото били бѣдни, користолюбиви едва имали храна за себе си и казали: ние сме бѣдни, имаме храна едва за себе си. Когато религиознитѣ хора не искатъ да приематъ Божественитѣ Истини, азъ считамъ тия хора за най-страшни материалисти. И въ църквата сжществува такъвъ религиозенъ материализъмъ. Тамъ хората говорятъ за Бога, но даватъ пари подъ лихва съ 20 - 25%. Казватъ: така е писано въ закона. Въ бждещата култура тия анормални състояния на човѣшкия духъ трѣбва да изчезнатъ. И човѣшкиятъ духъ си има свои болести. Вземете, напримѣръ, съ какво се занимава съврѣмената медицина? - Тя изучава само болезненитѣ състояния на човѣка. Споредъ мене, човѣшкиятъ духъ трѣбва да започне само съ здравословнитѣ състояния. Ние днесъ навсѣкждѣ започваме само съ отрицателното. Въ религията пакъ започваме съ отрицателната страна. Ние изучаваме, напримѣръ, какъ е падналъ човѣкътъ, кои сж

причинитѣ за неговото падение и т. н. И въ агрономията, и въ земледѣлието сжщо се изучаватъ отрицателнитѣ прояви. Не е ли по-добрѣ да изучавамъ здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучавамъ, какъ е пострадала тя.

И тъй, животътъ е първото проявление на човѣшкия духъ. Вие не можете да се проявитѣ, ако нѣмате животъ. Въ този смисълъ, животътъ е материалътъ, чрѣзъ който духътъ ще може да изяви своето знание, т. е. да съгради основитѣ на своето знание. Нѣкой запитва: защо трѣбва да живѣя? - Ти трѣбва да живѣешъ, за да въплотишъ своето знание въ живота. Самото знание ще стане условие за проявление на свободата. Безъ знание свободата не може да дойде. Въ какво седи пъкъ познаването на Бога? Вие трѣбва да познаете Бога най-първо въ живота. Нѣкой казва: азъ съмъ говорилъ съ Господа. А, говорилъ е той съ Господа! Той нѣма още живота, а съ Господа говорилъ. Ние трѣбва да имаме първо живота да познаваме неговия езикъ и тогава да говоримъ, че познаваме и разбираме Бога. Какъ ще познаваме Бога, ако не разбираме езика Му? Богъ не говори на другъ езикъ, освѣнъ чрѣзъ езика на живота. Цѣль свѣтъ се моли на Господа, но Той не Го слуша. Защо? Защото не знаятъ езика, на който трѣбва да Му говорятъ. Ние нѣкой пѫть си правимъ илюзии, че знаемъ всичко и казваме: азъ се молихъ на Бога, но Той не отговори на молбата ми. Втори пѫть нѣма да се моля. Вие мислите, че Богъ е невѣжа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Той като е създалъ свѣта, предвидѣлъ е всичко за тебе, но ако се молишъ тъй, както трѣбва, ще ти даде повече знания, да видишъ, какво е отредилъ за тебе и да можешъ да използувашъ всичко разумно. Въ това отношение молитвата ще ти даде знания.

Сега вамъ се вижда противно да се молите. За мене е по-приятно, като ви гледамъ какъ дъвчете храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професоръ, който свършилъ четири факултета, и той дъвче като вола. Нѣма нищо лошо въ това, но казвамъ, че професорътъ по този начинъ учи първата наука за придобиване на живота. На този човѣкъ

дават̀ъ една малка задача за проява на висшия живот̀ъ. Този професоръ има учител̀ь, който му казва: Ще дъвчешъ. И горко на онзи професоръ, който не дъвче! Ще дойде учителят̀ъ му съ своята тояжка и ще го пита: "Защо не изпълни моето прѣдписание?" Какво ще стане, ако не дъвче? - Професорът̀ъ ще се хване за корема си отъ болки по сжщия начинъ, както се хваща и най-простият̀ъ. Тъй щото, знаете ли колко пжти трѣбва да дъвчете храната си? Това поне е най-елементарното нѣщо, трѣбва да го знаете. Опрѣдѣлено е математически, колко пжти трѣбва да се дъвче. И ако дъвчешъ повече или по-малко пжти отъ опрѣдѣленото число, правишъ прѣстжпление. Днесъ ние дъвчемъ повече, отъ колкото е опрѣдѣлено. Защо? - Взимате твърдо биволско месо, което не ви е прѣдвидено, и затова го дъвчете повече употрѣбявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Нѣкой пжть употребѣвате картофена чорба и мислите, че можете да живѣете изключително съ нея. Не, не се лъжете. Съ картофената чорба можете да живѣете само толкова, колкото ви с нужно. Тя е храна за дѣцата, а биволското мѣсо е за грѣшнит̀ѣ хора. Когато Богъ иска да накаже нѣкой грѣшенъ човѣкъ, Той му дава да яде биволско месо, да го дъвче като пастърма. Вземете, напримѣръ, факта, отъ 2,000 години насамъ дъвчемъ все едни и сжщи въпроси: дали има Господь, или нѣма? По кой начинъ Господь е спасилъ свѣта, дали по благодат̀ъ, или по законъ? Тия и редъ други въпроси се прѣдъвкват̀ъ постоянно. Това прѣдъвкване не прѣдставлява ли биволското месо, което хората днесъ дъвчат̀ъ? Ученит̀ѣ хора пъкъ прѣдъвкват̀ъ въпроса, дали микробата е произлѣзла отъ човѣка или човѣкът̀ъ е произлѣзълъ отъ микробата? Богословит̀ѣ, както и ученит̀ѣ хора, прѣдъвкват̀ъ въпроса, какъ е направенъ човѣкъ отъ калъ. Никой още не е сдъвчилъ тия въпроси. Човѣкъ сжществува като факт̀ъ, като продукт̀ъ, но ние трѣбва да намѣримъ истинския факт̀ъ, какъ е създаденъ човѣкът̀ъ. Какво ще ходимъ да разглеждаме човѣка единично? Изслѣдвайте всички сжщества прѣдъ човѣка и слѣдъ човѣка и ще намѣрит̀ѣ истинския начинъ, по който е създаденъ. Нѣкой запитва: защо ни е

мозъкътъ? Ако разглеждаме мозъка самъ, като органъ, нѣма да можете да отговорите на въпроса, но ако разглеждате, какво произвежда той, ще видите, че всичкото знание е написано въ него; всичкитѣ материали и закони за проявяване на нашитѣ чувства сѫщо тъй сѫ написани въ него. Само така ще разберете, какво нѣщо е мозъкътъ и защо ни е той. Мозъкътъ е единъ малъкъ свѣтъ. Азъ съмъ правилъ опити съ човѣшкия мозъкъ, измѣрвалъ съмъ го. Основата му, измѣрвана отъ едното до другото око има около 16 см., дължината му е около 20 - 21 см., широчината му 17 см. Колкото височината на мозъка е по-голѣма, толкова по-силно развити сѫ и моралнитѣ чувства. Нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ това съответствие между развитието на мозъка и моралнитѣ чувства у човѣка. Вземете змията, напримѣръ, тя е много жестока. Затова у нея липсватъ моралнитѣ чувства. Тя хваща живи рибки и ги гълта цѣли, като казва: "Азъ не съмъ толкова глупава да ги дъвча, цѣли ще ги гълтамъ." Тя знае, че Господь ще я държи отговорна за дъвченето. Има хора, които сѫщо тъй гълтатъ цѣла храната си. Тѣ казватъ: ние не сме нито материалисти нито духовни. Тѣ сѫ хора отъ рода на змиитѣ, нито биволското месо дъвчатъ, нито картофена чорба ядатъ. У змията главата е свързана направо съ гръбначния мозъкъ. Когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е двуличенъ, подразбиратъ змията, защото лицето и е отзадъ. У кучето пъкъ главата е по отношение земната ось подъ жгълъ равинъ на 90^0, а у човѣка главата е успоредно съ земната ось. Вслѣдствие на тази успоредность човѣкъ е стѫпилъ на два крака. Той постепенно, въ продължение на хиляди години е трѣбвало да издига главата си, докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Тяжестьта на мозъка въ прѣдната часть на главата му е заставила човѣка постепенно да реформира краката и ржцѣтѣ си да се изправя и да започне да мисли като човѣкъ. Ето защо, когато въ живота ни се яви нѣкакъвъ фактъ, има нѣкакъвъ въпросъ, който не можемъ да си обяснимъ, той ни поваля на земята. Казватъ: "Малкото камъче претурва цѣлата кола". Тази пословица не е напълно приложена въ живо-

та. Тя е вѣрна само по отношение на човѣшкитѣ мисли. Какъ е възможно едно камъче да обърне твоя животъ, да го измѣни напълно? Ако ти имашъ истинска любовь и вѣра въ Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче нѣма да прѣкатури твоята кола. Ти казвашъ: азъ имамъ любовь и вѣра въ Бога. Имашъ любовь и вѣра въ Бога, но като изгубишъ имането си, казвашъ: не вѣрвамъ повече въ Бога. Ето че твоята кола се прѣкатурва. Ти имашъ 1,000 лева, но нѣкой приятель ги взима и не ги връща назадъ. Ето твоята кола се прѣкатурва. Кажешъ нѣкому една горчива дума. Ето твоята кола се прѣкатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прѣкатури твоята кола. По отношение на цѣлия животъ малкитѣ камъчета могатъ да прѣкатурятъ колата на човѣшкия животъ.

Та ние, съврѣменнитѣ хора трѣбва да изучаваме законитѣ на живата природа. Туй, което е писано въ свещената книга на Стария и Новия Завѣтъ, както и туй, което е писано въ главитѣ на ученитѣ хора, единъ день ще се посѣе. Това знание е единъ чистъ редъ отъ тази велика книга на живата природа. Всичкото знание за живота ще бѫде написано въ тази велика книга. Днесъ всички учени, всички велики хора правятъ прѣводи отъ книгата на живата природа. Всички учени хора сѫ ангажирани съ това, да правятъ тия прѣводи. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови, всички правятъ такива прѣводи. Богословитѣ сѫ малко готовановци. Тѣ чакатъ да видятъ, какво ще каже тази-онзи, и тогава правятъ готови прѣводи. Ученитѣ хора не сѫ доказали още нищо положително. Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, че азъ трѣбва да живѣя? Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, колко знания имамъ? Азъ самъ зная, колко знания имамъ. Нима единъ реформаторъ, може да ми доказва, колко свобода имамъ? Ние, съврѣменнитѣ хора, още нѣмаме гражданска свобода. Насъ женитѣ ни заповѣдватъ въ кѫщи. И съврѣменнитѣ жени искатъ да иматъ свобода. Каква свобода ще иматъ тѣ, когато още мѫжетѣ имъ заповѣдватъ? Каква ще е тази свобода, ако жената,

слѣдъ като отиде на изборъ, трѣбва да дава смѣтка на мжжа си, кой е билъ този мжжъ, съ когото се разговаряла, или пъкъ какво е разговаряла? Какъвъ изборъ е този, когато слѣдъ като се върне, яде тоягата на мжжа си?

Слѣдователно, ние трѣбва да разрѣшимъ, първитѣ въпроси въ живота, а именно: самиятъ животъ, свѣтлината, свободата и знанието. Разрѣшимъ ли тѣзи въпроси, тогава мжжетѣ и женитѣ ще се намѣрятъ прѣдъ една по-висока фаза на Любовьта. Гражданската свобода не е нищо друго, освѣнъ любовь, проявена въ по-висока степень. Азъ не съмъ виждалъ нито мжже, нито жени, които да иматъ гражданска свобода въ пълния смисълъ на думата. Други казватъ: да сме равни прѣдъ закона. Казватъ го, но равни ли сж? Равенството подразбира доброта и честность. Азъ не съмъ срѣщалъ честенъ човѣкъ въ живота си, освѣнъ единъ инженеръ, който ми разказваше: "Да ви се изповѣдамъ! Искатъ да ме подкупятъ за една работа. Даватъ ми като подкупъ 100-200,000 лева, но азъ не продавамъ свободата си за толкова. Ако е за единъ милионъ, съгласенъ съмъ, но за 200,000 лева не се продавамъ. Издържахъ до единъ милионъ лева, но тѣ не ми дадоха толкова". Честенъ човѣкъ е той, защото не продава съвѣстьта си за 100-200,000 лв., но за единъ милионъ я продава. Опасни сж тия положения, въ които човѣкъ може да попадне. Нѣкой учитель има извѣстни убѣждения, но за да не го уволнятъ и да не изгуби хлѣба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правятъ въ свѣта. Това сж рѣшения на задачи, но правилно трѣбва да се рѣшаватъ тѣ. Напримѣръ азъ казвамъ: ние трѣбва да се обичаме, трѣбва да жертвуваме всичко единъ за другъ. Но като допре до моята кожа, започвамъ да се гърча, да се извивамъ, да философствувамъ и т. н. Азъ зная, че който философствува много, малко върши. При приложението на Божия законъ, никаква философия нѣма. Онзи гладенъ пжтникъ, който идва уморенъ отъ пжть, азъ го виждамъ и му казвамъ: приятелю, заповѣдай, влѣзъ въ дома ми. Азъ имамъ едно свободно легло за тебе. Тази вечерь ще те нахраня, ще си починешъ при мене, а споредъ Божия законъ утрѣ азъ оти-

вамъ на работа. Имамъ двѣ мотики, едната ще дамъ на тебе, да работимъ заедно. Първото нѣщо въ свѣта е, че всѣки трѣбва да работи. И всички трѣбва да се стремимъ да създадемъ условия за работа. Никого не трѣбва да лишаваме отъ работа. Трѣбва да заставяме хората да работятъ, колкото Богъ изисква.

Питамъ: въ какво седи възвишеното и благородното въ свѣта? - Въ живота. Ние болѣдуваме отъ нѣмане животъ. Нѣкои искатъ знание, но трѣбва да знаятъ, че първо трѣбва да се добие истинския животъ, и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: тогава какъ се добива живота на безсмъртието? - Животътъ на безсмъртието се добива само чрѣзъ ядене на чиста, винаги прѣсна храна, безъ никакъвъ дефектъ. Никога нѣма да ядешъ нечиста, гнила храна. Въ такава храна има бацили, които искатъ да прѣдизвикатъ нѣкакви болезнени състояния. Всѣки, който иска да разрѣши въпроса за безсмъртието, трѣбва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: дѣ ще намѣримъ такава храна? Онзи, който иска да реформира, да организира своето тѣло, най-първо трѣбва да се храни съ жито, оризъ, царевица, а послѣ съ плодове. Ечемикътъ не е за прѣдпочитане. Той прѣдизвиква затлъстяване на организма. Ръжьта е хубава за ядене. Разправяше ми единъ господинъ, който се лѣкувалъ отъ неврастения по методитѣ на Кнайпа, че цѣли шестъ мѣсеца ялъ само грахъ. Това били най-щастливитѣ му дни въ живота. Усѣщалъ се духомъ разположенъ, съ свѣтлина въ ума и напълно се излѣкувалъ отъ неврастенията. Нѣкой казва: имамъ неврастения. - Яжъ грахъ! Другъ казва: страдамъ отъ ипохондрия. - Яжъ жито! Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много сприхавъ. - Дайте му да яде царевица! Еди-кой си не обича да устоява на своитѣ задължения. - Дайте му да яде ръжъ! Въ ръжьта има нѣщо идеално, тя расте нависоко. Тя като влѣзе у човѣка, създава високъ идеалъ. Дребнитѣ растения създаватъ хора съ дребни идеали, а едритѣ растения създаватъ хора съ високъ идеалъ. Селянитѣ въ софийско трѣбва да се хранятъ само съ ръжь, за да станатъ по-голѣми идеалисти. Всичко това, обаче, се отнася

само до външната страна на въпроса. При това, човѣкъ трѣбва да урегулира и чувствата си въ живота. Настроенията въ човѣка не прѣдставлявать нѣщо възвишено. Живътътъ на настроенията се занимава съ една неорганизирана материя, а чувствата прѣдставлявать организиранъ животъ. Въ чувствата има отношения между живитѣ клѣтки. Най-послѣ иде третата фаза на живота, душевниятъ, разумниятъ животъ, въ който взима участие съзнанието на човѣка. Слѣдователно, ти най-първо ще минешъ прѣзъ настроенията. Тѣ сж вѣтропоказателътъ на твоя животъ. Послѣ ще минешъ прѣзъ чувствата. Тѣ показватъ количеството на влагата, която трѣбва да се даде на живота и най-послѣ ще дойде свѣтлината, която трѣбва да въздѣйствува върху всичко благородно и възвишено у насъ. И тъй, ако вие едноврѣменно сте радостни и весели, вие сте въ живота на настроенията. Ако нѣщо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате влага повече, отколкото ви трѣбва. Това показва, че сте въ живота на чувствата. Ако пъкъ пжтьтъ ви е ясенъ и вие можете да учите добре, това показва, че вие сте въ разумния животъ. Тогава съзнанието ви се развива по единъ правиленъ начинъ.

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Истината винаги е свързана съ пространството. За да ви докажа, че говоря Истината, трѣбва да ви дамъ единъ постояненъ билетъ до Слънцето, съ който да отивате и да се връщате когато искате. Да отидете до слънцето, това е Истината. Азъ обичамъ Истината и всѣкога говоря Истината. Когато дойде нѣкой при мене, не му доказвамъ, какво нѣщо е Истината, не му говоря нищо за Истината но изваждамъ единъ чекъ отъ 10,000 лева златни и му го давамъ. Той го взима и очитѣ му светватъ. Питамъ го: вѣрвашъ ли, че говоря истината. Азъ ти давамъ тѣзи пари безъ никаква лихва. Можешъ да ми ги върнешъ, когато искашъ. Онзи човѣкъ, който може да ви направи добро безъ никаква користна цѣлъ, това е човѣкътъ, който обича Истината. Всѣки човѣкъ който може да даде знание на хора-

та, да внесе свѣтлина въ умоветѣ имъ, той е дошълъ до третата фаза на живота.

Сега всички вие трѣбва да използувате свѣтлината, която имате. Безъ свѣтлина човѣкъ не може да мисли. Нѣкой пѫть умътъ ви е потъмнѣлъ, съзнанието ви е мрачно. Защо? - Изгубили сте свѣтлината си. Днесъ всички майки, които раждатъ трѣбва да изучаватъ закона на свѣтлината. Иначе тѣ ще раждатъ хилави дѣца. Затова именно и съврѣменнитѣ хора не сѫ идеални. Отъ изслѣдванията, които правимъ, виждаме, че днесъ всички хора боледуватъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е гениаленъ. Що е гениаленъ? Казватъ за Шекспира, че билъ гениаленъ човѣкъ. Не, той е обикновенъ човѣкъ. Толстой билъ гениаленъ. Не, той е обикновенъ човѣкъ. Ако поставите Шекспира и Толстоя въ единъ високъ, възвишенъ свѣтъ, тѣ ще бѫдатъ въ забавачницата на този свѣтъ. Толстой казва на едно мѣсто: съврѣменнитѣ хора не могатъ ли да разбератъ, че войната нѣма да разрѣши въпроситѣ на живота? Ами кое ще ги разрѣши? - Любовьта. Хората трѣбва да иматъ Любовь къмъ Бога. Едно дѣте казвало на майка си: "Мамо, не трѣбва да ме сѫдишъ, но да ме облѣчешъ". Любовьта разрѣшава всички въпроси. Когато говоримъ за Любовьта, разбираме най-възвишения животъ, въ който може да се прояви човѣшкия духъ. Обикновената любовь всичко използува. Виждамъ единъ човѣкъ, искамъ да го използувамъ. Виждамъ една хубава кокошка, искамъ да я заколя, да я туря въ гърнето да ври. Каква философия има въ това, да готвя кокошкитѣ и да ги ямъ? Богъ създаде кокошкитѣ, а азъ ги ямъ. Тогава азъ взимамъ думитѣ на Христа, Който е казалъ: "Азъ съмъ Живиятъ Хлѣбъ, който е слѣзълъ отъ Небето; и който ме яде, ще има Животъ Вѣченъ". Ученицитѣ Му като чуха това, съблазниха се. Тогава Христосъ имъ каза: "Слушайте, това не е моята плъть, за която ви говоря. Това е Словото Божие, което ако приемете като мощна храна въ себе си, ще ви даде животъ". Слѣдователно, трѣбва да говоримъ Живото Слово на единъ понятенъ езикъ. Ако азъ ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обряди, или

да палите повече свѣщи и да се грѣете на тази свѣтлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае съ свѣтлината, трѣбва да ви заведе на Слънцето, да ви запознае съ неговата свѣтлина. Онзи, който иска да ви запознае съ истинската религия, трѣбва да ви говори за Бога. А всички свещеници днесъ сж хора на обикновения животъ. Въ старо врѣме всички езически жреци сж разбирали, че не е достатъчно само да бждатъ свещеници, но думитѣ, които тѣ изговарятъ, трѣбва да иматъ сила да лѣкуватъ. Нѣкой е боленъ, викатъ свещеници да му четатъ молитви. Викатъ три попа, четатъ му молитви, не оздравява човѣкътъ. Викатъ баба Драгана, хвърля тя своя бобъ, туря ржцѣтѣ си отгорѣ му, казва три думи, и болният оздравѣва. Поповетѣ казватъ: това е дяволска работа. Чудно нѣщо! Тѣ работятъ съ Бога, нищо не могатъ да направятъ. Значи, спорѣдъ тѣхъ дяволътъ може да направи нѣщо повече отъ Бога. Не, баба Драгана именно е съ Бога. Казва три думи, и човѣкътъ оздравѣва.

Сега казватъ, че човѣкъ трѣбва да има свидетелство, че е свършилъ, за да може да лѣкува. Не, лѣкарьтъ се ражда, той не се създава сега. Университетътъ дава само условия на човѣкъ да се прояви. Философътъ се ражда, не се създава сега. Вие трѣбва да се стремитѣ да развиете това, което е вложено у васъ. Кое е вложено у васъ? Да кажемъ, че вие остарѣвате и умирате. Дѣ ще отидете слѣдъ това? Казвате, че ще отидете на онзи свѣтъ. Какъвъ е онзи свѣтъ? - Онзи свѣтъ е свѣтъ на здравето. Ами ако азъ съмъ единъ болникъ съ счупени крака и ржцѣ, какво ще правя като отида на онзи свѣтъ между здравитѣ? Какво ще ме ползува този свѣтъ? Азъ трѣбва да зная законитѣ на здравето, че като отида между здравитѣ, да мога да се ползувамъ отъ това здраве. Задгробният животъ не е животъ на умрѣлитѣ, той е найкрасивиятъ животъ. Задгробният животъ е животъ на свобода, а не животъ на ограничения и смъртъ. Затова именно нѣкои хора искатъ да умратъ. Когато нѣкой човѣкъ не иска да умре, той се бои да не влѣзе въ нѣкой по лошъ затворъ. Той казва: лошъ затворъ ме чака слѣдъ смъртьта. Да седишъ

тукъ, на земята, какъвъ по-лошъ затворъ отъ този? Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не желае да го пуснатъ отъ затвора.

И тъй, първото условие за развитие на човѣшкиятъ духъ е животътъ. Какъ ще го добиете? Младата мома го търси, като гледа да намѣри нѣкой момъкъ да се ожени за него. Майката търси живота въ дѣтето си. Бащата търси живота нѣкой пѫть въ паритѣ, като казва: пари, пари трѣбва да има човѣкъ! Земя трѣбва да има! Прави сѫ хората, но това сѫ само условия. Когато една мома хвърли око върху нѣкой момъкъ, който е свързанъ съ източника на живота, тя дѣйствително ще намѣри живота, но ако той е хилавъ, ако мозъкътъ му не е организиранъ, какво ще спечели тази мома? Нищо нѣма да спечели. Тя ще се намѣри въ положението на английския реформаторъ Иоанъ Веслей, който три дни слѣдъ женидбата си казва на своитѣ приятели: “Не струва човѣкъ да се жени”. Това не говори злѣ за женидбата, но той попадналъ на една жена, която не съответствува на неговия умственъ и духовенъ уровенъ, както и на неговитѣ разбирания. Тойималъ дълги коси. Единъ день жена му го хваща за коситѣ, развъртѣва го изъ стаята и му казва: “Не ти позволявамъ нито да ходишъ, нито да се разговаряшъ или кореспондирашъ съ разни жени”. Научилъ той урока си. Отива единъ младъ момъкъ при Иоанъ Веслей и му казва: “Учителю, влюбихъ се въ една млада мома, добра християнка. Искамъ да се оженя за нея. Какво ще ми кажете?” - Да, тя е много добра християнка. Съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Казватъ за нѣкого: той е много добъръ човѣкъ, отличенъ християнинъ. - Да, отличенъ християнинъ е, съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Това е фактъ. Ние не можемъ още да живѣемъ съ хората. Защо? Защото не знаемъ законитѣ, какъ да живѣемъ. Съ Бога можемъ да живѣемъ, но като се съберемъ едни съ други, започваме да се хапемъ помежду си, и тогава чувамъ всѣки да казва: мене не ме обичатъ хората. Движа се въ еди-кое си общество, но тамъ хората не ме обичатъ, не ми отдаватъ нужното почитание. Казвамъ: кому сѫ отдали

нужния почитъ? На онази кокошка отдадоха ли почитъ? На онова прасе отдадоха ли почитъ? На онази овца отдадоха ли почитъ? На руския императоръ отдадоха ли почитъ? На германския императоръ отдадоха ли почитъ? И сега този последния императоръ дърва рѣже. Защо? - Отъ зоръ. До вчера заповѣдваше на една такава голѣма и силна империя, а днесъ дърва рѣже. Сѫдба е това! Учи се човѣкътъ. Питамъ ви, мислите ли, че единъ день Господь нѣма да ви тури на мѣстото на германския императоръ да рѣжете дърва? - Ще рѣжете и оттатъкъ ще минете. Германския императоръ трѣбваше да нарѣже тия дърва още прѣди войната, но и сега не е късно. Учи се човѣкътъ и казва: "Който постѫпва като мене, тъй ще рѣже дърва".

"При своитѣ си дойде, и тѣ Го не приеха".

Това показва, че Божественото се проявява у насъ. Нѣкой пѫть Господь дойде, хлопне на вратата ни и казва: "Днесъ е твоятъ день, приеми ме!" Ти казвашъ: нѣмамъ врѣме сега, искамъ да довърша наукитѣ си. Или: "Имамъ една много взискателна жена, трѣбва да и услужа малко". И тъй се извиняватъ, господарьтъ съ жена си, държавникътъ съ поданицитѣ си, ученията съ наукитѣ си, а Господь все чака. Питамъ: Кой е свършилъ до сега своята работа? - Никой. Цѣлата земя навсѣкѫдѣ е покрита само съ гробища, еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и редъ други. Цѣлата земя днесъ представлява единъ голѣмъ паметникъ. Защото науката е изучавала онѣзи начини и методи, по които се добива живота, свѣтлината и свободата. Намѣри ли ги? - Не ги намѣри.

И сега ние сме прѣдъ прага на една Нова Култура. Отъ старата култура не очаквайте нищо. Смѣшно ще бѫде старият човѣкъ, който едва се повдига, да се хване на хорото и да играе. Той казва: "Синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживѣете". Азъ наричамъ млади хора онѣзи, които иматъ Животъ, Знание и Свобода. Стари хора сѫ онѣзи, азъ взимамъ думата "старъ" въ ограниченъ смисълъ, които нѣматъ животъ, знание и свобода. Това сѫ стари

разбирания. Споредъ новото учение, взето въ широкъ смисълъ на думата, и старият човѣкъ може да има животъ, знание и свобода въ себе си. И той може да се подмлади. Какъ? Въ окултизма има единъ начинъ за подмладяване, който, ако изнесемъ навънъ, ще шокира цѣлия свѣтъ. Правени сж такива опити. Взиматъ стария човѣкъ, турятъ го въ една реторта, херметически затворена, турятъ вжтрѣ извѣстни елементи и нагорещяватъ ретортата отдолу. Така го задържатъ цѣли шестъ мѣсеца. Старият човѣкъ рита отвътрѣ, плаче, вика и най-послѣ, като го извадятъ, той се е подмладилъ вече, станалъ е малко дѣтенце. Туй правятъ алхимицитѣ, които знаятъ законитѣ за подмладяването. Ако те приематъ въ своята школа, тѣ ще те приематъ като старъ човѣкъ. Като те прѣкаратъ прѣзъ ретортата и се новородишъ по тѣхния начинъ, ти ставашъ ученикъ. И тогава, като те запита нѣкой, защо вѣрвашъ въ това учение, ти ще имъ кажешъ: "Ти влизалъ ли си въ реторта?" - Не съмъ. "Азъ съмъ влизалъ, зная, какво значи да прѣкарашъ тамъ. Тѣзи хора иматъ знание! Като те извадятъ отъ ретортата, ти вече си се подмладилъ". И за въ бждеще нѣма да се чака, щото баща ти или майка ти да умратъ и тогава да се подмладятъ, но ще ги турятъ въ ретортата да прѣкаратъ шестъ мѣсеца, отдѣто ще изникнатъ като малки сѣменца. А хората ще кажатъ: Богъ да ги прости! - Това сж празни думи. Нѣма какво да ги прощава Господь, тѣ сж вжтрѣ въ ретортата. Господь е за живота, Той не е за смъртьта. Като говоримъ за смъртьта, ние подразбираме да умре всичко онова което ни спъва: безвѣрието, злобата, умразата, съмнѣнието, подозрѣнието и тѣмъ подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство въ насъ, трѣбва да се даде животъ. Вие сега чакате да умрете. Не, ние не искаме да умирате. Ако имаме музиканти, тѣ трѣбва да свирятъ за живота. Има случаи, дѣто животътъ може да се добие чрѣзъ музиката. Знете ли, колко е силна музиката? Има извѣстни тонове, извѣстни съчетания въ музиката, съ които може една канара да се разчупи на части. Напримѣръ, трѣбватъ нѣкому нѣколко камъка отъ даде-

на канара. Той отива съ единъ цигуларь при нѣкоя канара, и цигуларьтъ свири, взима такива силни тонове, които сѫ въ състояние да разпукнатъ канарата. Той свири около половинъ часъ и канарата се разпуква. Отдѣлятъ се нѣколко камъка отъ нея. Слѣдъ това цигуларьтъ прибира цигулката си и си отива въ кѫщи. Както виждате, много нѣщо прави цигулката. Не е вѣрна поговорката: "Цигуларь кѫща не храни". Той кѫща не храни, но кѫща гради. Цигуларь домъ не гледа, но той сближава хората и ги жени. Безъ цигуларь хората могатъ ли да се женятъ. Той като засвири всички се хващатъ на хорото и заиграватъ. Цигуларьтъ има мощна сила въ свѣта. Азъ бихъ желалъ цигуларитѣ въ България да иматъ новитѣ цигулки и да изпълняватъ новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нѣщо щѣше да се направи. Искатъ ли нѣкой пѫть да се реформира българскиятъ кабинетъ, веднага ще извикатъ тия цигулари прѣдъ първия министъръ на кабинета. Тѣ ще му засвирятъ тъй хубаво, че съ своето свирене ще внесатъ нова свѣтлина и ново разбиране въ ума на този министъръ. Слѣдъ като му посвирятъ около половинъ часъ, той ще извика другитѣ министри на съвѣтъ, ще разгледатъ въпроса и положението ще се уреди. Цигуларитѣ ще разрѣшатъ и въпроса за религията въ България.

"Въ своитѣ си дойде, и своитѣ Му Го не приеха". Защо? - Страхуваха се, че този човѣкъ ще донесе нѣщо, което може да развали всичко дотогава сѫществуваще. Не, този човѣкъ ще донесе животъ, знание и свобода. Животътъ носи радость. Знанието носи свѣтлина. Истината носи свобода. Казватъ: защо ни е Истината? - Да внесе свободата. Свободата пъкъ ще внесе въ насъ просторъ, ще ни отвори великиятъ пѫть за живота. Какви теории сѫ развивали старитѣ учени отъ прѣди хиляди години? Азъ не зная. Тѣ сѫ подържали, че въ свѣта има седемъ принципа, които и сега се проявяватъ. Първиятъ принципъ е, че всички прояви на вселенната въ основата си сѫ разумни. Основата на цѣлата вселенна е човѣшкиятъ умъ. Въ тази разумность има съответствие между всички части, които се допълнятъ взаимно. Освенъ това,

всички противоположности вибрират̀ еднакво и се стремят̀ едни къмъ други. Свѣтлината, запримѣръ, се прѣдава чрѣзъ вибриране.

Най-първо ще се убѣдите, че вселенната е разумна. Послѣ ще виждате, че между твоята глава и всички Слънца има съотвѣтствие. Съвокупностьта на всички Слънца прѣдставляват̀ човѣшката глава. И ние като гледаме на звѣздитѣ, виждаме Космическия Човѣкъ. Тѣлото му не виждаме, но всички запалени Слънца прѣдставляват̀ главата му която мисли. Чрѣзъ тия органи той изпраща свѣтлината въ свѣта. Прѣдставете си сега, какво ще бѫде Онзи, Който е създалъ Космическия Човѣкъ! И тогава хората сѫ подобие на Космическия човѣкъ. Въ тѣхната глава има свѣтящи клетки, както звѣздитѣ. И въ тѣхъ има едно вѫтрѣшно Слънце, по подобие на външното, вслѣдствие на което по нѣкой пѫть отвънъ е студено, а вѫтрѣ у насъ е топло. По нѣкога обратното: отвънъ е топло, а отвѫтрѣ студено. Когато пъкъ между външното и вѫтрѣшното Слънце у човѣкъ има хармония и подобие, тогава казваме, че човѣкъ се намира въ състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човѣкъ има да изучава хигиената, той трѣбва преди всичко да изучава законитѣ на тази енергия, която е вложена въ него. Въ всички нѣща има полюси, противоположности. Мѫжътъ и жената, това сѫ полюси. Свѣтлината и тъмнината, това сѫщо сѫ полюси.

Другъ принципъ въ живота е, че всички нѣща имат̀ ритъмъ. Вслѣдствие на това всѣко нѣщо иде на своето врѣме. Ти не трѣбва да бързашъ, приливи и отливи има въ свѣта. Твоето щастие, твоето благо ще дойде на своето врѣме, стига да имашъ знанието и мѫдростьта. Всѣко нѣщо има своя причина. Всѣко нѣщо има свое име съ което можешъ да го означишъ. Първото нѣщо, което човѣкъ иска да изучава, е Любовьта но той трѣбва да започне отгорѣ, а не отдолу. Той трѣбва да знае името на Любовьта. Азъ бихъ желалъ да зная какво ще кажете вие. Какво е името на Любовьта. Днесъ, на който езикъ и да произнесете думата “любовь”, тя нѣма ефектъ, не реагира върху човѣка. Ако влѣзете въ единъ

театъръ и произнесете думата "пожарь", всичката публика става и започва да бѣга. Защо? - Тѣ разбиратъ смисъла на тази дума. Ако, обаче, влѣзете всрѣдъ тази публика и произнесете думата "любовь", всички ще кажатъ този човѣкъ е смахнатъ. Защо? - Тѣ не разбиратъ смисъла на тази дума. Нѣкой наричатъ Христа "Синъ Божий". Ние не можемъ да разберемъ Сина Божий, докато не разберемъ Любовьта. Думата "Синъ" подразбира Любовьта. Тя крие въ себе си единъ отъ Божественитѣ методи въ свѣта. И когато Христосъ дойде въ свѣта, Той донесе единъ Великъ Методъ за проявление на Любовьта. Въ тази любовь именно е връзката на безсмъртието. Тази Любовь започва най-първо съ закона на самопожертвуванието, съ закона на самотричането. Да се пожертвуваме, това е само единъ методъ. И който не разбира Любовьта, който не разбира закона на жертвата, ще се уплаши. Той ще каже: какъ, да се откажа отъ живота си? Христосъ казва: "Който обича живота си, ще го изгуби; и който се откаже отъ живота си ще го намѣри".

Азъ не говоря за любовьта въ нейния обикновенъ смисълъ. Нѣма какво сега да придобиваме любовьта. Ние трѣбва да я носимъ въ себе си. И този човѣкъ, на когото азъ искамъ да направя едно добро, отъ дълго врѣме го очаквамъ. Като го видя, казвамъ: много се радвамъ, че дойде. Това е законътъ на Любовьта. А сега като дойде нѣкой човѣкъ да му направите едно добро, казвате: отдѣ се намѣри да дойде този човѣкъ? И при това, толкова пари ми задигна! Слѣдъ всичко това вие минавате за културни хора, които се молятъ по три пѫти на день, четете "Отче нашъ" и редъ други молитви, кръстите се. Като говоря така, нѣкой ще кажатъ: той се противопоставя на българската църква. Азъ вѣрвамъ само въ една църква, която носи безсмъртието на своитѣ членове; въ никоя друга църква не вѣрвамъ. Българскитѣ свещеници трѣбва да престанатъ да погребватъ мъртвитѣ. Христосъ казва: "Оставете мъртвитѣ да погребватъ своитѣ ближни". Ако задачата на свещеницитѣ е да погребватъ мъртвитѣ, азъ ги съжелявамъ. Като имъ се каже истината, тѣ казватъ,

че говоря противъ църквата. Противъ коя църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква. Това не е църква. Църквата е нѣщо много красиво. Тя представлява единъ отъ възвишенитѣ ангели. Църквата, това е човѣшкиятъ духъ. Богъ живѣе въ нея. И тогава всички свещеници, проповѣдници, владици отъ тази църква ще служатъ на Великото, на Възвишеното. Тъй трѣбва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли разбирате така, ще живѣете само въ заблуждения.

И тъй, всички ще минете прѣзъ ретортата. Азъ съмъ билъ въ тази реторта, пръвъ съмъ влѣзълъ въ нея, зная, какво нѣщо е тя. Гробътъ не е ли една реторта? Христосъ казва: "Азъ всички ще възкреся". И наистина, всички хора ще минатъ прѣзъ възкресението, само че нѣкои седятъ съ хиляди години въ ретортата.

"Въ своитѣ си дойде". Своитѣ, това сж онѣзи, които Го обичатъ, но не тъй, както Го обичаха евреитѣ. Ние трѣбва да бждемъ готови да приемемъ Бога съ всичката си любовь, която имаме въ душата си и да кажемъ: Господи, ние приемаме Живота, който ни давашъ. Ние приемаме Свѣтлината, която ни давашъ. Ние приемаме Свободата, която ни давашъ. Това трѣбва да бжде задачата на младото поколение. Свещено да пазятъ Живота, Свѣтлината и Свободата и всичко да жертвуватъ за тѣхъ. Това разбирамъ Религия, това разбирамъ Държава, това разбирамъ Общественъ Строй. Това сж закони, безъ които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази Велика Любовь, която иде сега въ свѣта. И всѣки отъ васъ да стане образецъ на нея.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 27 юни, 1926 г. въ гр. София.

Запалената свѣщь.

"И никой не запаля свѣщь да я тури на скришно мѣсто, нито подъ шиникъ, но на свѣтилникъ, за да виждатъ светенето, които влѣзватъ".

Обикновенитѣ понятия въ живота сж изгубили своя смисъль по причина на онова растяще разширение на желания и мисли. Казано е въ Евангелието, както и съврѣменната наука доказва, че животътъ не седи въ многото, което човѣкъ има. Животътъ не седи нито въ многото нито въ малкото. Животътъ не седи и въ многото знание. Животътъ не седи и въ многото любовь, тъй, както съвременнитѣ хора я разбиратъ. Когато се говори за Любовьта, ние всѣкога включваме врѣме и пространство.

Първото положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, е че човѣкъ не добива самъ своето знание на земята. Дали вие сте съгласни съ това твърдение, или не, то е другъ въпросъ. Азъ ще ви обясня, какво значи думата "придобиване". Човѣкъ носи знанието въ себе си, въ тъй нареченото на ученъ езикъ потенциално или зародишно състояние, а на земята се даватъ само условия да се провѣри това знание. Земята е мѣсто, дѣто се прилага или провѣрява вашето знание, за да можемъ да го усвоимъ. Това е единъ отъ вжтрѣшнитѣ закони на битието.

Сега мнозина се спиратъ и питатъ защо да е така? Не ровете коренитѣ, да видите, защо се спущатъ надолу; не сваляйте надолу клонищата, да видите, защо се качватъ нагорѣ, но изучавайте свойствата на коренитѣ и на клонищата. Не се занимавайте съ философията защо коренитѣ се спущатъ надолу. Тази философия е за великитѣ умове. Вие трѣбва да се занимавате повече съ плода, който дървото дава. Най-послѣ посѣйте сѣмката, отгледайте дървото и се ползувайте отъ неговия плодъ, като оставите на философитѣ да се занимаватъ съ коренитѣ, съ клонищата и съ тайнитѣ на

Лука 11:33

битието. Нѣкои отъ васъ не знаятъ нищо за плода, а питатъ, защо коренитѣ отиватъ надолу? Азъ питамъ: защо нѣкои хора лѣгатъ на гърба си когато спятъ? Не могатъ ли да спятъ съ главата надолу? Или не може ли природата да ги постави да спятъ въ друго нѣкое положение? - Не може. Защо? Защото ако главата на човѣка се тури въ положение къмъ центъра на земята, всичката кръвь ще отиде къмъ мозъка, а това ще безпокои човѣка. Въ по-слабитѣ натури кръвьта ще нахлуе въ мозъка, ще прѣдизвика тамъ едно наводнение и всичко ще помете. Понеже човѣшкиятъ духъ е разуменъ, за да се избави отъ голѣмитѣ наводнения, които ставатъ въ космоса, той е поставилъ опрѣдѣленъ редъ. Има ли нѣкждѣ излишна вода, той е прѣдвидилъ извѣстни помпи, съ които тя да се извлича. Нѣкои ще кажатъ: ние разбираме тази работа. Не я разбирате. Това сж символи. За разбиране на символитѣ човѣкъ трѣбва да има отличенъ умъ. Ние си служимъ повече съ математически формули, съ символи - едно говоримъ, друго разбираме. Символистическиятъ езикъ въ природата е свойственъ на човѣка, затова всѣки го разбира. Когато започнемъ да изясняваме единъ символъ физически, ние помрачаваме неговото вжтрѣшно значение. Запримѣръ въ Писанието се казва, че пришествието на Господа щѣло да стане въ единъ мигъ. Какъвъ е този мигъ? Нѣкои мислятъ, че този мигъ е много малко врѣме. Не, въ такъвъ единъ мигъ могатъ да станатъ много работи. Хората иматъ обичай да мигатъ. Ако вземете бухала запримѣръ, той постоянно държи очитѣ си отворени; човѣкътъ пъкъ постоянно мига. Защо природата е турила мигачитѣ, тази делікатна кърпица на очитѣ ни? - Да бжджатъ чисти. Ако очитѣ ви нѣмаха мигачи, прашната София би ги затворила. А тъй мигачитѣ постоянно чистятъ очитѣ. Мигането е чистене на очитѣ. Мигашъ ли това подразбира: очисти очитѣ си и тогава гледай! Съ чисти очи трѣбва да гледашъ нѣщата. На сжщото основание и въ ума на човѣка има такива мигачи, които чистятъ мислитѣ. Доброто е горния мигачъ, злото е долния мигачъ. Тѣ ту се сжбиратъ, докосватъ се, пакъ се

отворятъ, отдалечатъ се - не се обичатъ. Но въ даденъ случай и злото има интересъ отъ окото, и му казва: "Ти и за менъ ще работишъ, защото азъ те чистя". И доброто му казва: "И на менъ ще служишъ, защото и азъ те чистя". Това сж символи. Окото казва: "Не зная, какво да правя, и двамата ми служатъ". Вие ще кажете: вѣрно ли е, че горният мигачъ е доброто, а долният мигачъ е злото? Това сж наши понятия. За насъ лоши нѣща сж тия, които ни причиняватъ болка. А за всѣко нѣщо, което ни причинява удоволствие, мислимъ, че е добро. Обаче, въ природата сжществуватъ редъ условия, които показватъ, че видимото добро въ нѣкои отношения не принася добри плодове. Въ свѣта сжществува едно Абсолютно Добро, което е Разумно. То не е настроение.

Да се повърнемъ къмъ стиха: "Никой не запалва свѣщь и не я туря въ скришно мѣсто". Свѣща е емблемъ на мислещия човѣкъ. Слѣдователно, когато твоятъ умъ се запали, ти нѣма да го туришъ въ услуга на материалния свѣтъ, нѣма да го обгърнешъ съ низки желания, съ низки мисли, нѣма и да го изопачишъ. Ще кажете: тогава каква полза ще ни принесе този умъ? - Ти ще го поставишъ на най-високото мѣсто, да освѣтлява положението, въ което живѣешъ, защото животътъ на земята е движение. Никой отъ васъ не седи на едно мѣсто. Вие постоянно се движите. Условията, при които сте живѣли вчера, не сж сжщитѣ днесъ, а нѣма да бждатъ сжщитѣ и утрѣ. Днесъ дѣйствуватъ други условия. Слѣдъ като прѣкратя тази бесѣда, ние ще бждемъ въ пространството съ милиони километра далечъ отъ прѣдишното мѣсто. Нашата земя постоянно се движи. Като се измѣня мѣстото и въ пространството, измѣня се и нашето състояние. Защо е така? Земята като пжтува изъ пространството, условията на това пространство се различаватъ, вслѣдствие на което и влиянията на тия условия върху насъ се различаватъ. Онѣзи, които не сж запознати съ космическото влияние, мислятъ, че пространството е празно. Не е така. Ония философи, които изучаватъ пространството, третиратъ въпроса дали сжществува пространство, или не, дали

сжществува врѣме, или не сжществува. Въпросътъ не седи въ това, дали сжществува врѣме и пространство, или не сжществува. Както и да обясняватъ пространството, това понятие сжществува въ човѣшкия умъ. Понятието за врѣме сжщо тъй сжществува въ човѣшкия умъ. Вие не можете да разгадаете тѣхната сжщина, но можете да ги разглеждате като понятия. Въ понятието пространство, се включва материята. Въ понятието врѣме се проектира нашия животъ. Да оставимъ настрана въпроса за сжщината на врѣмето и пространството. Нѣма нито единъ философъ, който да е опрѣдѣлилъ, какво нѣщо е пространството и врѣмето. Има нѣщо, близо до Истината въ тѣхнитѣ обяснения, но въ сжщность, какво нѣщо е пространството, какво нѣщо е врѣмето, само Богъ знае. Само най-нарпѣдналитѣ, само най-великитѣ духове, които сж завършили своето развитие, своята еволюция въ космоса, знаятъ, какво нѣщо е врѣме и пространство. Всички останали сжщества, които още не сж завършили своето развитие, иматъ дѣтински възгледи по тѣзи въпроси. Тѣ казватъ за нѣкого: еди-кой си е свършилъ университетъ въ Берлинъ, или въ Лондонъ, или въ Парижъ. Питамъ: какво знае този човѣкъ? Този човѣкъ, който е свършилъ четири факултета, утрѣ заболѣе отъ най-простата енфлуенция и веднага вика лѣкарь. Толкова знае този човѣкъ! Както виждате, самъ не може да се лѣкува. Ти можешъ да повикашъ лѣкарь само при такава болесть, която не можешъ самъ да лѣкувашъ. И той ще бжде истински лѣкарь.

"И никой не запалва свѣщь да я тури на скритото мѣсто".

Азъ разбирамъ, какво ви интересува. Всички вие сте отъ тѣзи, които искатъ съ единъ замахъ да научатъ всичко. Вие искате, като излѣзете вънъ да махнете само съ ржка и веднага да дойде въ стаята ви касата на нѣкой банкеръ и да разполагате съ паритѣ му. Кой не желае това? Туй желание е вложено и въ най-малкитѣ животинки. Запримѣръ, съврѣменнитѣ хора изучаватъ хипнотизма искатъ да си служатъ съ него. Съврѣменнитѣ учени хора сж намѣрили, какво нѣщо е

хипнотизма и сж наблюдавали, че много растения, животни си служатъ съ него. Змиитѣ, запримѣръ и до сега си служатъ съ хипнотизъмъ. Тѣ могатъ да привлекатъ своята жертва направо въ устата имъ. И котките си служатъ съ хипнотизъмъ по отношение мишкитѣ. Котките отдавна знаятъ какво нѣщо е хопнотизмътъ. Знаете ли какво нѣщо е хипнотизмътъ. Той навсѣкждѣ се прилага.

Кой не си служи съ хипнотизъмъ? Цвѣтята не хипнотизиратъ ли пчелитѣ? Всѣко привличане не е ли хипнотизъмъ? Казватъ че, нѣкой ученъ въ Франция владеялъ изкуството да хипнотизира. Казвамъ: този ученъ не владѣе това изкуство и толкова, колкото животнитѣ го знаятъ. Изобщо, сегашнитѣ хипнотизатори малко знаятъ отъ това изкуство. Силитѣ въ природата, съ които ние си служимъ днесъ сж така нагласени, че иматъ и обратно дѣйствие. Има законъ на равновѣсие. Ние не можемъ да злоупотрѣбяваме съ извѣстни природни сили, защото всѣкога ще изпитваме и тѣхнитѣ послѣдствия. По сжщия начинъ има законъ на мисъльта, по който върви човѣшкия умъ. Отклоните ли се отъ първата посока на човѣшката мисъль, т. е. скриете ли запалената свѣщь вие ще имате лоши послѣдствия. Кога една свѣщь се крие подъ шиникъ? - Когато искашъ да загладишъ нѣщата да си ги прѣдставишъ въ такава форма, въ каквато не сж. Ти знаешъ, че това, което казватъ, не е право но въпреки това постжпвашъ другояче. Това ни навежда на единъ случай отъ живота, станалъ нѣкждѣ въ България, но въ турско врѣме още.

Двама турци се сждятъ. Единиятъ отъ тѣхъ отива при сждията и му казва: “Господинъ сждия, вземи тази лира отъ менъ и като ти кажа, че на лицето гледашъ, да си спомнишъ, че съмъ ти далъ нѣщо”. Слѣдъ това отива втория при него и му казва: “Господинъ сждия давамъ ти двѣ лири, да гледашъ и на двѣтѣ ми лица”. Кадията задържалъ паритѣ и отъ единия и отъ другия. Той турилъ запалената свѣщь подъ шиникъ. Като се разглеждало дѣлото, първиятъ отъ подсждимитѣ му казва: “Господинъ сждия, гледай на лицето ми!”

Сѫдията му казва: "Много добрѣ, но какво да правя съ този съ двѣтѣ лица"? Той разбралъ, че вториятъ далъ на сѫдията повече. Слѣдователно, дѣлото се разрѣшило въ полза на онзи, койтоималъ двѣ лица. Сегашнитѣ хора сѫ изгубили вѣра въ сѫдиитѣ и казватъ нѣма право въ свѣта. Казвамъ: въ свѣта има едно Божествено Абсолютно Право, въ което нѣма никакво изключение. Това право се прилага еднакво спрѣмо всички. Това, което сега виждаме е, че хората се сѫдятъ постоянно. Цѣлия животъ не е нищо друго, освѣнъ изправяне на погрѣшки. Вие страдате отъ болести. Дѣцата ви се раждатъ болни. Вие изгубвате богатството си. Нѣкой народъ го постига катастрофа. Другъ нѣкой народъ пъкъ се заличава отъ лицето на земята. Мислити ли, че всичко това е безъ причина? Всички ония народи, които сѫ изчезнали отъ лицето на земята сѫ изгасили своя свѣтилникъ. Тѣзи пъкъ, които се излагатъ на изпитания, като българитѣ, сѫ турили свѣтилника си подъ шиникъ. Има, обаче друга опасность: свѣщьта да не изгасне. Природата изпраща всички тия изпитания.

Сегашнитѣ хора се страхуватъ отъ мисъльта, че ако вървятъ въ правия пѫть, ще умратъ гладни. Не е вѣрно това. Въ историята нѣма нито единъ фактъ, дѣто нѣкой човѣкъ, който е мислилъ право, да е умрѣлъ гладенъ. Обаче всички хора, които не сѫ мислили право, гладни сѫ умрѣли. Най-ученитѣ хора сѫ умрѣли гладни. Царе сѫ умирали гладни. Князе, генерали сѫ умирали гладни. Кой не е умрѣлъ гладенъ? Казвате: всички хора сѫ умрѣли отъ гладъ. Това е фактъ. И млади, и стари умиратъ отъ гладъ, но човѣкъ умира отъ гладъ само тогава, когато неговиятъ свѣтилникъ угасне. Щомъ неговия свѣтилникъ гори, той не може да умре. Има редъ причини, по които хората умиратъ. Свѣтътъ, животътъ трѣбва да се изучи въ всички негови прояви. Запримѣръ, задавали ли сте си въпроса, защо Господь създаде главата? Какво е прѣдназначението на главата? Какво е прѣдназначението на дробоветѣ, какво е прѣдназначението на стомаха, какво е прѣдназначението на мозъка? На руски езикъ коремътъ наричатъ "животъ". Нѣкои наричатъ стомаха още и тър-

бухъ. Въ сжщность службата на стомаха е съвсѣмъ друга отъ тази, която му опрѣдѣлятъ. Сега службата му е изопачена и вслѣдствие на това изопачаване се дължатъ всички лоши резултати въ съврѣменното човѣчество. Каква е въ сжщность службата на стомаха? Каква е тази на дробоветѣ, на мозъка и т. н.? Слѣдъ всичко това ние говоримъ и за човѣшкото сърдце. Ние имаме сърдце, което движи кръвьта, имаме и сърдце което чувствува. Най-послѣ имаме и единъ умъ, съ който мислимъ. Засега е важно функцията на мозъка. Тамъ се проявява човѣшкиятъ умъ. Прѣзъ деветнадесетото столѣтие се състави цѣла наука за изучаване човѣшкия мозъкъ. По отдавна се изучавало човѣшкото лице. Прѣзъ още по-далечното минало се изучавало и човѣшкото тѣло: какъ е създадено то, какви сж неговитѣ функции и т. н. Тамъ влиза астрологията, която показва, какво е отношението на тѣлото къмъ външния свѣтъ. Ако човѣкъ не изучава тази наука ще мисли, че връзкитѣ между него и външния свѣтъ сж далечни, като че не сжществуватъ. Не е така, обаче. Венера, напримѣръ, има влияние върху чувствата на човѣка. Марсъ има влияние върху войнственото настроение на човѣка. Сатурнъ има влияние върху силитѣ на мисъльта у човѣка. Юпитеръ има влияние върху благородството, върху интелектуалнитѣ чувства на човѣка. Меркури има влияние върху ума на човѣка. Луната пъкъ има влияние върху въображението, върху фантазията му. Земята върху какво оказва влияние на човѣка? Най-голѣмото влияние върху човѣка указватъ, обаче, Слънцето и Земята. Самиятъ животъ е така разпрѣдѣленъ, че между химическитѣ процеси, които стават въ земята и животътъ, който иде отъ слънцето, става постоянно прѣплитане. И обратно: между живота на земята и химическитѣ процеси, които стават на слънцето, сжщо тъй има извѣстно прѣплитане. Та казвамъ: Христосъ е разбиралъ дълбоко природата и нейнитѣ закони.

Нѣкой мислятъ, че Христосъ не е билъ ученъ. Не, Той е билъ много ученъ човѣкъ. Ако Христосъ бѣше професоръ днесъ, Той щѣще да бжде най-видниятъ професоръ въ цѣлата

съврѣменна култура. Не мислете, че онѣзи Велики Учители, онѣзи Велики Адепти не разбиратъ науката. Тѣ я разбиратъ много добрѣ; тѣ иматъ свои лаборатории, въ които правятъ редъ опити. Най-великитѣ Учители иматъ методи, чрѣзъ които могатъ да отидатъ до Слънцето и да се върнатъ назадъ. Единъ адептъ има положителни знания, той знае всичко но мълчи, не говори нищо. Сегашната култура, която азъ наричамъ "култура на малкитѣ дѣца" сега се занимава съ въпроса, какво има на Слънцето. Тѣ едва сега учатъ, колко елемента има тамъ и какви сж тия елементи. Тѣ сж направили малки опити и казватъ, че съврѣмената наука е много точна. Съврѣменните учени сж направили редъ изчисления, да опрѣдѣлятъ, какво е разстоянието на Земята отъ Слънцето. Доколко сж точни тѣхнитѣ изчисления, виждаме отъ това, че единъ математикъ изчислява съ всичката точность на математиката и намира, че разстоянието на Земята отъ Слънцето е 92 милиона мили, а другъ изчислява, че сжщото разстояние е 93 милиона мили. Каква точность е тази, ако въ изчисленията на двамата математици има единъ милионъ мили разлика? Какво бихъ направилъ, ако бихъ се качилъ на единъ тренъ, който ще ме остави на разстояние единъ милионъ мили отъ Слънцето? Като дойдемъ до всички теории на съврѣмената математика ние виждаме нейната несъстоятелность. Не искамъ да критикувамъ науката, но казвамъ, че истинскитѣ учени хора, върху плѣщитѣ на които се крепи науката, мълчатъ. Истинскитѣ адепти знаятъ точно разстоянието между Земята и Слънцето. Въ тѣхнитѣ изчисления има само единъ сантиметъръ въ разлика, и като отидешъ на Слънцето, ще намѣришъ, че дѣйствително има само единъ сантиметъръ разлика. Това разстояние не ти позволява напълно да се допрешъ до Слънцето. Докоснешъ ли се до него, ще произлѣзе нѣкакъвъ взривъ. Сжщото това разстояние отъ единъ сантиметъръ сжществува и между единъ и другъ човѣкъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да разрушатъ това разстояние и казватъ: да се съединимъ да развалимъ тази граница! Всички скарвания, всички недоразумения между хора-

та започватъ именно когато дойдатъ наблизо единъ до други. Докоснатъ ли се, между тѣхъ се явява взривъ. Защо ставатъ тия работи? Красивиятъ момъкъ, който е лишенъ отъ умъ, търси нѣкоя красива мома, съ която да се свърже. Но красивитѣ моми сж най-лошитѣ домакини. Ако нѣкой момъкъ иска да му побѣлѣе главата, нѣка вземе красива жена. И обратното е вѣрно. Ако нѣкоя мома иска да и побѣлѣе главата, нѣка вземе красивъ мжжъ. Да бждешъ красивъ по умъ, по душа, по сърдце, разбирамъ, но да бждешъ само външно красивъ, това е най-голѣмото нещастие. Душата на човѣка трѣбва да бжде благородна, мощна! Умътъ на човѣка сжщо тъй трѣбва да бжде чистъ и свѣтълъ! Всѣки мжжъ трѣбва да схваща нуждитѣ на своята другарка, да влиза напълно въ нейното положение. И въ всѣки денъ моментъ, когато той вижда, че тя се намира въ затруднено положение, нека разглежда въпроса тъй, както би го разглеждалъ за себе си. Ако той е уменъ, нека да се постави на нейното мѣсто. Сжщото нѣщо може да се каже и за жената. Не спазваме ли това, ние поставяме свѣщьта подъ шиникъ. За да се постави свѣщьта подъ шиникъ, има редъ условия.

Сега ние искаме да живѣемъ. Право е това наше желание. Животътъ е потребенъ. Всѣки младъ човѣкъ иска да живѣе. Пъкъ и старитѣ искатъ да живѣятъ. Има, редъ условия, обаче, които като изпълнимъ, ние можемъ да живѣемъ колкото врѣме искаме. Затова се изисква знание. Първото нѣщо отъ ученицитѣ на окултната наука се изисква абсолютно търпѣние. Търпѣнието е съзнателенъ процесъ на ума. Сега хората нѣматъ търпѣние. Биятъ нѣкого, казватъ му: търпи! Това не е търпѣние, това е неволя. Търпѣнието е качество на свободния човѣкъ. Търпѣливиятъ човѣкъ не трѣбва да бжде външно безучастенъ къмъ нѣщата. Търпѣливиятъ човѣкъ може да бжде държавникътъ. Търпѣливиятъ човѣкъ може да бжде министерътъ. Търпѣливиятъ човѣкъ може да бжде философътъ. Майката сжщо може да бжде търпѣлива. Да бждешъ търпѣливъ човѣкъ, значи да бждешъ великъ човѣкъ, да прѣнасяшъ лесно всички мжчнотии на живота: да загубишъ

200,000 лева и да вървишъ, като че бълха не те е ухапала. Ще ви приведа единъ символъ, да видимъ, какъ ще го изтълкувате. Прѣдставете си, че вашиятъ братъ е заминалъ за нѣкждѣ и слѣдъ десеть години ви пише, че ще се върне. Вие сте забогатели прѣзъ това врѣме и започвате да се приготовлявате да посрещнете брата си. Но прѣди да дойде братъ ви, вие изгубвате всичкото си имущество отъ 500,000 лева и оставате безъ нищо. Питамъ ви: ще можете ли въ този случай да посрещнете брата си тъй радушни, както щѣхте да го посрещнете, ако не бѣхте изгубили тия пари? Ще кажете: бѣда е това! Ще ви приведа сжщия символъ въ друга форма. Прѣдставете си, че вашиятъ братъ попадне въ една разбойническа банда. Вие обичате брата си, като себе си. Пращатъ хора да ви кажатъ, че ще пуснатъ брата ви само ако при условие дадетѣ за него 500,000 лева. Вие давате тия пари. И като дойде братъ ви радвате се. Защо? - Печалбата въ дадения случай е вашиятъ братъ. Отидоха наистина 500,000 лева, но спасихте живота на брата си. Че сте дали 500,000 лева за живота на брата си, нищо не е това. Нѣкои казватъ: България изгуби отъ такава една постжпка. Какво губи тя? Ако тия пари отидоха за откупъ на нѣщо много цѣнно, тогава не сж ли на мѣстото си! Кого откупвате? Колко българи има затворени заробени въ невидимия свѣтъ. За тѣхъ професоритѣ нищо не знаятъ. Знаете ли, че за тия затворници въ другия свѣтъ българитѣ трѣбва да платятъ 30 милиона лева въ злато? Казвате: на България не вървятъ нѣщо работитѣ. Затова именно на българитѣ не имъ върви. Тия заробени българи трѣбва да се избавятъ. Какъ ще ги избавите, я ми кажете? Казва Христосъ: “Ще ги избавя”. И наистина, Христосъ ги избави. Питамъ, обаче: Любовьта Христова проявена ли е въ България тъй, както Христосъ я проявява? Азъ взимамъ Христа прѣди 2,000 години, както взимамъ и българския народъ, начело съ цѣлото духовенство, като послѣдователи на Христа и ви питамъ като външно, незаинтерисовано лице: българското духовенство, както и българскиятъ народъ приложили ли сж Христовата Любовь? Идете въ стран-

ство да видите, че когато искатъ да огорчатъ нѣкого, наричатъ го българинъ. Идете въ Германия, въ Англия навсѣкѫдѣ българинътъ има едно компрометиращо име; българитѣ навсѣкѫдѣ минаватъ за варварски народъ. Навсѣкѫдѣ за българитѣ иматъ много лошо мнѣние. Азъ бихъ считалъ, че Христовата Любовь е приложена въ България, ако изъ България нѣмаше никаква бѣсилка, ако не ставаше никакво убийство. Въ войната, която Англичанитѣ водиха четири години имаше застреляни само около 3,500 души и екзекутирани около 250 души. Ами колко души имаше убити и колко екзекутирани въ войната която България водеше. Радправяха ми за единъ българинъ на фронта който поради припадъчна болесть, отъ която страдалъ, отстѫпилъ при едно сражение. Затова нѣщо, обаче, билъ осѫденъ на разстрѣлване, като го обвинили, че не искалъ да служи на своето отечество. Казватъ: тия нѣща не трѣбва да се изнасятъ, понеже разклащатъ народния моралъ. Тия нѣща не ги изнасямъ азъ, тѣ навсѣкѫдѣ се носятъ. Стабилностьта на единъ народъ зависи отъ Любовьта, която той има въ себе си. Единъ народъ не може да се изправи съ убийства. Стабилность трѣбва да има въ него! Въ тази Любовь всѣки трѣбва да желае доброто на цѣлия български народъ; и цѣлиятъ български народъ трѣбва да желае доброто на своитѣ членове. Слѣдователно, когато отидешъ въ нѣкое село, селянитѣ трѣбва да тѣ посрѣщнатъ, да те угостятъ. И когато дойде нѣкой селянинъ въ града и вие трѣбва да го посрещнете по сѫщия начинъ, между васъ да има надпреварване. Като дойдатъ шопитѣ при васъ, какъ ги посрѣщатѣ? И вие като отидете при тѣхъ, какъ ви посрѣщатъ? И това сѫ все българи! Единиятъ е гражданинъ - българинъ, другиятъ е землѣдѣлецъ - българинъ. Като ги срѣщнете, виждате ги всички разпрѣдѣлени на партии. При това всички сѫ правовѣрни всѣ за народа си мислятъ. За кой народъ, за гражданитѣ или за селянитѣ? Едни милѣятъ за гражданитѣ, други за селянитѣ. Раздѣлѣнието на партии не е лошо нѣщо, но нека този народъ се учи. Онѣзи, които сѫ за гражданитѣ нека учатъ гражданитѣ на любовь. Онѣзи, които

сж за селянитѣ, нека учатъ селянитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за земледѣлцитѣ нака учатъ земледѣлцитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за военнитѣ, нека учатъ военнитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за професоритѣ, нека учатъ професоритѣ на любовь. Онѣзи, които сж за майкитѣ, нека учатъ майкитѣ на любовь. Бащитѣ, братята, сестритѣ, нѣка всички проповѣдватъ любовьта. Не говоря за сегашната любовь. Единъ младъ момъкъ, българинъ въоръженъ съ два коруба въ врѣме на възстанието, казва на възлюбената си: "Генке, виждашъ ли тия турци, всички ще ги избия! Ела съ мене, не се бой". Върви той съ нея прѣзъ Стара-планина, но по едно врѣме изкача на срѣща имъ една мечка. Той остава Генка, покатерва се на единъ букъ и казва: "Не бой се, азъ оттукъ ще цъкамъ". Генка вижда своя герой горѣ на дървото и му казва: "Съ цъкане отгорѣ работа не става". Азъ считамъ герой онзи момъкъ, който може да хване мечката за ушитѣ и да каже: "Знаешъ ли, че азъ обичамъ тази мома? Знаешъ ли, че азъ имамъ вѣра? Хайде да си вървишъ"! Послѣ я погладя малко и казва: "Върви си по работата, да не се караме! Ти трѣбва да знаешъ, че азъ обичамъ". Мечката ще го погледне и ще си кажи: "Щомъ обичашъ, повече въпросъ не става". Това наричамъ азъ геройство. Докато ти цъкашъ съ чакмаклията пушка отгорѣ, твоята Генка десеть пжти ще отиде. Ако си въ Индия докато се обърнешъ тигърътъ ще задигне твоята Генка, и никой не ще може да я намѣри. Това сж прѣносни нѣща.

Нѣкой учитель скжсалъ своя ученикъ или своята ученичка. Тя казва: "Нѣма да живѣя повече, ще се самоубия!" И наистина, като я скжсатъ, купува си отрова, да се трови, или се обесва, или се самоубива. Колко ученици има, които сж се отровили по този начинъ! Какъвъ моралъ има въ това, да скжсашъ единъ ученикъ? Ако той ще се самоубие, тури му три. Туришъ ли му три и Господь ще ти тури три, ще те благослови. Нѣкой пжть учительтъ не отстжпва, казва: "Нека се самоубие азъ не отстжпвамъ отъ своитѣ убѣждения. Като се самоубие, майката, бащата, братята, сестритѣ, и всички негови роднини скърбятъ. Тури му три, нека отъ тебе

да замине тази единица. Слѣдъ това кажи на този ученикъ: "Азъ вѣрвамъ, че ти за въ бѫдеще ще се учишъ по-добрѣ, имамъ вѣра въ тебе". Дѣто ще се самоубие, тури му една тройка да живѣе. Казвате: такъвъ е моралътъ на учителитѣ. Моралъ било това да накарашъ единъ ученикъ да се самоубие! Има ученици, които като се намѣрятъ въ трудно положение, набиватъ своитѣ учители. Разправяха ми слѣдния анекдотъ за единъ студентъ въ университета, който заставилъ единъ отъ своитѣ професори да му постави добра бѣлѣжка. Този студентъ пропадналъ на изпита при своя професоръ, затова влиза единъ день въ кабинета при него и му казва: "Азъ учихъ но пропаднахъ, затова искамъ отъ васъ да ми поправите бѣлѣжката". - Не мога да я поправя. "Не може ли? Слушайте, или ще я поправитѣ, или ще изхвъркнете изъ прозореца навънъ! Ще поправите ли бѣлѣжката?" - Моля, моля почакайте! И професорътъ поправя бѣлѣжката, пише му петь. Студентътъ казва: "Още веднъжъ да не си играете съ мене". Понататъкъ нѣма да ви разправямъ цѣлата история. Убѣждения има този професоръ, не иска да поправи бѣлѣжката, но като дойде да изхвъркне отъ прозореца, туря му петь. Учителитѣ трѣбва да постѫпватъ съ любовь, а ученицитѣ да постѫпватъ съ почитание.

Тази свѣщь трѣбва да бѫде запалена. Ако нѣкои отъ моитѣ бесѣди проникнатъ въ една отъ гимназиитѣ, цѣлиятъ учителски съвѣтъ ще се събере, да търси начинъ, какъ да прѣдпазятъ ученицитѣ да не се увличатъ въ Новото Учение. Родителитѣ имъ се оплакали, че тѣзи бесѣди разклащали умоветѣ на тѣхнитѣ дѣца. Казватъ, че тия бесѣди не сѫ за млади-

тѣ. Ами за кого сѫ? Азъ ще ви докажа, че слънчевата свѣтлина досега е причинила най-голѣмитѣ злини. Всички наводнения не ставатъ ли отъ топлината и свѣтлината? Всички болести не се ли дължатъ на топлината и свѣтлината. Смъртьта не се ли дължи на топлината и на свѣтлината? Всички пожари не се ли дължатъ на Слънцето? Всички скарвания между мѫже и жени не се ли дължатъ на Слънцето? Ако мѫжътъ и жената живѣеха въ тъмнина щѣха ли да се каратъ?

-Нѣмаше. Слънцето виновно ли е за всичко това? - Не е виновно. Ние трѣбва да разбираме смисъла на тази свѣтлина. Ако не знаемъ какъ да ползуваме свѣтлината, тя ще донесе най-голѣмитѣ злини въ живота ни; ако знаемъ какъ да я използуваме, тя ще донесе най-голѣмитѣ благословения. Христосъ, като се обръща къмъ тѣзи които сж живѣли прѣди 2,000 години казва: "Човѣшкиятъ умъ, който Богъ е турилъ, не се поставя подъ шиникъ, но подъ широкъ просторъ, за да служи за благото на този народъ, въ който живѣе". И всички истински учени хора които се занимаватъ съ науката сж пратени отъ невидимия свѣтъ за благото на другитѣ хора. Всѣки човѣкъ е роденъ съ извѣстна склонность къмъ нѣщо. Азъ похваляvамъ ученитѣ хора въ едно отношение а именно: тѣ изживяватъ цѣлия си животъ въ работа, безъ да имъ се плаща. Всѣки ученъ човѣкъ, който изживѣва 20 или 30 години за науката безъ да му плащатъ той е идеалистъ. Единъ музикантъ, който посвѣщава цѣлия си животъ за музиката, или единъ скулпторъ или единъ художникъ, които посвѣщаватъ цѣлия си животъ за изкуството, това сж хората, които подтикватъ съврѣменното човѣчество напрѣдъ. Слѣдователно, всички трѣбва да работимъ даромъ, да се подчинимъ на Божия законъ. И когато тази свѣщь се запали въ ума на когото и да е, този човѣкъ ще знае какъ да си служи съ силитѣ и съ законитѣ на природата. Единъ земледѣлецъ нѣмаше да обработва 100 декара земя, нему стигатъ 10 декара. Ако единъ китаецъ има четири декара земя, той се счита много богатъ. Единъ китаецъ може да изкара отъ четири декара земя толкова, колкото българинътъ отъ 50 декара. Ако имахме истинското знание, ние щѣхме да знаемъ, какъ да съкращаваме своя трудъ. Съврѣменнитѣ ученици иждивяватъ много врѣме за учене. Такава е нашата възпитателна система. Споредъ мене, четири часа сж достатъчни за учене: два часа прѣди обѣдъ и два часа слѣдъ обѣдъ. Повечето отъ врѣмето трѣбва да бжде употрѣбено за изучаване на природата, всрѣдъ самата нея, заедно съ учителитѣ. Напримѣръ, ботаниката да се изучава между цвѣтята. Ами дѣ трѣбва да се изучава религи-

озния животъ? - Не въ църквата, но между бѣднитѣ. Когато нѣкой хора искатъ да се молятъ, не трѣбва да отиватъ въ нѣкоя църква, но да отидатъ при една бѣдна вдовица. - Това е най-добрата църква. Това е най-добрата молитва. Ако искате да се молитѣ, ще ви пратимъ при бѣднитѣ сирачета, останали безъ баща и майка. Това е най-добрата църква. Вие сами ще бѫдете свещеникътъ; ще се помолитѣ и ще ги заведете при Господа. По този начинъ ще отправите най-добрата молитва. И тъй като ставате сутринь, ще се обличате въ нови одежди и така ще влизате при тия сирачета да ви се радватъ. Какви одежди ще обличате? - Живи одежди; отъ хлѣбецъ, отъ водица, отъ дрешки, отъ топливо, отъ знание, отъ добри думи. Това разбирамъ религия! Сегашната религия, каквато имаме въ Америка, въ Англия е била хубава, но за миналото, за въ бѫдеще тази религия не може да ни повдигне, защото е казано: "Този народъ се прибилжава къмъ мене съ устата си, но сърдцата имъ сѫ далечъ отъ мене". Вие тукъ сте се събрали да ви държа бесѣда, но трѣбва да знаете, че онова което ще ви повдигне прѣдъ Бога, това сѫ добритѣ рѣшения, които ще приложитѣ още днесъ. Всички вие сте богати, трѣбва да запалитѣ вашитѣ свѣтилници, да вземете вашитѣ ключове и да отворитѣ каситѣ си. Азъ не искамъ да раздадете всичкото си имане, но дайте толкова, колкото сърдцето ви позволява, по любовь и си помислете, какъ бихте желали да постѫпятъ другитѣ спрѣмо васъ, ако бѣхте бѣденъ. Ако ние приложимъ всичко това по този начинъ, ще имаме най-великата наука. Когато въ човѣшката душа се зародятъ добри желания, само тогава природата ще открие своитѣ знания, своитѣ тайни и ще започне да ни учи. Човѣкъ, който дава, и нему се дава. Човѣкъ който е щедъръ, за него сиромашия не сѫществува. Какво е сиромашия, той не знае. Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри. Привличайте умнитѣ хора, не дружете съ глупавитѣ. Като се съберешъ съ глупави хора, имай желание да хвърляшъ повече свѣтлина, щото и тѣ да станатъ умни. Като се съберешъ съ лоши хора, глѣдай съ своя добъръ животъ да пробудишъ ревнование въ

тѣхъ, и тѣ да бѫдатъ добри. Не трѣбва да бѫдемъ чрѣзмѣрно ревностни, но какъ да работимъ? - По любовь, а не съ насилие. Какъ постѫпватъ въ съврѣменнитѣ държави? Като се издаде единъ новъ законъ въ народното събрание, всички вѣстници го оповѣстяватъ, искатъ неговото приложение. Всички стражари слѣдятъ за изпълнението му и тежко на онзи, който не го прилага. Това, обаче, е насилие. Ако това приложение трѣбваше да дойде чрѣзъ насилие, какви резултати ще даде? Вие знаете послѣдствията отъ насилието. Насилието ражда насилие.

Защо Христосъ не дойде съ своитѣ ангели да внесе страхъ и трепетъ и да се наложи? Защо Той дойде бѣденъ и трѣбваше евреитѣ да Го гонятъ, да Го хулятъ, а римскитѣ войници да Го разпѫнатъ? Въ идването на Христа по този начинъ именно се крие спасението на свѣта. Въ страданието е спасението на човѣчеството. Азъ говоря за страдания, въ които човѣкъ може да се радва. За съзнателнитѣ страдания Христосъ казва: "За този часъ съмъ дошълъ. Моитѣ страдания ще станатъ причина милиони хора да се повдигатъ и да се радватъ". Само при страданията могатъ да се родятъ бѫдащитѣ велики души. Съ това ще се добие импулсъ за великото въ свѣта. Ако Христосъ бѣ дошълъ като царь, този вѫтрѣшенъ импулсъ не би се родилъ у хората. Всѣки отъ васъ, който иска да разбере страданията на Христа, непрѣменно трѣбва да добие вѫтрѣшно смирение. Писанието казва: "Богъ живѣе въ душитѣ на смиренитѣ" Вие трѣбва да разбирате смирението въ неговата дълбочина и животворна сила. Да бѫдешъ смиренъ, значи да съзнавашъ, че всичко можешъ да направишъ, а сѫщеврѣменно да си толкова благъ, че да отваряшъ пѫть и на една мравя.

Христосъ казва: "Никой не запалва свѣщь и да я тури на скришно мѣсто". И вие запалете вашитѣ свѣщи! И тогава, художникъ ли си, на тази свѣщь, на това слънце, рисувай! Нѣмате ли тази свѣщь, отъ васъ нищо не може да излѣзе. Поетъ ли си, на тази свѣщь пиши! Проповѣдникъ ли си, на тази свѣщь проповѣдвай! Земледѣлецъ ли си, най-първо запали

свѣща и тогава иди да орешъ. Отиваш ли когато това Слънце не е изгрѣло, нищо нѣма да излѣзе. Азъ говоря за вѫтрѣшната свѣщь, а не за външното Слънце. Запалването на тази свѣщь прѣдставлява единъ вѫтрѣшенъ процесъ у насъ. Ние имаме лъжливи обективни схващания, мислимъ, че свѣтлината е извънъ насъ. Не, вѫтрѣшната свѣтлина е повече, отколкото външната свѣтлина. Казва Христосъ: "Вие сте свѣтлина". Тази свѣтлина, която иде отъ Слънцето, е животътъ на онѣзи сѫщества, които светятъ. Тѣ сѫ свѣтещи сѫщества. Отъ тия разумни сѫщества произтича свѣтлината въ свѣта. Тамъ, дѣто има свѣтлина, има животъ и разумность. Тамъ, дѣто нѣма свѣтлина, нѣма животъ нѣма разумность. За последното положение е казано въ думитѣ Христови: "Тази свѣтлина е турена подъ шиникъ".

И тъй, работете само при тази свѣтлина, която Богъ е вложилъ въ васъ. Понѣкога говорите за Слънцето. То е емблемъ. Това външно Слънце е отражение на другото Слънце, което е невидимо. И Писанието казва, че за въ бѫдеще Богъ ще ни бѫде Слънце. Слѣдователно, това Слънце изразява само Силата Божия, която се проектира чрѣзъ него. И въ ума, който Богъ е вложилъ въ насъ, трѣбва да вложимъ вѣра. Въ този умъ, въ тази свѣщь ние трѣбва да вѣрваме, понеже е отъ Бога. Чрѣзъ него Богъ ни се изявява. Въ кого ще вѣрваме, ако ние не вѣрваме на своя умъ, ако ние не вѣрваме на своитѣ мисли, на своитѣ чувствувания? Човѣкъ вѣрва на другитѣ хора дотолкова, до колкото вѣрва и на себе си. Човѣкъ трѣбва да придобие пълна вѣра на себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вѣра, той ще възстанови своитѣ отношения и къмъ другитѣ.

Първото нѣщо: ние трѣбва да придобиемъ пълна вѣра въ Божественото, което живѣе въ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учителятъ,
на 4 юли, 1926 г. въ гр. София.

За Слава Божия

На кратко ще се спра върху една основна мисъль, а именно върху сжщинската проява на живота.

Какво може да се разбира подъ думата "Слава Божия"? Славата се обяснява само по закона на Мждростьта или знанието. Науката показва Славата Божия, но хората като добиять знанието, не го употрѣбяватъ за Славата Божия, а за своя слава, вслѣдствие на това се ражда дисхармония. Азъ наричамъ хората отдѣлни единици. За всѣка отдѣлна единица има двѣ възможности въ живота: да върви въ правия пжть, и да направи едно отклонение отъ този пжть. Значи, всѣка душа, като отдѣлна единица, има възможность да се разширява и да се смалява. Туй обясняватъ въ окултната наука по нѣколко начина. Западнитѣ окултисти го обясняватъ съ тъй наречения "Топлиненъ Етеръ". Етеръть означава това, отъ което нѣщата се раждатъ и отглеждатъ. Частицата "ет" е първичното начало, отъ което нѣщата се раждатъ. "Теръ" е това, което отглежда нѣщата на земята. Етеръть не е гжста материя. Топлинниятъ етеръ, т. е. първичната енергия, която е започнала дѣйностьта си, има връзка съ обичьта, съ Любовьта. Слѣдователно въ първото изявление на живота се проявява Любовьта, прѣзъ което врѣме започва да дѣйствува топлинниятъ етеръ въ материята. И така животъть се проявява въ топлина. С появяване на топлината, течението на живота е почнало да слиза къмъ земята, за да я организира.

Казва се въ Битието: "Въ начало Богъ създаде небето и земята". Туй течение е Божественния Духъ, който слиза отгорѣ да организира нѣщата. При сегашното състояние на развитие, въ което се намирате, вие трѣбва да разбирате закона на топлинния етеръ. Той е едно движение отвънъ навжтрѣ. Когато казваме, че трѣбва да любимъ другитѣ хора, ние подразбираме този топлиненъ стеръ, който иде

отвънъ. Хората изискватъ нашата любовь. Нѣкой иска да те обича и да го обичашъ. Защо? Това е една енергия въ природата, която иска да се прояви. Вие като не разбирате закона, изопачавате нѣщата. Ами когато единъ изворъ иска да се прояви, какво трѣбва да направи? - Трѣбва да започне да извира. Водата като почне да извира отъ него, той се проявява. Това става и съ човѣка. Когато единь ангелъ люби нѣкой човѣкъ, ще видите, че отъ този ангелъ извира нещо. Това, което извира от него е течность, а вашата любовь е гѫста. Когато вие обичате нѣкого, и отъ васъ извира нѣщо. И ако ви види въ този моментъ нѣкой ангелъ, който се връща отъ дълго пѫтешествие, ще каже: "Хайде ще си почина малко при този изворъ". Той ще гребне съ чашката си малко отъ вашата вода и ще оцѣни правилно, дали вашиятъ изворъ е хубавъ, или не. Тъй щото, когато хората се любятъ въ физическия свѣтъ, между тѣхъ сѫществуватъ чисто физически прояви, но въ невидимия свѣтъ не е така. Тамъ Любовьта е единъ изворъ. Тия нѣща за васъ сѫ отвлѣчени понятия. Вие само казвате: тия хора се обичатъ. Да, така е, но трѣбва да знаете, че животътъ съответствува на топлинния етеръ, и ако ти не можешъ да приемешъ този стимулъ отвънъ, тогава животътъ не може да се прояви въ тебъ. Животътъ, който иде отвѫтрѣ е проявление на този топлиненъ етеръ. Прояви ли се живота, и твоятъ животворенъ етеръ ще се намира въ центъра на земята. Животворниятъ етеръ е туй, което създава. И за да се прояви този животъ, най-първо трѣбва да дойде тази вълна отвънъ.

Сега, като говоря за земята, вие мязате на нея, затова непремѣнно трѣбва да дойде въ васъ този топлиненъ етеръ, като стимулъ отвънъ, за да подтикне сърцето ви къмъ дѣятелностъ. Нѣкой пътъ вие искате да обичате. Значи, слѣдъ като сте приели единъ стимулъ отвънъ навѫтрѣ, отъ центъра на вашето сърдце трѣбва да се прояви другъ потикъ, за да се изяви животътъ. Слѣдователно всѣки който иска да живѣе, ще дойде въ стълкновение съ твърдата материя. Всѣки, който иска да люби, ще дойде въ стълкновение съ твърда-

та материя. Човѣкъ, който не може да работи съ твърдата материя, не може и да живѣе. Въ това отношение, отъ гледището на живота, страданията сж камъни, чрѣзъ които вие ще съградите вашето бждеще. Слѣдъ това иде свѣтлината, сжщо тъй необходима за живота. И тя е едно течение, което се нарича "Свѣтлиненъ Етеръ".

Всички тия външни прояви на живота имать своя форма. Топлината създава извѣстни форми у човѣка. Свѣтлината сжщо тъй създава извѣстни форми. И животътъ има извѣстни форми. Всѣко течение създава свои опрѣдѣлени форми. Топлина и свѣтлината отъ Слънцето оказватъ голѣмо влияние най-първо върху религиозното състояние на човѣка; както и върху науката. Ще се стремите да запазите въ себе си тази топлина и свѣтлина. Никога не трѣбва да изгубвате тази малка топлинка, която имате въ слънчевия вжзелъ! Тази топлинка винаги трѣбва да сжществува у васъ. Тя ви е необходима. Ако имате тази топлинка, вие сте неуязвими, никой нищо не може да ви направи, но изгубите ли тази малка топлинка, съ васъ вече могатъ да се случатъ най голѣмитѣ нещастия: бури; катастрофи. Могатъ съвършено да ви съсипятъ и отъ васъ нищо да не остане. Запазете ли тази топлинка въ себе си, въ послѣдствие ще дойде и свѣтлината, а като дойде свѣтлината тя носи знанието у човѣка. Значи, свѣтлинният етеръ има влияние върху мозъка. Топлинният етеръ има влияние върху сърдцето. Въ сърдцето на човѣка, отвжтренавънъ, ставатъ редъ химически процеси. Отъ тѣхъ зависи какъ ще се прояви човѣкъ, дали по единъ, или по другъ начинъ. Не се спъвайте отъ различнитѣ прояви на човѣшкия животъ! Външният свѣтъ може да се спъва, но вие не трѣбва да се спъвате. Ще знаете, че въ каквато насока и да се проявява човѣкъ, всичко туй е за Славата Божия. Защото вашитѣ опущения, вашитѣ погрѣшки прѣдставляватъ възможности за повдигане на по-напрѣдналитѣ отъ васъ сжщества. Ти правишъ извѣстна погрѣшка, а тия сжщества, които ти не виждашъ използуватъ тази твоя погрѣшка, взиматъ я за съграждане на една велика добродѣтель. Всичко въ свѣта е така

създадено, че тия разумни същества използуватъ всѣка ваша погрѣшка за създаване на една добродѣтель. Сега да не кажете: като е тъй, щомъ всичко е за добро, да правимъ погрѣшки! Не, не е така. Когато вие несъзнателно сте направили една погрѣшка, несъзнателно сте направили едно опущение, само тогава ви казвамъ да не съжалявате за него. Тази ваша погрѣшка ще се използува отъ друго нѣкое същество за добро. Знайте, че щомъ сте на земята, вие ще правите погрѣшки, тѣ сж неизбѣжни, но погрѣшкитѣ не трѣбва да се правятъ умишлено. Единствената опасность отъ страна на черното братство седи въ това, че тѣ иматъ за задача да всадятъ въ човѣка единъ критически духъ, че той не живѣе добрѣ. Ние знаемъ това, човѣкъ не може да бжде светия въ единъ день. За да бждемъ светии, трѣбва да знаемъ всички закони на природата, пъкъ да знаемъ дори и своето бждаще. Дойде нѣкой при мене и ми казва: азъ съмъ святъ човѣкъ. Добрѣ, кажи ми тогава моето бждеще! Ако той не може да ми каже бждещето, казвамъ му: ти не си никакъвъ светия. Единъ свещия трѣбва да предсказва бждещето на хората. Единъ напредналъ човѣкъ трѣбва да има това вжтрѣшно знание, той трѣбва да предчувствува, какъ ще станатъ нѣщата. За сега всички вие имате възможность да се влияете отъ външния свѣтъ. Вие сте рефлектори на външния свѣтъ, на тѣхната свѣтлина, но трѣбва да знаете, че свѣтлината на хората е тѣхна свѣтлина, а вашата си е ваша. Но ако вие отражавате само тѣхната свѣтлина, това не е никаква свѣтлина. Ако вие имате ваша свѣтлина, само тя е реална. Ако, обаче вие отражавате тѣхната свѣтлина, то щомъ тя прѣстане и вие ще я изгубите; ако свѣтлината пъкъ е въ васъ, вие всѣкога ще я запазите. И ако дойде нѣкаква свѣтлина върху вашия рефлекторъ отвънъ, още повече се радвайте, тя ще усили вашата свѣтлина. Въ дадения случай вие всѣкога трѣбва да запазвате вашата свѣтлина и вашата топлина.

Сега сме се качили на Мусалла. Тукъ всинца имате много хубаво разположение, но долу, въ София, не сте такива. Тамъ имате лоши неприязнени чувства единъ къмъ другъ.

Дойде нѣкоя сестра при васъ, вие не можете да я търпите, искате да се махне. Кои сж поводитѣ за тия чувства? - Това сж нѣкакви дребни, обикновени работи, но тѣ не разрѣшаватъ въпроситѣ. Вие не обичате нѣкоя сестра, искате да се освободите отъ нея. Защо? Азъ не искамъ да разрѣшавямъ сега тия нѣща между васъ, но казвамъ, че тия положения сжществуватъ и по цѣлия свѣтъ. Вие не обичате нѣкого, но другъ нѣкой пъкъ васъ не обича. Другъ нѣкой пъкъ ви е много обиченъ. Случава се, че не можете да търпите нѣкого, но той идва постоянно при васъ. И обратното се срѣща: вие обичате нѣкого, искате да дохожда при васъ, но той ви отбѣгва. Защо е така? Туй се дължи все на тия течения въ пространството. Законътъ на обичьта е слѣдниятъ: щомъ у мене се зароди чувство на обичь, понеже обичьта слиза отгорѣ, отъ небето, азъ непрѣменно трѣбва да нося нѣщо, трѣбва да дамъ нѣщо. Не дамъ ли нищо, азъ не мога да проявя любовьта. Богъ, който ни обича, като се прояви, Той ни дава нѣщо. Пъкъ и ние, когато искаме да обичаме Бога, пакъ трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си, трѣбва да пожертвуваме нѣщо, да дадемъ отъ плодоветѣ си. И Богъ иска нѣщо отъ насъ. Четемъ въ Свещеното Писание, че евреитѣ сж принасяли жертви на Бога, а ние какво ще занесемъ? Днесъ ние не искаме жертви. Какво трѣбва да направимъ тогава? Какво трѣбва да дадемъ? Сладки плодове ли отъ градината си? - Не, ние трѣбва да занесемъ плодове отъ градината на нашето сърдце въ една особена таблички, направена отъ злато, отъ диамантъ. Горѣ, при Бога ще ни посрещне единъ ангелъ и ще приеме тия плодове отъ насъ. Вие ще кажете: това е цѣла фантасмагория. Да, тия нѣща сж високи, трудни за разбиране.

Да дойдемъ сега до фактитѣ, тъй както се проявяватъ тѣ на земята. Когато обичате нѣкого, какво правите? Майката най-първо ще даде на дѣтето си чорапки, ще му направи рокличка, шапка, ризичка, до стари години все ще иска да му даде нѣщо, тя все проявява своята любовь. Когато любовьта се яви у сина или дъщерята, сжщиятъ законъ дѣйствува. За да може да се реализира този законъ и у насъ, ви-

наги трѣбва да бѫдемъ свързани въ съзнанието си съ невидимия свѣтъ. А за да бѫдемъ свързани съ невидимия свѣтъ, все трѣбва да познаваме нѣкого отъ този свѣтъ и да му знаемъ името. Вие какъ се сношавате съ невидимия свѣтъ? - На сънь, съ молитва, съ мисъльта си. Какви сѫ прѣводчицитѣ ви? Като се връщамъ въ далечното минало, виждамъ, че вие много пѫти не сте използували възможноститѣ, които сте имали за повдигането си. Вие сте правили такива погрѣшки, че сте туряли цѣли барикади прѣдъ себе си, сами сте поставили цѣли планини въ живота си. И сега вие се натъкватe на вашитѣ погрѣшки въ живота си. Туй, което сте правили нѣкога на другитѣ, трѣбва да се справитѣ съ него сега. Ето защо, днесъ ви се даватъ благоприятни условия, да подобрите пѫтя си. Сегашниятъ ви пѫть е една възможность да ликвидирате съ всички противорѣчия, които сѫществуватъ. И вие можете да ликвидирате сега. Тия противорѣчия не сѫ голѣми.

Сега при разглеждане на този въпросъ, всѣки отъ васъ трѣбва да се постави въ единъ кръгъ. Всѣки отъ васъ има единъ опрѣдѣленъ кръгъ, въ който може да дѣйствува. Всѣка мисъль има начертана своя периферия и извънъ тази периферия не може да се прояви. Запримѣръ, бихте ли желали, като пѣете, да ви слуша цѣла България? Ще дойде врѣме да ви слуша, това ще бѫде като по радио. За всѣко нѣщо ще има специаленъ инструментъ. Ако ви слушатъ прѣзъ въздуха, ще се чува такъвъ ревъ, такъвъ викъ! Колко силенъ трѣбва да бѫде този звукъ, че да се чува въ цѣла България? При сегашнитѣ условия, за да се прѣдаде звука на далечно мѣсто, трѣбва да се произвежда много силно, понеже като минава прѣзъ въздуха, той се намалява. Слѣдъ години хората ще развиятъ вѫтрѣшнитѣ си способности, та като се говори или пѣе нѣкѫдѣ, този звукъ ще се прѣдава прѣзъ етера на далечни разстояния и тѣ ще го възприематъ. Звукътъ ще минава прѣзъ въздуха безъ никакви прѣпятствия. Напримѣръ, ако пѣете въ Варна, гласътъ ще може да се чува навсѣкѫдѣ.

Та ще се занимавате съ изучаването на топлинния

етеръ, който има връзка съ Любовьта. Ще се занимавате съ изучаването на свѣтлината или свѣтлинния етеръ, който има връзка съ вѣрата и съ Мждростьта. Ще се занимавате съ химическия етеръ или съ волевитѣ прояви на човѣшката душа, съ водата. Старитѣ алхимици или окултисти сж правили слѣднитѣ дѣления: земята, това е животътъ: водата, това сж химическитѣ процеси: свѣтлината, това е въздухътъ и топлината, това е огъньтъ. Човѣкъ трѣбва да влада тия елементи: земята, водата, въздухътъ, огъньтъ, свѣтлината и топлината. Човѣкъ трѣбва самъ да си произвежда огънь. Като е студено сърцето ти, трѣбва да можешъ самъ да го стоплишъ отвжтрѣ, а не да чакашъ отвънъ да ти го стоплятъ. Ще кажете: Господь да направи това! Че Господь е, който дѣйствува отвжтрѣ. Той може да направи всичко самъ, но иска да ни застави ние сами да си въздѣйствуваме. Той иска ние да обичаме. Така вие изучавате едно велико изкуство. Имате ли огънь, можете ли да го владате, ще можете да слѣзете и въ ада. Човѣкъ, който не може да влада водата, човѣкъ, който не може да влада въздуха, човѣкъ, който не може да влада свѣтлината и човѣкъ, който не може да влада топлината, той нищо не може да бжде. Това сж все възможности по отношение на самия човѣкъ. Не използува ли тия възможности, той ще свърши толкова, колкото и рибата. Тя живѣе въ водата, но не влада водата. Такъвъ човѣкъ ще свърши толкова, колкото и къртицата. Тя живѣе въ земята, но не влада земята. Какво сж свършили и птицитѣ. Тѣ живѣятъ въ въздуха, но не владатъ въздуха. И досега нищо не сж свършили. Тѣ нѣматъ никаква култура. И като дойдемъ до онѣзи, които се занимаватъ съ огъня, виждаме, че и тѣ не могатъ да го владатъ. Тѣ правятъ голѣми пожари: запалятъ нѣкоя кжща, запалятъ нѣкоя бомба, която произвежда голѣмо землетресение и се отдалечаватъ. Нашитѣ кжщи се разрушаватъ, ние страдаме, а тѣ си правятъ смѣхъ и веселби. Въ това отношение отъ васъ се изисква проучване на тия сили, но има една опасность, че ако ви се разкриятъ нѣкои тайни, вие не ще можете да ги използувате разумно.

Та казвамъ: когато видите нѣкой човѣкъ, нѣма да спирате върху неговитѣ слабости, а се спирайте върху неговитѣ добродѣтели. Вие казвате: азъ те мислехъ за свой приятель, но ти имашъ такава и такава слабость. Не, за да разберемъ единъ човѣкъ, ние трѣбва да се спремъ върху неговитѣ добродѣтели, защото лошитѣ нѣща у добрия човѣкъ сж само сѣнка въ живота му. Само единъ високо добъръ човѣкъ може да има сѣнки въ живота си. Само той може да прояви лошото. Вълци отиватъ ли при единъ овчарь, който нѣма овци? Тамъ дѣто има овци, има вълци и мечки. При умрѣлъ човѣкъ въшки въдятъ ли се? Тъй щото, ако у нѣкой човѣкъ се завъдятъ въшки или бълхи, ще знаете, че той е живъ. Дѣ отиватъ въшкитѣ? - При живитѣ. Казвамъ у всинца ви трѣбва да се създаде такъвъ благороденъ характеръ, душитѣ ви да бждатъ широко отворени, че който и да ви срещне, да усѣти, че отъ васъ диша животъ, свѣжесть: въ васъ да сжществува една вжтрѣшна пълнота и доброта безъ всѣкаквo усилие: вие да се проявите естествено, по единъ Божественъ начинъ. Вие трѣбва да бждете добри по сжщество, безъ да искате да бждете добри. И като искате нѣкога да не бждете добри, пакъ да сте добри. И като не искашъ да направишъ добро, пакъ да не можешъ да не го направишъ. Тия хора азъ наричамъ добри.

Сега, главното за васъ е да запазите нѣщо отъ тази екскурзия на Мусалла. Какво ще ви остане отъ този день? Единъ день, като станете на 60 - 70 години, ще си спомните ли нѣщо отъ нея! Може да кажете: оставете ни сега, това не се отнася до нашитѣ бѣли коси! Тогава дѣ остава вашата вѣра? Вие не само че не трѣбва да остарѣвате, но всѣки день трѣбва да се подмладявате. Не само че не трѣбва да умирате, но всѣки день трѣбва да оживѣвате. Постоянно трѣбва да живѣете въ радость! Пъкъ като отидете на другия свѣтъ, и тамъ ще отидете на Мусалла, само че тамъ ще видите Мусалла въ друга форма. Главното е, че ние правимъ тази екскурзия, понеже имаме извѣстни задачи на земята, които трѣбва да разрѣшимъ. Всѣко изкачване на Мусалла ни дава

единъ импулсъ. Ние тукъ сме на най-горната позиция, и никой не може да ни спре. Устремътъ ни е толкова голѣмъ, че отвсѣкждe можемъ да вземемъ тази позиция. Ние сме на такава височина, дѣто черната ложа е безсилна, тя нищо не може да ни направи, навсѣкждe ще си пробиемъ пътъ. Но ако бѣхме се върнали, безъ да се качимъ на Мусалла, тогава щѣхме да отсѫпимъ отъ тази позиция, като Куропаткинъ, и като германцитѣ, при обсаждане на Вердюнъ.

У всички ни, въ всѣки човѣкъ трѣбва да има устремъ! Погрѣшката у всинца ви е тази, че нѣмате устремъ. Идеалъ трѣбва да имате! Ако ти се спрешъ при най-малката мѫчнотия, у тебъ нѣма устремъ. Щомъ имашъ устремъ, ти ще бѫдешъ като птицитѣ, ще минешъ и ще заминешъ. Щомъ имашъ устремъ, щомъ имашъ идеалъ, никакъвъ дяволъ не може да те спре.

Та Високиятъ Идеалъ - стремежътъ къмъ Бога носи топлина. Ето виждате, и тукъ, на Мусалла, при тази височина, имаме 22 градуса температура. Какво показва физически 22 градуса топлина? Като съберемъ 2+2, получаваме числото четири, най-силното число, на най-високото мѣсто. Огъньтъ на тѣзи енергии на тия сили дѣйствуватъ въ единъ квадратъ. Каквото попадне тамъ, всичко се разрушава. Значи, тукъ имаме квадрата на живота. При температура 22 градуса животътъ е въ състояние да разруши всички прѣпятствия, които могатъ да се срещнатъ на пѫтя. И природата тукъ показва сѫщото. Всичко е разрушено на Мусалла. Значи това число съотвѣтствува на Мусалла. И въ еврейски езикъ има 22 букви. Съгласно кабалата евреитѣ тълкуватъ всичката своя философия.

И тъй всички отдѣлни единици живѣятъ за общата единица. Общата единица, това е Богъ, съ когото ние сме свързани. И всички наши идеи се коригиратъ съ тази обща единица. Ние всѣкога мислимъ за Бога, само че не можемъ да Го съзнаемъ. И нѣма защо да Го съзнаваме. Но има една Свещена Идея у насъ. Ние като дойдемъ до извѣстно мѣсто, всѣкога корегираме своитѣ погрѣшки именно съ тази идея.

Туй, което корегира нашитѣ погрѣшки, това е Богъ. Той казва: "Не прави това нѣщо"! - И ти на радо сърдце го приемашъ. Послѣ ти казва: "Приеми това"! И ти го приемашъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, когото Господь да не корегира. Нѣкой пѫть плачешъ, докато дойде Господь, погледне те, хване те за рѫка, и ти се освободишъ отъ всички мѫчнотии на живота.

Сега ние нѣма да говоримъ за вашитѣ мѫчнотии. Тѣ сѫ едно благо за васъ. Вие ще си ги носите. Туй да знаете. Отъ мѫчнотиитѣ ви нѣма да ви освободимъ. Да ви освободимъ отъ мѫчнотиитѣ, това значи да ви направимъ най-голѣмото зло. Ние ви даваме знания, възможности за използуване тия мѫчнотии за добро. Въ тия мѫчнотии именно се крие всичкото ви богатство. Нѣкой казва: да ще Господь да ми отнеме тази мѫчнотия. Не казвай така, но кажи: "Господи, дай ми знания, да се справя въ живота си съ всички мѫчнотии"! Вие имате специални мѫчнотии въ живота си, които никому не можете да изкажете. Лѣкарь трѣбва! Ако кажете мѫчнотията си нѣкому, който не разбира, той ще влоши положението ви. Ако ти си единъ фалиралъ търговецъ и изкажешъ положението си на другъ търговецъ, твой противникъ, нищо нѣма да остане отъ тебъ, но ако го изкажешъ на единъ твой приятель, който те обича, който може да влѣзе въ положението ти, той ще ти даде единъ съвѣтъ, чрѣзъ който ще се освободишъ отъ затруднението си. И Писанието казва: "Възложете товара си само на Господа"! Ти можешъ да възложишъ товара си само на този, който те обича и на този, когото обичашъ. Щомъ го обичашъ, като се свържешъ съ него, той ще поеме товара ти. Пъкъ ако той не те обича, и ти не го обичашъ, нѣма да приеме товара ти.

Сега, мъглата около насъ показва, че тази година свѣтътъ ще прѣмине прѣзъ голѣми мѫчнотии. Свѣтскитѣ хора ще бѫдатъ обвити въ много гъста мъгла, която тѣ трѣбва да прѣодолѣятъ. Това ще бѫде прѣзъ цѣлата година, но на най-високото мѣсто ще има топлина, много сили ще има тамъ. Въ мъглитѣ има сили. Каквото и да дойде, вие не се бойте! Ще бѫдете смѣли и рѣшителни. Вие носите една све-

щена идея. И 10 пѫти да ви турятъ въ огъня, не се бойте, нѣма да изгорите. Ще бѫдете като Данаила, когото туриха въ рова на лъвоветѣ. Изядоха ли го лъвоветѣ? Ще бѫдете като тримата момци въ огнената пещь. Изгорѣха ли тѣ? Ще бѫдете като Христа на кръста. Умрѣ ли Той? Остана ли въ гроба? Колко свети заравятъ въ земята и послѣ ги нѣма тамъ. Нито земята ги държи, нито затворъ ги държи. Единъ англичанинъ въ Англия билъ запознатъ съ Всемирното Бѣло Братство, съ познанията на индускитѣ йоги, но не билъ приятенъ на английското правителство, поради което го затварятъ въ Индия и поставятъ стража да го пази. Като отиватъ сутриньта въ затвора виждатъ, че го нѣма тамъ. Улавятъ го втори пѫть, затварѣтъ го пакъ и поставятъ 10 души стражари да го пазятъ, но пакъ изчезва. Най-послѣ той имъ написва едно писмо: "Вие не можете да ме затворите. Оставете ме и си вървете по вашия пѫть! Азъ не съмъ противъ законитѣ, но и азъ имамъ извѣстни права срѣщу които трѣбва да ме оставите да си вървя въ своя пѫть! Не мислете, че можете да ме затворите". Въ тази вѣра е силата на този човѣкъ. Туй можете да изпитате и вие, но изисква се вѣра. Могатъ да ви затварятъ колкото искатъ, но Господь ще ви избави отъ затвора. Тамъ е красивото въ свѣта! Ако нѣкой отъ васъ би яималъ тази опитность, да го затворятъ, 10 души стражари да го пазятъ, пакъ ще излѣзе навънъ и ще се чувствува свободенъ, господарь на положението си. И вие имате вѣра, но колко още трѣбва докато се усили тази вѣра! Имате знание, но колко още трѣбва да се придобива! Имате добродѣтели, но тѣзи добродѣтели трѣбва още много да се разработватъ. Мѫдростьта ви, Правдата ви, Милостьта ви, всички тия добродѣтели въ васъ трѣбва де се усилватъ, и могатъ да се усилватъ. Вие имате всичката възможность да усилвате тия добродѣтели.

И тъй на тия отъ васъ които ме слушате сега, нѣма да говоря върху нѣкаква филисофия, защото на Мусалла не може да се разглежда никаква филисофия - но ще ви дамъ нѣколко практически точки за приложение. Мусалла е мѣсто

само за опити. Сега трѣбва да ви оставя тукъ, на върха, поне единъ часъ, да си полегнете, прѣзъ което врѣме ще научите три пѫти повече, отколкото да ви държа една бѣседа. Като слѣзете долу, първото нѣщо, което ви прѣдстои е да направите слѣдния опитъ: концентрирайте ума си нагорѣ къмъ Бога и кажете: "Господи понеже вървимъ по този пѫть, и искаме да Ти служимъ, нека дойде тази малка топлинка у насъ, да я почувствуваме! Азъ съмъ готовъ да нося своитѣ страдания но дай ми тази малка топлинка, да я почувствувамъ"! Не искайте отъ Господа голѣми работи! Вие искате отъ Господа все голѣми работи, затова изгубвате и малкитѣ, а трѣбва да искате малкото! Тази малка топлинка като дойде, тя ще внесе Новото въ живота ви. Законъ е: като искашъ отъ Бога, искай тази малка топлинка! Това е първиятъ опитъ, първото условие. Тогава, като почувствувашъ топлинката, ще кажешъ: "Господи, дай ми малката свѣтлинка, да я почувствувамъ"! И като кажешъ тъй, въ ума ти ще блесне една малка свѣтлинка. Ти ще забѣлѣжишъ въ центъра на мозъка си тази бѣлѣзникава свѣтлинка. Малка ще бѫде тази свѣтлинка, като топлийка. Така ще имате двѣ възможности: топлината и свѣтлината. Тогава вече ще започнете съ живота. Топлината реагира върху живота, а свѣтлината - върху химията, върху религията. Вие ще станете смѣли и рѣшителни. Та като ставате сутринь, двѣ нѣща ще искате отъ Господа.

Сега, вие като прилагате единъ методъ, втори, трети, най-послѣ като се намерите въ мѫчнотия, ще кажете: "Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката свѣтлинка"! Като я почувствувате, ще кажете: "Господи, да бѫде всичко за Твоята Слава" Пъкъ като дойдатъ мѫчнотии и страдания, пакъ ще кажете: "Господи, пакъ да бѫде за Твоята Слава"! За всичко, което става въ живота ви, ще казвате: "За Славата Божия"! Това ще бѫде печалбата ви отъ Мусалла. И ако ви питатъ, какво ви казаха на Мусалла, ще кажете: "Всичко да бѫде за Славата Божия!" Това е резюмето отъ всичко онова, което ви говорихъ на Мусалла. "Всичко да бѫде за Славата Божия"!

Ние учимъ сега за най-малката топлинка, която съществува въ насъ и за най-малката свѣтлинка, която може да се прояви въ насъ - Топлина и Свѣтлина!

И сега, за цѣлата година ще знаете: всичко става за Слава Божия! Идущата година, като дойдемъ тукъ, ще ви каже: я ми покажете вашата малка топлинка и вашата малка свѣтлинка!

Сега ще направимъ едно упражнение. Ще се разпрѣдѣлите надалечъ, на разстояние най-малко единъ метъръ единъ отъ другъ. Ще се обърнете на югъ и ще произнесете формулата: "Да се възцари Добродѣтельта и да се разпръснатъ всички лоши мисли въ свѣта"! Ще се обърнете на изтокъ и ще произнесете формулата: "Да се възцари Божията Правда въ свѣта и да изчезне всѣка неправда въ живота ни"! Ще се обърнете на сѣверъ и ще произнесете формулата: "Да се възцари Божията Истина въ живота ни и да изчезне всѣко робство отъ душата ни"! Ще се обърнете на западъ и ще произнесете формулата: "Да се възцари Божията Мждрость въ всичкитѣ прояви на живота ни и да изчезне злото отъ нашия пжть"! Ще се обърнете пакъ на изтокъ и ще произнесете формулата: "Да царува Господь и да се слави Господь въ всичката Своя Любовь, Мждрость и Истина"! "Да се възцари Господь въ Своята Любовь, въ Своята Мждрость, въ Своята Истина"! "И да свършимъ всичко за Славата Божия на земята"! - Аминъ!

Бѣседа, държана отъ Учителътъ,
на 11 юли 1926 г. недѣля 8.30 ч. с.
на в. Мусалла (2930 м.)
(Послѣдна бесѣда отъ 8-ма серия.)

СЪДЪРЖАНИЕ

18. Саваатъ-Амонъ-Ра 5
14 мартъ 1926 год.
19. Законъ на съпоставяне 26
21 мартъ 1926 год.
20. Петьтѣ разумни 52
28 мартъ 1926 год.
21. Дава плодъ 73
4 априлъ 1926 год.
22. И земята ще се изпълни съ знание 94
11 априлъ 1926 год.
23. Зазоряване 120
18 априлъ 1926 год.
24. Самъ изтѫпкахъ жлѣба 142
25 априлъ 1926 год.
25. Избавената душа 162
2 май 1926 год.
26. Ще бѫде живъ 181
9 май 1926 год.
27. Ще ми изявишъ 201
16 май 1926 год.
28. Скритото имане 221
23 май 1926 год.
29. Което дава животъ 240
30 май 1926 год.
30. Ще се наситятъ 264
6 юни 1926 год.
31. Стана плъть 290
13 юни 1926 год.
32. Въ малкото 317
20 юни 1926 год.

33. Въ своитѣ си 339
27 юни 1926 год.
34. Запалената свѣщь 359
4 юли 1926 год.
35. За Слава Божия 376
11 юли 1926 год.

Учителътъ Беинса Дуно
САВААТЪ-АМОНЬ-РА

Второ издание

Предпечатна подготовка
Здравка Кючукова
Стоян Кючуков

Печат
“Симолини’94”

ИК “ЖАНУА-98”
тел.02/ 9878730
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-027-5